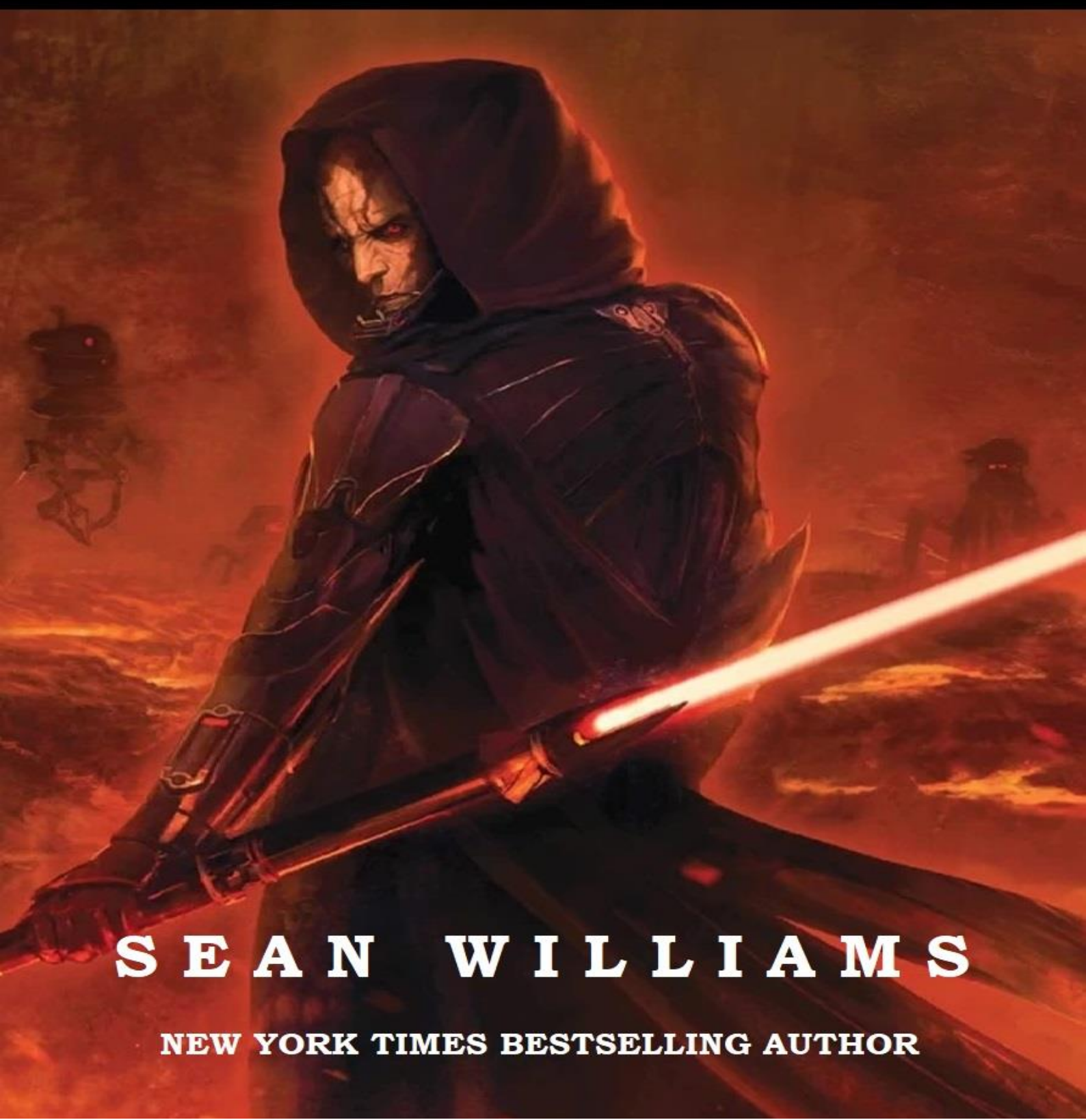

STAR WARS

VECHEA REPUBLICĂ

ALIANȚĂ FATALĂ

SEAN WILLIAMS

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

SEAN WILLIAMS

STAR WARS

VECHEA REPUBLICĂ ALIANȚĂ FATALĂ

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*
și *Sebastian C.*

După volumul
SEAN WILLIAMS
The Old Republic – Fatal Alliance
2010

SEAN WILLIAMS

Sean Llewellyn Williams (născut la 23 mai 1967) este un autor australian, autor al romanului *The Force Unleashed* și coautor al celor trei romane New Jedi Order împreună cu Shane Dix. Înainte de reorganizarea canonului în cadrul *The Walt Disney Company*, Sean Williams și Shane Dix și-au manifestat interesul de a scrie mai multe romane Star Wars, fie că erau plasate în Regiunile Necunoscute, fie că erau plasate între *Star Wars: Episodul III – Răzbunarea Sith* și *Star Wars: Episodul IV – O nouă speranță*. La un moment dat, Williams a fost contactat pentru a scrie un nou roman Star Wars, care ar fi fost o legătură cu *Star Wars: The Old Republic*, în care ar fi avut un rol secundar pentru oricine ar fi strâns fonduri pentru un incendiu de vegetație din jurul orașului Melbourne, Australia.

DRAMATIS PERSONAE

Dao Stryver – războinic (presupus bărbat Mandalorian)

Darth Chratis – Lord Sith (bărbat uman)

Eldon Ax – ucenic Sith (femeie umană)

Jet Nebula – Căpitanul navei *Auriga Fire* (bărbat uman)

Larin Moxla – fost soldat al Republicii (femelă Kiffar)

Satele Shan – Mare Maestru Jedi (femeie umană)

Shigar Konshi – Padawan Jedi (mascul Kiffar)

Ula Vii – agent Imperial (mascul Epicanthix)

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

PROLOG: SPAȚIUL SĂLBATIC

Crucișătorul spațial ușor părea înșelător de neînsemnat pe fundalul galaxiei. Cu toate astea, pentru ochiul ager al unui pirat, prezenta mai multe calități dezirabile: nu avea însemne Imperiale sau Republicane, avea armament și un scut moderat, avea un compartiment pentru echipaj abia suficient de mare pentru a găzdui o duzină de persoane și nu avea nicio navă de escortă sau de însoțire.

— Este alegerea ta, Căpitane, șuieră o voce guturală în urechea lui Jet Nebula. Dar nu te gândești prea mult. Prietenul nostru, acolo de față, nu va sta liniștit la nesfârșit.

Contrabandistul care își zicea *Jet Nebula* se bucura să-și țină primul secund în suspans. Nu nutrea sentimente rele față de revolta în sine. În momentul în care *Auriga Fire* dădea peste ceva cu adevărat valoros, o tentativă de preluare a controlului era inevitabilă. Îl angajase pe Shingo știind exact acest lucru și, de atunci, abia dacă reușise să prindă un minut de somn. Să aibă de-a face cu scursuri făcea parte din meserie.

Totuși, nu-i plăcea violența inutilă. Botul scurt al unui blaster înfipt în coasta lui Jet era o exagerare.

— Ei bine? îl îndemnă Shingo în Rodiană, în timp ce se prefăcea că ezită.

— Ai răbdare, spuse Jet cu un protest simulat. I-am scos din hiperspațiu abia acum un minut. Este mult prea devreme pentru a plănuși un alt salt.

— Dar să nu-ți asumi niciun risc, spuse Shingo, subliniindu-și punctul de vedere cu o altă împungere de blaster. Și bucură-te că nu vrem și nava ta.

Ceva greu scârțâi în dreapta lui Jet. Forma de cutie a lui Clunker se clătină la vedere, cu carcasa îndoită și prăfuită, cu fotoreceptorii strălucind puternic. Jet clătină din cap o fracțiune, iar droidul se retrase din nou, dispărând din vedere.

— Nu mă face să întreb de două ori, spuse Shingo.

— În regulă, atunci. Jet se așeză pe scaunul căpitanului și activă comunicația. Dacă tot ai spus-o atât de frumos, hai să vedem mai întâi cine sunt tipii ăștia înainte să le furăm pielea de pe oase.

Luminile de funcționare ale crucișătorului clipeau și pălpăiau în întuneric. Sistemele sale erau încă în curs de reglare după ieșirea bruscă din hiperspațiu, dar Jet era sigur că sistemul de comunicații funcționa deja. Toate urechile de la bord se străduiau să audă ce avea de spus nava robustă care atârna în spațiu la prova lor.

Recurse la frazele scurte și simple care îl serviseră destul de bine în trecut:

— Ești lovită, frumusețea mea. Pregătește-te pentru abordare.

— Negativ, veni răspunsul imediat. Bărbătesc, pe un ton brusc și, cel mai probabil, uman. Nu vă recunoaștem autoritatea.

Asta era ceva nou.

— Cine, în deplinătatea facultăților mintale, ar investi ceva autoritate în unii ca noi?

— Ești corsar. Lucrezi pentru Republică.

— Hei, asta pur și simplu nu este adevărat. *Nu mai este, oricum*, gândi Jet. Suntem doar niște escroci umili și independenți, iar tu ai nimerit întâmplător în calea

noastră. Supuneți-vă și voi avea grijă ca primul meu secund, care este însetat de sânge, să nu vă spulbere imediat pe toți.

— Asta nu se va întâmpla. Suntem într-o misiune diplomatică.

— Pentru cine? De unde? Dacă aș avea un credit pentru fiecare dată când cineva a încercat această replică, nu ai mai fi vorbit cu mine acum.

Urmă o pauză lungă.

— În regulă, atunci. Cât costă să ne lăsați să plecăm?

Jet se uită la Shinqo, cel care dădea ordinele acum. Adevărații angajatori ai lui Shinqo erau Huttii, iar o mită valora uneori la fel de mult ca o pradă, după ce cartelurile își luau partea lor. Rodianul clătină din cap.

— Nu ai deloc noroc, amice, îi spuse Jet persoanei de la celălalt capăt al comunicatorului. Cel mai bine ar fi să ventilezi ecluzele, deșteptule. Venim și nu vrem să zgâriem marfa mai mult decât trebuie.

Crucișătorul nu avu nimic de spus la asta.

Shinqo lătră într-un comunicator în timp ce Jet pornea motoarele subluminate.

— Fekk, Gelss, pregătiți-vă pentru acțiune.

Cei doi Sullustani făceau parte din lotul trădător al lui Shinqo, iar Jet nu s-ar fi supărat dacă răzvrătiții ar fi plătit pentru graba lor. Jet avea un sentiment puternic că cei de pe crucișător nu aveau de gând să renunțe prea ușor. Liniile sale erau prea subțiri, coca prea lustruită. Numele de pe tribordul său – singura identificare pe care o purta – arăta scris *CINZIA* cu litere negre și îndrăznețe, recente. Asta arăta mândrie.

Nu, poate că proprietarii acestei nave nu s-ar fi mai sinchisit să ofere mită pentru a-și continua drumul, dar nu vor ceda ușor. Puțini o făceau, în ziua de azi. În condițiile în care Imperiul și Republica erau încă la gâtul celuilalt, lipsindu-le doar o declarație care să numească cearta lor un război cinstit, lumea își făcea singură dreptate. Erau atât de multe de pierdut și atât de puține de câștigat pe toate fronturile.

Asta spunea totul despre *Tratatul de pe Coruscant*. Și despre evitarea vărsării inutile de sânge, gândi el, amintindu-și de Fekk și Gelss. Fie că era roșu sau verde, sângele era la fel. Cu cât se vărsa mai puțin în jurul lui, cu atât mai mici erau șansele să fie al lui, într-o bună zi.

— Ce-o să le spunem foștilor noștri șefi când o să ne ducem cu mâna goală?

— Asta nu e problema mea, jubilă Shinqo. Pe hârtie, încă ești căpitanul navei *Auriga Fire*. Este treaba ta să găsești o scuză pe care să o creadă Republica. Eu voi fi plecat cu mult înainte, cu tot cu credite.

Ca de obicei, Rodianul plănuia să-l țepuiască pe Jet la ambele capete ale afacerii. Asta schimba totul. Jet aruncă o privire către Clunker, care stătea nevinovat în fața intrării în cabina de pilotaj. Nimeni nu ar fi putut intra pe lângă el, dacă ar fi fost nevoie. Și mai important, nimeni nu ar fi ieșit...

Abia dacă *Auriga Fire* recuperă jumătate din distanța până la cealaltă navă, când îndoielile lui Jet în legătură cu crucișătorul fură justificate cu violență. O puzderie de lumini roșii dansară pe panourile de instrumente, iar o sonerie bâzâi aspru. Jet studie afișajul timp de o fracțiune de secundă, ca să fie absolut sigur de ceea ce vedea, înainte să ridice toate scuturile la maxim și să dea cu pumnul, la maxim, în maneta motoarelor subluminate. *Auriga Fire* se rostogoli cu muchia spre crucișător, iar Shinqo se clătină înapoi. Clunker îl prinse, smulgând cu îndemănare blasterul din mâna Rodianului. În acel moment, crucișătorul care ar fi trebuit să fie premiul lor, explodă, trimițând o undă de lumină albă pură prin toate vizoarele, ecranele și scuturile.

Jet făcuse mai mult decât să-și îndepărteze nava. Își acoperise ochii, iar acum privea cu precauție printre degete la instrumentele care o luaseră complet razna. Abia dacă mai rămăsese ceva acolo unde fusese *Cinzia*. Ciocăniturile și pocniturile se înregistrau pe fuzelaj în timp ce bucăți din crucișător treceau pe lângă ei.

Shinqo lătră din nou în comunicatorul său, rapid, dar nici pe jumătate suficient de rapid.

— Cine a tras? Cine v-a ordonat să trageți?

— Nu a făcut-o nimeni, spuse Jet. Nava a explodat – și dacă nu aș fi prins descărcarea de neutrino de la motoare înainte să explodeze, ne-am fi prăjit și noi.

Shinqo se năpusti asupra lui ca și cum ar fi plănuit asta de la bun început.

— Ar trebui să te împușc chiar aici.

— Cu ce, amice?

Jet dădu din cap către Clunker, care îndrepta propriul blaster al Rodianului spre pieptul acestuia. Se bucură de confuzia afișată deschis pe fața verde și botoasă a amicului său.

— Hai să o luăm de la capăt, da? Acum lucrăm pentru Hutti. Am înțeles asta. Un stăpân e la fel de bun ca oricare altul, cu condiția ca partea ta să fie aceeași. Dar împărțim cu toții în mod egal acea parte, nu? Sau îi spun echipajului, care se va bucura de lupta pe care tocmai a ratat-o. Nu se va bucura că erai pe punctul să-i jefuiești pe unii dintre ei. Iar apoi îi spun lui Clunker, care are mare nevoie de încă o baie de ulei, să apese mai tare pe trăgaci și să te trimită după echipajul acelei nave, în orice parte întunecată a creației s-ar afla acum. Ai înțeles?

Acceptarea înlocui anxietatea pe fața lui Shinqo. Mâinile lui se ridicară.

— Haide, Căpitane, a fost un fel de neînțelegere.

— Poate vrei să clarifici problema, atunci.

— Sigur, sigur. Ți vei primi partea. Cu toții o vom primi. Niciodată nu am vrut să fie altfel.

— Și Republica?

— O să rezolvăm problema – împreună, adică. Nu ar fi corect să lăsăm totul în seama ta.

— Sunt ușurat să aud asta, băiete. Jet îi făcu semn din cap lui Clunker, care întoarse blasterul și îl înmână proprietarului său. Cât timp sunt Căpitanul acestei nave, așa cum este scris în acte, pe pielea lui Barabel sau pe orice altceva, mă aștept la un anumit grad de civilizație și la un scop comun. Atâta timp cât avem asta, ne vom înțelege bine cu toții.

Se roti pentru a privi instrumentele, încrezător că Clunker va împiedica să se întâmple în spatele lui orice chestie neplăcută. Și încrezător, de asemenea, că Rodianul era suficient de inteligent pentru a recunoaște un compromis atunci când îl vedea. Lui Jet nu-i păsa cine îl plătea, așa cum nici Huttilor nu le păsa cine le înmâna comoara, atâta timp cât era a lor. Totul ieșea bine, pentru cei rămași întregi.

— Să vedem ce a mai rămas din prietenul nostru nenorocit de acolo...

Câmpul de resturi se extindea rapid. Senzorii urmăreau cele mai mari bucăți, multe dintre ele de mărimea unui om sau chiar mai mari. Asta îl surprinse. De obicei, o explozie de propulsor lăsa doar zgură și praf.

— Asta pare a fi o parte din secțiunea din față, spuse Shinqo, aplecându-se peste Jet pentru a arăta spre un ecran.

— Nu există semne de viață.

— Nu sunt martori, spuse Rodianul cu satisfacție.

— În mod normal, asta e treaba noastră, spuse Jet, deși nu omorâse nici măcar o persoană pe care o jefuise în toți anii săi de piraterie – oricum, nu după ce o jefuise. Frânsese câteva inimi, desigur, și spârsese câteva capete, dar nimic prea rău. Să nu crezi că o făceau pentru noi.

— De ce au făcut-o, atunci?

Jet ridică din umeri.

— Asta este întrebarea de un miliard de credite.

Shinqo își frecă bărbia, scoțând un sunet uscat și răzuit cu vârful degetelor.

Acum, că situația dintre ei era rezolvată, revenise la statutul de partener corect. Avea stofă de partener bun, atunci când nu-i stătea lăcomia în cale, altfel Jet nu l-ar fi luat niciodată cu el, de la bun început.

— Aveau ceva la bord, ceva pe care nu voiau să cadă în mâna noastră.

— Ceva care valorează mai mult decât propriile lor vieți? Jet se întoarse să

întâlnească ochii negri ai lui Shinqo. Mie mi se pare destul de valoros.

— Chiar și în bucăți, poate.

— Exact la asta mă gândeam și eu. Jet indică scaunul copilotului. Pune-ți centura de siguranță și preia controlul fasciculului tractor. Să vedem ce putem găsi.

Auriga Fire se apropie și începuse să cerceteze rămășițele navei a cărei călătorie o interceptaseră. Un sentiment ciudat îl tulbura pe Jet Nebula în timp ce făcea acest lucru. Se simțea ca o vinovăție și își spuse să nu cedeze în fața ei. Nu el omorâse echipajul de pe *Cinzia*. Ei apăsaseră singuri pe trăgaci. Fusesse doar un ghinion că drumul lor se intersectase cu al lui și norocul lui că rămăsese viu după aceea. Dacă norocul continua să se mențină, s-ar putea încă să scoată un profit din cursa asta și apoi, în sfârșit, ar putea angaja niște scursuri ceva mai respectabile și să se întoarcă din nou la contrabandă.

Unele zile erau mai bune decât altele. Poate că aceasta era una dintre ele. Își spuse asta cu toată convingerea de care era capabil, ceea ce era suficient pentru cineva cu meseria lui.

Ce ar mai putea merge prost?

PARTEA ÎNTÂI
INTERESE PERSONALE

Capitolul 1

Shigar Konshi urmări sunetul împușcăturilor de blaster prin vechile cartiere ale Coruscantului. Nu se împiedicase, nu alunecase și nu se rătăcise niciodată, nici măcar pe străduțele înguste și aglomerate de anii de depuneri care se așezaseră încet de la nivelurile de deasupra. Cablurile și panourile se legănau deasupra capului, atârând atât de jos în unele locuri, încât Shigar fu nevoit să se strecoare pe sub ele. Înalt și zvelt, cu câte un tatuaj albastru pe fiecare obraz, ucenicul Jedi se mișca cu o grație și o siguranță surprinzătoare pentru cei optsprezece ani ai săi.

Totuși, în adâncul ființei sale, era furios. Decizia Maestrului Nikil Mobil nu fusese mai puțin profundă pentru că fusese transmisă prin hologramă dintr-o altă parte a galaxiei.

— Înaltul Consiliu consideră că Shigar Konshi nu este pregătit pentru încercările Jedi.

Decizia îl șocase, dar Shigar știa că nu trebuia să nu vorbească. Ultimul lucru pe care dorea să-l facă, era să transmită rușinea și resentimentele pe care le simțea în fața Consiliului.

— Spune-i de ce, zise Marele Maestru Satele Shan, stând lângă el, cu mâinile încrucișate ferm în fața ei.

Era cu un cap mai scundă decât Shigar, dar emana o siguranță de sine invincibilă. Chiar și prin holoproiector, îl făcea pe Maestrul Nobil, un Thisspiasian imens cu o barbă ceremonială completă, să se foiască inconfortabil pe coadă.

— Noi – Consiliul adică – considerăm că pregătirea lui este incompletă.

Shigar se înroși.

— În ce fel, Maestre Nobil?

Maestra sa îl reduse la tăcere cu un ghiont telepatic blând, dar irezistibil.

— Este aproape de atingerea stăpânirii depline, asigură ea Consiliul. Sunt convinsă că este doar o chestiune de timp.

— Un Cavaler Jedi este Cavaler din toate punctele de vedere, spuse Maestrul distant. Nu există excepții, nici măcar pentru tine.

Maestra Satele aprobă din cap în semn că acceptă decizia. Shigar își mușcă limba. Ea spusese că avea încredere în el; de ce nu anula decizia? Ea nu trebuia să se supună Consiliului. Dacă nu ar fi fost Padawanul ei, atunci ar fi vorbit pentru el?

Sentimentele sale tulburi nu erau ascunse atât de bine pe cât și-ar fi dorit.

— Lipsa ta de stăpânire de sine se manifestă în multe feluri, îi spuse Maestrul Nobil pe un ton sever. Să luăm exemplul comentariilor tale recente adresate Senatoarei Vuub cu privire la politicile Consiliului de Gestionare a Resurselor. Putem fi cu toții de acord că modul în care Republica gestionează actuala criză nu este deloc perfect, dar orice altceva în afara celei mai înalte discipline politice este de neiertat în acest moment. Ai înțeles?

Shigar își plecă capul. Ar fi trebuit să-și dea seama că Neimoidiana alunecoasă urmărise mai mult decât părerea lui atunci când îl abordase și îl flatase. Când Imperiul invadase Coruscantul, nu făcuse decât să înapoieze Republicii lumea aceea, în schimbul unui număr mare de concesiuni teritoriale în alte părți. De atunci, liniile de aprovizionare fuseseră tensionate. Faptul că Shigar avea dreptate, iar Consiliul de Gestionare a Resurselor era o mizerie coruptă în mod iremediabil, punând viețile a miliarde de ființe în pericol din cauza a ceva mult mai rău decât războiul – foamete, boli, deziluzie – pur și simplu nu conta în unele cercuri.

Fața neprietenoasă a Maestrului Nobil se înmuie.

— Este firesc să fii dezamăgit. Am înțeles asta. Să știi că Marele Maestru vorbește

de mult timp, cu tărie, în favoarea ta. În toate privințele, cu excepția acesteia, îi acceptăm judecata. Nu ne poate influența decizia comună, dar ne-a atras atenția. Îți vom urmări îndeaproape progresele, cu așteptări mari.

Holoconferința se încheiase acolo, iar Shigar simți același gol conflictual în adâncurile Coruscantului ca și atunci. *Nu era pregătit? Așteptări mari?* Consiliul juca un joc cu el – sau cel puțin așa i se părea – lovindu-l înainte și înapoi ca pe un felinx¹ într-o cușcă. Va fi vreodată liber să-și urmeze propria cale?

Maestra Satele îi înțelegea sentimentele mai bine decât el.

— Du-te la o plimbare, îi spusese ea, punându-și câte o mână pe fiecare umăr și susținându-i privirea suficient de mult timp pentru a se asigura că îi înțelegea intențiile. Îi dădea ocazia să se liniștească, nu îl respingea. Oricum, trebuie să vorbesc cu Comandantul Suprem Stantorrs. Hai să ne întâlnim mai târziu în *Union Cloisters*.

— Da, Maestră.

Și, astfel, umbla și se frământa. Știa că undeva în interiorul lui trebuia să existe puterea de a se ridica deasupra acestui eșec temporar, disciplina de a aduce ultimele fărâme ale talentului său într-un proiect unificat. Dar de data asta, instinctele sale îl îndepărtau de liniște, nu îl duceau spre ea.

Sunetul focurilor de armă se auzea tot mai tare în fața lui. Shigar se opri pe o străduță care duhnea a resturi. O lumină oscilantă se aprindea și se stingea cu intermitențe la nivelul de deasupra, dezvăluind gunoaiele și putregaiul într-un relief nedorit. Un droid antic clipea cu ochii roșii dintr-o nișă murdară, degetele sale ruginite adunând protectoare firele și servomotoarele înapoi în placa sa toracică găurită. Războiul rece cu Imperiul se desfășura departe de această alee și de nefericitul ei locuitor, dar efectele sale erau resimțite cu acuitate. Dacă ar fi vrut să fie supărat pe starea Republicii, nu ar fi putut alege un loc mai bun.

Împușcăturile se intensificară. Mâna i se întinse spre mânerul sabiei.

Nu există emoție, își spuse lui însuși. *Există doar pace.*

Dar cum ar putea exista pace fără dreptate? Ce știa Consiliul Jedi, așezat confortabil în noul lor templu de pe Tython, despre asta?

Zgomotul țipetelor îl scoaseră din transa contemplativă. Dispăru într-o clipită, focul de smarald al sabiei sale rămânând o fracțiune de clipă în urma lui, strălucind în întuneric.

* * *

Larin Moxla se opri ca să-și strângă cureaua de pe burtă a armurii. Nenorocita se tot desprindea și nu voia să-și asume niciun risc. Până la sosirea justicarilor², ea era singura care stătea între gangsterii Soarelui Negru și locuitorii relativ nevinovați din Gnawer's Roost. Se părea că jumătate din zonă fusese deja făcută bucăți.

Satisfăcută că nu expunea nimic prea vulnerabil, aruncă o privire din locul unde se adăpostise și își ridică pușca modificată. Ilegală pe Coruscant, cu excepția comandourilor de elită ale forțelor speciale, arma avea un vizor puternic de lunetist, pe care îl îndreptă spre casa conspirativă a Soarelui Negru. Intrarea principală era pustie și nu era nicio urmă de paznic pe acoperiș. Era ceva neașteptat. Cu toate astea, focurile de blaster veneau din interiorul clădirii fortificate. Era vreun fel de capcană?

Dorindu-și, ca întotdeauna, să aibă întăriri, coborî pușca și își ridică la vedere capul cu cască. Nimeni nu trase în ea. Nimeni nu o observă măcar. Singurele persoane

¹ Felinx – specie de feline cu blană, asemănătoare pisicilor, ținute adesea ca animale de companie. De-a lungul anilor, s-a practicat foarte mult endogamia pe ele, ceea ce le-a făcut să aibă o masă cerebrală foarte mică. Uneori aveau nevoie de implanturi de circuite de biostimulare pentru a nu se mai izbi de pereți sau pentru a nu-și mai mesteca propria blană.

² Justicar – miliția (forță militară ridicată din rândul populației civile) lumii interlope de pe Coruscant în timpul Războiului Rece.

pe care le vedea erau localnicii care fugeau să se adăpostească. Dacă nu ar fi fost agitația care venea dinăuntru, strada ar fi putut fi complet pustie.

Cu sau fără capcană, decise să se apropie. Zdrăngănind ușor și ignorând locurile în care o irita armura ei de mână a doua, Larin se grăbi aplecată de spate din locul unde se adăpostise până când ajunse la câțiva metri de intrarea principală. Focurile de armă erau asurzitoare acum, iar țișetele veneau odată cu ele. Încercă să identifice armele. Pistoale blaster și puști de mai multe mărci diferite, cel puțin un tun montat pe podea, două sau trei vibrolame, și pe lângă toate astea, un sunet diferit. Un vuiet, ca de gaze supraîncălzite care scapă violent printr-o duză. Un aruncător de flăcări.

Nicio bandă de care auzise nu folosea focul. Era prea mare riscul ca incendiul să se răspândească peste tot. Numai cineva din exterior ar folosi o astfel de armă. Doar cineva căruia nu-i păsa de pagubele pe care le lăsa în urma sa.

Ceva explodează într-o cameră de sus, trimitând o ploaie de cărămizi și praf în stradă. Larin se feri instinctiv, dar zidul rezistă. Dacă s-ar fi prăbușit, ar fi fost îngropată sub metri cubi de moloz. Mâna ei stângă voia să mimeze o numărătoare inversă și își permise să o facă. Altfel, nu se simțea bine.

Ne mișcăm în trei... doi... unu...

Se făcu liniște.

Larin îngheță. Era ca și cum cineva ar fi apăsât pe un întrerupător. Acum o clipă se desfășurau nouă tipuri diferite de haos în interiorul clădirii. Acum nu mai era nimic.

Își lăsă mâna în jos, uitând de numărătoarea inversă. Nu pleca nicăieri până nu știa ce se întâmplase și cine era implicat. Ceva se prăbuși în interiorul clădirii. Larin își strânse mai tare pușca. Se auzeau pași zdrăngănind spre intrare. Un singur set: asta era tot. Se ridică în picioare chiar în fața intrării, se plasă într-o parte pentru a reduce ținta pe care o oferea și își îndreptă pușca spre ușa întunecată.

Pașii se apropiau – grăbiți, încrezători, grei. Foarte grei.

În momentul în care văzu mișcare în ușă, strigă cu voce fermă:

— Stai pe loc.

Picioarele încălțate înțepeniră. Tibiile erau blindate într-un metal colorat în gri și verde.

— Mergi încet înainte, spre lumină.

Proprietarul picioarelor făcu un pas, apoi pe al doilea, dezvăluind un Mandalorian atât de înalt încât capul lui cu cască atingeja tocul ușii.

— Ai înaintat destul.

— Destul, pentru ce?

Larin își păstră sângele rece în fața acelei voci aspre și inumane, deși îi era greu. Mai văzuse Mandalorienii în acțiune și știa cât de prost echipată era pentru a face față unuia, tocmai acum.

— Ca să-mi spui ce căutai acolo.

Capul bombat se înclină ușor.

— Căutam informații.

— Deci ești vânător de recompense?

— Contează ce sunt?

— Contează, atunci când te iei de ai mei.

— Nu arăți ca un membru al sindicatului Soarele Negru.

— Nu am spus niciodată că sunt.

— Nici nu ai spus că nu ești. Figura masivă se mișcă ușor, găsindu-și un nou echilibru. Caut informații despre o femeie numită Lema Xandret.

— Nu am auzit niciodată de ea.

— Ești sigură de asta?

— Credeam că eu sunt cea care pune întrebări aici.

— Ai crezut greșit.

Mandalorianul ridică un braț spre ea. O trapă din mâneca lui se deschise, dezvăluind aruncătorul de flăcări pe care îl auzise ceva mai devreme în acțiune. Larin

își întări strânsoarea și încercă cu disperare să-și amintească unde erau punctele slabe ale armurii Mandalorienne – dacă existau...

— Nu, spuse o voce impunătoare în stânga ei.

Larin aruncă automat o privire și văzu un tânăr în robă care stătea în picioare cu o mână ridicată în semnul universal de oprire. Privindu-l, rămase momentan descoperită. Un șuvoi puternic de flăcări porni spre ea. Se feri, iar focul arse aerul la câțiva milimetri deasupra capului ei. Trase o dată, dar proiectilul ricoșă inofensiv în platoșa toracică a Mandalorianului și apoi se rostogoli la adăpost. Era greu de spus ce o surprinsese mai mult: un Jedi în adâncul măruntaielor Coruscantului sau faptul că avea tatuajele faciale ale unui nativ de pe Kiffu, la fel ca și ea.

* * *

Shigar surprinse confruntarea dintr-o privire. Nu se mai luptase niciodată cu un Mandalorian până atunci, dar fusese instruit cu atenție în această artă de către Maestra sa. Erau periculoși, foarte periculoși, și aproape că se răzgândi în privința confruntării cu el. Chiar și împreună, el și soldatul cu aspect de bătauș nu ar fi fost de ajuns. Apoi, flăcările trecură peste capul soldatului, iar instinctele sale preluară controlul. Soldatul se feri la adăpost cu o viteză admirabilă.

Shigar se năpusti înainte, cu sabia ridicată pentru a tăia plasa care se îndrepta inevitabil spre el. Văjăitul pachetului propulsor înecă sfârșitul furios al sabiei lui Shigar, în timp ce acesta se elibera. Înainte ca Mandalorianul să fi câștigat abia un metru în altitudine, Shigar îl împinse cu forța într-o parte a clădirii de lângă el, strivind astfel gura de evacuare a jetului.

Cu un mârâit, Mandalorianul ateriză greu pe ambele picioare și trase două săgeți în succesiune rapidă, ambele îndreptate spre fața lui Shigar. Shigar le devie și se apropie, deplasându-se ușor pe picioare. La distanță, era în dezavantaj. Mandalorienii erau maeștri ai armelor de la distanță și ar fi făcut orice pentru a evita lupta corp la corp, cu excepția cazurilor când se aflau într-una dintre infamele lor gropi de gladiatori. Dacă se putea apropia suficient de mult pentru a lovi – cu soldatul menținând un foc de acoperire care să-i distragă atenția – ar putea avea noroc...

O rachetă explodează deasupra capului său, apoi alta. Nu erau îndreptate spre el, ci spre nivelurile superioare ale orașului. Molozul plouă peste el, obligându-l să-și protejeze capul. Mandalorianul profită de această ușoară distragere a atenției pentru a se arunca pe sub garda lui și a-l strânge puternic de gât.

Confuzia lui Shigar era totală – Mandalorienii nu ar fi trebuit să lupte de aproape! Apoi zbură literalmente prin aer, aruncat într-un zid de forța fizică uriașă a agresorului său. Ateriză pe ambele picioare, amețit, dar revenindu-și repede, și se pregăti pentru un alt atac. Mandalorianul alergă trei pași lungi spre dreapta sa, sărind pe grămezi de gunoaie și de acolo pe un acoperiș. Mai multe rachete țâșniră în sus, sfâșiind coloanele de ferocretă ale unei monoșine pentru vehicule suspendate. Sulițe subțiri de metal deformat căzură spre Shigar și soldat. Doar cu ajutorul cel mai mare efort al Forței pe care îl putea invoca Shigar, reuși să le devieze în jurul lor, unde se înfipseră vibrând.

— Scapă!

Strigătul soldatului fu urmat de o altă explozie. O grenadă aruncată în spate de Mandalorianul care scăpa, distruse o mare parte din acoperișul din fața lui și trimise în aer o ciupercă neagră, uriașă, de fum. Shigar plonjă cu precauție prin ea, așteptându-se la o ambuscadă, dar găsi zona liberă în partea cealaltă. Se întoarse într-un cerc complet, alungând fumul cu o singură împingere spre exterior.

Mandalorianul dispăruse. În sus, în jos, în lateral – nu se putea spune în ce direcție alesese să fugă. Shigar se întinse prin Forță. Inima încă îi bătea cu putere, dar respirația îi era constantă și superficială. Nu simți nimic.

Soldatul deveni vizibil prin fum, la câțiva pași distanță, avansând într-o poziție ghemuită, precaută. Se îndreptă de spate și își fixă picioarele pe sol, depărtate larg.

Botul puștii îl ținti pe el și, pentru o clipă, Shigar crezu că ar putea chiar să tragă.

— L-am pierdut, spuse el, recunoscând nefericit eșecul.

— Nu e vina ta, spuse ea, coborând pușca. Am făcut amândoi tot ce am putut.

— De unde a venit? întrebă el.

— Credeam că este vorba doar de obișnuita busculadă a Soarelui Negru, spuse ea, indicând clădirea distrusă. Apoi a ieșit el.

— De ce te-a atacat?

— Habar nu am. Poate că a presupus că sunt un justicar.

— Și nu ești unul?

— Nu. Nu-mi plac metodele lor. Și vor fi aici în curând, așa că ar trebui să pleci înainte să decidă că tu ești responsabil pentru toate astea.

Era un sfat bun, recunosc el însuși. Justicarii însetați de sânge care controlau nivelurile inferioare aveau o lege a lor, una care nu privea cu bunăvoință incursiunile pe teritoriul lor.

— Să vedem mai întâi ce s-a întâmplat aici, spuse el, îndreptându-se spre ușa înnegrită de fum, cu sabia pregătită.

— De ce? Nu e problema ta.

Shigar nu răspunse. Indiferent ce se întâmplase, niciunul dintre ei nu putea să plece pur și simplu de acolo. Simțise că ea ar fi fost ușurată să nu intre singură în clădire.

Explorară împreună ruinele fumegânde și distruse. Arme și cadavre zăceau unele lângă altele în proporții egale. În mod clar, locuitorii luptaseră împotriva intrusului și, în schimb, muriseră cu toții. Era macabru, dar nu surprinzător. Mandalorienii nu dezaprobau ilegalitățile în sine, dar nu suportau prea bine ideea de a fi împușcați.

La etajul superior, Shigar se opri, simțind ceva viu printre morți. Ridică o mână, avertizând soldatul să înainteze încet, în caz că cineva credea că vine iar Mandalorianul să termine treaba. Ea alunecă lin în fața lui, fără să țină cont de pericol și având arma la îndemână. El o urmă fără zgomot, cu simțurile fremătând.

Găsiră un singur supraviețuitor înghesuit în spatele unei lăzi sfărâmate, un Nautolan cu arsuri de blaster pe o mare parte a coastelor și o rană de săgeată la gât, zăcând într-o baltă de sânge. Sângele se răspândea rapid. Își ridică privirea când se aplecă Shigar peste el pentru a-i verifica rănila. Ceea ce nu putea să strângă prin garou putea să cauterizeze, dar trebuia să se miște repede ca să-i dea vreo șansă de scăpare.

— Dao Stryver. Vocea Nautolanului era un mârâit gutural, cauzat de gâtul afectat. A apărut de nicăieri.

— Mandalorianul? spuse soldatul. Despre el vorbești?

Nautolanul aprobă din cap.

— Dao Stryver. A vrut ceea ce aveam noi. Nu i-am dat ce voia.

Soldatul își dădu jos casca. Era surprinzător de tânără, cu părul scurt și negru, cu un maxilar puternic și cu ochii verzi ca sabia lui Shigar. Cel mai surprinzător lucru erau semnele negre distinctive ale Clanului Moxla tatuate pe obraji ei murdari.

— Ce a avut, mai exact? îl presă ea pe Nautolan.

Nautolanul își dădu ochii peste cap.

— Cinzia, tuși el, împrăștiind sânge întunecat pe partea din față a armurii ei. Cinzia.

— Și asta este... ce anume? întrebă ea, aplecându-se mai aproape, în timp ce respirația lui se întrerupea. Rezistă – vine ajutorul – rezistă!

Shigar se dădu înapoi. Nu mai putea face nimic, nu fără o trusă medicală adecvată. Nautolanul își dădu sufletul.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu ai niciun motiv, spuse ea, privind-și mâinile. A fost membru al Soarelui Negru și probabil că el însuși a fost un ucigaș.

— Asta îl face să fie rău? Lipsa de hrană ar fi putut face asta, sau lipsa de

medicamente pentru familia sa, sau o mie de alte lucruri.

— Nu alegerile proaste fac ființele rele. Așa e. Dar ce altceva mai avem de făcut aici, jos? Uneori trebuie să iei atitudine, chiar dacă nu mai poți spune cine sunt cei răi.

O privire disperată de oboseală îi traversă atunci fața, iar Shigar crezu că o înțelege puțin mai bine. Dreptatea era importantă, la fel ca și modul în care lumea o apăra, chiar dacă asta însemna să lupte uneori singuri.

— Numele meu este Shigar, spuse el cu o voce liniștită.

— Mă bucur să te cunosc, Shigar, zise ea, luminându-se. Și mulțumesc. Probabil că mi-ai salvat viața acolo.

— Nu-mi pot asuma niciun merit pentru asta. Sunt convins că nu ne-a considerat pe niciunul dintre noi adversari demni de el.

— Sau poate că și-a dat seama că nu știm nimic despre ceea ce căuta în casa conspirativă. Lema Xandret: asta a fost numele pe care l-a folosit când m-a chestionat. Ai auzit vreodată de el?

— Nu, nici de Cinzia.

Ea se ridică în picioare dintr-o singură mișcare și își puse pușca pe spate.

— Larin, apropo.

Strânsoarea ei era surprinzător de puternică.

— Clanurile noastre au fost dușmane, cândva, spuse Shigar.

— Istoria antică este cea mai mică dintre problemele noastre. Ar fi bine să plecăm înainte să ajungă justicarii.

El se uită în jurul lui, la Nautolan, la celelalte cadavre și la clădirea distrusă.

Dao Stryver. Lema Xandret. Cinzia.

— Mă duc să vorbesc cu Maestrul meu, spuse el. Ar trebui să știe că există un Mandalorian care face probleme pe Coruscant.

— În regulă, spuse ea, ridicându-și casca. Arată-mi drumul.

— Vii cu mine?

— Să nu ai niciodată încredere într-un Konshi. Asta spunea mereu mama mea. Și dacă vrem să oprim un război între Dao Stryver și Soarele Negru, trebuie să o facem cum trebuie. Nu-i așa?

Abia îi prinse zâmbetul înainte ca acesta să dispară în spatele căștii.

— Corect, spuse el.

Capitolul 2

Eldon Ax își linse rănilor tot drumul până la Dromund Kaas.

Rănilor suferite de corpul ei erau ușor de tratat. Multe dintre tăieturi și răni le lăsa să se cicatrizeze în mod natural, crezând, așa cum o învățase Maestrul ei, că o lecție uitată repede este o lecție prost învățată. Restul le trata cu ajutorul trusei medicale încorporate în carlinga interceptorului ei, evitând complet analgezicele și anestezicele. Nu durerea era cea care o îngrijora. Și asta era bine pentru ea. Daunele aduse încrederii de sine vor avea nevoie de mult mai mult timp pentru a se vindeca – ca să nu mai vorbim de perspectivele de avansare. Darth Chratis va avea grijă de asta. Nu conta că dosarul ei de misiuni solo fusese perfect până la momentul acesta. Nu conta cât de bine fusese premiată de Academia Sith. Tot ceea ce conta era succesul.

Interceptorul reveni în spațiul real și capitala Imperiului, Kaas City, apărură la vedere.

— Te voi ucide, Dao Stryver, jură Eldon Ax, sau voi muri încercând.

Raportul decurse foarte prost, după cum se temuse.

— Povestește-mi despre misiune, îi spuse Maestrul ei pe un ton tăios, în camera de meditație.

Ax fusese primită înainte ca ritualurile sale de dimineață să se termine, iar ea știa bine cât de mult îl enerva acest lucru. Se înclină și făcu așa cum i se spusese.

Maestrul ei împărțea ordinele cu dorința nestăvilită de a-i testa disponibilitatea de a se supune. Ea știa că nu trebuia să-l sfideze în mod direct, chiar și atunci când făcea tot posibilul să nu-i spună că a eșuat. În timpul misiunii ei, Mandalorianul o găsise. Și făcu tot ce îi stătea în putință pentru a ascunde acea întâlnire de Maestrul ei, în măsura în care acest lucru era posibil.

— Spune-mi mai multe, zise Darth Chratis, ridicându-se încet din sarcofagul său.

Pentru a se concentra cât mai eficient, stătea cel puțin o oră pe zi într-o carcasă asemănătoare unui sicriu, care nu permitea accesul la lumină sau la aer, forțându-l să se bazeze exclusiv pe propriile energii pentru a supraviețui.

— Nu mi-ai explicat suficient de bine motivele eșecului tău.

Ea nu-i putea citi starea de spirit. Fața lui era o harababură de riduri și fisuri adânci din care priveau lumea doi ochi roșii ca sângele. Buzele lui subțiri ca un cuțit erau răsucite într-un rictus perpetuu. Din când în când, o limbă atât de palidă încât era aproape transparentă apărea pentru a gusta aerul.

— Nu te voi minți, Stăpâne, spuse ea, ingenușind în fața lui. În timp ce mă infiltram în celula inamică, identitatea mea a fost dezvăluită și am fost nevoită să mă apăr.

— Dezvăluită? Buzele fără sânge tresăriră. Nu simt mirosul urât al vreunui Jedi în jurul tău.

— Nu, Stăpâne. Am fost expusă de un altul – unul al cărui popor a fost cândva aliat în războiul nostru împotriva Republicii.

Acesta era tactica pe care și-o stabilise, să întoarcă vina pentru incident asupra persoanei care îl provocase.

— Deci. Darth Chratis ieși din sarcofagul său. Tălpile picioarelor sale făcură un zgomot ca și cum ar fi zdrobit frunze uscate. Un Mandalorian.

— Da, Stăpâne.

— Te-ai luptat cu el?

— Da, Stăpâne.

— Și te-a învins.

Aceasta nu era o întrebare, dar cerea un răspuns.

— Este adevărat, Stăpâne.

— Și totuși ești încă aici. De ce?

Darth Chratis stătea acum chiar în fața ei. O gheară uscată coborî până la bărbia ei. Unghiile lui erau ca niște cristale antice, reci și ascuțite pe pielea ei.

Mirosea a moarte.

Ea privi în sus, spre fața lui dură, și nu văzu acolo decât ordinul implacabil de a afla adevărul.

— Nu a venit ca să lupte cu mine, spuse ea. Asta cred, deși nu are niciun sens. M-a întrebat care este nume meu. Știa ce sunt. Mi-a pus întrebări la care nu am știut să răspund.

— Te-a interogat? Asta provocă o încruntare. Împăratul va fi nemulțumit dacă ai dezvăluit vreun secret al său.

— Mai degrabă aș prefera să mor de o moarte îndelungată în mâinile tale, Stăpâne.

Răspunsul ei era absolut sincer. Se antrenase toată viața ei să fie Sith. Imperiul făcea parte din ea la fel de mult ca și sabia ei de lumină. Nu l-ar fi trădat în fața unei haite de mercenari orgolioși care lucrau cu Imperiul atunci când le convenea.

Dar cum să-i transmită Maestrului ei adevărul, când tocmai aici, în acest punct critic, povestea ei se prăbușea?

— Nu m-a întrebat nimic despre Imperiu, îi spuse Ax Maestrului ei, amintindu-și scena cu o claritate istovitoare.

Agresorul ei o dezarmase și o imobilizase cu o plasă rezistentă la toate eforturile ei de a scăpa. O săgeată o paralizase, lăsându-i doar capacitatea de a vorbi.

— Nu m-a torturat. Am fost rănită doar în legitimă apărare.

Își întinse brațele pentru a-i arăta lui Darth Chratis rănilor pe care le suferise.

El le privi fără niciun semn de aprobare.

— Minți, spuse el cu un dispreț clar. Te aștepti ca eu să cred că un Mandalorian a vânat o ucenică Sith, a interogat-o, nu a întrebat-o nimic despre Imperiu și apoi a lăsat-o în viață?

— Dacă aș minți, Stăpâne, aș fi sigură că aș face-o într-un mod mai plauzibil.

— Înseamnă că ai devenit dezechilibrată. Cum altfel aș putea explica asta?

Ax își coborî capul. Nu mai avea nimic de spus.

Darth Chratis se plimba prin vestibulul unghiular în care își conducea audiențele. Pe pereții din jurul său erau expuse relicve ale numeroaselor sale victorii, inclusiv mânere de săbii de lumină tăiate în două și alte relicve Jedi sfărâmate. Lipseau *omagiile* aduse numeroșilor săi dușmani Sith. Deși Darth Chratis nu își câștigase frica și respectul colegilor săi doar prin faptul că îi depășise, nu se lăuda cu cei pe care îi îndepărtase cu forța din calea sa. Reputația lui era suficientă.

Doar unul din trei ucenici care serveau sub comanda sa supraviețuiau antrenamentului. Eldon Ax se întreabă cu răsuflarea tăiată dacă nu cumva venise timpul să se alăture și ea celor care eșuaseră. Viața ei fusese prea scurtă – doar șaptesprezece ani – dar nu ar fi ridicat mâna pentru a se apăra, dacă Stăpânul ei ar fi ales să îi pună capăt acum. N-ar fi avut niciun rost. Ar fi putut să o doboare la fel de ușor ca și cum ar fi lovit o muscă.

Darth Chratis se opri, apoi se întoarse din nou cu fața la ea.

— Dacă acest Mandalorian nu te-a întrebat despre planurile Împăratului, ce anume te-a întrebat?

La momentul respectiv, întrebările o lăsaseră perplexă. O nedumereau și acum.

— Căuta o femeie, spuse ea. A menționat o navă. Numele nu au însemnat nimic pentru mine.

— Ce nume, mai exact?

— Lema Xandret și *Cinzia*.

Dintr-o dată, Maestrul ei stătea din nou deasupra ei. Ea tresări, dar nu scoase

niciun sunet. Strânsoarea rece și puternică a Forței era din nou la gâtul ei, trăgând-o irezistibil în sus, până când ajunse să stea în vârful picioarelor.

— Mai spune o dată aceste nume, șuieră el.

Ea nu-și putea smulge privirea de pe a lui.

— L-Lema Xandret. *Cinzia*. Știți ce înseamnă, Stăpâne?

El îi dădu drumul și se întoarse. Cu două gesturi rapide, trupul său ruinat fu înfășurat din cap până în picioare într-o pelerină lungă și sinuoasă, la fel de neagră ca sufletul său, iar mâna lui dreaptă apucă un toiag lung, cu vârf ascuțit.

— Nu mai pune întrebări, spuse el. Vino.

Părăsi camera cu pași lungi.

Eldon Ax inspiră adânc, tremurând, și se repezi pe urmele Maestrului ei.

* * *

Sortarea și stocarea datelor Imperiale era o industrie în creștere pe Dromund Kaas, deși una ținută cu grijă ascunsă de ochii lumii. Vastele turnuri *inversate* erau forate adânc în solul fertil al junglei, îngropând secole de înregistrări redundante, îngrijite de zeci de mii de sclavi. În jurul intrărilor se aflau clădiri extinse, menținând cea mai înaltă securitate posibilă.

Într-una dintre aceste clădiri o conduse Darth Chratis pe Eldon Ax.

El nu îi oferise nicio explicație pe tot parcursul lungului zbor cu naveta de la Kaas City, iar ea îndură tăcerea lui cu un sentiment de ușurare. Cel puțin nu o certa. Misiunea ei devenise un eșec total. Practic, trebuise să-și croiască drum spre portul spațial și să plece de pe planetă – dar nu înainte să caute prin înregistrările aterizărilor din ultimele zile. Găsi acolo o referință despre Mandalorian. Avea îndrăzneala să călătorească sub ceea ce părea a fi numele său real: Dao Stryver.

Încă o dată, își reînnoi jurământul de a-l vedea umilit așa cum fusese ea, indiferent cât timp ar fi durat. Poate că moartea era prea bună pentru el. Una rapidă, oricum.

Darth Chratis rechiziționează o cameră privată de acces la date, aflată la șaptezeci de etaje sub suprafața lumii, una echipată cu un holoproiector gigantic, și ordonă ca cei doi să nu fie întrerupți. Ax merse ascultătoare în urma lui, din ce în ce mai nedumerită. Nici măcar o dată în anii ei de pregătire, el nu se arătase interesat de acest aspect al guvernării Imperiale. *Păstrători interstelari de date* era termenul său disprețuitor pentru cei care preferau serviciul în minele de date în locul unei căutări directe a puterii. Se duse să se așeze pe locul solicitantului de date, iar ei îi făcu semn să stea într-o parte.

— Stai acolo, spuse el, arătând spre o poziție chiar în fața ecranului și luând el însuși loc.

Cu mișcări energice și rigide, începu să introducă cererile. Acest lucru o convinse, mai mult decât orice altceva, că evenimentele luau o turnură foarte ciudată.

Pe ecranul gigantic apăreau și dispăreau meniuri și diagrame. Lui Ax îi era greu să-l urmărească, dar simți că Maestrul ei naviga prin structura vastă și întortocheată care era arhiva Imperială către o locație anume.

— Asta, zise el, bătând pe tastatură cu finalitate, este baza de date de recrutare.

O listă lungă de nume apăru pe ecran, derulându-se prea repede pentru a fi citită.

— Fiecare persoană care a intrat în Academia Sith este listată aici, continuă el. Numele lor, originile, liniile de sânge – și soarta lor, de asemenea, dacă este cazul. Consiliul Întunecat folosește aceste date pentru a aranja potrivirile și pentru a anticipa potențialul urmașilor. Soarta a numeroase familii depinde de natura acestor date. Prin urmare, datele sunt protejate. Au o securitate foarte ridicată.

Ea indică faptul că îl înțelesese, până acum.

— Și eu sunt acolo, spus ea.

— Într-adevăr, ești, la fel și eu. Privește ce se întâmplă când introduc Lema Xandret.

Apăru o nouă fereastră, care arăta fața unei femei. Cu trăsături rotunde, blondă, cu ochi ageri. Nu însemna nimic pentru Ax. Spațiul de sub imagine era umplut cu cuvinte subliniate cu roșu. În partea de jos a unei liste lungi de intrări se aflau două rânduri îndrăznețe:

S-a dispus moartea subiectului.

Dosar incomplet: ținta a dispărut.

Ax se încruntă.

— Deci... a fost o trădătoare? Un spion al Republicii?

— Mai rău decât atât. Păstrăm mai puține înregistrări despre Jedi decât despre ființe ca aceasta. Darth Chratis se roți în scaun pentru a o privi în față. Spune-mi, ucenica meu, ce se întâmplă când este recrutat un Sith.

— Copilul este luat din familie și plasat în Academie. Acolo, viața lui începe din nou, în slujba Împăratului și a Consiliului Întunecat, așa cum a fost și în cazul meu.

— Exact. Este o mare onoare pentru o familie atunci când un copil este selectat, mai ales dacă linia lor de sânge nu a mai fost onorată înainte. Majoritatea părinților sunt mulțumiți, așa cum ar trebui să fie.

— Iar cei care nu sunt mulțumiți sunt executați, spuse ea. Lema Xandret a fost unul dintre ei?

Un zâmbet cadaveric însufleți pentru scurt timp peisajul ofilit al feței lui Darth Chratis.

— Exact. Era nesemnificativă – o creatoare de droizi, cred. Da, exact asta. Dintr-un lung șir nesemnificativ de fabricanți de droizi, fără nicio urmă de sensibilitate la Forță. A născut un copil cu potențialul de a fi Sith, așa că acel copil a trebuit să dispară.

Maestrul lui Ax nu se arăta prea des amuzat. Asta o deranja mai mult decât furia lui.

— În dosar scrie ținta a dispărut, spuse ea.

— Mai întâi a încercat să ascundă copilul – un copil întârziat, de care se temea că nu va supraviețui antrenamentului de pe Korriban. Când a eșuat și copilul a fost luat oricum, a fugit cu restul familiei copilului – unchi, mătuși, verișori, oricine risca represalii – și de atunci nu s-a mai auzit nimic de ea.

— Până acum.

— Din gura unui Mandalorian, spuse Darth Chratis, pentru urechile tale.

— De ce eu? spuse ea, simțind că Maestrul ei o studia cu atenție. Pentru că și familia mea a încercat să mă ascundă?

— Poate.

— Ceea ce am fost înainte să te cunosc nu are nicio importanță, îl asigură ea. Nu sunt tulburată în ceea ce privește soarta familiei mele.

— Într-adevăr. Te-am antrenat bine. Din nou apăru zâmbetul acela despicat. Poate prea bine. Se aplecă mai aproape. Uită-te aici, Ax. În ochii mei.

Ea o făcu, iar oroarea roșie a privirii lui o cuprinse.

— Blocajul este puternic, spuse el, și cuvintele veneau parcă din capul ei. Se află între tine și adevăr. Îl eliberez. Te eliberez, Ax. Ești liberă să cunoști adevărul despre trecutul tău.

Ea se clătină înapoi ca și cum ar fi fost lovită, dar nu o atinsese nicio forță fizică.

O detonare tăcută se declanșă în mintea ei, o încărcătură aflată adânc în subconștientul ei. Ceva se agita acolo. Ceva ciudat și nesperat.

Ax se uită la imaginea din holoproiector. Lema Xandret o privea cu ochii goi.

— A fost mama ta, Ax, spuse Maestrul ei. Asta îți răspunde la întrebare?

Înmărmurit, Ax presupuse că da. Dar, în același timp, pune multe altele.

Darth Chratis folosi holoproiectorul camerei pentru a avea o audiență securizată cu Ministrul Informațiilor. Ax nu-l mai întâlnise niciodată pe ministru și nici nu-l mai

văzuse în vreun fel de comunicare, dar încrederea imensă pe care Maestrul ei o arăta permițându-i să rămână în încăpere, era o noutate completă pentru ea. Capul încă îi răsuna de la eliberarea de sub condiționarea Maestrului ei. Nu din cauza a ceea ce fusese dezvăluit, ci din cauza importanței minime pe care o avea pentru ea.

Lipsa de sensibilitate la Forță a familiei sale era singurul lucru de care era sigură în legătură cu viața ei înainte de a deveni Sith. Presupusese că familia ei fusese ucisă, dar asta nu o deranjase niciodată. Cu siguranță nu-și făcuse niciodată griji în legătură cu asta, și nici acum nu ar fi deranjat-o dacă nu ar fi fost un singur lucru.

Blocajul fusese îndepărtat. Amintirile despre Lema Xandret și viața ei timpurie ar fi trebuit să revină în minte. Dar nu era nimic. Cu sau fără blocaj, nu mai rămăsese nimic. Lema Xandret rămăsese o străină completă.

Cu jumătate de minte, înregistrează conversația pe care Maestrul ei o avea cu Ministrul.

— De aceea Mandalorianul a căutat să o interogheze pe fată. E o potențială pistă.
— O pistă spre Xandret?
— La ce altă concluzie putem să ajungem? Trebuie să fie în viață – în aceeași gaură unde a fugit pentru a scăpa de execuție, presupun.

— Ce ar vrea Mandalorienii de la ea?
— Nu știu, iar faptul că nu știm face să fie vital să o găsim noi primii.
— Ca o chestiune de principiu, Darth Chratis, sau pentru securitatea Imperială?
— Cred că veți constata că cele două sunt adesea inseparabile, domnule Ministru.

Bărbatul de pe ecran păru incomodat. Era cel mai înalt rang pe care îl putea obține o persoană obișnuită în cadrul Serviciului de Informații al Imperiului, dar pentru un Lord Sith era considerat fundamental inferior. Poate că era prea puțin dispus să recunoască faptul că o creatoare de droizi, dispărută, merita atenția sa, chiar și una care încercase să ascundă de Sith un copil sensibil la Forță, dar să nu se supună era de neconceput.

Apoi, îl lovi un gând, iar privirea conflictuală de pe fața lui se mai liniști.

— Mă întreb, medită el, bătându-și bărbia cu un deget lung. Chiar ieri, a sosit un raport de la informatorul nostru din Senatul Republicii. Huttii susțin că au pus mâna pe ceva valoros și cred că Senatul ar dori să liciteze pentru el. Împotriva noastră. Am căutat în dispeceratele diplomatice și am aflat că am primit exact aceeași ofertă, dar formulată în termeni opuși, bineînțeles. În mod normal, aș respinge o astfel de abordare ca fiind nedemnă de atenție, dar faptul că provine din două surse extrem de diferite îi conferă o oarecare credibilitate. Și acum asta.

— Nu reușesc să înțeleg ce legătură au Huttii. Sunt niște mincinoși compulsivi.
— Fără îndoială, Darth Chratis. Însă, aici devine interesant. Nava de pe care Huttii pretind că au recuperat artefacte misterioase, date, sau orice ar fi – acea navă se numește *Cinzia*. Și am observat în dosarul pe care l-ai accesat că acesta este numele de naștere al fetei.

Darth Chratis aprobă din cap.

— Trebuie să existe o legătură.
— Că nava a fost botezată după fiica Lemei Xandret și că un Mandalorian întreabă de amândouă? Cred că da.

— Dar ne ajută foarte puțin dacă nu știm ce licitează Huttii.
Asta mai șterse o parte din triumful expresiei ministrului.
— Voi urmări această informație imediat, Darth Chratis.
— Am încredere că o veți face, domnule Ministru, ca o chestiune de principiu.
Audiența de la distanță se încheie cu o ploaie de paraziți.
Lui Eldon Ax îi luă aproape un minut să realizeze. Frazele deconectate îi umpleau capul ca niște păsări, căutând un loc unde să se cuibărească.

...o potențială pistă...

...numită după fiica Lemei Xandret...

...numele de naștere al fetei...

Abia atunci își dădu seama că numele pe care îl considera al ei nu era altceva decât o versiune a inițialelor mamei sale.

Ce ai făcut în ultimii cincisprezece ani, Mamă?

— Spune-mi ce-ți amintești, Ax.

— Nu vreau să-mi amintesc, Stăpâne.

— De ce nu?

— Pentru că nu are nimic de-a face cu ceea ce sunt acum. Ce dacă Lema Xandret a fost mama mea? Dacă m-aș întâlni cu ea mâine, probabil că nu aș recunoaște-o. Nu am cunoscut-o niciodată, nu am avut nevoie de ea.

— Ei bine, acum ai nevoie de ea, Ax – sau cel puțin, ai nevoie de amintirile despre ea.

Maestrul ei se apropie atât de mult, încât simți răceala mortală a respirației sale.

— Se pare că știrea despre Lema Xandret și despre creatorii de droizi dispăruți este importantă pentru Mandalorienii. Asta înseamnă că este importantă și pentru Imperiu, căci ceea ce îl întărește pe altul ne slăbește pe noi. Ar putea fi crucial tot ce-ți poți aminti despre locul unde se află mama ta. De aceea îți sugerez să încerci mai mult. Pentru a te răsplăti, voi pune blocajul la loc după aceea, astfel încât amintirile vor dispărea din nou, ca și cum nu ar fi existat niciodată.

— Bine, Stăpâne, spuse ea, deși o durea capul la gândul ăsta. *Și dacă nu găsea nimic? Sau dacă găsea ceva? O să încerc.*

— Vei face mai mult decât să încerci, îi spuse Darth Chratis cu o finalitate înfricoșătoare. În zece ore standard mă aștept să mă aflu în fața Consiliului Întunecat, cu tine alături de mine. Dacă mă dezamăgești, amândoi vom avea de suferit.

Capitolul 3

Într-o zi bună, Ula Vii nu vorbea cu nimeni. Doar asculta. La asta se pricepea. În timpul liber, stătea în camera sa și reasculta înregistrările din timpul săptămânii, scanând conversații întregi pentru a găsi ceva important. Lucruri importante se întâmplau tot timpul pe Coruscant, bineînțeles, dar izolarea elementelor de cea mai mare importanță era o parte esențială a muncii sale și îi plăcea să creadă că se pricepea foarte bine la asta. Ula era informatorul Imperial din Senatul Republicii. Purta această responsabilitate cu mândrie.

Într-o zi proastă, era scos din umbră și aruncat în lumină: problema cu interpretarea unui rol era că, uneori, Ula trebuia să îl joace cu adevărat. În calitate de Asistent Superior al Comandantului Suprem Stantorrs, Ula era deseori chemat să ia notițe, să facă cercetări și să ofere sfaturi. Toate astea îl plasau într-o poziție unică pentru a ajuta Imperiul în misiunea sa de a recâștiga galaxia, dar totodată era obligat să îndeplinească două sarcini solicitante în același timp. În zilele proaste, capul îl durea atât de tare încât simțea că se va sparge, vărsându-și toate secretele pe podea.

Ziua în care auzise despre *Cinzia* a fost o zi foarte proastă.

Comandantul Suprem avusese o dimineată plină: nenumărați vizitatori, cereri nesfârșite, veșnicul bâzâit al comunicatorului său. Ula nu știa cum rezistase. Apoi veni cererea de audiență din partea Marelui Maestru Satele Shan, dând complet peste cap programul Comandantului Suprem.

— Nu poți s-o amâni? îl întrebă Stantorrs pe secretarul său, cu o privire care dădea semne de supărare.

Cu cât Ula își juca mai mult timp rolul, cu atât devenea mai priceput la a înțelege expresiile extratereștrilor, chiar și pe a unui Duros fără nas, cu fața ca o lună.

— A fost aici cu doar o oră în urmă.

— Spune că este important.

— Bine, bine, bine. Trimite-o înăuntru.

Ula nu se mai întâlnise niciodată în mod oficial cu Marele Maestru Jedi. Îi privea pe Jedi cu suspiciune și antipatie, și nu doar pentru că erau dușmanii Împăratului.

Ea intră în biroul somptuos și îi oferi Comandantului Suprem o plecăciune în semn de respect. Cu o față cu oase fine și părul încărunit, nu era o femeie înaltă, dar poziția pe care o ocupa în ierarhia Republicii era considerabilă.

Stantorrs se ridică și îi oferi un semn din cap care părea mult mai mic în comparație cu al ei. Ca și Ula, nu era de acord cu Jedi, dar motivele lui nu aveau nimic de-a face cu filosofia. Mulți din Republică puneau vina pentru ascensiunea Imperiului pe umerii colectivi ai Consiliului Jedi. *Tratatul de pe Coruscant* smulsese din nou capitala galactică de sub controlul Împăratului, dar cu costuri mari pentru Republică și aliații săi, și cu o teribilă pierdere de imagine.

Retragerea Consiliului pe Tython nu ajutase, de asemenea.

— Cu ce vă pot ajuta, Maestră Shan? întrebă el într-o Bazică aspră.

— Am primit un raport de la Padawanul meu despre un posibil vânător de recompense care umblă prin vechiul district, spuse ea pe un ton măsurat. Se pare că face ravagii printre clasele criminale.

— Este o problemă minoră. De ce mi-o aduci mie?

— Sarcina ta este de a restabili securitatea pe Coruscant. În plus, vânătorul de recompense este un Mandalorian.

Ula nu avea nevoie să citească gândurile ca să știe ce gândea acum Stantorrs. O blocadă Mandaloriană a Rutei Comerciale Hydian în ultimele decenii ale Marelui Război, paralizase Republica și aproape că o dusesse la ruină.

De la înfrângerea sa, *Mandalore* își pierduse mulți semeni în luptele din gropile de gladiatori de pe Geonosis, dar Ula nu era singura persoană de pe Coruscant care știa că în spatele acțiunii antirepublicane se aflau agenți Imperiali și că Mandalorienii încă mai căutau motive să lupte. Dacă se gândeau să întreprindă ceva chiar pe Coruscant, problema trebuia să fie abordată imediat.

— Ce poți să-mi spui despre el?

— Numele lui este Dao Stryver. Caută informații despre o femeie, Lema Xandret, și ceva numit *Cinzia*.

Urechile lui Ula se ciuliră la acest din urmă nume. Îl auzise de curând. Unde, mai exact? Comandantul Suprem făcea aceeași căutare mentală.

— Un raport, medită el, bătând cu degetele lungi pe birou. Ceva de la *Serviciile de Informații Strategice*, sunt sigur. Poate că ar trebui să-i întrebați despre el.

În vocea ei apăru un indiciu al adevăratei autorități a Marelui Maestru Jedi.

— Trebuie să contactez imediat Tython în legătură cu discuțiile noastre anterioare. Generalul Garza m-a atenționat cu privire la urgența și secretul acestei chestiuni. Nu-mi pot permite să mai întârzi.

Pielea ceroasă a lui Stantorrs căpătă o culoare purpurie intensă. Nu-i plăcea ca propriile politici ale Republicii să fie folosite împotriva lui. Ula speră la o pierdere momentană a controlului, ca el să scape ceva despre natura acelor întâlniri anterioare. Oricât de mult încercase, nu putu afla nimic despre ele, deși era sigur că erau de o importanță majoră pentru stăpânii săi de pe Dromund Kaas.

Din păcate, stăpânirea lui Stantorrs era pe măsura temperamentului său.

— Nu am timp să investighez fiecare perturbare minoră, se supără Comandantul Suprem. Ula! Vrei să te ocupi tu de asta?

Ula tresări la menționarea numelui său.

— Domnule?

— Urmărește acest incident pentru Maestra Shan. Raportează-ne amândurora când afli ceva. Dacă afli ceva.

Ultima propoziție îi era adresată Marelui Maestru cu o cantitate generoasă de răutate.

— Bineînțeles, domnule, spuse Ula, sperând că această concesie nu era decât un șiretlic pentru a scăpa de Marele Maestru.

— Mulțumesc, Ula, domnule Comandant Suprem. Vă sunt recunoscătoare.

Spunând asta, Satele Shan părăsi sala, privită cu resentiment de Stantorrs și de personalul său. Toate departamentele din Republică erau suprasolicitate și lipsite de personal. Ultimul lucru pe care și-l dorea cineva era ca Jedii să își bage nasul, să găsească greșeli și să le dea și mai multă muncă.

Treaba lui Ula nu era să semene disensiuni, dar uneori își dorea să fie așa. Disensiunile practic se semănau singure pe blestematul ăsta de Coruscant, unde cerul era la fel de cenușiu ca și trotuarele, iar urmele războiului încă marcau fațada artificială.

Comandantul Suprem își reluă locul cu un oftat greu.

— În regulă, Ula. Ar fi bine să te apuci de treabă.

— Dar, domnule, spuse Ula, cu siguranță că nu... Adică, am crezut că...

— Nu, mai bine am face exact cum am spus, în cazul în care se dovedește a fi important. Nu lăsăm nimic deoparte când sunt implicați Mandalorienii. Dacă această gloată de scandalagii ajută Imperiul să facă o altă mișcare pe Coruscant, trebuie să știm. Dar nu pierde prea mult timp cu asta, da? Restul galaxiei nu va aștepta.

Ula își înclină capul în semn de supunere frustrată. Era consternat de faptul că cererea minoră a Marelui Maestru îl îndepărta din preajma Comandantului Suprem. Cum avea de gând să adune acum informațiile de care avea nevoie? Această căutare inutilă l-ar fi putut costa date valoroase. N-avea rost să se certe și poate că era și un beneficiu să se conformeze. Mandalorienii nu erau un fel de gloată: numărul lor imens de clanuri individuale, fiecare dintre ele putând fi angajat de cel mai bun ofertant,

constituiau o forță de luptă puternică, capabilă să schimbe echilibrul puterii într-o bătălie majoră, așa cum Republica învățase deja pe propria piele. Imperiul le oferise Mandalorienilor mijloacele de a se întoarce în galaxie și de a se răzbuna pe dușmanii lor, dar între cele două tabere nu mai exista loialitate. Odată cu semnarea *Tratatului de pe Coruscant*, Împăratul și *Mandalore* o luaseră pe căi separate.

Merita să urmeze această pistă, își zise el, chiar dacă o oră sau două de cercetări ar fi dovedit că cineva urmărea iluzii și afacerile reveneau la normal după aceea. Nu era normal să procedeze altfel. Ula Vii, funcționarul amabil, făcea întotdeauna ceea ce i se spunea. Așa obținuse un acces atât de intim la afacerile Comandantului Suprem. Cu o plecăciune energică, își netezi partea din față, deja impecabilă, a uniformei sale în timp ce părăsea biroul și se îndrepta spre sediul omologului său din Republică.

Serviciile de Informații Strategice nu-și anunțau birourile din *Complexul Heorem*, dar toți cei cu vechime în administrație știau unde se află. Ula avusese motiv să le viziteze o singură dată, în timp ce acoperea un agent de cifrare, și de atunci își făcuse un punct de vedere să le evite. Compania altor agenți de informații îl deranja, indiferent de partea cui erau. Erau cu toții din aceeași rasă, mai mult sau mai puțin: observatori, cu gândire rapidă, obișnuiți să vadă – sau să-și imagineze – înșelăciunea din jurul lor. Creaturi cu puține cuvinte, care nu se dădeau de gol, iar ochii lor erau la fel de ascuțiți ca acele unui droid de interogatoriu. Când intră în atriumul spațios și artistic, Ula își mască nervozitatea în spatele unei fațade calme. Secretara îi zâmbi cu căldură.

— Pot să vă ajut, domnule?

— Ula Vii, consilier al Comandantului Suprem Stantorrs.

Amprenta vocală îi fu verificată, în mod natural, dar discret. Secretara îi făcu semn să treacă. Fu întâmpinat într-o sală de conferințe de o persoană de pe Ithoria, probabil o femele, îmbrăcată în haine simple, negre, fără ecusoane sau insigne.

— Ești un Epicantix, spuse ea fără menajamente, din ambele guri.

Ca subiect de conversație, era unul deconcertant. Majoritatea ființelor nu observau că nu era complet uman. El refuză să-i acorde acest avantaj.

— Comandantul Suprem Stantorrs solicită informații, spuse el.

— De ce nu urmează canalele obișnuite?

— Avem nevoie de un răspuns rapid, spuse el, gândind: *Ca să mă pot întoarce la adevărata mea slujbă. Al ambele.*

— Întreabă, spuse ea.

Îi dădu numele Mandalorianului și celelalte nume asociate cu cazul.

Ithoriana scoase un datapad de sub haină și bătu la el cu un deget lung și subțire. În afară de acel deget, nicio parte a corpului ei nu se mișcă. Ula așteptă fără niciun semn exterior de nerăbdare, întrebându-se cum respira creatura.

— O navă înregistrată pe numele unui Dao Stryver a aterizat pe Coruscant acum două zile standard, spuse ea în cele din urmă. A plecat acum o oră.

— Care era numele și clasa navei?

— *First Blood*, un Kuat D-7 modificat.

— Destinația?

— Necunoscută.

— Vorbește-mi despre Lema Xandret.

— Nu avem nicio înregistrare a acestui nume.

— Absolut nimic?

— Cândva, spuse ea, informația a circulat liber în întreaga galaxie, cu aceeași ușurință ca și lumina însăși. Ne mândream cu ușurința cu care cunoșteam toate lucrurile. Apoi a venit Imperiul, aruncând o umbră asupra Republicii, iar strălucirea constantă a cunoașterii a fost spulberată. Multe din cele pe care le știm acum vin cu greu și în forme incomplete. Sarcina noastră este atât de a reconstrui, cât și de a aduna.

— Atunci, asta înseamnă nu, spuse Ula, cu un ton tăios.

Era foarte conștient de starea informațiilor din galaxie și nu-i plăcea ca Imperiul

să fie învinuit pentru asta. Din punctul său de vedere, Republica nu reușise niciodată să facă lucrurile cum trebuie și numai instaurarea unui regim Imperial ar permite ca datele să circule corect pentru toată lumea.

Nu ajunsese prea departe cu extraterestra, dar mai avea o întrebare.

— Ce zici de al treilea nume: *Cinzia*?

— Avem trei apariții: două de la Senat și una de la o rețea de spionaj aliată. Ambele indică aceeași sursă.

Mai mulți spioni, gândi Ula cu dezgust. Ura acest cuvânt.

— Cine sunt Senatorii?

— Bimmisaari din sectorul Halla și Sneeve în sectorul Kastolar.

— Poți să-mi spui sursa lor?

— Cu promptitudine. Nu există avertismente de securitate atașate acestui subiect. Ithoriana bătu din nou. Atât Senatorii, cât și rețeaua de spionaj raportează o licație neobișnuită în spațiul Hutt. Au fost lansate invitații de participare.

— Unde se potrivește numele *Cinzia*?

— Se pare că este un fel de navă.

— Altceva?

— Speculațiile variază între cele trei părți. Nu vă pot oferi fapte concrete.

Ula gândi repede în sinea lui. Deci Dao Stryver era real, și *Cinzia*, de asemenea. Dar ce făcea unul pe Coruscant în timp ce celălalt era în spațiul Hutt? Ce legătură avea aici lăcomia unei specii de criminali maligni?

— Mulțumesc, spuse el. Ne-ați fost de mare ajutor.

Ithoriana îl conduse înapoi în atrium și îl lăsă acolo. Secretara îl salută veselă în timp ce pleca. O peliculă de sudoare îl acoperea pe Ula de la din cap până în picioare.

Ar fi putut să se întâmple mult mai rău, își spuse lui însuși, dacă ei ar fi știut ce era el cu adevărat...

Ula avea un contact în biroul Senatorului de Bimmisaari. Făcu o programare prin comunicator în timp ce mergea. Cu puțin noroc, spera el, toată treaba asta ar putea fi încheiată înainte de sfârșitul zilei și viața ar reveni la normal.

— Oh, știu exact despre ce vorbești, spuse Hunet L'Beck la o halbă de bere tradițională.

Insistase să se întâlnească la prânz, iar Ula nu reușise să-l convingă să renunțe. Lui Ula nu-i plăcea să mănânce în public. Era unul dintre lucrurile pe care prefera să le țină pentru el, fără să se îngrijoreze de ceea ce cred ceilalți.

— Haide, atunci, spuse el, mutând în farfurie resturile de fasole yot³ prăjită. Spune-mi totul.

L'Beck terminase demult de mâncat și era la a doua halbă. Asta îl făcea și mai vorbăreț decât de obicei, ceea ce nu era un lucru rău. Ula avea nevoie ca el să vorbească.

— Birourile Senatorului de Bimmisaari au primit un comunicat de la Tassaa Bareesh în urmă cu șapte zile. Știi cine este?

— Un membru al Cartelului Bareesh, presupun.

— Chiar matriarhul. Are legături strânse cu Imperiul, așa că o supraveghem cât putem de bine. Nu putem face nimic în legătură cu contrabanda, dar sclavia este un lucru pe care încercăm să îl combatem.

Ula aprobă din cap. Sectorul de care aparținea Bimmisaari se afla direct în spațiul Hutt, astfel încât comportamentul cartelurilor putea avea un efect extrem de destabilizator asupra economiei locale.

— Continuă.

— Comunicatul a fost un discurs, de fapt, și unul destul de puțin subtil. Bareesh

³ Fasolea Yot – cultură comestibilă cultivată pe Dantooine, cunoscută pentru aroma și valoarea sa nutritivă. Era folosită în diverse feluri de mâncare pentru a spori aroma.

încerca să ne intereseze de ceva ce unul dintre pirații ei găsisse în Inelul Exterior. Informații, aparent, și un artefact nespecificat. Nu a spus exact de unde au venit, *de undeva din Inelul Exterior* a fost singurul indiciu care i-a scăpat. Nu i-am dat prea multă atenție la început, firește.

— De ce zici *firește*?

— Ei bine, primim zeci de oferte de la Huttii în fiecare zi. Cele mai multe sunt escrocherii. Unele sunt capcane. Toate sunt pline de minciuni. Nu foarte diferite de ceea ce primim de la *Consiliul de Management al Resurselor*, dar cel puțin acesta ar trebui să fie de partea noastră.

L'Beck închină în cinstea propriului său spirit cinic și mai comandă o băutură.

— Deci ați ignorat comunicatul, întrebă Ula.

— Și, în mod normal, acesta ar fi fost sfârșitul. Numai că a venit altul, apoi altul, fiecare adăugând câte ceva la poveste până când, în cele din urmă, a trebuit să fim atenți. A fost o campanie destul de inteligentă, de fapt. Nu am fi acceptat-o dacă ar fi sosit deodată, dar împărțită puțin câte puțin, lăsând fiecare piesă din puzzle să se așeze la locul ei înainte să ne-o ofere pe următoarea, a fost în cele din urmă suficient pentru a-l face interesat chiar și pe Senatorul însuși.

— În ce privință, mai exact?

— Huttii au găsit o navă. *Cinzia*. Se pare că era ceva înăuntru, un artefact pe care încearcă să îl vândă, dar nu acesta este cel mai important lucru. Ceea ce face cu adevărat interesant este de unde a venit nava.

Ula se săturase să se mai joace.

— Spune-mi, te rog, odată!

— Nu pot. Acele informații sunt cele pe care le vând Huttii. L'Beck se aplecă în față. Am încercat să stârnim interes în Senat. Se răspândește sprijinul pentru un răspuns oficial, dar nu suficient de repede. Licitația va avea loc peste câteva zile și mă tem că vom pierde. Vocea lui L'Beck coborî până când abia se mai auzi peste zgomotul de fond. Ți-ar plăcea să fii tu cel care să înmânezi Republicii o lume necunoscută până acum, bogată în resurse, gata de cules?

Ula își păstră o expresie neutră. Deci despre asta era vorba. Lumile noi nu erau deosebit de greu de găsit, dar tot ceea ce era bogat în minerale sau biosferă era intens disputat între Imperiu și Republică. Dacă Huttii dăduseră peste locația unei astfel de lumi, exista într-adevăr o șansă reală de a profita de pe urma informațiilor.

— Sunteți siguri că este ceva real, nu o altă înșelătorie? îl întrebă el pe L'Beck.

— Cât se poate de siguri, zise L'Beck, luând a treia halbă și dând pe gât o înghițitură mare. Cancelarul Suprem Janarus ar autoriza o licitație Bimmisaari, sunt sigur, dacă am putea să-i transmitem informația. Crezi că ne poți ajuta?

Și iată – apelul pentru ajutor în consolidarea politicii locale. Sectorul Halla dorea nu numai să fie cel care aducea o nouă lume în atenția Republicii, ci și să aibă acces la cuferele Cancelarului. Un mic procent ar fi fost deturnat pentru a acoperi cheltuielile administrative, fără îndoială – oferind mai multă bere pentru Hunet L'Beck și cei ca el. Astfel, Republica se condamna pe ea însăși și tot ceea ce pretindea că reprezintă.

Ula își înăbuși repulsia ideologică.

— Voi aduce acest lucru în atenția Comandantului Suprem Stantorrs, spuse el.

Și acesta era adevărul. Nu avea de ales. Dacă se întorcea fără nimic, iar două zile mai târziu informația ajungea la urechile Cancelarului Suprem dintr-o altă sursă – ei bine, asta nu merita ca el să scadă în ochii lui Stantorrs. Menținerea aceluia contact era de o importanță capitală.

Dar asta nu îl împiedica să trimită mai întâi informația în altă parte.

— Ți sunt dator, spuse L'Beck, în timp ce Ula plăti nota de plată și plecă.

Acesta era cel mai bun mod de a părăsi un informator: cu o datorie. Cuferele lui Ula, ca și cele ale Republicii, nu erau nelimitate, dar conțineau suficiente credite pentru a unge, măcar puțin, calea spre dominația Imperială.

Existau multe mijloace de a face transmisii secrete de pe Coruscant. Se putea

ascunde o antenă pe o clădire puțin folosită și se transmitea atunci când sateliții oficiali erau în afara razei de acțiune. Se putea plăti un infractor să ducă o înregistrare pe orbită, pentru a trimite mesajul mai departe prin mijloace mai obișnuite. Se putea utiliza un cod de o complexitate atât de detaliată încât transmisia semăna cu straturi de zgomot peste zgomot, fără caracteristici semnificative.

Ula credea că cel mai bun mod de a trezi suspiciuni era să se abată prea mult de la drum pentru a le evita. Așa că metoda sa preferată de a-și contacta superiorii era să apeleze Panatha, planeta pe care se născuse, să lase un mesaj pentru mama sa și să aștepte să primească un răspuns. În acest fel, povara vinovăției era transferată în altă parte. Era mult mai ușor să ignori primirea unei comunicări ilicite, una posibil deplasată, decât acuzația de a fi făcut una.

După ce îl înștiință pe Comandantul Suprem că se ocupă de acest caz, se duse imediat în camera sa austeră și trimise două semnale. Ula locuia în *Manarai Heights*, aproape de locul său de muncă din Districtul Senatului și, în același timp, suficient de aproape de facilitatea de andocare Eastport pentru a putea fugi rapid dacă avea nevoie. Avea ascunzători cu documente, credite și arme în mai multe locuri între casă și portul spațial. Avea, de asemenea, un apartament secundar, puțin mai mult decât un dulap, de fapt, în cazul în care avea nevoie de un loc unde să se ascundă pentru o vreme. Nu era genul care să își asume riscuri. Iluzia de inocență pe care o înfășurase în jurul său putea fi prea ușor risipită. Mai văzuse cum se întâmplase înainte. Era nevoie de o singură greșală...

Bipul comunicatorului său îl scoase din reveria nervoasă în care își petrecuse ultima oră. Apelul era pe drum, ca răspuns la primul dintre semnalele sale. Se pregăti, îndreptându-și uniforma pentru a douăsprezecea oară și luând poziție în fața holoproiectorului. Aceasta era partea din slujbă care îi plăcea cel mai puțin.

O imagine fantomatică apărură în fața lui, pălpâind în albastru cu purici. Nu era mai mult decât un indiciu al unei fețe, iar vocea nu indica nici sexul și nici specia. Ula nu avea nicio idee cu cine vorbea pe îndepărtatul Dromund Kaas.

— Raportează, spuse Observatorul Trei.

Ula rezumă în cât mai puține cuvinte tot ce aflase: O navă de pe o lume neafiliată și bogată în resurse, situată în Inelul Exterior, fusese capturată de Hutti, care ofereau informații despre ea celui care dădea mai mult. Aceeași navă era obiectul căutării efectuate de un Mandalorian, Dao Stryver. Un alt nume, Lema Xandret, era implicat. Originile nava erau necunoscute, la fel și încărcătura sa, obiectul misterios la care făcuse aluzie L'Beck. Ambele au fost scoase la licitație.

După ce termină, linia zgomotoasă tremură și făsăi timp de aproape o jumătate de minut înainte ca Observatorul Trei să răspundă.

— Foarte bine. Asta este o chestiune care îl preocupă pe Ministru. Urmăriți îndeaproape și raportați toate evoluțiile.

— Da, domnule.

— Terminat.

Transmisia se încheie, iar Ula se cocoșă de ușurare. Din câte știa, Observatorul Trei era o persoană perfect obișnuită, doar un alt funcționar ca și el, dar era ceva în acea voce goală care îl făcea să se simtă complet nedemn. Destul de rău că nu era pe deplin om, dar mai rău chiar decât atât. Se simțea murdar, necurat, josnic, fără niciun motiv. Observatorul Trei îl făcea să se simtă ca atunci când vorbea cu un Sith.

Comunicatorul bipăi iar. Se pregăti din nou, cu motive foarte diferite pentru a se simți nervos. În timp ce ultimul apel venise prin canale perfect oficiale de la Ministerul de Informații, acesta avea un scop foarte diferit și prezenta riscuri proprii.

De data asta, când holoproiectorul porni, dezvălui o imagine perfect clară a unei femei care încă i se părea lui Ula că arăta cu totul prea tânără pentru rolul pe care îl juca în administrația Imperială.

— Bună, Ula. Mă bucur să aud din nou de tine. Cărui fapt îi datorez această plăcere?

Ula înghiți în sec. Zâmbetul lui Shullis Khamarr părea perfect sincer, iar Ula nu avea niciun motiv să creadă contrariul. Actualul Ministru al Logisticii avea aceeași vârstă ca și el și îi împărtășea convingerea pasionată că Imperiul era o forță civilizatoare de care trebuia să țină cont. Discutaseră îndelung acest subiect în timpul unui zbor spre Dromund Kaas, singura dată când el vizitase capitala lumii Imperiale. Participase la o ședință de informare pentru membrii care nu se calificaseră pentru a deveni agenți de cifru, dar care erau totuși considerați utili sectorului de informații; ea era pe cale să fie promovată la gradul de locotenent. De atunci, ascensiunea ei fusese fulminantă, în timp ce el rămăsese, practic, un nimeni.

— Am ceva, spuse el. O lume pregătită pentru anexare, descoperită de Hutti.

— Am auzit deja ceva despre asta, spuse ea. Nimeni nu știe unde este și nu vom ști până când nu vom plăti. Ai ceva de adăugat, Ula?

Se dezumflă ușor. Deci nu era primul care raporta.

— Nu încă, doamnă Ministru. Dar sunt bine plasat pentru a urmări subiectul și sper să aflu mai multe în curând.

— Asta ar fi spre beneficiul nostru, al tuturor, Ula, spuse ea cu un alt zâmbet. De ce m-ai sunat pentru asta?

— Pentru că e ocazia pe care o așteptam, zise el, simțindu-și pulsul bătându-i în gât. Acesta era un teritoriu la fel de periculos acum ca întotdeauna. Nu avem nevoie de fanatici pentru a conduce galaxia. Avem nevoie doar de guvernare și administrare corespunzătoare. Reguli, legi, disciplină. Când îi vezi pe nebunii ăia care fac ravagii în lumile de aici – Jedi și Sith deopotrivă – trebuie să mă întreb ce *beneficii* aduc ei. Folosi cuvântul *ei* în mod deliberat. Nu ar fi existat războiul dacă *ei* nu ar agita lucrurile.

— Îmi amintesc asta, Ula, spuse ea cu o răbdare care îl străpunse ca o sabie de lumină. Îți înțeleg punctul de vedere, dar nu pot face nimic...

— Avem nevoie doar de o singură lume, o lume puternică, capabilă să se apere singură, în care cetățenii Imperiali să se poată dezvolta fără teamă sau opresiune.

— Lumea de care ai auzit aparține de drept Împăratului. Nu pot să o revendic pentru mine.

— Dar acum ești Ministrul Logisticii! Întreaga birocrație Imperială este a ta.

Ea îl respinse cu blândețe, așa cum făcea întotdeauna.

— Este a Împăratului, așa cum ar trebui să fie. Eu sunt instrumentul său și nu i-aș trăda încrederea.

— Nu ți-aș cere niciodată să faci asta.

— Știu, Ula. Ești la fel de loial ca și mine și ai intenții bune, dar mă tem că ceea ce îmi ceri este imposibil.

Se străduia să nu împingă niciodată prea departe prietenia lor, dar nu-și putea ascunde dezamăgirea.

— Ce ar trebui să fac ca să vă răzgândiți, doamnă Ministru?

— Când vei avea locația lumii respective, vorbește din nou cu mine.

Știa prea bine că trădarea Republicii și, în același timp, încercarea de a convinge un ministru de rang înalt să sporească influența ființelor obișnuite în relațiile lor cu clasa conducătoare Sith ar fi putut duce la ruinarea întregii sale lumi.

— Mulțumesc, doamnă Ministru, spuse el. Sunteți amabilă să mă suportați.

— Nu este nici bunătate, Ula, nici indulgență. Poți să mă suni oricând.

Încheie transmisia, iar de data asta Ula nu se mai înclină. Se simțea deja complet dezumflat, insignifiant – chiar dacă Observatorul Trei îi descrisese misiunea sa ca fiind una importantă pentru Împăratul însuși. Se simțea ca un grăunte de nisip bătut de curenții puternici ai oceanului. Indiferent de țărnul pe care ateriza, valurile îl loveau mai tare ca niciodată.

Urmăriți îndeaproape și raportați toate evoluțiile. Asta putea să facă. Epuizat după o zi de discuții, depuse un raport scris pentru Comandantul Suprem Stantorrs.

Apoi se dezbracă, se întinse pe patul său tare și așteaptă zorii zilei.

Capitolul 4

Larin Moxla se afla în Grădinile Senatului, pe o arteră aglomerată și plină de bănci. Era seara devreme, iar cerul era plin de lumini. Se simțea inconfortabil de expusă și fu uimită cât de mult se obișnuise cu vechile cartiere. Trecuseră doar câteva luni de când fusese dată afară cu surle și trâmbițe din Escadronul Blackstar⁴, și deja cerul cețos al nivelurilor superioare părea prea mare, lumea prea rafinată, droizii prea curați și clădirile prea noi.

Dă-mi un an, gândi ea, și voi intra complet în rând cu scursurile societății.

Sentimentul de înstrăinare îi fu confirmat atunci când un cvartet de ofițeri ai Securității Senatului trecu pe lângă ea. Erau trei bărbați – un Twi'lek, un Zabrak și un om – și o femeie Nikto robustă. Ofițerii o văzură și se apropiară.

— Te-ai pierdut? întrebă Twi'lekul. Arăți de parcă ai fi fost trasă înapoi printr-un Sarlacc.

— De două ori, spuse femeia din Nikto, nu fără răutate.

Larin voia să plece. Îi vorbeau ca de la soldat la soldat, folosind tonuri familiare, de glumă, dar inima ei nu era de acord.

— Mulțumesc, băieți, spuse ea. Sunt bine și nu voi sta mult timp aici.

Aștepta să se întoarcă Shigar de la discuția cu Satele Shan, iar ea îi spusese că ar trebui să se întâlnească aici.

— Nu-i o problemă, spuse omul, făcându-i cu ochiul. Doar încearcă să nu sperii pe nimeni.

— Așteaptă, spuse Zabrakul, uitându-se la ea. Te cunosc de undeva?

— Nu cred, spuse ea.

— Ba da, spuse el. Tu ești *Toxica* Moxla, cea care l-a turnat pe Sergentul Donbar. Larin simți cum îi urcă sângele la cap.

— Asta nu e treaba ta.

— Oh, da? Am un văr în Forțele Speciale care nu ar fi de acord, îi spuse Zabrakul, direct în față.

Ea îi susținu privirea, domolindu-i impulsul de a se retrage sau de a-l lovi cu capul – o lovitură rapidă și puternică, care i-ar putea tăia fruntea până la os în coarnele lui, dar cu siguranță l-ar lăsa lat.

Dar atunci ar fi avut o posibilă acuzație de scandal pe care să o suporte după aceea. Grădinile erau pline de martori, martori buni, cinstiți, care nu dormeau într-un depozit abandonat și nu-și încropeau manual hainele, din resturi.

— Ușurel, Ses, îi spuse Twi'lekul Zabrakului. Iar ai băut prea multe fizzlybrew⁵ la prânz.

— Oricum, când ai primit vești de la vărul tău? adăugă femeia Nikto, luându-l de braț și îndepărtându-l ferm. Ultima dată când te-am auzit, îți datora bani.

Omul îi aruncă lui Larin o privire de scuză în timp ce trioul îl conducea pe prietenul lor beat, dar nu înainte ca acesta să-i poată spune peste umăr:

— Tărăște-te înapoi în gaura ta, *Toxico*. Nu vrem ca cei ca tine să vină aici!

Larin îl privi pe Zabrak plecând cu fața înfierbântată. Cum reușise un asemenea bădăran să intre în serviciu, darămite să cunoască pe cineva din Forțele Speciale? Nu

⁴ Escadronul Blackstar – echipă de comando din cadrul Diviziei Forțelor Speciale ale Armatei Republicii în timpul Războiului Rece dintre Republica Galactică și Imperiul Sith. Specializată în operațiuni sub acoperire, Blackstar a întreprins misiuni în medii ostile, cum ar fi Hutta, în timpul Războiului Rece, echipa fiind condusă de sergentul Donbar.

⁵ Frizzlybrew – băutură alcoolică carbonată.

părea posibil. Dar, amestecat cu indignarea ei era un sentiment de rușine profundă. Da, îl turnase pe comandantul ei. Da, se prefăcea că este un soldat într-un costum prost alcătuit. Dar niciunul dintre aceste lucruri nu îi pica bine. Avea motivele ei.

Larin se întoarse cu fața spre îndepărtatul Templu Jedi. Abandonat în ruine și sigilat încă de la cucerirea Coruscantului, era o prezență amenințătoare, umbrită, pe fondul luminilor zgârie-norilor și a liniilor aeriene. Ca și soarta, era mereu prezent.

* * *

Shigar așteptă cinci minute până când Maestra sa apărură ca din senin, chiar lângă el. Nu o auzea niciodată venind, dar învățase cel puțin să nu se mai sperie atât de tare ca în primele zile ale uceniciei sale. Acesta, presupunea el, era miezul acestei lecții particulare: unele lucruri nu puteau fi anticipate niciodată, dar putea controla modul în care reacționa la ele. Rămaseră împreună pentru o clipă în galeria goală, uitându-se la cilindrul argintiu și impunător care era Centrul de Justiție Galactică. Luminile sale erau strălucitoare și nu pâlpâiau niciodată.

— Ai pus ceva în mișcare, Shigar, spuse ea.

— Vezi asta în viitor, Maestră?

Puterea de previziune a Marelui Maestru era legendară și nu greșea niciodată.

Ea clătină din cap.

— Nu și de data asta. Am primit asta, acum câteva momente, de la Comandantul Suprem Stantorrs.

Îi dădu lui Shigar un datapad, iar el citi de două ori pachetul de informații afișat acolo. Acesta conținea tot ceea ce se descoperise despre Dao Stryver, Lema Xandret și *Cinzia* în orele precedente. Cineva a fost ocupat, gândi el.

— Cu siguranță, Huttii recunosc o oportunitate atunci când o văd, spuse el, combinând noile date cu tot ceea ce aflase deja despre Mandalorienii, Soarele Negru și atacul asupra lui Larin Moxla.

— *Cinzia* îi oferă lui Tassaa Bareesh șansa de a juca două jocuri la preț de unul, zise Maestra sa. Pentru administrațiile Republicii și Imperiului, principala preocupare este originea navei. De unde a venit contează mult mai mult decât scopul său sau ceea ce conținea. Știm cu toții că Republica are nevoie disperată de resurse și orice lume nouă îi va ajuta cauza. E de la sine înțeles de ce Comandantul Suprem Stantorrs va urmări această chestiune mai departe, doar din acest motiv. Din punctul de vedere al Consiliului Jedi, însă, situația este exact inversă. Huttii scot la licitație mai mult decât simple informații: trebuie să luăm în considerare și încărcătura navei. Se presupune că obiectul pe care îl vând are o anumită valoare recunoscută, dar deocamdată nu știm ce este. Ar putea fi orice. Nu putem ignora posibilitatea ca ei să fi dat peste ceva esențial pentru Ordinul Jedi – un artefact, poate, sau o armă. Multe dintre ele sunt menționate în documentele antice, dar sunt încă necunoscute; chiar și una dintre ele ar putea face diferența în războiul împotriva Împăratului.

— Ar putea fi un artefact Sith, spuse el, știind foarte bine că forțele inamice aveau propriile arsenale, la fel de vechi ca și cele ale Ordinului Jedi.

— E și asta o posibilitate. Prin urmare, trebuie să facem tot ce ne stă în putință pentru a ne asigura că acest lucru pe care îl au Huttii – orice ar fi – nu va cădea în mâini greșite.

— Este deja în mâinile cui nu trebuie, spuse el.

— Este adevărat, dar Tassaa Bareesh nu acceptă decât o singură parte: a ei. Nu mă tem că va folosi această descoperire direct împotriva noastră. Totuși, trebuie să știm mai multe despre ea, și cât mai repede. Aici interviu tu, Shigar.

Shigar studie chipul Maestrei sale. Simțise că acea conversație era mai mult decât o discuție, dar nu se așteptase la un rol activ în această situație.

— Voi face tot ce dorești, Maestră.

— Vei merge la curtea lui Tassaa Bareesh și vei descoperi tot ce poți despre

Cinzia și conținutul ei. Vei călători incognito pentru a minimiza interesul nostru aparent în vânzare. Îmi vei raporta direct ceea ce vei afla, iar eu voi decide ce să fac cu acele informații. Vei pleca în această seară.

Vocea ei era vioaie și lipsită de importanță, ascunzând semnificația cuvintelor sale. Asta era o misiune importantă, care trebuia să taie în mijlocul unui nod politic complex. Dacă ar fi eșuat, s-ar fi reflectat rău asupra Ordinului Jedi și poate ar fi împiedicat întregul efort de război. Responsabilitatea era considerabilă.

Cu toate astea, venind atât de curând după dezamăgirea din acea dimineață, era imposibil să reducă la tăcere o voce săcâitoare și îndoielnică.

— Ești sigură că sunt alegerea potrivită? întrebă el, trăgând de cuvinte ca și cum ar fi fost făcute din plumb. La urma urmei, Consiliul mă consideră nepotrivit pentru probe. Trebuie să existe altcineva mai bine calificat care să poată face asta pentru tine.

— Vrei să-mi spui că nu vrei să pleci, Shigar? Că nu ești pregătit?

Își coborî capul pentru a-și ascunde amestecul de mândrie și nesiguranță.

— Am încredere în judecata ta, Maestră, mai bine decât în a mea.

— Bine, pentru că eu cred că raționamentul meu e bun. Fața ta e necunoscută pe Hutti; prin urmare, îți va fi mai ușor să treci neobservat. Iar eu am încredere în tine. Nu uita asta. Sunt sigură că asta este calea stabilită pentru tine.

— Deci ai văzut ceva!

Încercă să-i citească expresia în luminile pâlpâitoare ale orașului. Ar fi putut fi amuzată, îngrijorată sau complet goală. Era greu de spus. Poate toate trei.

Își jură că o va face mândră.

— Cum rămâne cu situația de aici – bandele, sărăcia?

— Asta e responsabilitatea autorităților locale, spuse ea, fixându-l cu o privire fermă. Ei fac tot ce pot.

Auzi avertismentul din vocea ei. Rolul Jedilor în galaxie îi conducea spre exterior, spre Tython; i se spusese de multe ori înainte că numeroasele probleme sociale ale Republicii nu trebuiau să fie ale lui, chiar dacă de data asta erau implicați Mandalorienii. Până când *Mandalore* nu se declara dușmanul cuiva anume, putea fi considerat mai mult sau mai puțin neutru.

— Da, Maestre.

— Pleacă acum. Te așteaptă o navetă.

Shigar făcu o plecăciune și se întoarse să plece.

— Fii bun, Shigar, adăugă Maestra sa. Unele drumuri sunt mai grele decât a fost al tău.

Când se întoarse, Satele Shan plecase, dispărând în noapte ca și cum nu ar fi fost niciodată acolo.

* * *

Larin îl văzu ușurată pe Shigar venind spre ea pe stradă. Fusese plecat mai puțin de jumătate de oră, dar i se părea că trecuse mult mai mult decât atât. După întâlnirea cu ofițerii de securitate ai Senatului, nu mai vorbise cu nimeni și evitase să atragă privirile cuiva, simțindu-se mai nelalocul ei ca niciodată.

Când se va întoarce el, își promisese ea însăși, și când va termina să o asigure că vorbise cu Maestra sa despre situația de jos și că va face ceva în privința asta, Larin putea să dispară din nou în gaura ei, așa cum o sfătuisese Zabrakul.

Nu că ar fi crezut că Zabrakul avea dreptate. Dimpotrivă. Pur și simplu nu mai știa unde să se încadreze, aici sus. Cel puțin în vechile cartiere avea ceva de făcut. De când fusese eliberată din serviciu, se angajase să îi protejeze pe cei slabi și lipsiți de drepturi, pe cei pe care îi ignorau chiar și justiciarii, în măsura în care îi permiteau puținele ei resurse. Spre deosebire de justicari, ea era interesată de ceva mai important decât teritoriul, iar dacă asta însemna să lucreze singură, asta era.

— Cum a mers? îl întrebă pe Shigar când ajunse la ea.

- Bine, cred.
- Ești sigur de asta?

Nu-l cunoștea suficient de bine pentru a putea spune ce-l preocupa, dar nu părea nici pe departe mulțumit. Fruntea îi era încruntată, iar tatuajele albastre de pe obraji erau răsuciți de mușchii încreștați de dedesubt. Poate că liniștea pe care o spera nu avea să vină până la urmă.

- Trebuie să plec undeva, spuse el. Vrei să mergi cu mine, o parte din drum?
- Sigur. Unde mergem?
- Eastport.
- Am crezut că abia ai ajuns pe Coruscant.

— Așa este. Se uită la ea, ca și cum ar fi fost surprins că își amintise. Am călătorit toată viața mea – de când m-a luat Maestra Satele, în orice caz.

Mergeau într-un ritm ușor prin noaptea temperată. O briză ușoară trecea prin părul ei scurt, iar ea își aminti de un lucru bun al vieții la suprafață: vremea. Ultima dată când plouase ceva peste ea fusese când o conductă de canalizare se rupsesse la două niveluri mai sus.

— Nu am mai văzut un alt Kiffar de ani de zile, spuse ea pentru a rupe tăcerea. Ai fost pe Kiffu în timpul anexării?

— Nu. Maestrul Tengrove, protectorul Jedi din acel sector, m-a găsit cu un an înainte. Eram pe Dantooine când s-a întâmplat, îl ajutam pe Maestrul meu să sape printre niște ruine.

— Ați găsit ceva interesant?

— Nu-mi amintesc. Îi aruncă din nou o privire. Dar tu? La anexare, mă refer.

— Am fost acolo, deși nu-mi amintesc clar. Eram prea tânără. Părinții mei m-au strecurat într-o navetă și m-au dus în afara lumii înainte să se întâmple ce a fost mai rău. Naveta m-a dus la Abregado-rae, unde am fost adoptat de o familie gazdă. Luaseră o mulțime de copii după *Tratatul de pe Coruscant*, dar întotdeauna era loc pentru încă unul. Era o casă de nebuni.

— Ce s-a întâmplat cu părinții tăi?

— Au murit în închisoarea din Kiffex.

— Îmi pare rău, spuse el.

— Nu e nevoie. Este doar ceva mai multă *istorie veche*. Dar ai tăi?

— Morți, de asemenea – în urma unui accident de etanșare pe o navetă Fresiană, însă, nu au avut nimic de-a face cu anexarea.

Merseră din nou în tăcere o vreme, el privind fix în față, iar ea încălțăminte din picioarele ei. Ea simțea un amestec obișnuit de ușurare și tristețe ori de câte ori venea vorba despre sacrificiul părinților ei. Nu-și dăduse seama la momentul respectiv, dar își dăduse seama mai târziu cât de mult îi costase scăparea ei la limită. Cu navele de război Imperiale înghesuindu-se pe planeta lor natală, trebuie să fi mituit un artilerist Imperial ca să treacă cu vederea o navetă care scăpa, plus pilotul navei și cine știe câți paznici din portul spațial? Renunțaseră la tot, doar pentru a o salva. Și cum îi răsplătise ea?

— Trebuie să mă duc pe Hutta, spuse el în cele din urmă.

— De ce?

— Unul dintre carteluri a descoperit ceva. Trebuie să aflu despre ce este vorba.

— Are legătură cu acel Mandalorian?

— Așa se pare. Dar acum a plecat de pe Coruscant și nu te va mai deranja.

— Ești sigur că nu se va întoarce?

— Cât se poate de sigur.

— Ei bine, asta e ceva, spuse ea cu mai multă satisfacție decât simțea de fapt.

Acum că realizase tot ce își propusese să facă în acea zi, se putea retrage în mod rezonabil în sanctuarul ei din vechile cartiere și se putea întoarce la ceea ce făcea cel mai bine. Problema era că încă nu era pregătită să scape de Shigar Konshi. Îi amintea de felul cum fusese să primească o nouă misiune: obiective, resurse, constrângeri,

termene limită. Îi era dor de zilele în care totul era clar definit și lipsit de ambiguitate.

— Ai mai fost vreodată pe Hutta? îl întreabă ea.

— Nu. Nu la suprafață.

— Este rău și periculos. Am fost acolo în cadrul unei operațiuni sub acoperire acum doi ani. Era cât pe ce să nu mai scap.

— Ai lucrat sub acoperire?

— Mai mult decât vreau să mă gândesc.

Nu-i spusese despre forțele speciale și despre Blackstar. Din câte știa Shigar, ea era doar un soldat obișnuit, care își luase o pauză temporară de la serviciu.

— Ce zici de programarea complexă a computerelor? întreabă el, înălțându-se vizibil. Vă învață și chestii de genul asta?

— Elementele de bază. Am învățat mult mai multe de la o fată pe nume Kixi când am ajuns aici. Acum aș putea s-o fac și în somn.

— Și ești familiarizată cu unele dintre cele mai dure bande care se învârt în lumea interlopă. Ai putea chiar să treci drept una de-a lor, cu o mică *schimbare*.

— Hei, ai grijă.

Îi aruncă un pumn în umăr, de care el se feri cu o ușurință surprinzătoare. El se opri din mers, fără să mai glumească, și rămaseră unul în fața celuilalt.

— Ai putea veni cu mine, spuse el, ca și cum ideea abia îi venise în minte. Pe Hutta, vreau să spun.

— Mult ți-a mai luat ca să mă întreb, spuse ea.

El nu râse.

— Vorbesc serios. Tocmai ai insinuat că aș avea nevoie de un ghid acolo și cu siguranță aș avea nevoie de ajutor. Este o treabă importantă.

— Vrei să-mi spui ce trebuie să căutăm? Nu-mi place niciodată să fiu lăsată în întuneric.

— Nici eu nu știu ce este. Nu încă. Știu la fel de puține lucruri ca și tine.

— Păi...

Se prefăcu că se gândește la asta, deși își pregătise răspunsul în timp ce el o întrebase despre calificările ei în domeniul operațiunilor sub acoperire.

Voise să o întrebe încă de când terminase de vorbit cu Maestra sa. Asta era ceea ce îi fusese greu să spună în tot acest timp. Acum putea să vadă perfect. Nu voia să o întrebe direct, de teamă să nu o pună în defensivă.

Poate că el își imagina că ea nu voia să îl întrebe de teamă să nu pară disperată. În felul ăsta, părea că le venise ideea împreună. Nimeni nu avea nevoie să fie salvat. Erau o echipă.

Transparența lui o amuza și o încălzea în același timp. Nu avea de ales decât să meargă pe Hutta, fie și numai pentru a-l salva de ceea ce îl aștepta acolo. Sigur, Sithul era ceva greu, dar Huttii l-ar fi mâncat de viu dacă l-ar fi capturat în starea asta.

— Bine, spuse ea, dar cu o condiție.

— Care anume?

— Încetează să mai crezi că îmi faci o favoare.

El se înroși.

— În regulă.

— Și îmi faci cinste cu o masă ca lumea. Am trăit din concentrate săptămâni întregi.

— Asta înseamnă două favoruri.

— Gândește-te la ultimul ca la un bun management al trupelor. Nu vrei să-mi pierd concentrarea la locul de muncă, nu-i așa?

— Cred că nu. Îi zâmbi într-un mod care îl făcea să pară chiar mai tânăr decât era. Haide, Moxla. Nu ne apropiem prea mult de țintă dacă stăm aici.

Ea îl salută neglijentă.

Porniră prin noapte și, din trei pași, mersul lor căpătă aceeași cadență.

Capitolul 5

Negru pe negru și câte o urmă de oțel strălucitor.

Cei doisprezece Lorzi ai Consiliului Întunecat al Împăratului se holbau la Eldon Ax și la Maestrul ei cu forța combinată a unei avalanșe glaciare.

— ...și astfel vedeți, my lord, concluzionă Darth Chratis, cum această situație poate fi avansată prin aplicarea unei acțiuni rapide și adecvate: persoanele potrivite, la locul potrivit, la momentul potrivit. Eu și ucenica mea suntem persoanele. Locul este Hutta. Timpul pentru a lovi este chiar acum.

Stăteau într-o secțiune retrasă a podelei, înconjurați de Consiliul Întunecat. Douăsprezece chipuri monstruoase îi priveau de sus – unele expuse și pline de cicatrici, altele ascunse de măști – toate radiind o ură rece și constantă. Aceștia erau confidenții Împăratului, servitorii săi cei mai de preț. Doar ei îi vedeau fața, iar acum o vedeau pe cea a lui Ax. Simțea, pentru prima dată, frica Maestrului ei și asta o emoționa.

— Scutește-ne de retorică, Darth Chratis, spuse unul dintre Lorzii Întunecați, o ființă care ar fi putut fi cândva o femeie, dar a cărei față era acum puțin mai mult decât un schelet fără sex. Nu ne vom lăsa mișcați de discursuri.

— Ce anume vrei, mai exact? adăugă un altul, cu o voce ascuțită, ca un stilet, care ieșea dintr-o mască de fier fără trăsături. Spune-ne ce planuri ai.

— Ucenica mea se va infiltra la curtea lui Tassaa Bareesh, spuse Darth Chratis, pentru a fura informațiile de la Hutti. Eu voi aștepta în afara planetei. Când va reuși, voi merge la locația coloniei și voi începe anexarea ei, pentru gloria continuă a Imperiului.

Se înclină foarte jos, iar Ax fu cuprinsă de dispreț.

— Un plan simplu, spuse un alt Lord al Întunericului. Darth Howl avea dinții ascuțiți în vârfuri, iar fața îi era tăiată de modele aleatorii de linii drepte. Îi admir stilul direct. Noi nu negociem cu criminalii.

— Tassaa Bareesh ne-a fost de folos, spuse altul. Nu ar fi înțelept să o supărăm.

— Ucenica mea va fi discretă, îi asigură Darth Chratis. Este necunoscută pentru ei. Ei nu o vor detecta.

— Și anexarea în sine. Cum vei facilita acest lucru? Nu poți avea suficiente resurse proprii pentru a cuceri o lume întreagă.

— Nu, my lord. Voi avea nevoie de cel puțin o divizie pentru a înăbuși orice rezistență.

— O întreagă divizie? Mormăieli seci circulară în jurul Lorzilor Întunecați. Ceri prea mult.

— Te aștepti la o rezistență semnificativă?

— Da, Darth Howl. Aici Maestrul lui Ax ezită. Singurul punct pe care îl minimalizase în timpul rezumatului său era în sfârșit scos la vedere. Colonia a fost fondată de fugari din Imperiu.

— Ce fel de fugari?

Le prezentă tot ceea ce descoperiseră despre Lema Xandret, în timp ce Consiliul asculta într-o tăcere rece. Când descrie legătura dintre Xandret și Ax, toate privirile se îndreptară spre ea. Ea făcu tot posibilul să îi privească înapoi, deși asta îi provoca dureri fizice în partea din spate a orbitelor. Era ca și cum ar fi întâlnit privirea unei găuri negre.

— Mandalorianul a lăsat-o în viață pe fiica fugarei, spuse Darth Howl după ce termină relatarea. Poți fi sigur că nu există nicio legătură între ei?

— Am examinat-o amănunțit. Nu simte nicio simpatie pentru cei pe care îi

căutăm.

— Tu ce spui, fetiço? Spune-mi ce-ți amintești despre mama ta.

Ax își forță limba să se dezghețe. I se vorbise, așa că trebuia să răspundă. Așa funcționa treaba.

— Nu-mi amintesc nimic, my lord. Asta este atât un blestem, cât și o binecuvântare.

— Explică.

— Lipsa mea de memorie înseamnă că nu pot oferi niciun indiciu despre locul unde se află fugarii. Acesta este un blestem, pentru că cel mai simplu ar fi să evit cu totul să am de-a face cu Huttii. Dar dacă mi-aș aminti, sentimentele mele ar putea fi într-adevăr tulburate și ați avea dreptate să nu aveți încredere în mine. Vă ofer asigurarea mea că sunt loială și că ne putem ocupa de Huttii.

Simți o presiune asupra minții ei, ca și cum un munte s-ar fi prăvălit peste ea.

— Ești increzătoare, spuse Darth Howl. Poate prea increzătoare. Dar nu minți.

— Mulțumesc, my lord.

Se înclină adânc.

— Asta nu înseamnă, însă, că putem avea încredere în tine.

Se îndreptă de spate.

— Dacă îmi permiteți să mă mai adresez încă o dată Consiliului, aș vrea să spun ceva.

— Vorbește, îi spuse Darth Howl.

Darth Chratis îi aruncă o privire de avertizare, dar ea o ignoră.

— Această misiune este primordială, și nu doar din cauza lumii pe care o vom câștiga. Există ceva ce Maestrul meu nu v-a spus, și se referă la acțiunile Mandalorianului, Dao Stryver. Conducătorul său a fost cândva un aliat al Imperiului, dar în ultimii ani *Mandalore* a fost distant, amenințător, chiar. Totuși, acesta îmi cunoștea istoria, știa de legătura mea biologică cu Lema Xandret, știa unde să mă găsească. Știa toate aceste lucruri. Cum? Cred că găsirea lui și obținerea unui răspuns la această întrebare este esențială pentru securitatea Imperiului.

Asta provocă o altă rundă de șoapte. Un spion Mandalorian în administrația Imperială? De neconceput – dar potențial dezastruos dacă era adevărat. Ar putea semnala întoarcerea privirii ostile a Mandalorienilor asupra Imperiului. Lanțuri întregi de comandă ar trebui să fie examinate cu atenție. Ar putea fi necesare epurări. Vor cădea capete, poate chiar și cel al Ministrului Informațiilor. Tulburările ar putea fi enorme.

Darth Chratis se uita la ea cu buzele atât de strâns lipite încât ar fi putut face diamante cu dinții.

Apoi, în mod neașteptat, Darth Howl începu să râdă. Era un sunet îngrozitor, plin de acid, putreziciune și cruzime, și înțepă tensiunea ca un pumnal. Răsună în camera Consiliului ca un sunet de sticlă spartă, aducând totul la tăcere.

— Eldon Ax, spuse el, când veselie lui malignă se potoli, nu mă păcălești.

Sângele din venele lui Ax se transformă în gheață.

— Jur, my lord...

— Nu mă întrerupe. Sunetul biciuitor al comenzii fu susținut de întreaga putere a Forței. Recunosc un mincinos când întâlnesc unul.

Ax nu se putea mișca. Nu putea decât să privească îngrozită, întrebându-se ce se întâmplase.

— Vorbești de infiltrări în Imperiu, de infiltrarea Mandaloriană, continuă acuzatorul ei. Dar eu te văd clar, Eldon Ax. Știu ce te frământă, ceea ce vrei să ascunzi de noi toți. Îți simt ura față de Mandalorian și dorința de răzbunare. Știu că această misiune nu are nimic de-a face cu Imperiul. Este vorba de a dovedi că Dao Stryver a greșit când te-a disprețuit, neomorându-te. Tânjești să întorci situația, să-l învingi la rândul tău și apoi să-l ucizi. Asta e tot ce-ți dorești. Asta este ceea ce îți umple inima.

Un zâmbet de gheață se răspândi pe fața lui Darth Howl.

Ax se pregăti să primească pedeapsa pe care o merita.

În schimb, el spuse:

— Sunt de acord.

Mâna invizibilă care o strângea pe Ax din cap până în picioare se relaxă.

— My lord?

— Mi-ai demonstrat că ești o adevărată slujitoare a părții întunecate, Eldon Ax. Îți susțin planurile și îi sfătuiesc pe colegii mei din Consiliu să facă același lucru.

Ușurarea o cuprinse pe Ax. Venind atât de curând după certitudinea ei că era pe cale să moară, o făcu să se simtă amețită.

— Mulțumesc, my lord.

Darth Howl ridică o mână pentru a o face să tacă.

— Am doar o singură precizare de făcut.

Maestrul lui Ax se uită la el.

— Da, my lord?

— Problema de față nu este securitatea Imperiului. Există o duzină de surse din care Dao Stryver ar fi putut afla moștenirea fetei, inclusiv, și nu trebuie uitată, însăși mama fetei. Problema nu este nici măcar lumea pe care sperî să ne-o aduci, deși, desigur, aceasta ar fi un avantaj semnificativ pentru pregătirile noastre de război. Nu, Darth Chratis, problema este sfidarea. Acum cincisprezece ani, Lema Xandret a luat atitudine împotriva noastră și a scăpat de pedeapsa care i se cuvenea de drept. Acum avem ocazia de a corecta acea greșală. Trebuie să profităm de ea pentru a demonstra tuturor că puterea noastră a crescut și că nu iertăm niciodată.

Consiliul salută declarația sa cu un murmur de aprobare. Unele priviri se îndreptară spre holoproiectorul din centrul sălii, ca și cum chiar și absența imaginii Împăratului ar fi fost suficientă pentru a inspira respect și teamă.

Darth Chratis făcu o plecăciune joasă.

— Aveți cuvântul meu, my lord, că se va face un exemplu din rudele rebele ale fetei. Numele lor vor fi șterse din istorie, cu excepția exemplului pentru cei care ne sfidează.

Darth Howl nu se uită la Darth Chratis. Privirea lui rămase ferm fixată pe Ax.

— Înțeleg, îi spuse Ax.

Și înțelesese. Acesta era un test de loialitate la fel de mult ca și o misiune de pedepsire a trădătorilor. A fi Sith nu însemna doar să simți ură și furie; însemna să găsești o cale de a concentra acele sentimente pentru a atinge măiestria.

Ax spunea că își uitase mama și că nu-i purta nicio afecțiune, dar când Lema Xandret se va afla în fața ei și va veni momentul să-i aplice pedeapsa cuvenită, va putea Ax să fie cea care să i-o administreze? Ea își jură că o va face. Nu mai avea afecțiune pentru nimeni. Nici măcar pentru Maestrul ei.

Ascultă tăcută în timp ce Darth Chratis confirma detaliile planului. Imperiul va oferi o jumătate de divizie pe care să o comande după cum crede el de cuviință. Vor aștepta vești de la Ax, de pe Hutta, înainte să se îndrepte spre destinația lor finală. Un Reprezentant Imperial va fi trimis pentru a o acoperi pe Ax, dar acea persoană nu va juca niciun rol semnificativ. El, sau ea, ar fi asigurat-o pur și simplu pe Tassaa Bareesh că Împăratul nu era suspect de dezinteresat de licitația pentru premiul ei.

— Ambițiile tale sunt evidente pentru noi, Darth Chratis, îi spuse Darth Howl. Livrează acea lume și vei fi răsplătit.

Cu o ultimă plecăciune adâncă, Darth Chratis plecă din sala Consiliului, iar ucenica sa îl urmă respectuoasă la doi pași în urma lui.

Abia când ajunseră în navetă se întoarse împotriva ei. Toiagul său subțire se deschise pe lungime la un capăt, iar celălalt se retrase, formând mânerul sabiei sale roșie ca sângele. Aplică o lovitură spre fața ei, oprindu-se chiar lângă piele, iar ea îngheță.

— M-ai surprins acolo, spuse el cu o voce înșelător de liniștită. Să nu mă mai surprinzi niciodată.

Ea nu spuse ce avea în minte: *Ești un prost. Ai gestionat greșit toată treaba. Dacă m-ai fi lăsat să vorbesc de la început, în loc să te enervezi pe seama incapacității mele de a-mi aminti ceva, ți-aș fi putut spune dinainte. În loc să te trădez, te-am salvat, pe tine și planul nostru, de la a fi respins din start.*

— Nu o voi face, Stăpâne, fu tot ce spuse.

Mulțumit de supunerea ei, Darth Chratis își dezactivă sabia și se îndepărtă.

Armistițiu, gândi ea, pentru moment.

Cu un mârâit, el se așeză în spate pentru a parcurge călătoria de la Korriban înapoi la Dromund Kaas – și de acolo la Hutta, și la realizarea tuturor visurilor lor.

Capitolul 6

— Huttii au creat o adevărată agitație, spuse Comandantul Suprem Stantorrs, lăsându-se pe spate în scaunul său și bătând cu un deget pe birou. Am primit patru solicitări de la Senat peste noapte și mă aștept la mai multe în cursul zilei. Indiferent dacă licitația este o înșelătorie sau nu, acum va trebui să facem ceva în acest sens.

— Nu putem fi văzuți că stăm cu mâinile în sân, domnule, spuse Ula.

Supunere și siguranță: asta era tot ceea ce dorea Comandantul Suprem de la ajutoarele sale. O adevărată meritocrație, însă, ar fi cerut mult mai mult de la cetățenii săi.

— Într-adevăr, nu! exclamă Stantorrs. Când fiecare lume din Republică, de la așezările periferice până la Nucleul însuși, se plânge de sărăcie, să lăsăm să ne scape printre degete o posibilă sursă de resurse ar fi un dezastru de relații publice, ca să nu mai vorbim de un regres pentru securitatea galactică.

— Când sunt implicați Mandalorienii, spuse un alt consilier, este adesea o problemă de securitate.

— Într-adevăr. Și de aceea am decis să urmăresc acest lucru, în mod public și politic, pentru a mă asigura că nu se poate întoarce împotriva noastră mai târziu.

Ritmul marțial al bătailor Comandantului Suprem îl puse pe Ula pe jar.

Las-o baltă, ar fi vrut să strige. Este o perdea de fum, o distragere a atenției de la adevărata problemă – războiul rece pe care îl pierdeți! Huttii vă exploatează și vă alimentează paranoia în același timp. Nu vedeți cât de naivi păreți cu toții?

Era atât de prins în dialogul său intern, încât aproape că nu auzi următoarele cuvinte ale Comandantului Suprem.

— De aceea am decis să te trimit pe tine, Ula, pe Hutta, ca Reprezentant oficial al Republicii.

Gândurile lui Ula se loviră de blocajul acestei declarații și formară un carambol pe cinci benzi.

— C-ce spuneți, domnule?

— Am nevoie de cineva care să investigheze și, dacă este necesar, să negocieze în numele nostru. Nu cineva cu rang înalt – nu vrem ca Huttii să creadă că suntem prea interesați – și nici pe cineva din armată, pentru că este o chestiune politică. Avem nevoie de o persoană informată și dedicată, iar rapoartele pe care le-ai prezentat aseară indică faptul că tu ești ambele. Ula, te vreau în prima navetă disponibilă.

Celelalte ajutoare îl priveau cu o invidie nedisimulată, în timp ce Ula încerca să găsească o cale de ieșire din situație.

— Sunt flatat, domnule, dar...

— Portofoliile tale sunt deja pline, știu, dar nu este nimic ce nu poți delega. Și dacă te îngrijorează securitatea, am cerut o echipă completă. Nu ne putem permite să pierdem pe cineva cu abilitățile tale, Ula.

Ula înghiți în sec. Stantorrs îi doborâse cele două obiecții majore în puțin mai mult de o secundă. Deși era într-adevăr plăcut să-i fie acordată o asemenea încredere de către Comandantul Suprem, la ce îi era de folos ca informator aflat în sectorul greșit al galaxiei? Ar fi trebuit să fie aici, în birou, nu să aibă de-a face cu Huttii murdari și să se afle în pericol să fie atacat.

Războiul dintre bande care îl făcuse pe Stantorrs să afle despre *Cinzia* ar fi fost doar o încăierare minoră dacă locația navei nu ar fi fost atât de valoroasă pe cât spuneau Huttii că este. Dar Ula era informator, nu soldat, dintr-un anume motiv. Îi plăcea să lupte la fel de puțin cum îi plăcea să fie în centrul atenției. Pur și simplu, nu era antrenat pentru așa ceva. Totuși, nu părea să aibă cum să scape, așa că acceptă

cu toată grația pe care o putea aduna.

— Excelent. Știu că mă pot baza pe tine, Ula. Neoficial, mă aștept să fii atent la Jedi, bineînțeles. Satele Shan a spus că nu va încerca nicio acțiune oficială, dar nu am încredere în ea. Cunoști principalii jucători, nu? Dacă vezi pe vreunul dintre ei, anunță-mă.

Ula aprobă din cap.

— Așa voi face, domnule.

— Și dacă există vreo substanță în afirmațiile Huttilor, raportează imediat. Voi avea o flotă cu ordine clare de a oferi lumii protecție împotriva Imperiului.

— Da, domnule.

Ca orice persoană cu ceva pricepere la politică, Ula știa că *protecția* era ceva ce multe lumi nu doreau, pur și simplu, de teamă ca așa-zii protectori să nu jefuiască resursele naturale și talentele. De asemenea, simpla prezență a unui crucișător al Republicii, ca să nu mai vorbim de Jedi, risca să atragă mânia Imperiului Sith, care putea fi și mai rea.

— Și dacă nu e nimic?

— Atunci nu am pierdut nimic, iar tu îți vei păstra promovarea. Stantorrs se ridică în picioare și întinse mâna. Te ridic la rangul de Consilier Superior, cu efect imediat, și te numesc Reprezentant interimar la Cartelul Bareesh. Felicitări, Ula.

Ula strânse mâna Comandantului Suprem, dar abia înregistră zdrobirea soldățească a degetelor puternice ale Durosului. Amortit din cap până în picioare, abia putea accepta ceea ce tocmai se întâmplase. Tot ce putea să facă era să găsească modalități de a profita de pe urma ei. În timp ce foștii săi colegi se grăbeau să îl felicite, el își dădu seama că acest lucru îl pune într-o poziție ideală pentru a se asigura că Republica nu avea de câștigat din oferta Huttilor. Putea să minimalizeze importanța oricărei informații pe care o descoperea – chiar să intervină activ în licitație, dacă se ajungea la asta. Orice ar fi avut Huttii, Republica nu ar fi avut acces.

Și mai era și flota Republicii care aștepta rezultatul investigației sale. Dacă ar fi putut să-i trimită într-o căutare inutilă într-un sector pustiu al galaxiei, asta ar fi putut ajuta Imperiul într-o duzină de moduri tangibile. Faptul că Comandantul Suprem al forțelor militare ale Republicii și părți ale Senatului erau absorbite în această dramă în desfășurare era, de asemenea, util. Ceea ce începuse ca o curiozitate minoră putea ajunge să joace un rol decisiv în conflict, dacă era atent.

— Când vreți să plec, domnule?

— Imediat. Echipa de securitate te așteaptă.

— Vă mulțumesc, domnule.

Ula își înghiți nervozitatea, își luă rămas bun și ieși din cameră. Nu ajunsese prea departe. În holul din fața birourilor Comandantului Suprem, îl aștepta o echipă de șase soldați. Purtau uniforme de serviciu elegante și salutară când îl văzură.

— Sergentul Robann Potannin, se prezintă soldatul principal. Suntem escorta dumneavoastră, Reprezentant Vii.

Potannin era brunet și musculos și, deși era la fel de înalt ca Ula, părea să aibă o înălțime mai mare.

— Mulțumesc, Sergent Potannin. Vă sunt recunoscător pentru protecția oferită pe Hutta. Care este aranjamentul? Ne întâlnim la portul spațial corespunzător când este gata naveta?

— Naveta pleacă peste o oră, domnule.

— Atunci ar fi mai bine să mergem, nu-i așa?

Porni pe coridor, iar echipa intră în formație în jurul lui. Se opri, iar ei se opriră, de asemenea.

— Unde mergeți? îl întrebă el pe Potannin.

— Vă escortăm la Aprovizionarea Diplomatică, domnule.

— Nu acolo mă duc. Trebuie să trec pe la apartamentul meu să-mi fac bagajul și sunt sigur că mă pot descurca singur.

— Negativ, domnule. Toate necesitățile pentru călătorie sunt furnizate de către Aprovizionarea Diplomatică.

— Dar hainele mele...

— Nu sunt necesare, domnule. Ținuta de ceremonie este adaptată la măsurile dumneavoastră chiar acum.

Ula nu văzuse niciodată la lucru această latură a administrației Republicii. Era surprinzător și enervant de eficientă.

— Am un *voorpak*⁶ ca animal de companie, spuse el, improvizând la nimereală. Dacă îl las singur, va muri.

— Nu vă faceți griji, domnule. Dați-ne cheia și voi pune pe cineva să aibă grijă de el.

— Nu, nu. Nu este necesar.

Ula își trecu o mână prin păr. Atât pregătirea bagajului, cât și animalul de companie imaginar erau acoperiri pentru adevărata sa intenție. Voia să trimită un mesaj, din apartament, către stăpânii săi Imperiali, informându-i de această evoluție bruscă. În caz contrar, s-ar putea să se îngrijoreze de tăcerea lui.

Din fericire, se pregătise pentru orice eventualitate.

Scoțându-și comunicatorul din buzunar, spuse:

— Voi suna o vecină. Va avea ea grijă de el. Lasă-mă o clipă.

Merse la mică distanță de Potannin și efectuează un apel rapid. Vecina era și ea imaginară, dar numărul era real. Acesta ducea la un serviciu de mesagerie automată care era verificat periodic de rețeaua de agenți ai Observatorului Trei de pe Coruscant. După semnalul sonor, își înregistrează numele și comandă două feluri de mâncare inofensive dintr-un meniu inexistent. Numele primului fel de mâncare conținea nouă silabe, al doilea treisprezece, iar acele numere permiteau ca mesajul real al lui Ula să fie decodificat din frazele standard, într-un mesaj pe care orice agent Imperial îl știa pe de rost: suferise o întrerupere neplanificată și urma să restabilească contactul cât mai curând posibil. Cel puțin prin intermediul căsuței vocale, mesajul său prescurtat va ajunge la destinație. Cine știa când va găsi ocazia să trimită altul?

Acest gând declanșă un nou val de neliniște. Era destul de rău să fie în centrul atenției, dar să fie complet izolat de lanțul său de comandă era și mai rău. Simțea cum încep să îi tremure mâinile și, pentru a ascunde asta, și le băgă în buzunare împreună cu comunicatorul.

— În regulă, spuse el, întorcându-se spre Sergentul Potannin, atent, și afișând cel mai strălucitor zâmbet pe care îl putea schița. Sunt al tău.

Intrând lin în formație în jurul lui, îl conduseră pentru a fi echipat pentru noul său rol.

⁶ *Voorpak* – specie negânditoare care provenea de pe Naboo și era adesea folosită ca animal de companie. Erau suficient de mici pentru a fi purtați de un umanoid, aveau șase picioare și excretau urină purpurie. Aveau blana moale, albă și o greutate redusă. De asemenea, aveau un miros plăcut și dinți ascuțiți.

**PARTEA A DOUA
HUTTA**

Capitolul 7

*Glorioasa Nestemată*⁷ a sistemului Y'Toub apăru ca un cadavru umflat din marea fără fund a spațiului. Shigar o privi cu ochii mijiți, bucuros pentru prima dată că nu găsiseră un transportor mai opulent. Salonul pasagerilor de pe *Red Silk Chances* era murdar, iar hublourile sale abia dacă contau ca fiind translucide, dar totul se potrivea cu priveliștea. Hutta arăta la fel de infectă precum îi sugera reputația, cu culori de un verde mucegăit și maro ca un fruct lăsat să se coacă prea mult timp, plin de putregai în interior.

Larin stătea lângă el, iar umerii lor se împingeau unul în altul de fiecare dată când cargoul se zguduia sub ei. Fața îi era ascunsă de casca armurii sale din ce în ce mai neregulamentare, dar putea să-și dea seama după încordarea coloanei vertebrale că era foarte atentă la toți cei din jurul lor. Droizii și ticăloșii care călătoreau împreună cu ei îi justificau purtarea. Până acum avuseseră loc două bătăi cu cuțite, mai multe jocuri de *dejarik*⁸ truate, numeroase certuri cu privire la rezultatul ultimei *Mari Vânători* și o cântare viguroasă – într-un dialect pe care Shigar nu-l mai auzise până atunci – care părea că ar putea dura la nesfârșit.

Căutând să-și calmeze nervii, închise ochii și se concentră asupra unui ciob de plastoid, de formă ciudată, din mâna dreaptă, pe care îl luase de pe străzile Coruscantului în timp ce așteptau să se imbarce în navetă. Nu-i era deloc familiar, așa că mintea lui conștientă nu avea cum să-i ghicească originea sau scopul. Determinarea unuia sau a ambelor aspecte era punctul în care trebuia să intervină abilitatea sa psihometrică. Aproximativ unul dintr-o sută de Kiffari se nășteau cu acest talent special al Forței, descifrând originea și istoria obiectelor doar prin atingere. Shigar nu reușea întotdeauna în ciuda tuturor eforturilor sale, iar această lipsă de control fusese cea care descurajase, cel puțin parțial, Consiliul Jedi atunci când fusese vorba să-i permită să susțină *Încercările*. O mulțime de Cavaleri Jedi nu aveau niciun fel de abilități psihometrice, dar se presupunea că toți își cunoșteau îndeaproape punctele forte și punctele slabe. Un talent nestăpânit, de orice fel, nu era acceptabil.

Shigar se concentră asupra respirației și lăsă Forța să curgă puternic prin el. Zdruncinarea cargobotului și pălăvrăgeala pasagerilor dispărură. Simți doar forma complexă a obiectului din palma sa și examinează modul în care acesta își găsea locul în univers, fără a recurge la simțurile sale obișnuite. Era vechi sau nou? Venea de aproape sau de departe? Era prețios sau bun de aruncat? Fusese aruncat intenționat sau nu? Venea dintr-o linie de fabricație sau era făcut manual? Existau mii de astfel de lucruri în galaxie sau acesta era singurul care existase vreodată?

Impresii abia simțite veneau și plecau. Văzu chipul unei femei – o femeie umană, cu ochi câprui mari și adânci și o cicatrice distinctivă pe bărbie. Urmări acel fir mental până unde ducea, dar nu mai găsi nimic altceva. Îl lăsă să plece și atunci își dădu seama că o văzuse pe acea femeie prin vechile cartiere, în timp ce se plimba furios față de decizia Consiliului. Îi vânduse gândaci-păianjen⁹ prăjiți unui Abyssin cu un singur ochi. Mintea lui îi arătase chipul ei în disperare. Ea nu avea nicio legătură cu acea bucată de plastoid.

Un Cavaler Jedi este un Cavaler Jedi din toate punctele de vedere, spusese Maestrul Nobil. Până când nu-și controla acest talent, cu greu se putea spune că se

⁷ Glorioasa Nestemată – denumire dată de Hutti planetei lor natale.

⁸ Dejarik – cunoscut și sub numele de holoșah – joc popular, pentru doi jucători, în care echipe de creaturi holografice se luptau între ele pe o tablă circulară.

⁹ Gândaci-păianjen – artropode care se găseau în principal în lumea subterană de pe Coruscant.

controla pe sine însuși. În această privință nu avea nicio scuză.

Frustrat, deschise ochii și puse bucată înapoi în buzunar. Avea câteva buzunare acum, mai ales în josul pieptului și în partea din față a coapselor. Îi adăugau câteva kilograme la masa corporală și zornăiau atunci când mergea. Texturile și croiala necunoscute ale deghizării sale proveneau dintr-o piață de pe Klatooine, unde el și Larin se îmbarcaseră pe *Red Silk Chances* pentru Hutta. Încă se obișnuia cu ea.

A cincea lună a lumii infecte, Nar Shaddaa, apăru prin hubloul jegos.

Aproape am ajuns, își spuse Shigar.

— Ești cam mică pentru un vânător de recompense, nu-i așa? o întrebă pe Larin un contrabandist cu câte șase degete la fiecare mână.

Ea întoarse capul foarte puțin.

— Și ce dacă? Și tu ești un pic prea urât pentru a fi om.

Vocea ei era asprită în mod artificial de către vocoderul adăugat pentru a-i spori deghizarea. Contrabandistul nu făcu decât să râdă.

— Nu mă intimidezi, fată. Mi-am pierdut nava jucând *pazaak*¹⁰ într-un bârlog deținut de Fa'athra. Am de gând să o cer înapoi, pentru că are un suflet bun. Ce părere ai despre asta?

Huttul numit Fa'athra era cunoscut ca fiind cel mai crud și mai sadic dintre toți.

— Cred că asta te face să fii și prost, nu numai urât.

Contrabandistul râse din nou, iar fața i se deschise ca o rană pentru a expune o varietate năucitoare de dinți neregulați. Shigar era pregătit să intervină dacă schimbul devenea violent, dar contrabandistul părea mulțumit de răspunsul lui Larin.

— Spune-i prietenului tău, zise contrabandistul, aplecându-se mai aproape, că, dacă vrea cu adevărat să se dea drept Călăreț de Rancor, va trebui să-și mai asprească puțin pielea. Tipul ăsta are o speranță de viață de mai puțin de cinci minute. Nu rezisti mai mult de atât fără să suferi vreun fel de stricăciune.

Se îndepărtă pentru a se certa cu altcineva, lăsându-i pe Shigar și Larin să schimbe o privire rapidă.

— Îmi voi pune masca atunci când vom ateriza, îi șopti Shigar. Nu voise să o pună pe Klatooine, neplăcându-i aspectul grotesc pe care i-l dădea și mirosul de piele prost lucrată. Atunci o să-mi poți spune că mi-ai atras atenția.

Ea aprobă doar din cap, iar el se bucură că nu-i putea vedea expresia.

* * *

Portul spațial Bilbousa era aglomerat cu tot felul de specii și modele de droizi de care auzise Larin vreodată. Aerul era îmbibat cu mirosul și se auzea un amestec incredibil de limbi. În timp ce *Red Silk Chances* își debarcă pasagerii fără nicio pretenție de curtoazie, se amestecară în curentul noroios al vieții așa cum le stătea bine conform personajelor adoptate: împingând, lovind, cerând să fie lăsați să treacă, sau pur și simplu stând pe loc și așteptând o deschidere.

Shigar, acum dotat cu masca unui călăreț de rancor, se integra perfect.

Negociară cât se poate de dur și închiriară o navetă care să-i ducă la Gebroila, orașul cel mai apropiat de palatul lui Tassaa Bareesh. Nu avură nevoie să treacă de filtre de securitate sau să schimbe bani. Toate formele de credit erau acceptate pe Hutta. După ce verifică dacă cipul lui Shigar nu era fals, șoferul Evocii intră imprudent în fluxul nesfârșit de trafic, provocând o duzină de cvasi-atingeri potențial fatale. Larin își păstră ochii și atenția asupra interiorului cabinei. Misiunea lor era destul de periculoasă și fără să se mai preocupe de amenințările cotidiene.

¹⁰ Pazaak – joc popular de cărți în care scopul era să te apropii cât mai mult de 20 fără să depășești cifra. Jucătorul cu cel mai mare scor mai mic sau egal cu 20 câștiga runda, iar jucătorul care câștiga trei runde câștiga și meciul. O rundă în care cei doi jucători erau la egalitate nu era luată în considerare.

Călătoria până la Gebroila fu una lungă, și se simți și mai lungă. Biosfera umedă a Huttei era otrăvită de milenii de abuzuri industriale, făcând periculoasă chiar și respirația. Acele câteva specii care supraviețuiseră în timpul preluării de către Hutti a controlului asupra lumii, suferiseră mutații dincolo de orice recunoaștere. Unele, cum ar fi șopârla rezistentă la chimicale, dezvoltaseră abilitatea de a se hrăni cu compuși care ar fi putut ucide un animal obișnuit. Altele își perfecționaseră metode elaborate de apărări chimice și costisitoare sau ocupaseră acele câteva nișe care nu erau îmbibate de poluanți. Acele nișe erau puternic disputate, ceea ce făcea ca locuitorii lor să fie unii dintre cei mai vicioși din galaxie.

Huttii înșiși erau cel mai bun exemplu de evoluție în acțiune. Corpolenți și cu aspect de melci, strămoșii lor trebuie să fi fost o pradă ușoară pe planeta lor de origine. Dar catastrofa ecologică îi forțase să devină rezistenți în mai multe moduri deodată, dezvoltând mușchi surprinzător de puternici sub toată grăsimea lor și minți pe măsură. Ei au fost primii locuitori ai nișei și acum formau vârful lanțului trofic.

Larin călătorea în tăcere, foarte familiarizată, de pe vremea când era în forțele speciale, cu perioadele lungi în care să nu se întâmple nimic. Ar fi vrut să facă planuri pentru sosirea lor în Gebroila, dar Shigar tăcea, prins în propriile gânduri. Îl lăsă în pace și se gândi singură la acea chestiune. Securitatea din jurul palatului trebuia să fie strictă, iar ei nu reușiseră să cumpere actele de identitate potrivite pentru a intra. Într-o cultură a falsurilor și minciunilor, demonstrarea autenticității corespunzătoare avea să fie dificilă – cu excepția cazului în care ar fi găsit o cale de intrare care nu era privită din zeci de unghiuri în același timp. Cumva, ea nu credea că va fi atât de ușor.

Palatul era la fel de mare ca și orașul vecin. Shigar fu deopotrivă intimidat și liniștit de vastitatea sa. Ar fi fost mai ușor să se ascundă în spatele acelor ziduri ornate, printre miile de servitori, penitenți și alți dușmani care convergeau oriunde se concentrău banii. În același timp, erau ochi peste tot. Nu-și puteau permite să greșească nici măcar o singură dată.

Shigar îl plăti pe șofer și adăugă un bacșiș substanțial. Șoferul era un sclav, legat cu lanțuri de vehiculul pe care îl comanda. Evocii fuseseră cândva proprietarii Huttei, dar acum se aflau pe cea mai joasă treaptă a acelei societăți oportuniste. Nenumărate generații de endogamie îi redusese la o specie palidă și bolnăvicioasă. Doar în afara orașelor le mai rămăsese spiritul de luptă, sub forma unor triburi rebele a căror vigoare nu le făcea Hutturilor decât probleme.

Expresia permanent îndurerată, dar placidă, a șoferului nu se schimbă în timp ce scotea naveta din curtea palatului și pleca în viteză.

— Și acum ce facem? întrebă Larin.

— Întrăm.

— Așa, pur și simplu?

— Așa, pur și simplu.

O conduse pe o scară lungă – primul exemplu al felului în care se impunea Tassaa Bareesh, în fața oaspeților ei. Ea însăși nu ar fi urcat niciodată un asemenea obstacol. Fără îndoială că avea echipe de purtători de litieră sau sănii repulsor care să o ducă oriunde dorea. Fortându-i pe vizitatori să facă ceea ce ea nu voia să facă, chiar înainte să intre pe domeniul ei, și să sufere pentru asta, îi plasa automat la un nivel social inferior.

Larin era în formă. Pasul ei nu șovăi în timp ce urcau vioi spre nivelul de pază, depășind mai multe grupuri pe drum. Erau trei intrări, cu amplasamente de arme montate deasupra fiecăreia. Shigar o alese la întâmplare pe cea din stânga. Îi așteptau patru gărzi Gamorreene cu armuri, două afară și două înăuntru. Ochii lor adânciți în orbite priveau cu aceeași suspiciune orice ființă care se apropia. În spatele lor, unul dintre grupurile pe care le depășiseră fu împins cu forța înapoi pe scări, țipând pe un ton plângăreț.

— Ești sigur că așa vrei să procedezi? îl întrebă ea.

— Asta e partea ușoară, îi spuse el. Privește.

Gărzile își încrucișară vibrotopoarele în timp ce se apropiau ei. Shigar se opri ascultător și li se adresă cu voce calmă.

— Nu e nevoie să ne vedeți documentele. Avem autorizația necesară.

Topoarele se despărțiră, permițându-le să treacă.

— Două rezolvate, trosni vocoderul lui Larin.

Shigar repetă trucul minții și de cealaltă parte a intrării. Din nou, topoarele se despărțiră și trecură mai departe. Cu o ușă mai sus, un grup zgomotos de Ortolani făcu același lucru, dar cu autorizații oficiale.

— Nu mai fi atât de îngâmfat, îi spuse Larin. Te pot vedea chiar și prin mască.

Un droid de protocol argintiu apăru în fața lor, sprijinit de o pereche de droizi de pază TT-2G cu ochi ca de gândac.

— Pe aici, vă rog. Verificatorul Droog vă va repartiza un spațiu suficient pentru nevoile dumneavoastră.

— E în regulă, spuse Larin. Cunoaștem drumul.

— Dacă ne-ați permiteți doar să verificăm actele de identitate, spuse droidul mai insistent, Verificatorul Droog se va asigura că veți fi cazați în mod corespunzător.

— Serios, nu trebuie să îți faci griji.

— Nu este nicio grijă, stimați oaspeți. *Trebuie* să ne permiteți să vă arătăm ospitalitatea cuvenită.

Accentuarea puternică a cuvântului *trebuie* îl determină pe Shigar să ridice privirea. Amplasamentele de arme de pe partea interioară a zidului se mișcă pentru a-i ținti. În mod clar, Gamorreanii nu erau singurele bariere de trecut pentru a pătrunde în castelul lui Tassaa Bareesh.

— Bineînțeles, îi spuse Shigar droidului, reprimând micul semn de îngrijorare din vocea sa. Nu vrem să provocăm scandal.

Droidul făcu o plecăciune și îi conduse la un birou, în spatele căruia stătea un Hutt cu o înfățișare bolnăvicioasă și cu pungi adânci sub ochi. Era ocupat cu Ortolanii gălăgioși, care păreau să fi rătăcit unul dintre documente. Asta era o altă problemă. Huttii erau imuni la orice formă de persuasiune Jedi, așa că, de data asta, nu avea să funcționeze. Shigar gândi frenetic. Să lupte pentru a intra, nu era o opțiune, având în vedere amplasamentele de arme și nevoia de a păstra secretul. Nici să lupte pentru a găsi o cale de ieșire, deoarece ar fi avut de înfruntat la fel de multe arme. Dacă nu se gândea repede la altceva, ar fi fost prinși în capcană.

În cele din urmă, verificatorul le făcu semn Ortolanilor să treacă mai departe și le făcu semn lui Shigar și Larin să se apropie.

— Kimwil Kinz și Mer Corrucle, spuse el, dându-i Huttului numele false pe care le stabiliseră în timpul călătoriei spre Hutta. Punându-și mâna peste cipul de credit, îl glisă pe birou ca și cum ar fi fost un fel de document oficial. Indicând spatele Ortolanilor, care dispăreau grămadă în palatul propriu-zis, adăugă: Suntem cu ei.

Ochii blazați ai Huttului îl priviră cu un amestec de ostilitate și dispreț. Nu se putea ști în ce direcție va acționa. Îi era automat loial lui Tassaa Bareesh, care îl pusese în această poziție de responsabilitate, sau era suficient de plictisit sau de îmbătat de propria-i mică putere pentru a profita de oportunitatea pe care i-o prezenta Shigar? Conținutul cipului de credit era considerabil; reprezenta tot ceea ce i se dăduse pentru a-și îndeplini misiunea. Dacă îl lua, nu i-ar fi părut rău după banii cheltuiți.

Verificatorul luă cipul și îl ascunse în faldurile corpului său.

— Ar fi bine să vă grăbiți, răcni el în Huttă. Pleacă fără voi.

Shigar o conduse pe Larin mai departe, simțindu-se expus sub amplasamentele de arme și plin de repulsie față de Huttii și corupția pe care o îmbrățișau cu atâta ușurință. Cel mai probabil, verificatorul îi va trăda la câteva minute după ce îi va lăsa să treacă, dar dacă puteau să iasă din raza directă a privirii lui, el și Larin ar fi putut dispărea în mulțimea din palat, pentru a nu mai fi văzuți niciodată.

Merseră douăzeci și cinci de pași fără să fie întrerupți. La prima ușă disponibilă, viră la stânga, apoi imediat din nou la stânga. Când nu auziră în spatele lor niciun

sunet de urmărire, lăsa să îi scape printre dinți respirația pe care și-o reținuse.

Larin îl auzi.

— A mers conform planului, nu-i așa?

— Exact, spuse el cu o veselie falsă. Nu erai îngrijorată, nu?

— Nici măcar o secundă. Ea clătină din cap. Hai să găsim un loc liniștit și ferit. Trebuie să schimbăm felul în care arătăm.

Se înghesuie într-o nișă, iar Shigar se debarasă recunoscător de mască și de o mare parte din echipamentul de călăreț de rancor, rămânând doar cu pantalonii, cizmele și o vestă neagră strâmtă pe partea superioară a corpului. Se simțea cu cincizeci la sută mai ușor și fu recunoscător că își recăpătase libertatea de a-și folosi brațele. Larin își desigilă casca și o agăță bine la centură, apoi lepădă mantia pe care o purtase și i-o dădu lui pentru a-și acoperi umerii expuși. Frecându-și praf pe obraji și pe frunte, făcură tot posibilul să arate la fel de murdari ca toți ceilalți pe care îi văzuseră până atunci.

Shigar se simțea și așa destul de murdar, și nu doar din cauza aerului închis și urât mirositor al Huttei. Erau înăuntru, iar primul obstacol real al misiunii fusese depășit. Acum puteau trece la descoperirea a ceea ce găsisese Tassaa Bareesh pe *Cinzia*.

Lăsându-și restul deghizărilor bine ascunse, se deplasară pe holurile palatului, ținându-și urechile și ochii larg deschiși după orice surprize.

Capitolul 8

În partea din spate a palatului, unde o stâncă puternic fortificată constituia un scut natural împotriva lunetiștilor și a atacurilor cu rachete, se afla un port spațial privat suficient de mare pentru o duzină de transportoare suborbitale. Șase dintre dane erau deja pline atunci când Reprezentantul Imperial se apropie pentru a ateriza. Niciuna dintre nave nu era înregistrată pe numele Republicii. Una dintre ele arăta ca nava unui corsar, bulbucată și ponosită, cu o latură înnegrită în mod extensiv, ca și cum ar fi fost lovită de o explozie puternică.

— Bine, spuse Darth Chratis când Ax îi comunică acea informație. Cel puțin avem un avans față de Republică. Vezi vreun semn de la Stryver?

— Niciunul până acum, Stăpâne.

— Ține-ți simțurile în alertă pentru prezența lui, dar nu uita care îți este locul. Dorința ta de răzbunare e pe locul doi după ordinele Consiliului Întunecat. Mai întâi le îndeplinești pe acelea, apoi poți acționa liberă. Trebuie să știm ce a fost în *Cinzia*.

— Da, Stăpâne, spuse ea cu toată supunerea aparentă.

În inima ei, jură să profite de orice oportunitate care i se va ivi, indiferent dacă Darth Chratis era sau nu de acord.

Naveta ateriză cu un zgomot ușor. Ax ar fi preferat mai degrabă să piloteze ea, în propriul ei interceptor, dar noul rol o obliga să accepte unele compromisuri. Își desfăcu centurile și înaintă pentru a se întâlni cu Reprezentantul: Ia Nirvin, un bărbat sumbru și capabil, care înțelegea prea bine că rolul său în aceste evenimente era unul ceremonial. Autorizațiile sale erau autentice, iar linia de credit la care avea acces provenea direct din trezoreria Imperială. Cu toate astea, avea ordinul expres de a nu încheia nicio înțelegere, cu excepția cazului în care Eldon Ax eșua în misiunea ei.

— Pe aici, Reprezentantule, zise ea, îndrumându-l spre rampa de ieșire din spate.

Un comitet de primire se adunase deja afară. Ia Nirvin își ajustă uniforma, așteptă până când escorta se adună în jurul său, apoi ieși din navetă.

Ax veni ultima, pășind încrezătoare pe rampă. Personalul de securitate care înconjură grupul de bun venit o observă imediat. Era îmbrăcată complet în negru, așa cum îi stătea bine unui reprezentant Sith, iar mânerul sabiei îi atârna la vedere în lateral. Incertitudinea personalului de securitate o mulțumi.

Reprezentantul Nirvin venea cu întreaga autoritate a birocrăției Imperiale, dar cine deținea puterea reală? Era ea garda de corp sau cea care manevra păpușa?

Un Houk masiv se apropie de ea.

— Arma dumneavoastră, vă rog.

Ax își luă sabia, o aprinse și, fără să scoată vreun cuvânt, îi tăie capul Houkului.

Încă patru Houki înaintară pentru a forța problema.

— Nu e nevoie de o asemenea ostilitate nefondată, spuse Reprezentantul Nirvin, strecurându-se fără teamă între ea și gârzi. Ea vine ca sfătuitor al meu în probleme ezoterice. Lăsați chestiunea așa cum este, sau mă tem că am putea la fel de bine să plecăm chiar acum.

Cuvintele lui se adresau comitetului de primire, nu ei, iar ea se bucura de asta. Nu-i păsa câți Houki trebuia să ucidă pentru a le arăta servitorilor Huttilor că nu renunța sub nicio formă la sabie. Comitetul de primire discută în șoapte grăbite, apoi aprobă din cap că acceptă situația. Totuși, Ax așteptă până când Houkii se retraseră, înainte să-și dezactiveze sabia și să-și relaxeze poziția defensivă.

— Mă bucur să fac afaceri cu voi, domnilor, zise ea, urmându-l pe Reprezentant și pe suita sa în palat.

— Tassaa Bareesh le oferă distinșilor săi oaspeți o primire cordială și le urează o ședere profitabilă în umila sa locuință.

Nu prea umilă, gândi Ax, uitându-se la decorul strident al sălii tronului. Ceea ce nu fusese auzit era încrustat cu bijuterii sau drapat în mătase. Nu mai puțin de o sută de funcționari de la curte se adunaseră pentru a întâmpina modestul contingent Imperial, și nu se îndoia că mulțimea era o încercare deliberată de a impresiona.

Droidul traducător, un A-1DO *cap de con*, făcu tot posibilul să țină pasul cu discursul zgomotos al stăpânei sale.

— Tassaa Bareesh își invită distinsul oaspete să profite din plin de facilitățile palatului înainte să treacă la programul oficial. Avem o gamă bună de băi, restaurante, săli de dans, săli de luptă...

— Am prefera să continuăm, îl întrerupse Reprezentantul Nirvin cu o voce reținută, dar fermă. Cu toate mulțumirile și recunoștința cuvenite, bineînțeles.

În loc să pară ofensată, Tassaa Bareesh afișă un zâmbet larg și lasciv. Matriarhul Hutt era impresionant de mare, se întindea ca un melc, cu mâinile cu degete scurte sprijinite pe burta ei bombată. Bijuteriile străluceau din numeroasele coliere și inele, iar mătasea îi acoperea umerii înclinați, dar nimic nu putea ascunde repulsivitatea pielii ei, care era la fel de verde și uleoasă ca spatele unei reptile de mlaștină. Matriarhul răcni scurt, apoi întinse mâna după o gustare. Aceasta se zvârcoli și se contorsionă inutil înainte să cadă în gura cavernoasă și să moară cu un pocnet.

— Tassaa Bareesh înțelege dorința dumneavoastră urgentă de a trece la afaceri, spuse traducătorul. Doriți să vedeți marfa?

— Vă rog.

Matriarhul Hutt lătră o comandă. Din mulțimea de curioși ieși un Twi'lek înalt, cu bijuterii, care se înclină și spuse:

— Numele meu este Yeama. Eu voi fi ghidul dumneavoastră.

Nirvin se înclină la rândul lui.

— Dacă marfa corespunde nevoilor noastre, am putea dori să oferim imediat un preț.

— Bineînțeles, spuse Yeama, dar mă tem că mai avem un alt grup care va sosi în curând. Nu vom putea să ajungem la niciun aranjament până când nu vor avea ocazia să vadă ceea ce ați văzut și dumneavoastră.

— Când trebuie să vină acest grup?

— Astăzi, cred.

— Din Republică?

— Nu pot să le dezvălui identitatea.

— Puteți să-mi spuneți câte alte părți mai sunt interesate?

Yeama zâmbi doar cu buzele.

— Pe aici, vă rog.

Expresia Reprezentantului Nirvin era acră, dar făcu așa cum i se spuse. Twi'leкул îl conduse pe el și suita sa afară din sala tronului. Formară o procesiune ostentativă, cu Yeama și Nirvin în frunte, însoțiți de câte un soldat Bareesh pentru fiecare gardă de corp Imperială. Ax mergea în spate, bucuroasă că se mișca din nou. Mai degrabă tolera diplomația decât să se bucure de ea.

Garda care contrabalansa prezența lui Ax era cel mai mare Houk pe care îl văzuse vreodată. Își potrivea pasul cu al ei, cu o expresie impasibilă.

În timp ce ieșea din cameră, Ax zări o figură modestă în spate. Un om de înălțime medie, ce purta haine practice care avuseseră și zile mai bune. Părul său grizonat arăta de parcă s-ar fi ridicat din pat cu doar câteva momente în urmă. Pe o stradă din oricare altă parte a galaxiei, Ax l-ar fi ignorat ca pe ceva neimportant, dar în palatul lui Bareesh era singura ființă care nu purta podoabe. Chiar în spatele lui, se afla un droid de luptă vechi în formă de cutie, care părea chiar mai ponosit decât el.

Omul o văzu pe Ax privindu-l și își aruncă privirea în altă parte, ca și cum s-ar fi plictisit.

Ea își întoarse privirea înainte și îl urmă pe Reprezentant.

Yeama îi conduse printr-un labirint de coridoare, fiecare mai opulent decât celălalt. Dacă Ax ar fi avut vreun interes pentru picturi, sculpturi și tapiserii – sau chiar și pentru valoarea unor astfel de lucruri – era sigură că ar fi fost impresionată.

În schimb, în timp ce memora cu atenție traseul, era atentă la informațiile tactice: câți paznici se aflau la fiecare intersecție, care zone erau acoperite de camerele de securitate, unde se aflau ușile blindate, ascunse sau nu.

Fără să fie surprinsă, ajunse repede la concluzia că palatul era o fortăreață învelită în folie de staniol. Huttii iubeau luxul, dar își iubeau mai mult viața. Tassaa Bareesh nu se ridicase la șefia cartelului Hutt doar pentru că dădea cele mai mari petreceri. Știa și cum să-și păzească spatele. Totuși, fiecare detaliu de securitate avea puncte slabe. Ax era sigură că putea ajunge la matriarh dacă avea nevoie. Din fericire pentru Tassaa Bareesh, misiunea ei era, pur și simplu, să fure.

Yeama opri suita amestecată într-o încăpere circulară mare, sub un acoperiș în formă de cupolă, care se distingea printr-un candelabru realizat din mii de bucăți de sticlă curbată în stil elaborat. Existau doar două intrări în această încăpere: cea prin care tocmai intraseră, cu uși groase și blindate, care în prezent stăteau deschise sub o statuie masivă din piatră a lui însăși Tassaa Bareesh, și cealaltă din fața lor, cu o pereche de uși la fel, formând astfel un sas de securitate. Yeama bătu din palme, iar ușile din spatele lor se închiseră cu zgomot. Ax își ținea mâna pe pumnul sabiei, chiar dacă știa că Tassaa Bareesh nu putea fi atât de proastă încât să plănuiască o ambuscadă, și observă aprobatoare că gărzile de corp ale *Reprezentantului* se apropiaseră mai mult în jurul lui. Un zgomot surd și o pocnitură veniră dinspre ușile din partea opusă a camerei. Acestea se deschiseră, dezvăluind o antecameră care era, în mod plăcut, lipsită de decor. Pereții, podeaua și tavanul erau de un alb uniform și imaculat. Era cu ușurință suficient loc pentru toată lumea, în timp ce intrau în rând după Yeama. Anticamera ar fi putut găzdui mai mult de cincizeci de oameni.

Patru uși circulare de seif se deschideau în antecameră, fiecare cu un diametru de peste patru metri. Portaluri mici, dar foarte groase, din oțel transparent, situate în centrul ușilor, permiteau accesul vizual la conținut. Doar unul dintre aceste portaluri părea să nu fi fost închis. Yeama îi conduse spre acea ușă de seif.

— Iată, în sfârșit, Reprezentant Nirvin, premiul care v-a fost promis. Dar permiteți-mi mai întâi să vă descriu cum a ajuns în mâinile noastre.

Nirvin aruncă o privire prin portal, se încruntă și se întoarse spre Yeama.

— Fă-o, lătră el.

Ax era prea departe pentru a vedea. Ar fi dorit să treacă de ei și să se uite singură, dar pentru moment trebuia să se mulțumească doar cu cuvintele.

— O parte din ceea ce urmează să vă spun este cunoscut în afara acestei încăperi, spuse Yeama. Restul nu este. Acum două săptămâni, unul dintre afiliații noștri a oprit o navă în adâncurile Spațiului Sălbatic.

Afiliat, presupuse Ax, era un termen diplomatic pentru *pirat*. Și *oprit* însemna cu siguranță *interceptat și abordat cu armele în mâini*.

— A fost o întâlnire de rutină, dar care a luat rapid o turnură surprinzătoare.

— Surprinzătoare, cum? întrebă Nirvin.

— Iată conversația care a avut loc între afiliatul nostru și navă.

O înregistrare audio umplu anticamera, bogată în respirație, zgomot static și pocnituri de comunicații. Câteva clicuri sugerau că fusese editată, dar ambianța părea autentică.

— *Pregătește-te pentru abordare.*

Acesta era afiliatul, ghici Ax: experimentat, pragmatic, cu o urmă de tensiune care dezmințea descrierea întâlnirii apreciată de Twi'lek ca fiind *de rutină*.

— *Negativ. Nu vă recunoaștem autoritatea...*

Asta era *Cinzia*, presupuse Ax – și aici, un sentiment ciudat îi trecu pe șira spinării. Vorbitorul era bărbat și părea imposibil de îndepărtat. O cunoscuse oare pe mama ei? Era rudă cu ea? Se forță să se concentreze asupra restului conversației.

— *Ești un corsar. Lucrezi pentru Republică.*

— *Hei, asta pur și simplu nu este adevărat.*

— *Suntem într-o misiune diplomatică.*

— *Pentru cine? De unde?*

Urmă o pauză lungă, plină de zgomot de paraziți.

— *În regulă, atunci. Cât costă să ne lăsați să plecăm?*

— *Nu ai deloc noroc, amice. Cel mai bine ar fi să ventilezi ecluzele de aer, deșteptule. Venim...*

Înregistrarea se încheie cu o explozie de zgomot alb care îl făcu pe Reprezentant să tresară.

— Ce a fost asta? întrebă el.

— O explozie, spuse Yeama. Nava de care s-a apropiat afiliatul nostru posedă un propulsor ionic de concepție necunoscută. A explodat, distrugând nava și pe toți cei din ea. Ca și cum Twi'lekul ar fi citit gândurile lui Ax, adăugă: Credem că celulele energetice ale propulsorului au fost aprinse în mod deliberat.

— S-au autodistrus?

— Da, domnule Reprezentant Nirvin. Decât să fie abordați, au ales să își distrugă nava și tot conținutul ei. Din păcate pentru ei, distrugerea nu a fost completă. Fragmente semnificative din navă au supraviețuit. Ceea ce vedeți sunt două obiecte recuperate dintre resturi. Primul este navicomputerul *Cinziei*, care conține coordonatele de origine. Al doilea este mai misterios. Ce părere aveți despre el?

Reprezentantul privi pentru a doua oară prin portalul gros din oțel transparent, apoi se încruntă din nou.

— Nu am mai văzut așa ceva.

— Exact ceea ce simțim noi, spuse Yeama.

Din nou, Ax rezistă impulsului de a trece pe lângă ei și de a vedea cu ochii ei.

— Doar acest lucru putem să vi-l spunem. Yeama își încrucișă mâinile pe mijlocul corpului. Am detectat semne de prelucrare pe învelișul exterior, care este realizat dintr-un aliaj a două metale extrem de rare, lutețiu și promețiu. Așadar, este un fel de construcție și are o valoare materială considerabilă. Pe de altă parte, există și o componentă biologică, a cărei natură nu am reușit să o înțelegem. Este fără îndoială prezentă, știm că este acolo, dar nu putem examina mai îndeaproape sursa citirii fără să pătrundem fizic în carcasă. Făcând asta am reduce, desigur, valoarea obiectului, așa că vom lăsa acest lucru la latitudinea cumpărătorului final.

— Putem să ne apropiem mai mult?

— Combinația de la seif este ceea ce veți licita, Reprezentant Nirvin. Până când nu o veți cumpăra, ușa rămâne închisă.

Reprezentantul dădu din cap că înțelesese, dar încruntarea lui rămase intactă.

Îndepărtându-se de fereastră, îi făcu în cele din urmă semn lui Ax să înainteze.

— Aruncă o privire, spuse el. Vezi ce părere ai despre obiect.

Deși o irita să asculte ordinele marionetei administrative, Ax făcu așa cum i se spuse, privind cu o curiozitate intensă la ceea ce se afla în interiorul seifului. În sfârșit, putu să vadă despre ce era vorba în toată acea agitație. Navicomputerul era ușor de identificat, deși fusese răsucit și parțial topit de explozia care distrusese nava din jurul său. Era un model portabil, neașteptat de mic, semănând mai degrabă cu un comunicator grosolan prin satelit decât cu inima sistemului de navigație al unei nave spațiale. Probabil că era imprimat vocal, dar astfel de prevederi de securitate puteau fi ocolite cu ușurință de un expert în calculatoare. Ax nu putea decât să-l creadă pe Yeama pe cuvânt dacă mai funcționa sau nu. Acesta se afla într-o cutie de oțel transparent pe un soclu de sticlă în stânga centrului camerei și era observat îndeaproape de numeroși senzori montați în pereții, podeaua și tavanul din duroțel ai

seifului.

Pe podea, în dreapta sa, se afla al doilea obiect. Nirvin avea dreptate: nu se potrivea cu niciun design estetic pe care îl întâlnise vreodată. Era scund, ca un droid utilitar T3, dar fără picioare sau interfețe de mediu vizibile.

Corpul său era tubular și se afla la nivelul podelei seifului. Nu avea niciun semn, în afară de o serie de onduleuri aproape ca niște briliante, în jurul mijlocului. Capul îi era ușor convex, ca și cum ar fi fost împins de sus, iar o parte din el era arsă. Culoarea naturală a carcasei sale părea a fi argintie. Nu avea niciun fel de scris, niciun simbol, niciun fel de semne de identificare. Nici Ax nu știa ce era, dar nu o spuse imediat.

Profitând de ocazie pentru a inspecta interiorul seifului mai în detaliu, memoră amplasarea senzorilor, estimează rezistența pereților și măsoară distanța fiecărui obiect față de ușă, în cazul în care ar fi trebuit să acționeze pe întuneric. Ar fi fost mult mai bine, desigur, să ia premiul odată ce ar fi ieșit din seif și ar fi fost departe de toate aceste impedimente, dar trebuia să fie pregătită pentru orice.

— Ar putea fi un bioreactor, îi spuse ea Reprezentantului, lăsându-i locul la fereastră.

— Cu medii de ciumă, poate?

— Greu de spus fără să îl deschidem.

— Într-adevăr. Nirvin se întoarse spre Yeama. Asta e tot ce aveți de arătat?

— Totul.

Twilekul își arată dinții. Erau la fel de ascuțiți ca vârfurile lekkuurilor sale.

— Vă voi escorta într-o sală de așteptare, unde veți putea examina, într-un confort perfect, datele referitoare la descoperirea noastră.

— Foarte bine.

Nirvin îi indică lui Yeama să deschidă drumul.

Ax veni în spatele lor, cu umbra Houkului ei uriaș lângă ea. Obiectele din seif nu-i vorbeau nici ca ucenic Sith, nici ca urmaș biologic al Lemei Xandret. Bioreactorul cu posibile medii de ciumă, dacă așa ceva era, nu-i provoca niciun fel de amintiri.

Puținele informații pe care le primiseră îi spuneau doar foarte puțin. Faptul că obiectul era făcut dintr-un aliaj de metale extrem de rare era de bun augur pentru visurile Maestrului ei de a-i oferi Împăratului o lume nouă și bogată, dar nu însemna nimic în sine. Cu echipajul de pe *Cinzia* mort, nici acolo nu mai existau piste de urmărit, cu excepția cazului în care ar fi putut descoperi ceva ce fusese ascuns de Hutti – cum ar fi un supraviețuitor, poate, sau un alt indiciu cu privire la originile navei. Nu credea că Tassaa Bareesh nu ar fi putut scoate la licitație doar jumătate din ceea ce găsiseră, păstrând ceva în rezervă, pentru a-l vinde celui care pierdea licitația.

Yeama îi scoase din antecameră și îi duse înapoi în sasul circular de securitate, unde ușile grele începură să se rotească din nou. De acolo, Yeama îi conduse de-a lungul unui nou set de coridoare luxuriante, în direcția sălii de așteptare, fără îndoială la fel de luxuriantă.

Ax își făcu un scop din a se afla în altă parte. Confuzionându-și escorta Houk cu o șmecherie mentală bine plasată, se strecură departe de grup și dispăru în umbră.

Capitolul 9

Ula îndură cu un dispreț prost mascat discursul de bun venit al lui Tassaa Bareesh. Cordialitatea și profitabilitatea erau parteneri nedemni de încredere, mai ales când nu erau invitate onestitatea și etica. Când gazda lui îi promise o serie de facilități, inclusiv *potențatori chimici* și tot felul de forme dubioase de divertisment, abia se putu abține să nu scuipe pentru a-și scoate gustul rău din gură.

— Cred că ne putem dispensa de toate astea, zise el. Ce-ar fi să trecem la afaceri?

Zâmbetul ca o fantă al lui Tassaa Bareesh se lărgi mai mult decât ar fi fost posibil. Droidul ei de protocol cu cap ascuțit îl asigură pe Ula că Tassaa Bareesh îl înțelegea pe deplin.

Ea făcu semn unui subaltern, un Twi'lek cu aspect lasciv, care preluă negocierile din acel moment. Twi'lekul le promise că vor vedea în curând artefactele de pe *Cinzia*. În timp ce Ula era condus din sala tronului, zări un bărbat cu aspect neîngrijit, sprijinit de peretele din spate, cu o privire goală și cu un droid ponosit lângă umărul său. Plictiseala bărbatului părea fabricată, iar asta fu ceea ce îi atrase atenția lui Ula.

— Cine este individul acela de acolo? îl întrebă el pe ghidul său.

— Care individ?

Yeama nici măcar nu aruncă o privire peste umăr.

Ula îl descrie, nefiind încă dispus să renunțe la această chestiune. A fi un bun informator însemna să nu iei nimic de la sine și să observi toate detaliile.

— Păr cărunt, nas proeminent, ochi câprui – cu un droid bătrân.

— Oh, nimeni în mod special, îl asigură Twi'lekul. Un pilot a cărui navă este în prezent acostată aici. Are favorurile stăpânei mele și, prin urmare, are dreptul de a se plimba prin palat.

— Cum îl cheamă?

— Jet Nebula, Reprezentant Vii. Nu cred că ați auzit de el.

Asta era adevărat. Nici măcar nu suna ca un nume real. Dar nu era atât de prost încât să-l creadă pe Yeama pe cuvânt. Huttii și servitorii lor erau mincinoși înnașcuți. Ca și el. Îndosarie numele în memoria sa.

Yeama îl făcu să treacă prin mai multe măsuri de securitate ridicole pentru a-i face cunoștință cu cauza acestei agitații. Un navicomputer și o bucată de rablă spațială – totul părea a fi o bătaie de joc, din câte își dădea seama, deși acest lucru în sine era o ușurare. Dacă șarada nu însemna nimic, se va termina curând. Cu toate astea, urmări cu atenție detaliile și puse întrebările care era de așteptat să le pună.

— Niciun supraviețuitor, spuneți? întrebă el după ce auzi ultimele transmisii de pe *Cinzia*. Cum pot fi sigur că afiliatul dumneavoastră nu i-a ucis și a inventat această poveste nebunească pentru a-și acoperi fapta?

— Soarta pasagerilor este irelevantă pentru noi, răspunse Yeama. Nu am minți pentru a vă menaja sensibilitățile.

Cu asta, Ula era într-un totu de acord, iar acest lucru îi reînvia indignarea morală pe care o simțea pentru că se afla la curtea unui Hutt. Tacticile corupte ale lui Tassaa Bareesh nu făceau decât să-i confirme părerea proastă despre cei din neamul ei și speranța că vor fi ruinați, cumva. Huttii se aflau pe o muchie foarte subțire. Cu cât obiectele pe care le scoteau la licitație erau mai valoroase, cu atât puteau cere mai mult – dar cât timp va dura până când una sau alta dintre părți va decide, pur și simplu, să le ia?

Se întrebă dacă vreuna dintre părți avea în vedere astfel de situații neprevăzute.

Comandantul Suprem Stantorrs bănuia, evident, acest lucru, în ceea ce-i privește pe Jedi, și nu avusese ocazia să-l întrebe pe Observatorul Trei dacă Împăratul

trimisese pe altcineva în afara unui Reprezentant oficial. Un agent de la cifru, poate, capabil de lucruri mult mai mari decât un simplu informator ca el. Ula zărise o navetă Imperială în docul din spatele palatului, așa că știa că nu era singurul Reprezentant pe care Bareesh îl găzduise în acea zi.

Pe drum îi trecuse prin minte că Reprezentantul Imperial nu ar fi știut că Reprezentantul Republicii era de fapt un trădător care nu avea nicio intenție să câștige licitația pentru așa-zișii săi stăpâni. Dacă ar putea găsi o modalitate de a comunica acest mesaj, ar putea să-l scutească pe Împărat de o mulțime de probleme și cheltuieli.

Yeama vorbi din nou.

— Licitația va avea loc mâine, cu toate părțile prezente. Veți licita pentru combinația acestui seif. Siguranța tuturor părților este principala noastră preocupare, așa că procesul va fi anonim. Vă voi conduce acum la locuința dumneavoastră securizată și puteți examina acolo datele, peste noapte.

— Dacă ofertanții sunt anonimi, spuse Ula, văzând cum îi scăpa șansa de a transmite un mesaj Reprezentantului Imperial, cum vom ști că ofertele sunt autentice?

— Cum, într-adevăr? spuse Yeama, cu un zâmbet complice. Vă sfătuiesc să licitați corect, astfel încât să fiți siguri că oferta câștigătoare reflectă adevărata valoare a premiului.

Hoți, mincinoși și cu raționament economic, gândi Ula în timp ce Yeama îl conducea spre centrul de ospitalitate jenant de luxuriant. La haos cu toți.

Analiza datelor dură aproape o oră. *Cinzia* care apărea în înregistrările făcute de piratul lui Bareesh era un crucișător ușor, cu un design necunoscut, dar ochiul ascuțit al lui Ula detectă indicii ale unui șasiu Imperial sub o carcasă renovată. Ar fi putut fi un model vechi de clasă S, dezmembrat și reconstruit din interior. Motoarele aveau o semnătură similară, deși emisiile lor fuseseră cumva acoperite. Fragmentele de fuzelaj colectate după explozie arătau proporții ridicate de metale rare – asemănătoare cu cele ale obiectului care se afla în seiful lui Tassaa Bareesh. Nimic despre navă nu dădea vreun indiciu cu privire la originile sale.

O lume bogată în metale exotice ar fi într-adevăr un premiu, gândi Ula în timp ce cerceta datele în căutarea altor indicii. Poate că, până la urmă, călătoria lui nu fusese în zadar. Astfel de substanțe rare erau coloana vertebrală a multor industrii, de la comunicații la război. Penuria întârzia deja multe proiecte cruciale pentru expansiunea Imperiului, inclusiv unele atât de secrete încât el auzise despre ele doar prin intermediul rapoartelor transmise Comandantului Suprem Stantorrs de către spionii Republicii. Propria sa tabără nu avea încredere în el ca să-i permită să le știe.

— Totul este un joc, mormăi în sinea lui, împingând holoimaginea departe de el în semn de frustrare.

— S-a întâmplat ceva, domnule? întrebă Potannin, stând în poziție de drepti la intrarea în apartamentul lor.

— Oh, nimic, Sergeant, spuse el. Sunt doar obosit.

— Doriți să vă retrageți? Aveți de ales între mai multe paturi...

— Nu cred că voi dormi la noapte.

— Ați primit mai multe invitații de la alte petreceri din palat, domnule. Dacă vă interesează vreuna, aș putea face aranjamentele necesare.

— Ar fi ceva sigur?

Fața ascuțită a lui Potannin afișă o siguranță încrezătoare.

— M-aș hazarda să cred, domnule, că atâta timp cât Huttii își propun să profite de pe urma noastră, ne aflăm în cel mai sigur loc din galaxie.

— Adevărat. Ula se gândi pentru o clipă. În regulă, atunci. Lasă-mă să văd lista.

O scană rapid, trecând cu vederea ambasadorii minori, șefii ambițioși ai crimei și alte câteva ființe ale căror intenții erau și mai puțin onorabile. Un nume îi atrase atenția.

— Jet Nebula, pilotul acela cu nume ridicol care umblă liber prin palat. Ce vrea de la mine?

— N-aș putea spune, domnule. Dar v-a invitat la o băutură într-o cantină numită *Poison Pit*.

— Sună neplăcut.

— Să le refuz pe toate, domnule?

— Da. Nu, așteaptă.

Fusese ceva ciudat în poziția nemulțumită a lui Jet Nebula și în plasarea sa în sala de primire. Dacă era cu adevărat atât de plictisit, de ce se pusese într-o poziție din care îi putea studia pe toți cei din sală?

— Spune-i lui Nebula că mă întâlnesc cu el peste o jumătate de oră.

— Da, domnule.

Ula alese o baie la întâmplare și își schimbă hainele cu ceva mai sensibil. Cele pe care i le pusese la dispoziție Aprovizionarea Diplomatică îl făceau să se simtă ca un clovn. Și, în plus, nu voia să iasă în evidență. Dacă avea de gând să descopere cine era cu adevărat acest Jet Nebula – sau, cel puțin, ce știa – o va face îmbrăcat cum trebuie.

Înainte să părăsească baia, luă blasterul compact pe care îl împachetase și îl strecură în buzunarul de la piept. Pentru orice eventualitate.

Cantina era la fel de rea cum anticipase, cu extratereștri și oameni de rând, adunați câte doi sau trei în jurul unor oale cu băuturi brune și dense. Un vuiet complex de frecvențe mereu schimbătoare răsună în spațiu, interpretat de un cvintet Bith; Ula nu putea decât să presupună că ei considerau zgomotul pe care îl făceau ca fiind muzică. Schimbă o privire cu Potannin, care amplasă gărzi la ambele intrări și plasă cei trei soldați rămași în puncte strategice prin cantină. Simpla lor prezență îi făcu pe unii să își ia băuturile și să plece clatinându-se în altă parte.

Jet Nebula ocupa un colț întunecat, întins pe un fotoliu jos și capitonat, cu capul dat pe spate și cu droidul său ponosit stând protector la picioarele sale. Paharul din fața lui era gol. Când se apropie Ula, capul lui Jet se ridică și îl fixă cu aceeași privire pe care o folosisese mai devreme în acea zi.

— Frumoase haine, spuse el.

Ula simți că i se înroșește fața. Ideea de *sensibil* a celor de la Aprovizionarea Diplomatică se rezuma la un simulacru de uniformă militară de culoare mov, cu epoleți și însemne fără sens pe toate suprafețele disponibile. Își scosese podoabele, dar nu putuse face nimic în privința culorii, cu excepția faptului că își înfășurase o mantie gri pe umeri și spera la ce era mai bun.

— Ai vrut să vorbești cu mine, spuse el, trecând direct la subiect.

— Depinde, amice. Faci cinste?

— Asta e tot ce cauți – o băutură gratis?

— Și ce dacă? În meseria mea, omul trebuie să se descurce așa cum poate.

— Care este meseria ta?

— Nu poți ghici? E nevoie de un impostor ca să cunoști un impostor.

Un fior rece îl străbătu pe Ula pe șira spinării. Ce spunea Jet? Că știa că Ula era informator? Avea de gând să-l șantajeze pentru bani – sau mai rău?

Jet zâmbi și se scărpină leneș în bărbie.

— Toate întrebările astea îmi fac sete. Ce-ar fi să-ți trimiți omul să ne cumpere un rând de *miezuri de reactor* și vom vorbi cum se cuvine, ca niște domni.

Ula nu avu de ales decât să fie de acord. În cazul în care Jet știa ceva, nu voia să fie dezvăluit în fața echipei sale de securitate. Dădu ordinele necesare, iar droidul plecă după Potannin. Se așeză apoi, ignorând slăbiciunea bruscă din genunchi.

— Ce vrei?

— Ți-am spus, iar tu ai dat deja comanda.

— Nu mă refer la alcool. Fii mai explicit.

— Dacă nu-ți poți da seama, atunci nu-mi ești de folos.

— Ce vrei să spui? Ula simți cum îi crește indignarea, dar înainte să poată riposta, îi veni ceva în minte. Stai puțin. Yeama a spus că ai favorurile lui Tassaa Bareesh. Ce cauți tu aici, acceptând băuturi de la mine?

Jet nu spuse nimic.

Ula examinează tot ceea ce știa despre Jet și descoperi că o serie de fapte care până atunci nu erau legate între ele luau o nouă configurație surprinzătoare în mintea sa.

— Nava aceea din doc, spuse el, cea care a fost avariata de explozie, este a ta. Ai comandat o bătură de contrabandist. Ai spus impostor din cauza a ceea ce faci tu, nu eu.

— Toți politicienii sunt mincinoși, spuse Jet, ca să-l citez pe Cancelarul Janarus. Ula nu râse de paradox.

— Tu ești piratul care a găsit *Cinzia*.

— Prefer *căpitan de cargobot*, spuse Jet, dar eu sunt tipul. Execută un simulacru de plecăciune din poziția sa înclinată. Huttii nu uită cine le sunt prietenii.

— Nu pari să te simți prea bine.

— Ce nu ar trebui să-mi placă? Nava mea este confiscată și nu pot părăsi palatul. Sunt în paradis.

Ula se aplecă mai aproape și șopti peste masă:

— Despre asta vrei să vorbești cu mine? Dacă da, nu am autoritatea de a...

Jet îi făcu semn să tacă. Potannin se întorsese cu băuturile. Erau mari, tulburi și aveau un aspect periculos. Jet o ridică pe al lui, îi suflă spuma sclipitoare și închină pentru Republică. Ula reluă toastul și sorbi o înghițitură. Focul electric îl arse pe gât și îi provocă o detonare lentă în stomac.

— Vă simțiți bine, domnule? întrebă Potannin.

— Da, Sergent, reuși el să spună. Lasă-ne pentru moment. Dar rămâi aproape. În caz că am nevoie de un medic...

— Da, domnule.

Echipa de pază se îndepărtă respectuoasă.

— Nu e ceea ce obișnuiești? spuse Jet cu un zâmbet șiret.

În mod normal, Ula nu bea deloc, dar nu avea de gând să recunoască asta.

— Pot să-i spun superiorului meu, dacă vrei să aranjezi o extracție, dar...

— Nu de asta te-am invitat aici. Cred doar că cineva ar trebui să știe ce s-a întâmplat cu adevărat cu *Cinzia*, în Spațiul Sălbatic, în acea zi.

Curiozitatea lui Ula fu stârnită de asta.

— Am ascultat deja înregistrarea și am văzut datele. Vrei să-mi spui că mai sunt și altele?

— Mult mai mult. Beți și ascultați.

Așa începu o poveste lungă și incoerentă despre rivalități și trădări între contrabandiști. La început, Ula fu foarte atent. Jet era mai rău decât un contrabandist: fusese un corsar angajat de Republică pentru a cerceta marginile interioare ale galaxiei în căutare de materiale demne de furat pentru a ajuta cauza Republicii. Acest lucru era interesant din două motive. Confirma rapoartele care sugerau că Republica se angajase într-adevăr în această tactică lipsită de glorie. De asemenea, arăta cât de ușor ar fi fost ca obiectele scoase la licitație să ajungă direct în posesia Republicii. Intervenția Huttilor fusese, pentru prima dată, în avantajul Imperiului. Ula se simți puțin descurajat de acest lucru. Credea că societatea civilizată nu ar trebui să permită niciodată să prospere o asemenea decadentă și corupție. Faptul că Republica făcea comerț cu ființe ca Tassaa Bareesh era încă o dovadă, dacă mai avea nevoie de ea, a invalidității inamicului său de a guverna – dar ce putea spune despre Imperiu dacă își permitea să profite prin mijloace similare?

În timp ce Jet vorbea, atenția lui Ula începu să se abată. Cui îi păsa de invidiosul Shingo și dacă i se permisese să părăsească palatul sau nu? Ce mai conta dacă Jet Nebula se simțea folosit în mod ineficient de noii săi stăpâni, care nu intenționau să împartă cu nimeni altcineva profitul uriaș pe care urmau să-l obțină din licitație? De ce își pierdea timpul cu o astfel de manifestare egocentrică, plină de autocompătimire?

Înghițitură cu înghițitură, Ula își croi drum prin bătură. Jet nu părea să se atingă prea mult de a lui, iar acest lucru îl nedumera, în mod distant. În momentul în

care contrabandistul termină de descris sfârșitul trist al *Cinzei*, vederea lui Ula începuse să devină puțin încețoșată.

— Mai spune asta o dată, zise el, găsim că-i era ciudat de greu să-și țină cotul înfipt pe masă. Ceva despre diploma-m... ăă, diplomați.

— Erau într-o misiune diplomatică. I-am întrebat către cine, iar ei nu mi-au răspuns. Nu te face să te întreb? Atât Republica, cât și Imperiul licitează pentru informații despre locul de unde au venit și ce transportau. Dacă echipajul de pe *Cinzia* nu a venit să vorbească cu niciunul dintre voi, atunci cu cine a venit să vorbească?

Acesta era un punct de vedere interesant. Ula îl arhivă pentru a se gândi la el mai târziu, când podeaua nu se va mai clătina.

— Apoi, mai este și explozia.

— Cum rămâne cu explozia?

— Ei bine, a fost un pic prea dramatică, nu-i așa? Dar, în același timp, nu a fost foarte eficientă. Ai crede că, dacă ar fi vrut cu adevărat să demonstreze ceva, dacă le-ar fi păsat atât de mult încât să se sinucidă, ar fi făcut tot posibilul să o facă cum trebuie.

— Așa s-ar putea crede. Da, fu de acord Ula. Dar dacă s-au certat între ei? Și dacă nu toată lumea ar fi vrut să fie distrusă nava? Eu unul nu aș vrea asta.

— Este o observație bună, Reprezentant Vii, spuse Jet. Nu mă gândisem la asta.

Ula începuse să simpatizeze foarte mult cu Jet Nebula, în ciuda faptului că părea că îi crescuse un cap în plus.

— Încă un rând?

— Așteaptă, spuse contrabandistul, ridicându-se brusc drept. Ceva nu este în regulă.

Ula se uită în jur. Se făcuse foarte liniște fără ca el să observe. Trupa Bith nu mai făcea niciun zgomot. Ocupanții cantinei se prăbușiseră cu toții peste mesele lor. Unii dintre ei chiar sforăiau în băuturi. Chiar și barmanul era întins pe tejghea, tresărind ușor. În timp ce privea, Sergentul Potannin se lăsă în față și căzu moale pe podea.

Nu se poate, gândi Ula. De când se îmbată cineva din detașamentul de securitate?

— Gaz Obah! Jet sări în picioare, cu un blaster în mână. Clunker!

Droidul ponosit veni instantaneu alături de contrabandist, cu fotoreceptorii strălucind puternic.

— Bine. Stai cu ochii pe ușă. Mă duc să...

O pocnitură ascuțită veni din spatele lor. Droidul se clătină, învăluit în fulgere de energie de un albastru strălucitor. Un zgomot de plâns veni din măruntaiele sale. Apoi îngheță, un bolț restrictor ieșind din partea laterală a capului său.

— Nu te mișca, Nebula, strigă o voce îmbunătățită cu vocoder din dreapta lui Ula.

Ula se întoarse la timp pentru a vedea cum se desprinde o parte din tavan. Capul și umerii unui Mandalorian ieșiră din gaură. Pușca pe care o ținea era îndreptată direct spre pieptul lui Jet.

— Rămâi unde ești, Reprezentant Vii. Acest lucru nu te implică pe tine. Lasă blasterul jos, Nebula, acum.

Contrabandistul se supuse.

— Dacă voiai să intervii, tot ce trebuia să faci era să mi-o ceri.

Cu un salt elegant și musculos, Mandalorianul ateriză cu picioarele înainte pe podeaua de sub el.

— Droidul tău își va reveni. La fel și restul. Am folosit suficient gaz doar pentru a-i pune la pământ, nu mai mult.

— Noroc că am băut *miezuri de reactor*, spuse Jet. De ce crezi că le comandă contrabandiștii atât de des? Au gust îngrozitor, dar conferă imunitate la tot felul de...

— Gata cu vorbăria, spuse Mandalorianul, indicându-i lui Jet, cu vârful puștii, să iasă din spatele mesei.

— Ai de gând măcar să ne spui cine ești? întrebă contrabandistul.

— Știu, spuse Ula, deși încă se străduia să gândească din cauza băuturii narcotice. Ești Dao Stryver. Ce vrei de la Lema Xandret, mai exact?

Atenția Mandalorianului se îndreaptă direct spre el și, dintr-o dată, Ula se simți complet treaz.

— Și tu, spuse Stryver, legănând pușca. Veniți amândoi cu mine.

— Sau ce? întrebă Jet.

— Nu vrei să știi. Mișcați-vă.

Prea târziu, Ula își aminti de arma din buzunar. Se ridică în picioare clătinându-se și fu scos din cantină sub amenințarea blasterului, cu Jet Nebula, care avea fața cenușie, lângă el.

Capitolul 10

Vederea unei căști distinct rotunjite și coborâte sub bărbie o făcu pe Larin să se oprească brusc. Cu un gest urgent din mână pentru a-i face semn lui Shigar să rămână adăpostit, se dădu înapoi pe un coridor aglomerat și rămase acolo până când Mandalorianul trecu de ei fără să-i vadă.

O a doua privire aruncată îi spuse că nu era Dao Stryver. Armura acestuia era argintie cu albastru, nu gri cu verde, iar Stryver era mai înalt și mai masiv. Lumea se dădea la o parte din calea lui.

Ea alese un trecător la întâmplare.

— Cine era? întrebă ea, indicând casca care dispărea.

— Doar Akshae Shanka, spuse mărunțul Evocii, ca și cum ar fi fost o idioată. Stați departe de el, dacă vreți să vă fie bine. A ieșit pe locul doi la două Mari Vânători.

— Și pun pariu că asta nu i-a îmbunătățit starea de spirit, mormăi Larin în timp ce sclavul se grăbea să plece.

În timp ce Mandalorienii așteptau să izbucnească următorul mare război, se distrau prin lupte rituale între ei, atrăgând pe oricine era suficient de nebun să se arate interesat de jocurile lor violente de ascensiune. Erau periculoși și imprevizibili în toate privințele, cu o singură excepție: după ce se întorseseră în galaxie în timpul Marelui Război, nu aveau de gând să plece din nou prea curând.

Larin așteptă un minut întreg pentru a se asigura că Shanka nu se întoarce, apoi intră înapoi în fluxul arterei principale și îi făcu semn lui Shigar să o urmeze.

Acum urmăreau informațiile culese de la unul dintre bucătarii palatului. Doi vizitatori importanți – reprezentanții Republicii și ai Imperiului, presupuseseră Larin și Shigar – erau găzduiți într-una dintre aripile de lux din inima structurii. Era dificil de pătruns prin acele părți ale palatului, dar aflaseră de un puț care făcea legătura între rutele de serviciu subiacente – cum era cea pe care mergeau în acel moment – și subsolurile de înaltă securitate. Trecerea de la rută la subsol dura ceva timp, dar, altfel, nu se dovedi a fi deosebit de dificilă.

Larin deschidea drumul, urmând harta pe care o memorase și ținându-și privirea ferm în față. Shigar era pe urmele ei, undeva; era sigură de asta, deși nu-l putea vedea. Mergea la fel de ușor ca o lebdă Alderaaniană și dispărea în mulțime ca un puf de fum. Când se opri la următoarea intersecție pentru a-și verifica orientarea, el apăru pur și simplu lângă ea, ca de nicăieri.

— Aproape am ajuns, spuse el. Voi trece eu în față pentru următoarea etapă.

— În regulă, spuse ea. Dar mă gândeam: de ce mergem pe drumul ăsta, totuși? Nu ar trebui ca prioritatea noastră să fie seiful?

— Ar fi, dacă am ști unde este. Când vom ajunge la unul dintre reprezentanți, atunci vom avea un ghid. Știm că l-au văzut amândoi. Să întrebi pe cine trebuie este întotdeauna mai bine decât să întrebi la întâmplare.

Ea fu de acord cu asta din toată inima. Învățaseră multe amestecându-se cu personalul neimportant al palatului, dar fiecare informație importantă pe care o primeau venea la pachet cu o sumedenie de banalități fără valoare. Să le deosebească pe unele de altele le luase mai mult timp decât și-ar fi dorit oricare dintre ei.

— După tine, spuse ea, făcându-i semn să meargă înainte.

Acum era rândul ei să meargă după el. O pereche care mergeau unul lângă altul atrăgea întotdeauna mai multă atenție decât indivizii dintr-o mulțime. Înconjurați de sclavi și servitori necunoscuți, se puteau amesteca, puteau trece pe lângă ei și erau uitați instantaneu. Asta era ceva ce Akshae Shanka nu ar fi reușit niciodată.

Ajunseră fără incidente la intrarea în puțul subteran. Acolo, Larin puse piedică

unui Gamorean care trecea pe lângă ei, ceea ce îl făcu să intre într-un Evocii foarte încărcat cu mărfuri, iar în timpul distragerii rezultate, Shigar își activă sabia și tăie zăvorul masiv de securitate al ușii. Balamalele ruginite gemură în timp ce deschidea ușa, dar nu observă nimeni zgomotul care fu acoperit de strigătele și amenințățile care umpleau aerul. Cearta abia atinse apogeul când Larin se strecură după el. Împreună, traseră de ușa masivă până se închise.

Pe partea cealaltă era mai multă liniște și mai întuneric. Shigar inspiră adânc, bucuros că ieșise din îngrămădeala de specii și din sărăcia pe care o îndurau. Întrezărise luxul în care se scăldau cei din vârful piramidei sociale de pe Hutta. Știa de ce privilegii se bucurau. În jurul lui vedea costul acelui lux, în mizeria și degradarea celorlalte ființe. Faptul că partea de jos a Coruscantului era exact la fel, îl făcu să nu mai dea vina pe Hutti. Poate că asta era, pur și simplu, natura lucrurilor.

Poate că muștrarea Maestrului Nobil era bine meritată. Cum ar fi putut Ordinul Jedi să schimbe ceva ce rezistase timp de milenii? Nu era treaba Consiliului, nu când lupii Împăratului se năpusteau la gâtul galaxiei.

Se aprinse o lumină galbenă murdară.

— Drept înainte, apoi la stânga, nu?

Vocea lui Larin răsună cu un ecou șuierat în kilometrii de țevă metalică din fața lor. La lumina torței utilitare a puștii ei blaster, el ridică un deget la buze și dădu din cap. Ea își dădu ochii peste cap și spuse:

— Nu e nimeni aici jos. Așa ni s-a spus.

El clătină din cap și îi indică faptul că era rândul ei să deschidă drumul.

Mai bine să nu ne asumăm niciun risc, gândi el.

Larin se deplasă prin tunel cu pași precauți. Conducta era uscată și goală, și era suficient de mare pentru ca ei să stea în picioare. Ar fi putut să alerge unul lângă altul dacă ar fi vrut. Din când în când, tavanul era întrerupt de țevi și grupuri de cabluri, obligându-i să se ferească, iar în două rânduri au fost nevoiți să sară peste câte un puț, dar în afară de asta nu existară întreruperi.

În cincisprezece minute ajunseseră la o intersecție. În timp ce Larin se apropia, Shigar întinse mâna spre umărul ei. Cu o strânsoare fermă, o trase într-o parte.

Ea îl privi întrebătoare. El puse o mână peste torța puștii, stingând lumina. Pentru o clipă totul fu negru, apoi apoi apăru o strălucire slabă. Sunetul unei mișcări ușoare răsună în jurul lor. Cineva se afla în tunel, chiar după colț.

Shigar înaintă, abia îndrăznind să respire. Prin intermediul Forței, simți un grup de trei organisme, dar nu suficient de clar pentru a le identifica intențiile. Dacă stăteau la pândă, de ce aveau atâta lumină? Dacă nu era o capcană, de ce tăceau?

Își strecură capul pe după colț. Trei siluete mari, cu coarne, stăteau grupate în jurul unei lămpi, privind spre tavan și scărpinându-se în cap. Erau în mod clar Hortekii, ceea ce explica de ce nu vorbeau: erau telepatici. În plus, uniforme groase de lucru pe care le purtau și uneltele împrăștiate la picioarele lor explicau ce făceau în tuneluri. Erau o echipă de întreținere și, prin urmare, erau perfect nevinovați.

Shigar avu nevoie de o clipă pentru a o liniști pe Larin, apoi închise ochii. Puterile sale telepactice erau cel mult modeste, dar fuseseră îmbunătățite sub conducerea Marelui Maestru până în punctul în care putea transmite concepte simple fără să vorbească. Hortekii erau receptivi la gândurile exterioare și vulnerabili la persuasiunea Forței. Dacă Shigar le putea combina pe cele două, putea scăpa cu ușurință de ei.

Găsi concentrarea necesară cu o ușurință surprinzătoare. Antrenamentul de pe drumul spre Hutta îi făcuse bine. În câteva clipe, Hortekii își luară uneltele și plecară.

— Frumos, șopti Larin când sunetul pașilor grei se estompă.

Se strecură ușor pe după colț și trecu lumina la cea mai joasă treaptă.

— De aici încolo va fi din ce în ce mai greu, spuse Shigar, apucând mânerul sabiei. Să nu ne bucurăm prea devreme.

— Hei, uită-te la asta.

Larin îndreptă lumina spre tavanul unde lucraseră Hortekii. Ceva străpunsese

peretele metalic al puțului, topindu-l. Mai multe fire argintii atârneau în jos ca o pânză deșirată. Larin suflă ușor pe unul dintre ele. Acesta se legănă rigid dintr-o parte în alta.

— Asta pare a fi sârmă.

— Nu se poate, spuse Shigar. Se lungește.

Larin îndreptă lumina spre partea de jos a firului. Capătul acestuia se întindea vizibil mai jos.

— Crește, spuse ea, sau este împins?

— Nu contează, oricum, spuse el. Ce se întâmplă acolo sus nu e treaba noastră.

— În palatul unui Hutt, spuse ea, așa numi asta *filozofie salvatoare de vieți*.

Prima dronă de securitate pe care o întâlnește era o sferă de metal care căzu zbârnâind dintr-un coș de fum și trăgea pe măsură ce se apropia. Larin o doborî dintr-o singură lovitură, devansându-l pe Shigar cu o milisecundă.

Apoi suflă fumul imaginar din țeava blasterul ei.

— Va trebui să te descurci mai bine de atât ca să o ieși înaintea... mea.

Era cât pe ce să spună *Blackstar*, dar se opri la timp. Nu voia ca el să se întrebe de ce se furișă alături de el, prin măruntaiele fortăreței lui Tassaa Bareesh, cineva din comandourile de elită ale Republicii. Numai gândul de a spune povestea aia îi știrbi din încredere. Totuși, ceea ce făceau se simțea ca în vremurile de demult, iar starea mentală era surprinzător de ușor de adoptat. Obrăznicia, lăudăroșenia și beligeranța – alături de alergatul prin locuri întunecate și împușcatul lucrurilor.

— Rămâi în alertă, spuse Shigar. Vor mai fi și altele.

— M-am născut alertă, spuse ea, nefiind pregătită să renunțe încă la vechile sentimentele.

Cea de-a doua dronă de securitate ieși dintr-un tunel lateral, având lumini intermitente și lansând spre ei avertismentul de a sta pe loc. Shigar o prinse primul, străpungând-o prin mijloc cu lama sabiei sale de lumină.

— Nu ai mai fost atât de rapidă de data asta, nu?

Ea zâmbi.

Se mișcau cu prudență. Dronele reprezentau un pericol, iar prezența lor însemna că se apropiau de obiectiv. Aripile de lux erau aproape la fel de bine protejate ca și camera de dormit a lui Tassaa Bareesh.

Puțul începu să se ramifice și să ia forma unui labirint. Shigar deschidea drumul fără greșală – spera ea – în timp ce dronele convergeau asupra lor ca niște muște.

Timpii lor de reacție se îmbunătățeau odată cu practica, până când dronele abia mai avură timp să apară înainte să fie distruse.

Apoi, o dronă de trei ori mai mare decât celelalte veni prin puț spre ei, trăgând rapid. Shigar își învârti sabia ca pe un scut, reflectând propriul foc înapoi spre ea. Făcând un gest cu mâna, dăruie o parte din tavan și strivi drona sub dăruie.

— Nu vrem să facem asta foarte des, spuse el când se risipi praful.

— Lumea ar trebui să observe când se prăbușește podeaua sub ei.

Își croiră drum peste grămada de zidărie căzută.

— Pe aici, în sus, spuse Shigar, zărind ceva în față.

Ea îl urmă îndeaproape. Există o scară montată ferm în perete, care ducea într-un puț vertical.

— Ești sigur că asta este cea bună? întrebă ea.

— Cât se poate de sigur. Își testă greutatea pe scară, care rezistă fără probleme. Voi merge eu primul.

— Nu omorî nimic până nu ajung și eu, spuse ea.

Puțul ducea la un subsol plin cu butoaie de petrol îngropate sub doi centimetri de coji de insecte și praf. Arătau de parcă nu fuseseră atinse de zeci de ani. Shigar se mișcă ușor printre ele, lăsând abia o urmă. Larin era aproape la fel de bună, și era o țintașă iscusită cu pușca aia cu lunetă a ei. De mai multe ori fusese tentat să o întrebe de ce își pierde timpul prin vechile cartiere ale Coruscantului, dar nu voia să fie

indiscret. În spatele glumelor, ea rămânea cu buzele strânse. Dacă era ceva ce trebuia să știe, îi va spune în cele din urmă, era sigur.

Fii bun, spusesese Maestra Satele. Se gândise foarte mult la acea instrucțiune. Trebuia să fie vorba despre Larin, tânăra femeie pe care o salvase deja de un Mandalorian. Totuși, era oare *bunătațe* să fii smuls din casa ta și aruncat în mijlocul războiului altcuiva? Unii ar fi crezut că nu. Dar el simțise în Larin o deșănăcinare corozivă care ar fi putut să o otrăvească dacă nu era contracarată. Pe Coruscant, ea era doar o persoană lipsită de drepturi, prinsă în revolte alimentare, separatiste și în corupție. Avea nevoie de o direcție, de un scop. El îi putea oferi asta, temporar, dacă își dorea.

Beciul cu butoaie îi duse până la o ușă care fusese sudată. Sabia elimină repede acest obstacol. Intrară pe o scară îngustă și mușegăită care îi conducea, nivel după nivel, spre o pivniță care era folosită în prezent. O echipă de Evocii era ocupată să descarce lăzi cu produse alimentare delicate într-o încăpăre frigorifică vastă. Erau mult prea ocupați pentru a observa siluetele fugare care treceau pe lângă ei, spre bucătării.

Larin găsi o toaletă, iar Shigar atrase după ei o sclavă relativ bine îmbrăcată.

— Suntem oaspeții stăpânei tale, zise Shigar, încurajând-o să accepte minciuna printr-o ușoară împingere prin intermediul Forței. În mod evident, ne-am rătăcit.

— Sunteți departe de sala tronului, domnule.

— Știi unde sunt cazați cei doi reprezentanți?

— Da, domnule. Lucrez la spălătorie și sunt chemată frecvent să mă ocup de aceste zone.

— Vei fi bucuroasă să ne reamintești cum să ajungem acolo.

Femela Evocii oferi o descriere detaliată a celor două apartamente. Acestea erau practic unul lângă altul, cu intrările orientate în direcții opuse. Apartamentul aparținând Reprezentantului Vii, al Republicii, era mai aproape.

— Ai auzit vreodată de acest Vii? îl întreabă Larin încet.

Shigar trebui să mărturisească faptul că nu.

— Politica este treaba Maestrei mele.

— Ar trebui să fie treaba tuturor.

— Între noi fie vorba, sunt complet de acord.

Shigar o întrerupse pe sclavă, care ajunsese la detalii ridicole în eforturile ei de a ajuta.

— Ne vei da și codurile de acces la zonele securizate, în cazul în care le-am uitat.

— Da, domnule, dar nu de la apartamentele în sine. Nu știu care sunt. Gărzile vă pot ajuta cu asta când ajungeți acolo. Vă vor cunoaște, desigur...?

— Bineînțeles, o liniști Shigar. Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta.

— Nu, domnule. Nu trebuie să-mi fac griji pentru asta.

Femela Evocii le oferi cu supunere tot ce știa, iar Shigar memoră totul.

— Înainte să plecăm, îi spuse el, vreau să știi că astăzi nu ești în siguranță aici jos. Găsește-ți un loc unde să te ascunzi și stai acolo până se liniștește agitația. Nu vrei să te rănești.

— Nu vreau să mă rănesc.

— Așa e bine.

Sclava ieși din toaletă și se grăbi să se supună ordinului său.

— Ești pregătită? o întreabă el pe Larin.

— M-am născut pregătită.

— Pe asta ai mai spus-o deja.

— Da? Păi, ar fi bine să-mi spui în cine trag înainte să mă fac și mai mult de răs.

Ieșiră în liniște din toaletă și se grăbiră pe coridoarele bine amenajate. Era o schimbare plăcută să nu mai ridice praf și să nu mai alerge printre pânze de păianjen. În schimb, vasele și statuile fragile se aliniau acum pe coridoare, iar Shigar avu mare grijă să nu strice nimic. Cineva făcuse toate aceste lucruri. Conservarea culturii era una dintre multele misiuni ale unui Jedi.

Ajunseră la punctul de control pe care îl descrisese sclava Evocii. Cinci santinele Houk păzeau intrarea în camera de oaspeți a Republicii. Erau mai mulți decât se așteptaseră ei. Larin analizează situația dintr-o privire și îi comunică strategia lui Shigar cu o serie de gesturi rapide și concise ale mâinilor. Acesta aprobă din cap, bucuros să îi urmeze strategia.

Larin se rostogoli de la adăpost și ajunse în genunchi, trăgând în umerii a doi dintre Houki. Aceștia se prăbușiră pe spate. Shigar sări pe lângă ea, folosindu-și lama pentru a-i apăra pe amândoi. Un al treilea Houk căzu la pământ, lovit de un fulger de la propria armă, deviat înapoi de sabia lui Shigar. Mai rămăseseră doi. Larin încasă o arsură de la unul dintre ei și ripostă cu două lovituri în piept. Shigar îi reteză brațul ultimului Houk rămas. Rămase nemișcat în poziție defensivă, în fumul involburat, gata să lovească din nou dacă vreunul dintre cei căzuți ar fi tresărit măcar. Larin veni rapid lângă el, nevătămată de ratarea la limită, deși umărul ei se mândrea acum cu o nouă pată întunecată.

— Nicio alarmă, spuse ea cu satisfacție. I-am doborât pe toți la timp.

— Ușa va fi încuiată. Vezi dacă poți trece de ea fără să declanșezi ceva.

Ea îngenunche lângă încuietore și își scoase casca, în timp ce el era atent să nu vină cineva. Un set de scule de precizie ieșiră din zona coapsei stângi a armurii ei. Le aplică una câte una pe mecanismul de blocare, fredonând încet în timp ce lucra. Shigar era pe cale să întrebe cât mai durează, când ea băgă uneltele în buzunar, se ridică și atinse panoul de acces. Ușa alunecă și se deschise, surprinzând doi Houki aflați de cealaltă parte. Shigar le devie focurile de blaster în timp ce Larin se ocupa de ei. Apoi se grăbiră să intre în apartament și închiseră ușa în urma lor.

Scena care îi aștepta era cu totul neașteptată. Un Twi'lek îmbrăcat sobru stătea deasupra corpurilor unui detașament de securitate al Republicii. Întinse mâna spre un comunicator, dar Shigar i-l smulse din mână cu o tragere rapidă a Forței.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Larin pe un ton clar și impunător. Ce-ați făcut cu Reprezentantul?

— Eu? Twi'leкул păru foarte jignit. Aceste creaturi au ajuns să fie rănite fără ca eu să fi făcut ceva. Au fost găsite așa, drogate, într-o cantină. Reprezentantul lipsește.

Larin apăsă țeava puștii sub bărbia Twi'leкулui.

— Minți.

— Reprezentantul este un oaspete de onoare, invitat aici doar pentru a face afaceri! Nu-i voiam răul!

— Are dreptate, spuse Shigar.

— Asta nu înseamnă că trebuie să-mi placă. Larin întoarse pușca și îl lovi pe Twi'lek în cap. Acesta căzu ca o piatră. Rămâi acolo cât timp îți verific povestea.

Shigar închise ușa în urma lor și o încuie din nou. Larin îl trase pe unul dintre bodyguardii căzuți pe o canapea și îl plesni ușor peste față.

— Are puls. Este un început.

Înainte ca ea să-i facă vreo pagubă serioasă, Shigar îi veni în ajutor, coborând capul bodyguardului pe o pernă înainte să încerce să-l trezească. Lăsă o mână pe pernă. Cu cealaltă cuprinse fruntea bodyguardului. Concentrându-se, Shigar împinse fluxul de Forță prin corpul său, încurajând trezirea.

Bodyguardul tresări și deschise ochii alarmat. Se auzi un sunet slab de sfâșiere, în timp ce spinii de pe scalpul său ieșiră în afară. Perna absorbi toate zgomotele.

— Îmi pare rău că te-am speriat, spuse Shigar cu voce calmă. Ai fost drogat. Numele meu este Shigar Konshi. Ea este Larin Moxla. Marele Maestru Satele Shan ne-a trimis să vă ajutăm.

Nu era într-un tot adevărat, dar ca explicație, era de ajuns. Bărbatul îl împinse într-o parte și se ridică în picioare. Își trecu mâna peste scalp și își curăță gâtul.

— Îmi cer scuze că te-am atacat. Eu sunt Sergentul Potannin. Unde este Reprezentantul Vii?

— Nu știm, spuse Larin. Speram să ne spui tu.

Potannin clătină din cap.

— Probabil că am fost prinși într-o ambuscadă. Reprezentantul Vii vorbea cu un om care lucrează pentru Hutti. Numele lui este Jet Nebula. Și mai era și altcineva – un Mandalorian.

— Ce Mandalorian? întrebă Larin, apropiindu-se. Ai un nume?

— Nu-mi amintesc. Se uită la Larin și la Shigar în semn de rugămintă. Trebuie să-l găsim pe Reprezentant.

Shigar aprobă din cap. Un Dao Stryver activ pe Hutta ar fi fost o complicație neașteptată, dar nu era neapărat un dezastru. Își putea continua misiunea principală.

— În regulă, spuse el. Tu și Larin căutați-l pe Reprezentant. Dacă Twi'lekul spune adevărul, Huttii vă vor ajuta.

— Și tu? întrebă Larin.

— Mă duc să verific seiful acela. Ce nu pot afla de la Reprezentant, voi afla acolo. Sergent Potannin, vrei să-mi dai indicații?

Potannin îi oferă o descriere detaliată a traseului de la apartamentul de lux până la seif, prin intermediul unui sas de securitate. Shigar memoră totul.

— Ai văzut ce era înăuntru?

— E navicomputerul *Cinziei* și un artefact pe care Reprezentantul Vii nu l-a putut identifica. Făcut dintr-un metal ciudat. Potannin părea să se scuze. Îmi pare rău, dar asta e tot ce știu.

— Nu contează.

Shigar își dori ca Potannin să fi aflat mai multe. Relicvele antice Sith și Jedi puteau fi identificate uneori după marcasele lor.

— O să mă uit și eu și o să văd dacă îmi dau seama.

— Ești sigur că vrei să o faci singur? întrebă Larin înainte ca el să plece.

— Am comunicatorul, spuse el. Te voi apela dacă voi avea probleme.

— Ar fi bine să o faci. Îi atinse brațul pentru un moment, apoi se îndepărtă. Ne vedem mai târziu, oricum.

Shigar îi lăasă pe ea și pe Sergentul Potannin să îi trezească pe ceilalți. Cu sabia la îndemână, reveni calm în fluxul și refluxul palatului lui Tassaa Bareesh și numără intersecțiile, una câte una.

Capitolul 11

Vocea lui Darth Chratis se auzi slab peste miile de kilometri care îl despărteau de ucenica sa.

— Ai văzut vreun Jedi în grupul Reprezentantului Republicii?

— Nu, Stăpâne. Ax putu auzi dezamăgirea din propria voce. Abia aştepta să lupte cu ceva mai provocator decât ineptii paznici ai palatului. Dacă sunt aici, sunt foarte discreţi.

— Este clar, deci, că plănuiesc să fure artefactul înaintea noastră. Altfel, ar fi fost vizibili. Ordinele tale rămân neschimbate. Trebuie să te mişti rapid pentru a te asigura că vei ajunge prima.

— Va fi dificil, Stăpâne. Uşile sunt masive, şi în mod sigur vor fi alarme...

— Asta e treaba ta. Dacă mă dezamăgeşti, te prezinţi singură în faţa Consiliului.

Linia se închise cu un clic, iar Ax zâmbi în întuneric. Darth Chratis era la fel de transparent ca sticla. Dacă ea reuşea, el plănuia să îşi asume meritele; dacă eşua, vina ar fi fost numai a ei. Dar o parte din ruşinea ei s-ar fi răsfrânt inevitabil şi asupra lui dacă ar fi eşuat, oprindu-i planurile de avansare. Era amuzant, prin urmare, să-l ţină nervos. Asta îl făcea să fie previzibil.

Abia trecuseră trei minute de când pusese încărcăturile explozive. Erau vechi, rămăşiţe de la o expediţie minieră care îşi abandonase echipamentul într-unul dintre cele trei depozite ale palatului, dar ea luase destul pentru a distruge o bucată dintr-un deal. Dacă temporizatoarele funcţionau cum trebuie, gărzile lui Tassaa Bareesh aveau să aibă în curând ceva care să le ocupe atenţia. Între timp, ea trebuia să se târască. Planurile seifurilor, extrase din serverul central al palatului, arătau că acestea erau structuri independente, cu propriile surse de energie şi aer. În jurul tuturor cutiilor mari din duroţel era un metru de spaţiu liber, plin de declanşatoare cu laser. Dacă trecea ceva de declanşatoare şi atingea simultan cutia şi peretele, un circuit se declanşa, pornind o alarmă suficient de puternică pentru a-l trezi pe Împăratul însuşi pe Dromund Kaas. Planurile arătau, de asemenea, că seifurile erau susţinute de o serie de repulsoare, alimentate de bobine de inducţie de la baza unui leagăn din ferocretă.

Ferocreta era relativ uşor de tăiat cu o sabie de lumină. Ax se strecură prin spaţii mici până la o poziţie situată chiar sub un colţ al seifului care conţinea rămăşiţele *Cinziei*. Schemele de cablare nu arătau niciun cablu în acel punct. Tot ce trebuia să facă era să aştepte distragerea atenţiei, să-şi croiască drum în sus, să dezactiveze declanşatoarele şi să sară peste gol. Într-o oră, spera să atingă exteriorul seifului cu vârful degetelor goale. De acolo, va juca după cum era nevoie.

Se strecură ca un şobolan prin spaţii care abia dacă erau suficient de mari pentru a respira, întorcându-se greoi pe la colţuri şi încercând să se deplaseze cu degetele de la picioare şi de la mâini. Îşi ţinea sabia în faţa ei, gata să taie orice obstacol serios. Aerul era îmbibat cu praf şi fum. Clipea frecvent pentru a-şi limpezi ochii. O bubuitură subsonică trecu prin zidăria care o înconjura, urmată rapid de o alta. Îşi ţinu respiraţia în timp ce palatul se zguduia şi apăsă cu Forţa spre exterior, doar în cazul în care ceva greu s-ar fi deplasat spre ea. O serie de bubuituri mai mici reverberară atunci când încărcăturile declanşară o reacţie în lanţ în reactorul principal al palatului, aşa cum sperase că se va întâmpla. Îşi imaginează că Huttii şi sclavii lor se grăbeau să afle ce se întâmplase. Dacă o făceau sau nu, nu conta pentru ea. Şi nici nu-i păsa dacă reactorul secundar îşi restabilea imediat puterea. Seiful era autonom.

Obiectivul ei principal era să-şi ţină gazdele ocupate. Încă un minut de mers târâş o aduse în locul în care trebuia să fie. Spaţiul era suficient de larg pentru ca ea să se ghemuiască şi o făcu, ţinând deasupra mânerul sabiei. Închizând ochii, o aprinse

și ridică încet lama spre tavanul de deasupra ei. Ferocreta bubui și şuieră; puncte înțepătoare îi lovira pielea. Când mânerul ajunsese la același nivel cu tavanul, se opri și închise iar ochii. Puterea părții întunecate trecu prin ea, ridicând temperatura ferocretei până la fierbinte. Respira ușor pe nas, fără să-i pese dacă era arsă. O strălucire roșie o înconjură, radiind de la suprafața de deasupra. Își menținu concentrarea, formând o bulă de autoprotecție în jurul ei, în timp ce ferocreta se topea și începea să se scurgă.

Bula de autoprotecție se înalță ușor prin lavă, trecând-o fără niciun efort în spațiul de sub baza seifului. Când bula atinse partea superioară a ferocretei topite, își coborî sabia și deschise ochii. Prin strălucirea roșie, distinse seiful din duroțel și o încrengătură de cabluri care făcea parte din structura de ferocretă din jurul ei. Acestea rămăseseră încălcite în timp ce lava se răcea. Niciunul dintre cabluri nu fusese tăiat, așa că, în teorie, nu ar fi trebuit să sune nicio alarmă.

Aproape am ajuns.

Mai rămăseseră doar declanșatoarele. Își ridică cu grijă capul prin gaura care se răcea, dar nu văzu niciun semn de lasere. Ar fi trebuit să fie clar vizibile în tot fumul acela, dar nu se vedea nicio linie luminoasă. Intrigată, își așeză mâinile înmănușate pe buza încă fierbinte a găurii și se ridică sus.

Nu se auziră alarme. Niciuna în afară de cele provocate de exploziile ei, oricum.

Contrar tuturor așteptărilor, sistemul de securitate extern al seifului părea să fie dezactivat. Ar fi putut oare Jedii să ajungă înaintea ei la premiu?

Seghemui în spațiul de sub seif, lângă unul dintre repulsoarele care țineau structura masivă deasupra capului ei, și își reactivă sabia. Prin strălucirea ei roșiatică, distinse lentilele sistemului laser care se holbau orbește la ea. Cel puțin nu fuseseră interferate fizic. Întinse mâna și atinse baza seifului. Nu simțea niciun pas sau alte mișcări evidente din interior. Acesta era un alt semn pozitiv.

Un detaliu neașteptat îi dădu un motiv în plus să fie precaută. Secțiunea mediană a seifului fusese conectată fizic la leagănul de dedesubt printr-o serie de fire argintii. Se apropie de ele, având grijă să nu le rupă. Scopul lor era necunoscut, la fel ca și modul în care împiedicaseră declanșarea celui de-al doilea sistem de alarmă. De îndată ce seiful fusese penetrat, tot palatul lui Tassaa Bareesh ar fi trebuit să știe.

Se întâmpla ceva neașteptat și nu-i plăcea.

Ax își dezactivă sabia și se așeză cu picioarele încrucișate pe ferocreta fierbinte. Dacă cineva dezactiva repulsoarele, ar fi fost strivită ca un gândac. Ignorând acel gând cât putea de bine, își aruncă simțurile în spațiul din jurul ei, căutând semne de ceva care să nu fie la locul lui. În primul rând, seiful era nelocuit, în afară de slaba licărire de activitate biologică din interiorul artefactului anormal recuperat de pe *Cinzia*.

Profită de ocazie pentru a-l examina și simți un fior rar pe șira spinării. Ce se afla acolo? Micile semne de viață erau strânse în patru grupuri, dar nu păreau a fi minți, propriu-zis. Și ceva în legătură cu ele îi făcu simțurile să se retragă.

Mama mea a făcut asta, nu putu ea să nu gândească. Mama mea, care ar trebui să fie moartă.

Scoțând cu fermitate din minte orice speculație în acest sens, Ax examinează apoi anticamera și celelalte trei seifuri. Era posibil, deși extrem de improbabil, ca un hoț complet independent să fi vizat ceva într-unul dintre celelalte seifuri, închizându-l și pe al ei în același timp. O scanare rapidă îi dovedi că acea teorie era falsă. Nu era absolut nimeni acolo. Aproape că renunță, certându-se că exagera. Distragerea pe care o crease nu avea să dureze la nesfârșit. Și nu voia ca Darth Chratis să-și facă griji prea mult timp. O parte din ideea de a-i spune că misiunea va fi dificilă era să-l surprindă când o va termina mai repede. Gândul o umplu de o satisfacție anticipată.

Înainte să se ridice, mai aruncă o privire mentală rapidă prin sasul circular de securitate din afara anticamerei. Fața i se strâmbă imediat. Jedi! Ar fi recunoscut oriunde acea duhoare mentală lipsită de umor și inhibată. Un singur specimen ocolise alarmele și trecuse de încuietorile ușii exterioare. Era impresionant, dar nu se mișca

suficient de repede. Ea putea să-și croiască drum pe sub seif și să ajungă în anticameră cu mult înainte ca el să deschidă ușa interioară. Și atunci, când o va face, va primi mult mai mult decât se aștepta.

Zâmbind, trecu de la poziția cu picioarele încrucișate la o poziție ghemuită și începu să-și topească drumul prin ultima barieră care se afla între ea și dușmanul ei.

Capitolul 12

Dao Stryver folosi o pânză densă și adezivă expulzată dintr-o duză de pe manșeta stângă pentru a-i fixa pe Ula și Jet pe scaunele lor. Sala de mese în care îi condusesese era goală. Nu conținea decât scaune și o masă, dar, așa cum se cuvenea în palatul lui Tassaa Bareesh, acestea erau exemple frumoase de materiale și design prețios și, prin urmare, prea rezistente pentru ca prizonierii să le spargă.

Capul lui Ula bubuia cu putere ca efect al *miezurilor de reactor* băute, dar observă strălucirea metalului dezvăluită atunci când Stryver sudă ușa.

Duroțel, cel mai probabil, care se potrivește, de asemenea, palatului unui Hutt. Tot felul de celebrități criminale supraîncrezute ar fi putut mânca în această cameră. Și au murit aici, probabil.

Ula testă legăturile și constată că erau de neclintit. Degetele îi amortiseră deja.

— Îmi știi numele, spuse Mandalorianul, stând deasupra lui. De unde?

Încercând și nereușind să-și reprime o bâlbâială, Ula descrie raportul primit de Comandantul Suprem Stantorrs de la Marele Maestru Satele Shan. Acolo fusese identificat pentru prima dată Mandalorianul. Nu avu nicio reținere în a dezvălui amploarea cunoștințelor Republicii, întrucât asta l-ar fi asigurat pe Stryver că nu se descoperise mare lucru despre el sau despre Lema Xandret.

— Vrei să mă dezlegi acum? îl întrebă Ula.

— Singurul motiv pentru care încă mai ești în viață este pentru că nu există nicio onoare în a te ucide – și nici vreun avantaj. Mandalorianul se înalță enorm deasupra lui. Dar acest lucru s-ar putea schimba cu ușurință.

Ula căzu înapoi în scaun și își închise gura.

Jet stătea pe scaunul de lângă Ula, privindu-l imperturbabil pe răpitorul lor.

— Presupun că mă cunoști de undeva, spuse el. I-am distrus reputația surorii tale? Dacă da, mă tem că a fost destul de ușor de uitat.

Stryver nu mușcă momeala.

— Căpitane Nebula, mi s-a spus că tu ai fost cel care a vorbit cu echipajul de pe *Cinzia*.

— Cine a spus asta?

— Un fost coleg de-al tău de echipaj pe nume Shinqo.

— Ar spune orice ca să-ți ia blasterul de pe fața lui.

— Exact evaluarea mea. Este adevărat ce mi-a spus?

— De unde știi că sunt diferit de el?

— Eu voi fi cel care va judeca asta.

— De ce vrei să știi? Ce e atât de important încât să străbați jumătate de galaxie pentru a afla?

— Răspunde-mi doar la întrebări, Nebula. Ce ți-au spus?

— Vrei să spui *ce* sau *cât*?

Ula nu înțelegea de ce făcea Jet lucrurile mai dificile decât trebuiau să fie.

— Am ascultat înregistrarea, spuse Ula. Nu i-au spus nimic.

Mandalorianul se întoarse spre el.

— Care au fost cuvintele lor exacte?

— Că se aflau într-o misiune diplomatică și că nu au vrut să fie abordați.

— Au menționat vreun nume?

— Niciunul.

— Este posibil ca înregistrarea să fi fost editată?

— Presupun că ar fi putut fi, dar...

— Taci. Stryver se întoarse spre Jet. Numele Lema Xandret îți spune ceva?

— Dacă asta e sora ta...

Capătul blasterului lui Stryver se înfipse în gâtul lui Jet.

— Nu te juca cu mine. Era o creatoare Imperială de droizi care a dispărut acum cincisprezece ani standard. Numele ei a fost menționat de cineva de la bordul acelei nave?

— Nu, spuse Jet. Și nu au existat supraviețuitori, în caz că tu crezi că ea era la bord. Shingo ți-a spus deja asta, sunt sigur.

— Mi-a spus că au fost resturi și că le-ai dat Huttilor.

— De ce aș face așa ceva?

Bubuitura înăbușită a unei explozii zgudui podeaua, făcându-l pe Ula să tresară. Din tavan plouă cu praf. Stryver își îndreptă pușca spre ușă, gata să tragă asupra oricui ar fi pătruns prin ea, dar explozia venise de la o distanță mult mai mare. O a doua o urmă rapid pe prima, iar luminile pâlpăiră. Undeva, departe, alarmele începură să sune.

— Palatul e atacat, zise Mandalorianul. Acum nu mai e timp pentru tergiversări. Dacă știi ce a supraviețuit exploziei, trebuie să-mi spui.

Era ceva în vocea Mandalorianului, o urgență crescândă care îl făcu pe Ula să vorbească din mai mult decât doar din instinctul de conservare.

— Am văzut ce anume, spuse el. Se află într-un seif nu departe de aici.

— Ce este?

— Sunt două lucruri, și ambele sunt de vânzare. Navicomputerul *Cinziei*...

— Intact?

— Așa mi s-a spus.

— Și celălalt obiect?

— Nu știu ce este.

— Descrie-l.

— Argintiu, tubular, de aproximativ un metru înălțime – făcut din metale rare și un fel de componentă organică. Fără însemne. Știi ce este?

Mandalorianul umblă la armura sa și proiectă o holohartă mică a terenului palatului.

— Există șapte seifuri de maximă securitate în palatul lui Tassaa Bareesh. Spune-mi care dintre ele conține aceste două obiecte.

— De ce? întrebă Jet. Este doar gunoi spațial.

— Tu nu ai crezut așa ceva, spuse Mandalorianul.

— Eu vând orice, sau încerc să vând orice.

— Dacă îmi dai drumul la mână, spuse Ula, îți voi arăta despre ce seif este vorba.

— Nu cumva cauți și tu acea planetă misterioasă, nu? întrebă Jet, dându-și ochii peste cap în timp ce Stryver slăbea pânza care reținea mâna stângă a lui Ula. Dacă nu cumva... ah! Da. Cu excepția cazului în care vrei navicomputerul pentru un cu totul alt motiv.

Stryver îl ignoră.

— Arată, spuse el, întinzând holoharta către Ula.

— Apropie-l un pic mai mult. Ți-l arată acolo, cred.

În timp ce Mandalorianul studia planul etajului, Ula își strecură mâna în buzunar și scoase blasterul de rezervă. Se ascultă vorbind calm și fără teamă, ca și cum ar fi stat în afara propriului corp, urmărind ceea ce se întâmpla.

— Dă-mi drumul la cealaltă mână, spuse el, îndreptând blasterul spre stomacul lui Stryver. Aș prefera să discutăm ca de la egal la egal.

Stryver împinse holoharta în ochii lui Ula, orbindu-l. Ula apăsă pe trăgaci, dar Stryver fu prea rapid. Cu o singură mișcare a celui alt braț, îndepărtă blasterul. Singura împușcătură se descărcă inofensivă în tavan.

— Bună încercare, chicoti Jet în timp ce Stryver reășeza mâna lui Ula pe scaun. Nu ai mai avut de-a face cu cei ca el, nu-i așa?

Ula avea probleme în a vedea partea amuzantă a lucrurilor. Frica se prăbușise

din nou peste el. Ochii îi erau încă orbiți, iar mâna i se părea a fi ruptă.

— De unde știi?

— Mandalorienii nu cred că au egali.

* * *

Larin pătrunse într-un alt strat al programului de securitate al palatului și efectua o altă căutare. Numele lui Dao Stryver apărură încă o singură dată: nava sa, *First Blood*, era andocată în portul spațial privat al palatului. Mental, se certă pentru că îi scăpase un lucru atât de evident, dar nu pierdu timpul cu asta. Arhitectura programelor de securitate ale palatului era chiar mai detaliată decât palatul însuși. Chiar dacă s-ar fi gândit să caute numele Mandalorianului, existau șanse ca acesta să nu fi apărut din prima.

— E ceva? întrebă Sergentul Potannin, care privea îngrijorat peste umărul ei.

Ea clătină din cap. Căutările pe numele lui Ula Vii nu dădură nici ele rezultate.

— Îmi blochezi lumina. Potannin încerca să fie de ajutor, dar nu era Shigar. Te voi chema când voi găsi ceva.

Scoțând un alt algoritm de decriptare din repertoriul ei, Larin încercă o altă cale. În spatele lor, Yeama, Twi'lekul, intră în apartamentul Reprezentantului dispărut și schiță o plecăciune. Umflătura de pe tâmplă se distingea în roșu aprins pe fondul verde al pielii sale.

— Stăpâna mea își prezintă scuzele ei profunde. Vânătoarea răpitorilor și a celor care v-au atacat santinelele va începe imediat.

Larin bruie imaginea holoproietorului pentru ca Yeama să nu vadă ce făcea în infrastructura de securitate a stăpânei sale.

— Aveți un Mandalorian liber prin palat, spuse ea, și nu știați despre asta?

— Este unul dintre cei mulți. Nu le place să fie supravegheați prea îndeaproape.

— Acum știi de ce. Poate că te vei gândi de două ori cu ce fel de gunoaie ai de-a face.

Yeama înțepeni.

— Și tu ești...?

— Contează cine sunt? Te ajut să găsești Reprezentantul. Tu ce faci?

Twi'lekul căpătă o culoare nesănătoasă, chiar și pentru specia sa.

— Tot ce îmi stă în putere, bineînțeles...

— Bine, așa că du-te în treaba ta. Noi suntem ocupați aici.

Yeama se retrase, iar Larin refăcu imaginea pe care o privea.

— Există un cu totul alt nivel aici jos, murmură ea, minunându-se de complexitatea sistemului. Fie evoluase bucată cu bucată, fiecare nouă dezvoltare adăugând un nivel suplimentar la ceea ce exista deja, fie fusese proiectat de cel mai paranoic inginer de software din galaxie.

Cu toate astea, încă nu avu noroc cu Dao Stryver. Iar căutarea Reprezentantului Vii nu produse niciun rezultat. Dacă vreunul dintre cei doi bărbați se mișca prin palat, niciunul dintre sistemele de recunoaștere din sistemul de securitate nu-i găsise.

Larin începea să devină disperată. Asta era singura treabă pe care trebuia să o facă, în timp ce Shigar se ocupa de restul misiunii, iar ea nu reușea să o facă.

Nu era vorba despre a se dovedi capabilă – știa că era, sau fusese, cel puțin, altfel nu ar fi fost niciodată în forțele speciale. Să înscrie un punct în favoarea ei era principalul lucru, după atâta timp petrecut pe bancă.

În disperare de cauză, încercă *Jet Nebula*.

Apărură imediat o urmă. Nu doar o locație, ci și o etichetă codificată pe care o recunoscă ca fiind un apel de ajutor al contrabandistului.

— Am găsit ceva. Potannin se grăbi să vină. Ai spus că Reprezentantul Vii era cu personajul ăla, Nebula, nu? Ei bine, pe el l-am găsit, cel puțin.

Potannin bătu din palme și zâmbi fără umor.

— Bună treabă, Larin.

Se întoarse către echipa de escortă și lătră o serie de ordine. Jumătate aveau să rămână; cealaltă jumătate mergeau cu el. Larin trebui să se lupte cu reflexul de a se supune. Dacă ar fi rămas înrolată în *Blackstar*, Potannin ar fi fost mai mare în grad decât ea.

— Vin cu voi, spuse ea în timp ce grupul se aduna, verificând armele și armurile ușoare.

El aprobă din cap.

— Tocmai voiam să te întreb, Larin. Mulțumesc.

— Nu e nicio problemă, Sergeant.

— Luați conducerea și deschideți drumul.

Fața îi ardea în timp ce se grăbeau pe coridoare, ecoul picioarelor lor încălțate cu cizme precedându-i, încurajând mulțimea să se despartă. Era ceva familiar, își spuse în sine ei – periculos de familiar. Nu-și putea permite să creadă că se întorsese în armată. Dacă ar fi aflat cine era, s-ar fi întors împotriva ei, la fel cum o făcuseră și gorilele de pe Coruscant. Mai bine să stea deoparte, de dragul viitorului.

Aproape că ajunseseră la locația de pe holopad când o explozie zgudui pământul de sub ei, urmată de o altă la scurt timp după aceea. Le ceru să se oprească, întrebându-se dacă nu cumva intrau într-o capcană, dar exploziile nu se apropiară. Luminile se diminuează pentru o secundă, apoi reveniră la nivelul normal.

Generatoarele palatului, ghici ea – avariate fie prin sabotaj, fie din greșală. Locuitorii palatului se grăbiră să-și caute adăpost. Nu țipau și nici nu intrau în panică. Pur și simplu își adunau obiectele de valoare și pe cei dragi și plecau în altă parte. În mod clar, astfel de lucruri nu erau neobișnuite pe Hutta, își dădu seama Larin.

— Aproape am ajuns, spuse ea, făcând din nou semn echipei să înainteze.

Se mișcă cu mai multă precauție pe măsură ce se apropiau de locația semnalizată. Doar pentru că cineva aruncase în aer centrala electrică nu însemna că nu exista o capcană în față. Grila hărții era corelată cu o bucătărie de dimensiuni industriale, dar foarte goală.

Larin se retrase și îl lăsă pe Potannin să preia conducerea. Echipa sa se împrăștie în tăcere pentru a verifica fiecare ascunzătoare, comunicând doar prin gesturi. Erau bine antrenați și eficienți, dar nu găsiră decât un droid bătrân și ponosit, care se adăpostise de agitație. După ce îl scanară să vadă dacă avea muniție, îl lăsară în pace. Acesta se întoarse în colțul în care stătea ascuns, urmărindu-i în tăcere.

— Nici urmă de Reprezentantul Vii, spuse Potannin ceea ce era evident. Ești sigură că asta este locația corectă?

— Sunt sigură. Steagul spunea că Nebula era aici și că se află în pericol.

— Trebuie să fi fost aici la un moment dat, ca să lase acel indiciu, dar acum a fost dus în altă parte.

— Nu există nicio dovadă de luptă...

O tulburare o distrase pe Larin de la căutare. Droidul ieșise din colțul său și gesticula sălbatic.

— Cineva să potolească chestia aia, da? lătră Potannin.

— Nu, așteaptă. Larin se apropie de droid, urmărind îndeaproape fiecare mișcare pe care o făcea. Recunosc semnalele pe care le dă. Sunt din timpul războiului civil. Spune...

Căută în memorie traducerea corectă. Trecuse o lungă perioadă de timp de când urmăse cursul de *Istoria și Utilizarea Limbajelor Militare* în timpul pregătirii pentru forțele speciale.

— Spune că a lăsat steagul pentru ca noi să-l găsim. Nu pentru noi în mod special, ci pentru oricine care l-ar putea ajuta. Întăriri. L-a urmărit pe stăpânul său – Nebula, presupun – printr-un fel de transponder, probabil ascuns în hainele sau în corpul lui Nebula. Încearcă să organizeze o misiune de salvare, dar... dar nu are resursele necesare pentru a-și îndeplini obiectivul.

Droidul dădu din cap, iar ea i se adresă direct.

— Cine l-a capturat pe Nebula? Un Mandalorian?

Răspunsul fu *da*.

Nu e de mirare, gândi Larin, că droidul căutase întăriri.

— Nebula este singurul prizonier?

Răspunsul fu *nu*.

— Știi unde sunt?

Urmă un *da* categoric. Droidul o conduse pe Larin până la colț, unde scrijeli o hartă detaliată pe peretele metalic. Ea recunoscuse acea locație din propriile date. Era o sală de mese aflată la nici zece metri distanță.

— Cred că ne putem ajuta reciproc, îi spuse droidului, care aprobă solemn. Pregătiți armele, îi spuse ea echipei. Acest Mandalorian este mare și periculos. Dacă aveți ocazia să trageți, trageți. Dar aveți grijă la prizonieri. Nu ne putem permite să-l rănim pe Reprezentant.

Droidul o bătu ferm pe umăr cu un deget pătrat, metalic.

— Sau pe Nebula, adăugă Larin.

Își eliberară siguranțele de la arme și se adunară în jurul ei. Abia când se puseră în mișcare, cu droidul în frunte, își dădu seama că ea dăduse ordinele, nu Potannin, care se supusese împreună cu restul echipei sale. Asta o făcea să se simtă deopotrivă vinovată și mulțumită, deși, tehnic, acum nu mai avea niciun grad, ceea ce însemna că nu avea superiori de care să se îngrijeze. Acesta fu gândul de care se agăța în timp ce alerga să-l înfrunte pe Dao Stryver pentru a doua oară.

* * *

Fu rândul lui Ula să aibă pușca Mandalorianului înfiptă sub bărbie. Își arcui spatele cât putu de mult, dar țeava îl urmări, săpându-i adânc în gât. Acum era atât de aproape de Stryver încât putea auzi vâjâitul numeroaselor mecanisme ale costumului său, chiar și șuieratul aerului prin aparatul respirator când Mandalorianul trăgea aer în piept pentru a vorbi.

— Răspunde la întrebare cu mare atenție, Reprezentant Vii, spuse Stryver.

Ula aprobă din cap. După actul său solitar de sfidare, nu mai avea nicio intenție de a face altceva decât să facă exact ce i se spunea. Vederea încă îi scânteia din cauza efectului orbitor al holoproiectorului înfipt în față.

— Așa voi face.

— Ai indicat o locație pe hartă. Seiful pe care l-ai indicat era cel corect?

— Da.

— Conține resturile recuperate de la *Cinzia*?

— Da.

Aprobă cât de energic putu pentru a-l convinge pe Stryver de sinceritatea sa. Presiunea puștii căzu. Ula se legănă în față, cu pieptul bombat. Nu observase că încetase să mai respire.

— Și tu? îl întreabă Stryver pe Jet. Mai ai și alte întrebări?

— Cine, eu? Contrabandistul privi cu atenție arma. Era îndreptată chiar spre pieptul lui. Doar una. Ce vei face acum? Nu mă pot abține să nu comentez că te-ai sudat aici împreună cu noi...

Ceva se lovi de ușa sigilată. Stryver și cei doi prizonieri se întoarseră să se uite la ea. Zgomotul se auzi din nou, iar o voce slabă strigă:

— Deschideți!

Mandalorianul se întoarse și se ocupă de costumul său, aranjându-și pușca și apăsând butoane cu mișcări rapide și exersate.

— Pot să te asigur, spuse Ula, că am foarte puțină valoare ca ostatic.

Stryver nu spuse nimic. Când o linie roșie strălucitoare începu să se strecoare prin ușa întărită, Mandalorianul se îndepărtă de ei și privi în sus. Din rucsacul său

ieși un scâncet în creștere.

— Îți sugerez să închizi ochii, spuse Jet, întorcându-și capul spre Ula și protejându-l cât de bine putea cu umărul.

Urmă o străfulgerare de lumină. Fumul și resturile umplură aerul. Vâjâitul deveni un vuiet, iar în acel moment ușa se deschise.

Ula își închise pleoapele într-un nor de particule înțepătoare. Auzea strigăte și focuri de blaster și simțea corpurile mișcându-se rapid în jurul său. Ceva se izbi de el și simți mâini înmănușate care umblau la legături.

— Veți fi bine, domnule, spuse o voce cunoscută. Acum vă acoperim noi.

Potannin! Ula ar fi putut plânge. Când deschise ochii, fumul se risipise împreună cu sclipirile de la holoproiector, iar Dao Stryver nu mai era nicăieri. Doi membri ai escortei lui Ula stăteau de pază la ușă, în timp ce alți doi scotoceau printre resturi. Droidul pe care Stryver îl scosese din funcțiune îl elibera pe Jet.

Un soldat într-o armură albă și neîngrijită se uita într-o gaură uriașă din tavan, cu pușca ținută la îndemână.

Ula înțelese că Stryver nu avusese niciodată intenția de a ieși pe ușă.

Planul lui fusese întotdeauna să urce.

Soldatul neîngrijit se întoarse spre el.

— Ce v-a spus Stryver? V-a spus ce căuta?

— S-a dus să ia navicomputerul, spuse Jet, ștergându-și praful de pe ochi.

— De ce? Mandalorienii caută același lucru ca și noi?

— Nu cred că asta este singurul motiv. Navicomputerul nu ar arăta doar originea navei, nu? Ar arăta și destinația dorită.

Casca soldatului se înclină ușor.

— Ce importanță are asta pentru cineva?

— Nu pentru cineva anume, cred eu. Ci doar pentru el.

Soldatul aprobă din cap.

— Ești Nebula sau Reprezentantul?

— Spune-mi Jet.

Ula se ridică în picioare, eliberându-se în sfârșit din pânza lipicioasă a Mandalorianului.

— Ula Vii, la dispoziția ta. Vă mulțumesc tuturor pentru că ne-ați salvat. Pe amândoi.

— Este datoria noastră, domnule, spuse Potannin cu un salut energic.

— Eu, adăugă soldatul, sunt aici doar pentru distracție.

Cu asta, își dădu jos casca, dezvăluind cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse Ula Vii vreodată.

Capitolul 13

Sub o statuie masivă a lui Tassaa Bareesh, Shigar sigilă ușa exterioară în urma lui, folosind Forța pentru a ajuta sistemul hidraulic pe care îl avariase pe parcurs. Recunoștea acest tip de încăpere; ușa interioară nu se deschidea până când ușa exterioară nu era închisă. Apoi traversă întinderea circulară a sasului de securitate, observând, fără să fie distras, ticăitul blând al candelabrului de sticlă de deasupra. Aerul mirosea a fum, ceea ce era ciudat. Exploziile misterioase fuseseră îndepărtate, iar el presupusese că sistemul de aer condiționat al seifului era complet independent.

Simțurile îl avertizară. Mișcându-se încet și în tăcere, se apropie de ușa interioară. Aceasta era descuiată. Era un lucru pe care îl putea spune despre Hutti: când venea vorba de protejarea obiectelor lor de valoare, nu se zgârceau. Ușa era o mașinărie minunată, lucrată cu precizie, după măsuri foarte precise. Poate că nu putea rezista unui Jedi și sabiei sale de lumină, dar ar fi ținut ocupată o hoardă de spărgători de seifuri timp de o lună și ar fi rezistat cu ușurință la o mică explozie nucleară.

Cu siguranță că nu se deschidea singură.

Shigar își dezactivă sabia și rămase nemișcat timp de un minut întreg.

Respirația sa lentă și superficială și bătăile constante ale inimii erau tot ce putea auzi. Dacă era cineva de cealaltă parte a ușii, era la fel de tăcut ca și el. Întinzând o mână, tras de mânerul ușii. Ușa era atât de bine echilibrată, încât se dădu ușor la o parte, dezvăluind anticamera pe care o căuta. Cele patru uși de seif erau exact așa cum le descrisese Sergentul Potannin. Niciuna dintre ele nu fusese modificată.

În spatele uneia dintre ele se afla epava misterioasă care atrăgea atâtea ființe. În centrul încăperii, fusese arsă o gaură neagră în podea, cicatrizând albul altfel impecabil. De acolo venea fumul. Se apropie cu prudență și privi în jos. Cineva găurise camera, de jos, probabil pentru a fura conținutul seifului. Dar cum evitase să declanșeze vreo alarmă? Și unde se afla acum?

Se uită în jur. Anticamera era goală. Nu avea unde să se ascundă. Niciunul dintre seifuri nu părea să fi fost afectat. Toate cele patru uși erau sigilate. Nu exista nicio altă cale de ieșire, în afară de întoarcerea prin gaură, sau...

Îl mânca ceafa. Se întoarse cu fața la ușa prin care intrase. Apoi îl cuprinse o stare de certitudine. Activându-și sabia, intră în camera sasului de aer.

— Nu arăți ca un Jedi, dar cu siguranță miroși ca unul. Cu un sunet zdrăngănitor, o fată slabă, îmbrăcată numai în negru, sări de pe candelabru. Părul îi flutura în șuvițe împletite gros, roșii, ca tentaculele unei ființe vii. *Miroși a reprimare. Să vedem ce putem face pentru a schimba asta!*

Fata activă o sabie purpurie strălucitoare. Shigar nu răspunse rânjetului ei însetat de sânge. Își menținu bătăile inimii constante, ridică sabia și adoptă o poziție de luptă. Ea veni spre el cu o furtună de lovituri, picioarele mișcându-i-se ușor pe podea, aproape dansând, cu lama legănându-se ca o elice. Armele lor se ciocniră cu un sunet electric furios. El îi răspunse la fiecare mișcare, dar asta îl puse la grea încercare. Fiecare blocaj îl zguduia ca o lovitură de ciocan. Adversara lui era mică, dar puternică, iar ochii ei erau plini de ură. Partea întunecată curgea prin ea în valuri puternice.

Îl împinse înapoi spre ușa interioară a camerei și, cu o mișcare telekinetică, o trânti în spatele lui.

— Acum nu mai ai unde să fugi, Jedi, jubilă ea. De ce nu încetezi să mai lupți în defensivă și să-mi arăți ce știi să faci? Am de gând să te omor, oricum, dar hai măcar să facem un pic de mișcare.

Shigar o ignoră. Știa că unii Sith foloseau atacuri verbale alături de cele fizice,

pentru a-și descuraja adversarul, dar el nu avea să cadă victimă unei astfel de stratageme. Și nici nu ar fi permis ca frica sau furia să-i dicteze modul în care lupta. Maestra sa îl antrenase bine. Știa cum să lupte cu un Sith – în același mod ar fi luptat cu oricine altcineva. Cheia era să faci mai puține greșeli decât adversarul tău și să profiți de fiecare ocazie atunci când se iveau. Elementul surpriză putea face diferența între o bătălie prelungită și o victorie rapidă și decisivă.

Zâmbind calm, o înfruntă pe fata caare mârâia și întinse mâna stângă.

Ax auzi sunetul sticlei din spatele ei și abia se feri la timp. Sute de cioburi mici zburară spre ea, smulse din candelabru de puterea minții Jedi și aruncate exact în locul în care se afla ea. Un al doilea șuvoi urmă în timp ce ea se rostogolea și se răsucea, împingându-se cu mâinile și aterizând în picioare la jumătatea camerei.

Recăpătându-și echilibrul, își înfășură un scut kinetic în jurul ei și aruncă cioburile într-o parte. Doar câteva reușiră să treacă, unul dintre ele tăindu-i brațul și altul lăsându-i o tăietură însângerată peste ochiul stâng. Clipi pentru a îndepărta sângele, savurând durerea ascuțită.

Jediul înalt și slab venea spre ea, cu lama verde, aplicând o lovitură puternică de înjunghiere, îndreptată spre mijlocul corpului ei. Ea o dădu la o parte, doar pentru a descoperi că mișcarea fusese o prefăcătorie. El ținti o lovitură de picior în genunchiul ei drept și aduse lama spre capul ei. Cu un mârâit, ea încasă lovitura în tibie și se salvă de la decapitare doar prin folosirea cu o singură mână a mânerului. Săbiile lor se întâlniră la doar câțiva centimetri de pielea ei.

Se blocară acolo pentru o clipă, cu lama lui apăsând spre fața ei, cu piciorul ei stâng răsucit în spate, într-o poziție dificilă pentru a-și folosi greutatea împotriva lui. Era mai puternic fizic decât ea și era dispus să profite de acest lucru. O împingere puternică și lama lui ar fi ars mai mult decât aerul.

Era el mai puternic, dar ea era mai vicleană. Să-și înfășoare mantia în jurul feței și al gâtului lui abia îi luă mai multă energie telekinetică decât avusese nevoie pentru a se gândi la asta, iar mișcarea avu efectul pe care îl sperase. Luat prin surprindere, el se clătină în spate, agățându-se de țesătura care flutura. Ea se retrase doar suficient de mult pentru a-și recăpăta jocul de picioare și echilibrul, înainte să atace din nou, în timp ce el era orbit.

Chiar și fără să își folosească ochii, el tot o egală. Îi anticipă mișcările și le blocă cu o singură mână. Cu cealaltă mână smulse mantia, luptându-se cu faldurile ei sugrumatoare. Când, în cele din urmă, scăpă, o înfruntă din nou cu două mâini, cu buzele strânse și cu umerii încordați, iar ea știu că jocul începuse acum cu adevărat.

Se luptară înainte și înapoi prin cameră, tăind și blocând, sărind și alergând, folosind pereții, podeaua și tavanul ca rampe de lansare pentru fiecare nou atac. Sticla scrâșnea sub picioarele lor și se învârtea în jurul lor în serpentine care le distrăgeau atenția și puteau să îi orbească.

El era bun – trebuia să recunoască asta cu părere de rău – dar și ea era bună, și luptă până la limita abilităților sale. Misiunea ei nu avea să se termine aici, înjunghiată de sabia unui Jedi. Dacă Darth Chratis avea de gând să stea în fața Consiliului Întunecat și să recunoască faptul că a eșuat, atunci ea avea să fie acolo pentru a vedea asta.

Sfârșitul veni pe neașteptate pentru amândoi. Ea ignorase sunetul alarmelor și replicile îndepărtate ale sabotajului ei, dar rămăsese atentă la tot ce se întâmpla în mediul ei, în caz că partnerul ei încerca ceva nou. Când auzi un zgomot din partea cealaltă a ușii interioare a camerei, îl respinse inițial ca pe o stratagemă de a-i distrage atenția. Sigilase tunelul de ferocretă în spatele ei, așa că nimeni nu putea să vină pe acolo și nu exista nicio altă intrare în seif.

Sunetul se auzi din nou – un zgomot metalic înăbușit – și de data asta surprinse reacția Jediului. Și el era distras. Ochii lui se îndreptară spre ușa interioară sigilată.

În acea clipă, ea lovi. Capacitatea de a produce fulgere Sith nu era încă pe deplin dezvoltată și nu îndrăznea să spere că ar putea copleși pe cineva cu pregătire Jedi, dar

o folosi oricum, lovindu-și adversarul cu tot ce avea. El primi rău lovitura, ca și cum nu era obișnuit să înfrunte astfel de atacuri – și abia atunci își dădu seama că era un ucenic, ca și ea. La fel ca ea, ar fi putut fi prima dată când își înfrunta singur inamicul. Spre deosebire de ea, el nu avea să trăiască pentru a învăța din această experiență.

El se îndepărtă clătinându-se, cu carnea torturată și fumegând. Ea menținu valul cât putu de mult și continuă cu două lovituri rapide la mijlocul corpului și la gât. El abia le blocă, cu o singură mână, ținându-și celălalt braț peste ochi ca și cum lumina l-ar fi orbit. Încântată de slăbiciunea lui, Ax se năpusti iar și iar, împingându-l înapoi până când se lovi de perete. Alunecă pe el, cu lama ridicată ineficient pentru a bloca lovitura ucigașă.

Comunicatorul lui țiuu.

— Shigar, ai grijă. Stryver e pe drum. Vrea să ajungă la navicomputer!

Triumful ei se transformă într-o ură mistuitoare. *Dao Stryver era aici!* Fu rândul ei să fie surprinsă. Cu o lovitură rapidă, Jediul Shigar îi smulse sabia din mână. Arma alunecă, lama clipind și dezactivându-se automat. Ea se clătină în spate, dezarmată, iar el se ridică în picioare, cu ochii injectați de sânge și plini de determinare. Nu de ură. Nici de furie. Nu avea nici măcar satisfacția acelei mici victorii.

Alergă înapoi, trăgând cu Forța mânerul căzut, chiar dacă știa că nu avea cum să ajungă la timp. Jediul o urmă, împingând-o spre ușa exterioară. Când ușa se deschise în spatele ei, nu avu nevoie să se uite ca să vadă cine era acolo. Îi simțea prezența la fel de acut ca un pumnal în spate.

Dao Stryver.

Prinsă între un ucenic Jedi și un Mandalorian care o învinsese deja o dată, tot ce putea face era să apese pe butonul de activare și să spere la un miracol.

Capitolul 14

Larin era la jumătatea drumului spre seif când o interceptă Yeama. Stătea în pasajul pustiu din față, cu mâinile ridicate în sus, în semnalul universal de oprire. Ar fi trecut pe lângă el dacă nu ar fi fost susținut de cinci Weequay și de o duzină de Gamorreeni cu topoare.

— Văd că Reprezentantul dispărut s-a întors, spuse el, examinând grupul din spatele ei cu ochi roșii și răutăcioși. Și piratul, de asemenea. Stăpâna mea va fi mulțumită.

Larin nu avu timp să discute situația. Gândul că Shigar îl înfrunta singur pe Dao Stryver o umplea de urgență. S-ar fi putut să fie deja prea târziu. Încercările ei de a-l chema prin comunicator nu stârniseră decât tăcere ca răspuns.

— Mulțumește-i pentru grija arătată, spuse ea. Acum îl ducem pe Reprezentant în camera lui.

— Chiar așa? Excelent. Este posibil să fi auzit, ah, tulburări ocazionale în ultima oră. Nu aveți de ce să vă faceți griji, vă asigur de asta, dar ar fi recomandabil să rămâneți în aripa de înaltă securitate până când vi se va spune altfel.

— Se pare că ești atacat, amice, spuse Jet. Fa'athra a făcut în sfârșit mișcarea? Twi'lekul zâmbi încordat.

— Avem multe obiecte de mare valoare depozitate în palat, așa că atacurile nu sunt neobișnuite.

— Nu vine din afară, spuse Larin, devenind nerăbdătoare. Este Mandalorianul despre care te-am avertizat mai devreme. Vrea navicomputerul *Cinziei*.

— Imposibil. Nu a fost dată nicio alarmă în acel sector al palatului.

— Asta se va schimba, și în curând.

Luându-și pușca în mână, își continuă drumul.

— Nu atât de repede. Twi'lek păși în lateral pentru a-i bloca calea. Trupa de Weequay îl susținu. Mergi în direcția greșită. Apartamentul Reprezentantului sunt în direcția aceea.

— Serios? E ușor să te rătăcești pe aici.

— Nu cred că te-ai rătăcit deloc. Cred că știi exact unde te duci. Twi'lek nu mai zâmbea acum. Nu ești un vizitator înregistrat în acest palat. Răpirea a fost o distragere a atenției, dându-ți timp să te ocupi de adevărata ta treabă. Am găsit urma pe care ai lăsat-o în sistemele noastre de securitate. Sabotajul este o altă distragere a atenției. Ce treburi ai aici? Sunteți cu toții în cârdășie, sau doar colaboratori oportuniști?

Privirea lui rece mătură grupul din fața lui.

Lui Larin nu-i plăcea încotro se îndreptau lucrurile.

— Uite, spuse ea, nu plănuim să vă furăm lucrurile prețioase. Dar altcineva o face, iar noi încercăm să-l oprim. Vorbesc serios. Dao Stryver va intra și va ieși înainte să ajungem noi acolo dacă nu te dai la o parte chiar acum. Nu mă face să te oblig.

Twi'lekul nu se clinti în urma ultimatumului ei.

— Recunoști că te îndrepti spre seif?

— Asta tocmai ți-am spus.

— Și totuși insiști că motivele tale sunt pure?

— Atât de pure pe cât vor fi vreodată.

— Atunci nu te superi dacă îl sfătuiesc pe Reprezentantul Imperial să ne întâlnim acolo?

— Nu contează! Mișcă-te mai repede – asta e tot ce îți cer.

Yeama făcu semn anturajului său, care se așeză în jurul ei și al însoțitorilor ei. Odată ce drumul fu liber, ea porni în pas vioi, în timp ce Yeama mârâia în limba sa

nativă într-un comunicator.

În spatele lor, Ula Vii făcu o demonstrație susținută de fanfaronadă.

— Nu sunt de acord cu insinuarea, spuse el, că asta este o conspirație de vreun fel. În orice caz, eu sunt cel care ar trebui să fiu suspicios. Eu sunt cel care a fost răpit și a cărui escortă a fost neutralizată. Am fost întemnițat și torturat – sub acoperișul unei gazde al cărei servitor mă numește acum criminal! Vei fi norocos dacă vom mai rămâne să asistăm la licitația asta falsă a ta.

Yeama îl ignoră, la fel și Larin. Încă nu primise niciun semnal de la Shigar.

— Fără alarme, îi spuse ea Twi'lekului. Și încă în mijlocul acestei agitații. Nu ți se pare ciudat?

Yeama o privi timp de trei secunde. Singurul său răspuns fu să accelereze ritmul și să înceapă din nou să latre ordine în comunicator.

Ula își menținu diatriba suficient de mult timp pentru a se asigura că punctul său de vedere fusese exprimat. Nici măcar nu era punctul lui de vedere. Se juca de-a Reprezentantul loial al Republicii, într-o situație dificilă. Nu asta era ceea ce trebuia să facă? Ula nu știa sigur. Se afla la ani lumină în afara zonei sale de competență și se îndepărta din ce în ce mai mult cu fiecare minut. Și-ar fi dorit să se îndrepte cu adevărat spre apartamentul său sigur, în loc să se arunce cu capul înainte în pericol. Tot ceea ce îl împiedica să ceară să fie scutit de acțiunea care urma să aibă loc era gândul la modul în care i-ar fi privit Larin Moxla lașitatea. Nu părea genul care să tolereze așa ceva. Nu-și putea lua ochii de la ea. Totul la ea – de la armura ei ponosită până la tatuajele negre de pe obraji – îl captiva.

— Nici să nu te gândești la asta.

Ula se uită la Jet. Și el o privea pe femeia remarcabilă care apăruse de nicăieri pentru a conduce grupul lor amestecat.

— Ce vrei să spui?

— Ea nu e bună pentru tine și invers.

Ula se înroși. Habar n-avea că fascinația lui instantanee față de ea era atât de evidentă.

— Despre ce vorbești? spuse el, coborând vocea pentru ca nimeni să nu poată auzi. Știi la fel de multe despre ea ca și mine.

— Știu că se preface. Și ăsta este cam singurul lucru pe care voi doi îl aveți în comun.

Din nou acea aluzie șireată că Jet credea că Ula era mai mult decât spunea. Sau mai puțin, dacă lua în seamă tonul vocii lui.

— Ce sugerezi mai exact?

— Eu? Nimic. Fac doar conversație.

Deveni rapid dificil să mai vorbească. Ritmul lor creștea de la minut la minut. În curând, alergau alături de Potannin și de echipa de securitate, cu Weequay alergând cu picioarele lor lungi alături de ei și cu Gamorreanii care se chinuiau în spate. Mai mulți membri ai personalului de securitate al palatului li se alăturară pe parcurs, Nikto și Houki în principal, formând o caravană din ce în ce mai numeroasă care se îndrepta spre seifuri. Era greu de văzut ce se afla în față, dincolo de Twi'lek și Larin, dar se părea că îi așteptau și alte gărzi.

La intrarea în sasul de securitate văzură o scenă de demolare totală. Pereții și tavanul se prăbușiseră. Tone de piatră și ferocretă se aflau între ei și obiectivul lor. Sclavii Evocii și gărzile de securitate scormoneau printre dărâmături, încurcându-se unii pe alții în graba lor de a deschide calea. Ordinele contradictorii se succedau.

Yeama se interpușe în dezordine, încercând în zadar să impună ordine.

— Este revoltător, anunță o voce autoritară peste zarvă. Era un bărbat înalt, cu nasul lung, în uniformă Imperială, care se îndrepta spre anturajul Republicii. Dacă ați avut vreun rol în această afacere frauduloasă...

— Avem la fel de mult de pierdut ca și voi, răbufni Ula, dorindu-și să-și poată lua colegul Imperial deoparte și să-i dezvăluie rolul secret pe care îl juca.

Nu era nevoie să se certe, decât de dragul aparențelor.

— Și suntem la fel de neștiutori ca și voi.

Din partea cealaltă a dărâmăturilor veni o explozie și podeaua se zgudui. Ula își puse mâinile peste urechi și se dădu înapoi. Doi droizi enormi pentru cărat pământ înaintară pentru a ara prin mizerie.

— Rămâi aici, îi ordonă Larin, iar el fu fericit pentru moment să se supună.

Ea i se alătură lui Yeama în urma droizilor, în mod clar hotărâtă să fie printre primii înăuntru. Twi'lekul nu încercă să-i reprime acea intenție.

Încă o dată, Ula îi admiră increderea în sine. Ce anume, pe mormintele Korribanului, voise Jet Nebula să spună că și ea era o prefăcută?

Se auzi un strigăt. Bariera fu străpunsă. Un nor de fum și praf se rostogoli peste cei adunați. Sunetul luptei ajunsese până la ei, aprig și ascuțit.

Larin strigă ceva peste umăr.

— Ce a spus? îl întreabă Ula pe Jet.

— Ceva despre un Sith. Nu am înțeles tot.

Ula aruncă o privire către Reprezentantul Imperial, care evita cu atenție privirile tuturor.

Yeama făcu semn după întăriri. Un șir de Weequay înaintă, urmați de Potannin și de omologul său Imperial. Se dezvoltă și mai multă confuzie în timp ce toate cele trei trupe încercau să se strecoare în spațiul suficient pentru una singură. Ula o pierdu din vedere pe Larin și se aplecă pentru o vedere mai bună.

— De ce nu te apropii mai mult? întreabă Jet.

— Eu, ah, nu cred că ar fi sigur. Tu crezi?

— Cred că totul este relativ, în acest moment.

Rușinat, Ula se îndreptă spre gaura care se lărgea. Jet îl urmă, lăsându-și droidul să supravegheze intrarea. Văzându-l pe Ula intrând, Reprezentantul Imperial îl urmă, nevrând să fie lăsat pe dinafară. Cărarea printre dărâmături era aglomerată. Ceea ce se afla la capătul tunelului nu se vedea clar prin fum și praf. Focurile de armă aruncau lumini ciudate prin ceață, iar Ula auzi clar sunetul pachetului propulsor al Mandalorianului. Pe deasupra lui răzbătea zumzetul volatil al săbiilor de lumină.

Trecură pe lângă o foaie de metal răsucită care ar fi putut fi cândva ușa exterioară a sasului de securitate. Mirosul de ozon era copleșitor.

— Jos, domnule! strigă Potannin când îl văzu.

Ula se lăsă târât până într-o poziție relativ ferită, în spatele unui zid de moloz. De acolo tot nu putea vedea acțiunea, dar putea vedea partea din spate a căștii lui Larin. Era ghemuită lângă Yeama, ochind de-a lungul puștii.

Vocea ei se auzi clar peste zgomotul bătăliei.

— Încă nu s-a declanșat nicio alarmă, nu?

Ula nu auzi răspunsul Twi'lekului. O explozie masivă doborî cea mai mare parte a tavanului, cu un zgomot asurzitor. Ula se puse cu spatele pe scutul de piatră și își acoperi urechile cu mâinile. Cenușa și resturile plouară peste el în valuri groase. Își închise ochii cu putere. Când își îndepărtă încet mâinile, se lăsase o liniște stranie. Tot ce putea vedea erau ființele palide ca niște fantome care se îmbrânceau pentru o poziție mai bună. De pe tavan continua să cadă moloz.

Alături de el, Jet își ridicase încet capul pentru a vedea ce se întâmpla. Expresia lui se transformă într-una de uimire.

— Ce naiba e asta?

Înainte ca Ula să poată să vadă, o voce vorbi, feminină și plină de furie.

— Nu vă recunoaștem autoritatea.

Îl străbătu un fior. Mai auzise asta înainte.

Capitolul 15

Shigar stătea într-unul dintre colțurile triunghiului echilateral format din tânăra Sith și Dao Stryver. Mandalorianul ezită, în mod clar surprins să-i vadă pe amândoi.

— Este o galaxie mică, reflectă Shigar.

— Îl cunoști și pe el?

Fațada ostilă a fetei Sith se crăpă doar pentru o clipă.

— Ar fi trebuit să lăsați amândoi lucrurile așa cum sunt, spuse Mandalorianul. Asta nu vă privește.

— Omorai lumea pe Coruscant, spuse Shigar. Bineînțeles că mă privea.

— Nu te băga în asta, răcni fata Sith. E al meu!

— Te-am învins deja o dată, spuse Stryver. Dacă vei fi ucisă, asta nu va onora acțiunile mamei tale.

Tânăra femeie căpătă o nuanță de roșu mai aprinsă chiar și decât părul ei.

Mandalorianul își ridică brațul stâng și atacă cu aruncătorul de flăcări. Shigar se feri și se rostogoli, mirându-se de scena care tocmai se petrecuse. Soarta îi adusese pe toți trei în același loc și în același timp. Urmăreau cu toții același lucru – orice ar fi fost în interiorul seifului – și aveau puțin timp înainte ca Huttii să-și dea seama ce se întâmpla și să aducă asupra lor întreaga capacitate a forțelor de securitate ale palatului. Stryver ar fi vrut să acționeze rapid și decisiv. Și totuși, se opri să discute cu fata Sith. De ce? Era clar că toată discuția despre mama ei fusese o stratagemă pentru a-i distra atenția. Furia ei se aprinsese pe deplin acum, ceea ce o va face mai puternică, dacă va supraviețui în următoarele câteva secunde. Shigar jonglă cu mai multe opțiuni. Să se retragă în seif și să-i lase în voia lor era una, dar nu exista decât o singură ieșire din acea poziție, ceea ce însemna că va trebui să se confrunte în cele din urmă cu Stryver. Iar Mandalorianul îl învinsese și pe el. Mai bine să lupte acum, când exista măcar o șansă ca Sithul să servească drept diversiv.

Flăcările tăsniseră după silueta fetei care se rostogolea. Shigar veni spre Stryver din partea opusă, învărtindu-și sabia pentru a-i aplica o lovitură paralizantă la umăr. Stryver ridică brațul pentru a bloca, iar lama lui Shigar patină de-a lungul puternicei armuri Mandaloriene, lăsând o urmă de arsură, dar fără să pătrundă. O trapă din rucsacul lui Stryver se deschise și un baston pliabil cu șocuri ajunse în mâna lui. Shigar se apropie pentru o nouă lovitură, iar bastonul îi lovi pieptul, zburându-l din picioare.

De cealaltă parte a lui Stryver, Sithul atacă prin flăcări, cu sabia ridicată și cu ura strălucindu-i în ochi. Saltul ei o duse peste jetul mortal al aruncătorului de flăcări și se sincroniză pentru a da o lovitură ca de sulită în casca Mandalorianului. El se feri cu o viteză uimitoare pentru cineva atât de mare și aruncă bastonul cu șocuri înspre ea. Ea îl tăie în două, lovindu-l cu piciorul și se întoarse pentru o altă lovitură.

Shigar era din nou în picioare, încercând să-l atace pe Stryver când se ivea ocazia. Aruncătorul de flăcări porni din nou, dar elementul surpriză era pierdut.

Fata Sith îndepărtă cu ușurință flăcările. În schimb, Stryver aruncă asupra ei o plasă brici¹¹. Ea se feri de țepușele sale pătrunzătoare și încercă să-l șocheze cu fulgere. Costumul său izolat preluă încărcătura și o scurse în podea, înnegriind-o și îndoind-o. Shigar profită de ocazie pentru a-l împinge cu Forța pe Stryver în genunchi,

¹¹ Plasă brici – armă vicioasă folosită de vânătorii de recompense deosebit de cruzi pentru a prinde și imobiliza țintele. Făcută dintr-o sârmă rezistentă, pe care erau prinși ghimpi ascuțiți ca briciul, plasa provoca răni ori de câte ori se mișca ținta. Acele tăieturi dureroase serveau, de asemenea, ca mijloc de descurajare a încercărilor de evadare.

dar Mandalorianul era solid ca un munte și avea arme pe care nu le dezvăluise încă.

Dintr-un compartiment de pe coapsă, Stryver scoase un pistol butucănos. Îl îndreptă spre Shigar și trase o singură dată. Shigar se feri, dar nu atât de repede încât marginile fasciculului să-l rateze complet. Fu aruncat ca o frunză în perete și alunecă la pământ, amețit temporar.

Stryver îndreptă arma spre Ax, care se feri mai eficient decât o făcuse Jediul încet. Recunoscuse instantaneu arma și știa cât de periculoasă era. Disruptoarele erau scoase în afara legii în fiecare parte civilizată a galaxiei. Nu fu surprinsă să vadă unul pe Hutta, în mâna înmănușată a unui Mandalorian. Ax știa, de asemenea, că disruptoarele de mână erau eficiente doar la distanțe scurte și că nu puteau reuși decât vreo cinci focuri. Dacă Stryver continua să tragă și să rateze, arma ar fi fost în curând inutilă. Așa că se deplasă în continuare în jurul inamicului ei, alergând practic pe pereții sasului de securitate înnegrit de luptă, provocându-l prin faptul că arunca cu cioburi de sticlă în articulațiile armurii sale. De două ori, abia o rată de puțin, și chiar și marginile fasciculului trimiseră unde de șoc puternice prin carnea ei. Doar furia o mai făcea să continue. Folosi durerea pentru a-și alimenta partea întunecată.

A treia oară când trase, în micul lor dans – a cincea împușcătură în total – abia dacă îi simți urmările. Încercătura armei era pe sfârșite. Rânjind de triumf, își transformă alergarea în cercuri într-o lansare cu capul înainte. Era timpul să lupte din nou cu el. El îi întâlni atacul cu o vibrolamă îndreptată spre gâtul ei. Ea țipă, încercând să-și înfingă lama sabiei în armura lui cu toată puterea mușchilor și a voinței ei combinate. Lama lui zbârnâitoare ajunse atât de aproape încât îi atinse pielea, stârnind un jet fin de sânge, dar cu toate astea, ea nu se lăsă. Mandalorianul se clătină pe picioare în urma atacului ei. Asta era cea mai bună șansă pe care o avusese vreodată.

Propulsorul lui se activă cu un scâncet. Se mișcă brusc, ridicându-se ca și cum ar fi fost apucați de un păpușar uriaș. Luată prin surprindere, Ax pierdu contactul și căzu. Stryver se ridică deasupra ei pe două jeturi gemene, înflăcărâte. Ea se rostogoli pentru a le evita căldura intensă și își acoperi ochii împotriva strălucirii lor.

Stryver se opri când ajunse la nișa care adăpostise cândva candelabrul masiv și pluti acolo, introducând comenzi în sistemele sale de armament. Ax abia avu timpul necesar pentru a-și da seama că acum avea avantajul înălțimii înainte ca o mână puternică să o prindă de încheietură și să o tragă într-o parte.

Un șuvoi de rachete lovi pământul, exact unde stătuse ea. Jediul o salvase, iar ea se smulse de lângă el, chiar dacă simțea un fior de recunoștință. Cu siguranță că nu o făcuse din bunătatea inimii sale! Nu, își spuse ea însăși. Știa că nu-l putea învinge pe Stryver de unul singur. Trebuia să o salveze sau să fie următorul care să moară.

Rachetele de șoc îi aruncară în ușa interioară a sasului de securitate. Se despărțiră pentru a evita o altă rundă, care aruncă ușa înapoi în antecameră, expunând cele patru uși ale seifului și gaura prin care intrase Ax. Fata avu o fracțiune de clipă pentru a observa că una dintre ușile seifurilor strălucea roșu aprins, apoi o ploaie de focuri de blaster veni dintr-o cu totul altă parte a încăperii și își dădu seama că se mai alăturase ceva petrecerii. Probabil că Huttii observaseră că tezaurul lor era în pericol. Înainte ca ea să poată profita de schimbarea câmpului de luptă, Jediul se lansă spre Stryver, deviind rachetele în timp ce ataca.

Rachetele explodară în tavan, prăbușind porțiuni imense de zidărie peste toți trei. O bucată mare îl lovi pe Mandalorian, făcându-l să cadă din punctul său superior. Ax se feri de o placă suficient de mare pentru a strivi o bantha și încercă să se orienteze în aerul brusc îngroșat de praf. Umbrele dansară în jurul ei – Weequay cu codițe, ofițeri în uniforme Imperiale, Gamorreani și alții – dar Stryver nu era printre ei. Fie se așternuse o tăcere uluită, fie urechile ei erau coplesite de cele mai recente explozii.

Lumina roșie mătură câmpul de luptă, apoi se stinse. Doar lumină, fără unde de șoc. Ax clipi și se întoarse pentru a găsi sursa, amintindu-și în același timp de ușa incandescentă a seifului. Nu fusese o lovitură întâmplătoare a sistemelor de armament

ale Mandalorianului, așa cum presupusese inițial. Acum era clar că ușa se topise în întregime, eliberând conținutul prețios al seifului pentru toți cei care se apropiau.

Totuși, nimeni nu încerca să pătrundă în seif. Acest lucru fu imediat evident din cauza stropilor de metal topit de pe podeaua camerei. Era, mai degrabă, invers.

Shigar se apropie mai mult, țâșnind pe lângă noii veniți în luptă. Oferiseră o diversiune neașteptată, dar foarte binevenită, însă acum era îngrijorat de pericolul în care se puneau. Stryver era doborât, dar nu și învins, iar Mandalorianul anihilase de unul singur o întreagă celulă a sindicatului Soarelui Negru de pe Coruscant. Shigar – cu capul încă răsunând de la lovitura slabă a disruptorului – știa că Dao Stryver nu s-ar fi oprit de la nimic pentru a-și atinge obiectivele pe Hutta, dacă ar fi fost nevoit.

Pentru moment, însă, toți ochii erau ațintiți asupra seifului. Măsurile de securitate ale Huttilor eșuaseră. Cineva topise ușa și avusese acces în interior. Shigar se întrebă dacă nu cumva veniseră prin podeaua seifului, așa cum încercaseră fata Sith. *Dar dacă era așa, de ce nu plecaseră pe acolo? De ce se chinuiseră să topească o altă ieșire?*

Bazinul de metal topit care fusese cândva o ușă, arunca o lumină de fundal însângerată asupra siluetei care ieșea din seif. Nu semăna cu niciun fel de ființă pe care Shigar o mai văzuse până atunci. Avea o înălțime de doi metri și părea, la început, un biped obișnuit, cu brațe și picioare slabe, de aceeași lungime. Apoi desfășură o altă pereche de brațe atașate la mijlocul corpului, distanțate în mod egal între articulațiile umerilor și șoldurilor. Cu toate astea, nu semăna deloc cu speciile de insecte precum Geonosienii sau Killikii. Corpul său era un hexagon perfect, întins pe verticală. Nu avea cap. Organele senzoriale negre, care străluceau în lumină, punctau corpul central ca ochii unei arahnide. În afară de acele organe, pielea sa era argintie. Nu își putu da seama dacă era o creatură într-un costum de supraviețuire sau ceva construit.

Cu pași hotărâți, traversă balta de metal topit pe picioare care erau ca niște dubluri ale mâinilor sale. Se întoarse la 180 de grade, dezvăluind un spate care era identic cu fața. Când ajunsese la epava ușii interioare, se opri și se roti ușor, observând ecluza de securitate ruinată și ființele care se aflau acolo: Mandalorianul, Padawanul Jedi, gărzile palatului, Twi'lekul și Sithul.

— Nu ne supunem autorității voastre! strigă creatura, lăsându-se rapid într-o nouă poziție.

Corpul deveni un hexagon regulat în loc de un unul întins, aproape dreptunghiular, iar picioarele i se îndoiră într-o poziție ghemuită. Toate cele patru brațe i se îndreptară pentru a ținti diferite părți ale camerei.

Shigar își spori instinctiv strânsoarea pe sabia de lumină. Nu avea capacitatea de previziune a Maestrei Satele, dar fiecare celulă din corpul său țipa de alarmă. Oricine sau orice ar fi fost cel care pătrunsese în seiful Hutt, nu avea de gând să plece liniștit.

Mâinile creaturii scuipară săgeți de foc albastru care ricoșau în armuri și lame de sabie și explodau ori de câte ori loveau carnea sau piatra.

Fata Sith se afla în centrul atacului inițial, dar când căzu, focul deveni mai nediscriminatoriu. Corpurile cădeau la pământ în toate direcțiile, fie lovite, fie pentru a se adăposti. Nu era ușor de spus care dintre ele. Pereții torturați ai camerei cedară și mai mult din masa lor prafului și pietrișului.

Shigar rămase pe loc, reflectând fluxurile de energie necunoscute înapoi spre sursa lor. Pielea argintie a creaturii le reflectă la rândul ei, creând între el și creatură un flux rezonant care devenea tot mai intens cu fiecare puls pe care îl trăgea – apoi își dubla intensitatea când adăuga un braț în plus la atac. Shigar își propti picioarele și rezistă, hotărât să nu cedeze în fața creaturii.

Aerul zumzăia de energie de-a lungul traseului combinat al impulsurilor.

Nu mai văzuse niciodată așa ceva.

În cele din urmă, ceva cedă. Fluxul se risipi cu o străfulgerare suficient de violentă pentru a arunca creatura înapoi în anticameră. Scântei de înaltă energie

ricoșară în jurul sasului de securitate, făcându-i pe toți să se ferească din nou.

Shigar își coborî sabia, nu și garda. Brațele lui se simțeau de parcă ar fi fost lovite cu ciocane. Țiuitul din urechi era mai puternic ca niciodată. Dar până când nu era sigur că incapacitase creatura, nu avea de gând să se relaxeze nici măcar un pic.

O a doua creatură ieși din interiorul aburit al seifului. Nu spuse nimic. Doar țipă și deschise focul. Shigar sări cât de sus putu pentru a evita impulsurile energetice convergente. Fluxurile albastre sacadate îl urmăriră, sfâșiind un șanț superficial, de un metru lățime, în perete și tavan. Zări fața lui Larin sub el. Stătea la vedere, trăgând încontinuu în corpul celei de-a doua creaturi. Pielea argintie a acesteia le ricoșa ca pe picăturile de ploaie, iar el începu să se îngrijoreze că nu va putea scăpa la nesfârșit de răzbunarea creaturilor.

Un trio de rachete de șoc bine trase de Dao Stryver îl salvă pe Shigar de posibilitatea de a fi tăiat în două. Rachetele transformă anticamera într-un cuptor, oprind în cele din urmă razele mortale. Shigar ateriză pe o secțiune a acoperișului prăbușit, răvășit și pârlit, dar în mare parte nevătămat.

Creatura făcu un salt în spate, aterizând pe șase picioare, și se ridică din nou, de data asta în mâini. Arăta exact la fel ca înainte. În spatele ei, prima se târî din molozul în care aterizase. O a treia creatură ieși din seif.

Stomacul lui Shigar se goli.

— Scoateți-i pe toți afară, îi strigă lui Larin prin comunicator înainte ca focurile să înceapă din nou. Nu sunt în siguranță aici.

— Dar tu?

— Voi face tot ce pot pentru a-i ține la distanță.

— De ce nu-i lași să plece, pur și simplu?

Nu avea un răspuns scurt la acea întrebare. Pentru că a face asta ar însemna să recunoască eșecul. Pentru că orice ar fi fost aceste creaturi, nu avea de gând să le lase să ia ceea ce se aflase în interiorul *Cinziei*. Pentru că nu avea de gând să lase lucruri atât de criminale să plouă cu foc asupra nefericiților locuitori ai palatului Hutt.

— Pentru că nu pot.

— În regulă, spuse ea, dar mă voi întoarce cu muniție mai grea de îndată ce...

Tot ce spuse în continuare, rămase nedeslușit. Cu un țipăt care spărgea timpanele, cele trei creaturi deschiseră focul în tandem, sfâșiind aerul.

Capitolul 16

Larin îl prinse pe Yeama de lekku în timp ce acesta fugea pentru a-și salva viața.

— Tunuri de asalt, puști cu lunetă, spuse ea. Tot ce aveți – acum!

Twilekul șovăia, sfâșiat între temeri contradictorii: de stăpâna lui, de chestiile care făceau ravagii în sasu de securitate demolat, și de Larin. Dacă ar fi avut de ales, părea că ar fi fugit spre cea mai apropiată navă și s-ar fi îndreptat spre stele.

Pentru a-l ajuta să se răzgândească, Larin își ridică pușca și i-o propti între ochi.

— Nu vei face nici măcar un pas dacă nu vei apela după ajutoare.

Yeama își duse comunicatorul la gură și începu să dea ordine.

Larin alergă înapoi la locul unde Sergentul Potannin zăcea pe burtă, urmărind desfășurarea luptei prin luneta electromonocularului standard pe care i-l dăduse ea. I-l înmână înapoi și spuse:

— Cred că sunt droizi. Privește-l pe cel din stânga. A fost avariat.

Ea concentrează luneta pe creatura asemănătoare unui păianjen pe care o indicase Potannin. Unul dintre membrele anterioare îi fusese tăiat, dezvăluind nu carne sau exoschelet, ci o încrengătură de fire care se flexau și se răsuceau, aruncând scântei aurii. Îngustă câmpul vizual pentru a vedea mai de aproape. Fire, cu siguranță, subțiri ca firele de păr și la fel de agile ca argintul viu.

Mintea ei se întoarse la echipa de întreținere Hortek peste care dăduseră ea și Shigar în tunelurile de sub palat. Și acolo văzuse fire de argint.

Înainte să aibă timp să-și ducă gândul până la capăt, Yeama se întoarse, împingându-i în brațe o pușcă cu lunetă cu țeavă lungă.

— Mai vin și altele, sper?

El aprobă din cap, nefericit, și se grăbi să plece.

Ea aliniează pușca, sprijinindu-i greutatea pe o bucată proeminentă de piatră.

— Trage în articulații, o sfătuiește Potannin, dar ea îl ignoră.

Măinile făceau pagubele. Dacă le putea elimina, asta ar fi redus amenințarea pentru Shigar. Deocamdată, doar el și Stryver făceau ceva pentru a-i opri pe droizii ucigași să iasă din anticameră.

Droizii se mișcau repede și diferit de orice altceva mai văzuse Larin până atunci. Oricare dintre cele șase membre putea acționa ca un picior, ceea ce însemna că nu alergau, ci se roteau dintr-un loc în altul ca niște buruieni animate, trăgând în timp ce se deplasau. De asemenea, puteau să se ghemuiască cu trei sau toate cele șase picioare pe pământ, oferindu-le o bază mai stabilă de unde să tragă. Puteau chiar să se încolăcească într-o minge pentru a-și proteja mijlocul hexagonal. În plus, cel avariat activă un fel de scut puternic atunci când Shigar se apropiase prea mult. Încrucișă două membre într-un X și creă o electro-oglină circulară de scurtă durată care îi îndoi sabia înapoi într-un V, aproape smulgându-i brațul. Shigar se retrase, iar droidul se întoarse să tragă din nou în el.

Larin trase primul foc și rată. Al doilea lovi membrul anterior și fu deviat. Al treilea lovi direct articulația încheieturii mâinii, secționând cu o străfulgerare roșiatică mâna care trăgea. Instantaneu, droidul se rotește pentru a transforma membrul respectiv într-un picior, aducând în joc o altă armă. Își muta reticulul țintei pentru a ținti următorul membru.

Sosi o altă pușcă cu lunetă, iar Potannin intră în luptă. Încercă să lovească articulațiile, cu puțin succes, și trecu la organele de simț împrăștiate pe pieptul creaturilor. Cercurile negre reacționau diferit față de pielea argintie. Absorbeau tot ce venea spre ele și radiau energia sub formă de căldură. Suprafețele lor negre reflectorizante deveniră curând roșii, apoi portocalii și galben. În cele din urmă, unul

deveni purpuriu și explodă, făcând droidul să se învârtă în cerc pentru o clipă înainte să-și revină.

Larin elimină în mod constant armele de mână ale țintei alese. Când mai rămăseseră doar două, droidul își transferă greutatea pe cele patru picioare rănite și sări spre locul unde unul dintre semenii săi schimba focuri cu Dao Stryver.

Droidul rănit sări pe spatele omologului său, iar cele două corpuri se uniră. Cele patru picioare rănite se retraseră, creând un droid mai masiv, cu opt picioare, toate dispuse și capabile să tragă.

— Oh, haide, spuse ea.

Eforturile lui Larin și ale Sergentului Potannin nu trecură neobservate. Droidul care îl amenința pe Shigar pulveriză un val de impulsuri albastre în direcția lor, obligându-i pe amândoi să se pună la adăpost. Când se termină, țevile puștilor celor doi erau înnegrite, dar încă păreau capabile să tragă. Sergentul Potannin, însă, nu fusese la fel de norocos. Un ricoșeu îl nimerise în ochi și îl omorâse pe loc.

Înainte să îl poată răzbuna, cineva o bătu pe umăr. Se întoarse și îl văzu pe Yeama și trei Houki care trăgeau un tun laser mobil, montat pe turelă.

— Era și timpul, mârâi ea, târându-se. Hei, lasă-mă pe mine. Am mai folosit modelul ăsta înainte.

Yeama îi făcu semn să plece. Privirea lui spunea la fel de clar ca și cuvintele că dacă cineva avea de gând să tragă cu arma aceea în palatul stăpânei sale, el era acela.

Ea se dădu înapoi când un alt val de impulsuri albastre veni spre ei. Un al patrulea droid cu șase picioare ieșise din seif.

— Câte chestii din astea sunt acolo? întrebă ea pe nimeni în mod special.

Apoi tunul trase, alungând din mintea ei toate gândurile. Era soldat. Treaba ei era să lupte, nu să analizeze. Căzând pe burtă, luă din nou pușca cu lunetă, o testă și începu să lovească inamicul cu gloanțe.

— Câte chestii din alea sunt acolo? îl auzi Ula pe Jet spunând peste sunetul împușcăturilor de blaster.

Își întoarse gâtul peste o grindă căzută și riscă să mai arunce o privire. În mod sigur, un alt droid hexagonal ieșise la vedere.

— Sunt înăuntru, întrebă el, sau doar vin pe acolo?

— Nu sunt sigur că are sens dacă au o altă cale de intrare în seif. Adică, dacă ar putea să se întoarcă și să plece, de ce nu o fac? De ce luptă să iasă pe lângă toți ceilalți?

Ula se întrebase de ce nu creaseră, pur și simplu, o nouă gaură de ieșire, dar în curând găsi răspunsul la acea întrebare. Impulsurile lor albastre doborau bucăți din zidul de piatră de mărimea unui pumn. Erau letale și împotriva cărnii, dar nu aveau puterea de a trece prin ferocretă. Sasul de securitate era singura cale deschisă pentru ei. Era, de asemenea, singura cale de scăpare deschisă pentru el și Jet, dar calea le fusese tăiată de grinda armată în spatele căreia se adăposteau acum. Între ei și ieșire se aflau zece metri de spațiu deschis, presărat cu sticlă spartă, moloz și corpuri. Unul dintre ele aparținea tinerei fete Sith, care fusese prima vizată de *hexuri*, așa cum ajunsese Ula să le prescurteze. Droidul lui Jet privea neputincios din cealaltă parte a încăperii, incapabil să se apropie mai mult pentru a-și ajuta stăpânul.

— Uită-te pe Stryver, spuse Jet.

— De ce?

Ula îl văzuse pe Mandalorian în acțiune cât pentru o viață întreagă.

— Se reține, aproape ca și cum i-ar testa.

— Pe cine testează?

— Droizii, bineînțeles. De ce l-ar testa pe Shigar? S-au luptat deja de două ori.

— De ce să testeze hexurile?

— Nu știu. Din curiozitate, poate? Poate că *Mandalore* caută o nouă specie de luptători de groapă. Frumos nume, apropo: *hexuri*.

Priviră cum Yeama și Larin poziționau un tun laser pentru o acoperire optimă. Fața lui Larin era ascunsă de cască, dar Ula se bucură să vadă că încă era în picioare.

— Poate că asta a urmărit Stryver tot timpul, spuse Jet. La urma urmei, el a fost cel care a vorbit despre droizi mai devreme. Cum o chema pe femeia aceea? Creatoarea de droizi?

— Lema Xandret.

— Oricine ar fi fost, el știa de ea, iar tu ai spus că puneă întrebări despre ea peste tot. Dacă chestia aia de pe *Cinzia* are legătură cu munca ei? Și dacă hexurile sunt aici, acum, ca să o fure înapoi?

— Și dacă au fost pe navă tot timpul?

— Nu se poate să fie așa. Lucrul pe care l-ai văzut era prea mic, judecând după descrierea ta. Nu, trebuie să fi intrat cumva. Poate că cineva i-a lăsat să intre.

Ula îl urmărea pe Shigar, care dezvoltase o nouă tactică împotriva hexurilor. Când unul dintre ele trăgea spre Stryver, se repezea în jos, pe sub membrele care trăgeau. De aproape, erau mai vulnerabili, iar reuși să dea câteva lovituri bune în corpul unuia dintre ei. Acesta era aplecat rău într-o parte, iar două dintre membrele sale nu mai funcționau deloc.

— Fata aia Sith este încă în viață, spuse Jet, împingându-l cu un cot.

Ula aruncă o privire peste câmpul de luptă și constată cu surprindere că era adevărat. Ea se ridică încet în mâini și genunchi, clătinând din cap cu o expresie furioasă. Părul ei dansa ca niște flăcări lichide. Lui Ula i se părea că fata abia se trezise dintr-un vis foarte nefericit.

— Îi fac duri pe Korriban, spuse Jet cu o admirație sumbră.

Fata era acum în picioare. În momentul în care sabia ei se activă, hexurile o observară. Paisprezece fluxuri de impulsuri de energie porniră spre ea și Ula avu timp suficient să îi pară rău pentru ea înainte să dispară într-o sferă strălucitoare de lumină.

Tunul laser trase cu o bubuitură, străpungând hexul cu opt picioare prin mijlocul corpului. Acesta căzu pe spate, țipând pătrunzător. Cele două hexuri rămase își îndreptară impulsurile spre scutul tunului, transformându-l în roșu aprins.

Ula se holba la fata Sith. În mod uimitor, nu murise în atacul concentrat. Și mai uimitor era faptul că încă stătea în picioare și părea mai furioasă ca niciodată.

— A cui autoritate o recunoști? strigă ea, aruncându-se cu capul înainte în luptă. A cui autoritate o recunoașteți?

Tonul furiei ei era atât de ridicat, încât unei părți din Ula chiar îi părea rău pentru hexuri, în timp ce fata ateriza printre ele și începea să lovească.

Capitolul 17

Ax visa la o lume mult mai mare decât cea normală, în care totul părea ciudat, schimbător și plin de amenințări. Era predispusă să devină confuză, chiar dacă se străduia din răputeri să țină pasul cu realitatea. Când făcea o greșală, lumea țipa la ea, ca niște uriași cu voci terifiante. O durea când țipau la ea. Își acoperea urechile cu mâinile și încerca să fugă. Vocile o urmăreau peste tot, strigându-i numele. *Cinzia!*

Cinzia!

Se trezi cu o tresărire în mijlocul unui schimb de focuri și nu își putu aminti deloc cine era sau unde se afla. Fiecare celulă a corpului ei o durea. Cineva țipa. Nu ea. Țipetele o treziseră. Abia la trezire deveni clar că vocea nu venea dintr-un gât organic. Își aminti. *Hutta. Seiful. Lema Xandret.* Mușchii îi ardeau în timp ce îi puneau în acțiune. Să-și ridice capul era ca și cum ar fi ridicat un munte de durere. Simțea propriul țipăt clocotind înăuntrul ei, un țipăt de furie, disperare și frică. O durea să se abțină, dar în același timp îi dădea putere. Avea nevoie de fiecare gram de putere pe care o putea aduna pentru a supraviețui în următoarele câteva secunde. Dintre toți cei aflați în sasu de securitate, droizii cu șase picioare o ținiseră pe ea prima.

Nu vă recunoaștem autoritatea!

Ea, însă, le recunoscuse sfidarea. Era aceeași pe care o oferise și echipajul de pe *Cinzia* atunci când fusese confruntat de contrabandist. Dar a cui autoritate o recunoșteau ei? Trebuia să existe ceva – sau cineva – în spatele firii lor criminale.

Ax se ridică în genunchi, iar de acolo, cu un efort suprem de voință, în picioare. Lumea se legăna în jurul ei, dar țipătul era intact și creștea în ea. Partea întunecată se umflase în ea. Creaturile din seif o văzură și își îndreptară instantaneu impulsurile albastre asupra ei. Ea eliberă țipătul. O barieră de Forță o înconjură, la milimetri de pielea ei. Străluci și pâlpâi în timp ce valurile de energie se izbeau de ea, dar rezistă. Rezistă atâta timp cât țipă ea, atâta timp cât să nu moară.

Atacul încetă, iar ea se clătină un pas înapoi, respirând greu. Plămânii îi erau plini de fum fierbinte și ozon. Capul îi răsuna de sunete. Unul dintre lucrurile care o atacau fusese aruncat în spate de un fel de armă. Detaliile îi scăpau. Important era că droizii erau distrași. Asta era șansa ei de a afla cât de duri erau cu adevărat.

— A cui autoritate o recunoști? strigă ea, aruncându-se asupra celui mai apropiat droid. Armele sale de mână erau concentrate pe scutul unui tun laser și nu se întoarse la timp. A cui autoritate o recunoașteți?

Chestia-droid nu răspunse. Furia ei transformă clipele în ore. Mai întâi, încercă să împungă corpul hexagonal cu sabia de lumină. Apăru un fel de scut între ei, îndoindu-i lama spre propriul braț și forțând-o să se retragă. Apoi încercă să îl lovească cu fulgere Sith. Corpul creaturii prinse energia și o descărcă prin vârful membrilor. Patru brațe scânteietoare se năpustiră asupra ei, forțând-o să se ferească din nou.

Întinse o mână și încercă să-i strivească interiorul prin Forță. Scheletul său în formă de fagure de miere rezistă mai bine decât dutoțelul. Membrele mortale ale hexului se agitară pentru a o împunge sau ca să o împuște, indiferent cât de mult se străduia ea să-l distrugă.

Țipară împreună, blocați într-un impas vicios. Ea nu-l putea ucide pe el, iar el nu o putea ucide pe ea. Se mișca cu ajutorul unor servomotoare subțiri și puternice care se potriveau cu forța și agilitatea ei. Organele sale senzoriale negre îi urmăreau fiecare mișcare. Dar fiecare puls albastru pe care îl trăgea spre ea era reflectat de bariera Forței, iar fiecare tăietură sălbatică a membrilor sale ascuțite era deviată inofensiv. Apoi, brusc, se retrase. Membrele sale se îngrijeau de pielea sa metalică ca și cum s-ar fi scărpinat de purici. Ea îl urmări, nedumerită și precaută. Era o capcană,

o nouă tactică ciudată pentru a o scoate din gardă? Se năpusti asupra lui, iar droidul se îndepărta rapid, trăgând un jet albastru spre ea pentru a o ține la distanță.

Apoi se opri, rămase pe loc și dispăru. Pentru o secundă, Ax se îndoii de ceea ce îi arătau proprii ei ochi. Cum putea un droid să dispară pur și simplu? Nu era posibil!

O explozie de energie albastră o lovi din lateral, din aer, și își dădu seama: droidul activase un sistem de camuflaj, reducându-și apariția la puțin mai mult decât o ceață. Se amestecase în fundal și o înconjurase, încercând să o împuște în spate.

Ax își miji ochii. Nu știa ce puteau sau nu puteau face aceste lucruri, mai exact, dar de un lucru era complet sigură. Într-un fel sau altul, aveau să moară. Ea avea să-i distrugă pe toți.

* * *

Shigar clipi pentru a îndepărta sudoarea din ochi și profită de ocazie ca să-și tragă sufletul. Întăririle veniseră la timp, chiar dacă erau sub forma unui Sith și a unui Twi'lek cu pielea verde, la comenzile unui tun laser. Nu mai avea energia necesară pentru a se plânge. Cu unul dintre droizi doborât, lovit de Twi'lek chiar în mijloc, iar altul ocupat de fată, mai rămăsese doar unul pentru el și Stryver să-l termine.

Mandalorianul pluti pe deasupra lui, lovindu-l cu focuri de blaster și rachete de șoc. Shigar așteptă o oportunitate. Comunicatorulul său vibră.

— Ar trebui să te retragi, îi spuse Larin. Avem totul sub control acum.

— Nu cred că este atât de simplu.

— Dar ești rănit. Cel puțin pune pe cineva să se uite la rană pentru tine.

Se uită în jos și observă pentru prima dată că brațul stâng îi era acoperit de sânge. Fusese complet neștiutor despre durere.

Tunul laser trase din nou. De data asta, droizii erau pregătiți. Cel pe care îl privea Shigar căzu în poziție ghemuită și își ridică scutul electro-oglină. Fulgerul tunului îl aruncă înapoi, dar fulgerul însuși fu reflectat în perete. Acolo, explodă inofensiv, improșcând cu pietriș doi necombatanți ghemuiți.

Stryver se năpusti cu propulsorul său și ateriză lângă Shigar. Shigar își ridică sabia, dar Mandalorianul nu voia să-l atace.

— Spune-le să țintească seiful, spuse el, indicând comunicatorul.

— De ce, ce este acolo?

— Tu doar spune-le.

Apoi se ridică și se întoarse la hărțuirea țintei. Tunul laser trase din nou și salva explodă în perete.

Shigar transmise instrucțiunile.

— Ușa este deschisă, spuse el, și este un spațiu închis. Orice lucru lăsat acolo va fi prăjit.

Larin îi transmise mesajul Twi'leкулui. Din poziția sa, Shigar putu vedea cum lekkuurile se legăna într-o negare. Urmă o scurtă discuție înainte ca Larin să revină la el.

— S-ar putea ca navicomputerul să fie încă înăuntru, zise ea prin comunicator. Dacă reușești să-l scoți, atunci vor trage în seif.

Shigar nu respinse planul din start. Departe de el gândul de a-i ajuta pe Hutti în scopurile lor corupte, dar Republica avea nevoie de tot ajutorul pe care îl putea primi în războiul împotriva Imperiului. Nu era misiunea lui principală, dar era totuși importantă.

— În regulă, începu să spună.

Apoi se întâmplară două lucruri care îi îndepărtară din minte orice gând despre navicomputer. Mai întâi, droidul care o ataca pe fata Sith dispăru. În al doilea rând, tunul laser trase din nou, iar proiectilul fu deviat pentru a treia oară în perete.

În aceeași secțiune a peretelui, își dădu seama Shigar. Salvele nu ricoșau la întâmplare. Erau dirijate țințit.

— Nu mai trageți! strigă el în comunicator. Spune-i să nu mai tragă!

Larin își bătuse casca, crezând în mod evident că nu-i auzise bine ordinul.

Fata Sith se mișca, urmărind o urmă din aer. Aceasta trăgea înapoi spre ea cu impulsuri albastre apărute de nicăieri și ricoșând în bariera ei de Forță.

Chestia-droid aproape invizibil se îndrepta spre cei doi necombatanți pe care îi văzuse Shigar mai devreme.

— Am spus să nu mai trageți! Își flutură brațele pentru a-și transmite urgența. Acum!

Twilekul îl ignoră. O altă salvă intra în perete, lărgind craterul care fusese deja săpat în el. Încă o dată, gândi Shigar alarmat. Asta era tot ce mai trebuia pentru a strica totul.

Armele de mână nu erau suficient de puternice pentru ca droizii să poată trage singuri, așa că se foloseau în schimb de armamentul Hutilor. În loc să-i ucidă, tunul laser avea să-i elibereze.

Shigar strânse din dinți și sprintă înainte. Dacă Larin nu putea să-l oprească pe Twilek, avea să se arunce asupra droidului camuflat și să sperie că va reuși acolo unde eșuase Sithul. Ca de departe, auzi vuietul propulsorului lui Stryver trecând pe deasupra lui, dar semnificația acestui lucru îi scăpă. Împușcătura de care se temuse veni de la tunul laser și ricoșă din scutul electro-oglină, în gaura tot mai adâncă din perete. Fisuri lungi se răspândiră din ea și, dintr-o dată, zidăria se prăbuși de pe perete. Cei doi necombatanți se aflau direct în calea dărâmăturilor. Shigar avea de ales. Putea să intercepteze droidul sau să-i salveze pe cei doi. Nu le putea face pe amândouă. Avu la dispoziție doar o fracțiune de secundă pentru a se decide.

Ignorându-și durerea și epuizarea, lăsă Forța să curgă prin el și făcu singurul lucru pe care îl putea face.

* * *

Dinții lui Yeama erau rânjiți de hotărâre, în timp ce trăgea în hex. Larin strigă la el să se oprească – și ea ghicise intențiile droidului, la fel ca Shigar – dar Twilekul era orbit de hotărâre. Credea că face ceea ce trebuie. Credea sincer că era pe punctul de a-și învinge ținta. Nu voia să asculte. Se pregăti să-l smulgă fizic pe Yeama de la comenzile tunului laser, dar vuietul în creștere al unui propulsor o făcu să își ridice privirea. Stryver era pe drum. Trebuie să fi văzut și el ce făcea tunul laser. Dar el nu zbura să apere breșa, așa cum făcea Shigar. Venea direct spre ea.

Larin abia își dădu seama la timp de intențiile lui. Se aruncă departe de tun și se adăposti. În spatele ei, tunul izbucni într-o minge de flăcări. Bucăți de metal trecură pe lângă ea, unele dintre ele izbindu-se de armură. Un val de căldură o înghiți. Se simțea de parcă o prinsese un rancor între fălci și o scutura înainte și înapoi.

Când se termină, se uită înapoi la tunul laser. Era o ruină fumegândă, distrusă de rachetele lui Stryver. De Yeama, nu mai era nici urmă.

Stryver ateriză lângă ea. Armura lui era la fel de înnegrită și lovită ca și a ei.

— Intră în seif. Distruge tot ce găsești acolo.

— Ce ai de gând să faci?

— Să termin lucrurile. Am văzut destul.

În timp ce vorbea, se desprinsese mai mult din peretele deteriorat, dezvăluind un spațiu gol pe partea cealaltă. Hexurile se îndreptau deja spre deschidere, urmate de fata Sith. Stryver mârâi și se ridică în aer, activând sistemele de arme pe care nu le folosisese încă împotriva droizilor. Larin îl privi plecând, gândindu-se bine.

Va fi timp de gândire mai târziu, își aminti ea. Prioritatea era să pună capăt crizei actuale. Stryver nu se abținea de la a lua măsuri drastice pentru a face exact asta – uciderea lui Yeama pentru a scoate tunul din funcțiune era doar un exemplu – și părea să știa despre ce vorbea.

Privind în jurul ei, găsi două dintre gărzile bietului Potannin și le chemă la ea.

Mișcându-se cu grijă printre dărâmături, se îndreptară spre anticamera marcată de luptă și spre gura deschisă a seifului.

* * *

Ula privi cu groază la masa de zidărie care cobora spre el. Nici el și nici Jet nu puteau face nimic pentru a evita să fie striviți, iar droidul lui Jet era prea departe pentru a interveni. Nu mai era timp pentru ultimele regrete sau pentru a se răzgândi.

Legea gravitației era de nezdruccinat, chiar și pe Hutta cea fără de lege.

Își ridică brațele într-o încercare zadarnică de autoconservare și închise ochii. Dar nu muri. Gândurile sale se agitau cu o vitalitate din ce în ce mai stupefiantă, până când, în cele din urmă, îi trecu prin minte că cineva intervenise pentru a-l ajuta să mai trăiască puțin. Deschise ochii. Avalanșa fusese deviată în jurul lor de o forță invizibilă. *De către Forță*, își dădu el seama în timp ce se uita în jur în căutarea sursei salvării sale. Era Jediul, care stătea în picioare cu mâna stângă întinsă într-un gest de protecție și cu o expresie feroasă. Ula însuși nu simțea absolut nimic evident din acel gest, dar era profund recunoscător că pietrele păreau să se supună fără probleme.

Un alt vuiet veni de sus. Zidul nu era stabil. Jediul devie o altă lespede în cădere, care se prăbuși lângă ei cu un sunet tunător.

— Haide, spuse Jet, trăgându-l de braț. Cred că e timpul să găsim un alt loc unde să stăm.

Ula fu de acord din toată inima. Măcinat de conflict, dar recunoscător, îi mulțumi din cap Jediului și se grăbi alături de Jet să iasă din zona de pericol. Jet îi conducea spre ceea ce fusese cândva ieșirea exterioară a sasului de securitate, dar care acum era o cărare deschisă printre munții de moloz. Droidul lui Jet aștepta acolo, făcându-i semn cu brațele. Țeava butucănoasă a tunului laser ieșea dintre două plăci mari. În spatele ei, Ula îi putea vedea pe Larin și Yeama luptându-se pentru comenzi. Apoi, Stryver se năpusti, trăgând asupra tunului. Larin sări sau fu aruncată la distanță, iar inima lui Ula bătă cu putere în piept. Era rănită? Putea să o ajute?

Jet îl trase jos în timp ce tunul exploda, iar schije zburau în jurul lor. Își acoperi cu întârziere capul cu mâinile, simțindu-se de parcă și-ar fi petrecut ultima oră în acea poziție. Asta nu se cuvenea unui agent Imperial, își spuse el însuși, obosit de propria lașitate. Avusese cândva aspirații de agent cifrat, a cărui sarcină era să negocieze exact astfel de situații. Iată-l aici, chiar în mijlocul lucrurilor, și ce făcea? Când nu era salvat de Jedi, se ghemuia și se plângea la cel mai mic zgomot. Pur și simplu nu era bine. Droizii erau ocupați cu Stryver, Shigar și Sith. Calea spre anticameră era larg deschisă.

— Mă duc să văd ce e acolo, spuse el. Vii?

Jet se uită la el de parcă ar fi înnebunit de tot.

— Nu poți fi serios.

— De ce n-aș fi? E șansa mea de a intra înaintea celorlalți.

— Asta nu înseamnă să trișezi?

— Dacă da, nu sunt singurul. Uite. Îl apucă pe Jet de umăr. Larin se mișcă deja. Trebuie să opresc Republica să ajungă prima.

— Cred că vrei să spui *Imperiul*, prietene, spuse Jet, zâmbind încordat.

Ula se înroși.

— Da, da, bineînțeles. Exact asta am vrut să spun.

— Reprezentantul Nirvin este acolo. Nu cred că îi mai pasă prea mult, în orice caz.

Jet arătă spre un corp atât de zdrobit încât nu putea fi identificat. Ula tresări și își feri ochii.

— Oricum ar fi, eu mă duc. Poți să vii și tu dacă vrei. Nu-mi pasă.

— În regulă, în regulă – dar ține capul jos!

Jet își șterse palmele pe pantalonii prăfuiți și preluă conducerea, ca și cum făcând asta ar fi putut crește șansele ca vreunul dintre ei să se întoarcă în viață.

Capitolul 18

Zidul se prăbuși în ciuda eforturilor Jediului de a-l susține. Aerul proaspăt intră cu un val de praf și cenușă. Droidul aproape invizibil al lui Ax sări agil de pe o proeminență pe alta spre deschidere. Din două salturi, ajunse la gaură și sări în lumina de afară.

Droidul care venea în urma lui trase asupra lui Ax. Salvele sale deveniseră cumva purpurii, iar acum aveau o putere mai mare. Ea se rostogoli, păstrându-și scutul intact, și reflectă impulsurile înapoi spre el. Se ridică și mai mult praf, iar droidul dispăru în nor. Nu avu nevoie să folosească Forța pentru a ști că plecase pe urmele amicului său. Stryver era pe urmele lor, cu propulsorul aprins. Ax risca să se ardă în urma lui, atât de aproape îl urmărea. Jediul o urmă, părând istovit și lovit. Se gândi să se întoarcă asupra lui și să-l lovească, profitând de șansa de a termina ceea ce începuseră mai devreme, dar acum o conduceau preocupări mai importante. Auzea droizii țipând în timp ce dădeau buzna în populația neștiutoare a palatului lui Tassaa Bareesh. Sunetul vocilor lor îi alimenta dorința de a-i distruge, de a-i vedea pe toți foarte, foarte morți.

Evocii și ceilalți extraterestri alergau peste tot, fugind atât de droizi, cât și de Mandalorianul care trăgea în hexuri. Rachetele sale de șoc doborau tavane și pereți în calea droizilor, împiedicându-i să ajungă prea departe. Aceștia ripostau, provocând și mai multe pagube colaterale. Dacă se continua așa, gândi Ax, nu va trece mult timp până când toată casa lui Tassaa Bareesh va fi distrusă. Dar nici că-i păsa de asta.

Când Stryver fu în raza de acțiune, își folosi lansatorul de plase pentru a doborî droidul semi-vizibil. Nu mai încercase această tactică până atunci, observă ea.

În plus, plasa era diferită de cea pe care o folosisese pe ea. De ce își schimbase tactica era, totuși, mai puțin important în acest moment decât faptul că funcționa. Sârma plasei era electrificată și transmitea un impuls puternic de energie pe pielea argintie a droidului. Creatura cu șase picioare avu spasme și se contractă, aruncând scântei peste tot unde era atinsă de plasă. Gemetele sale căpătară o notă nouă, disperată, pe măsură ce camuflajul său ceda.

Ax se pregăti să se năpustească și să îl termine. Apoi se opri.

Ce naiba fac? Răspunsul întârzie surprinzător de mult să vină. Aceasta nu era lupta ei. Dacă nu cumva unul dintre droizi purta navicomputerul, nu avea nimic de câștigat dacă îi omora. Răzbunarea putea părea dulce în acel moment, dar ar fi fost plină de regrete mai târziu, dacă obținerea ei ar fi însemnat eșecul misiunii sale. Darth Chratis se va asigura de asta.

Cinzia, Lema Xandret. Ele erau cele care contau.

Jediul se repezi pe lângă ea, cu sabia ridicată. Lasă-l pe el să termine droidul căzut, decise Ax. Pentru el avea să meargă și acea pradă minoră. Apoi, el și Stryver puteau cu siguranță să-l termine singuri pe singurul droid rămas.

Fără să fie observată de niciunul dintre ei, se întoarse și se îndreptă înapoi spre sasul de securitate.

* * *

Shigar înjunghie măruntaiele droidului căzut, apăsând puternic pentru a pătrunde în metalul surprinzător de rezistent al exoscheletului său. Picioarele sale se încordară în plasă, nereușind nici să tragă în el, nici să-și formeze apărarea electro-oglină. Scântele încă se descărcau în jurul său, iar Shigar avu grijă să nu fie nici ars, nici electrocutat. Așa cum era, firele de păr de pe brațe i se ridicaseră, electrizate chiar

și de-a lungul lamei sabiei sale de lumină.

Organele de simț strălucitoare ale droidului deveniră negre mate când acesta muri. Se prăbuși pe spate cu un zgomot metalic, iar picioarele îi atârnavă moi. Shigar continuă să lucreze prin corpul său, asigurându-se că nu supraviețuia nimic. Carcasa se despică, revărsând mai multe emisfere albe, ca niște cochilii. Temându-se că acestea ar putea crea un fel de atac de ultim moment, Shigar le spintecă și pe ele. Acestea suierară și colapsară, lăsând să se scurgă un lichid roșu închis.

Când fu absolut sigur că droidul nu mai avea viață, se îndepărtă de spate și se repezi după Stryver. Ultimul droid îl împrăștia pe Mandalorian cu noile sale impulsuri puternice, menținându-se mult în afara razei de acțiune a lansatorului său de plase.

Stryver, la rândul său, reușise să-l manevreze într-o fundătură și să-l blocheze între el și un trio de gărzi de securitate Nikto. Blasterele lor erau inefficiente împotriva armurii hexului, dar aveau un efect de distragere a atenției.

Shigar veni în spatele Mandalorianului și se gândi cum ar putea ajuta cel mai bine. Acoperișul era jos și mult mai puțin solid decât cel al sasului de securitate. Întinzându-se prin Forță, slăbi o grindă cheie și aduse o ploaie de cărămizi și plăci de tavan asupra droidului. Distragerea atenției fu suficientă pentru ca Stryver să se apropie îndeajuns de mult pentru a arunca plasa.

Droidul căzu cu un țipăt de durere și furie. Stryver trase trei grenade de șoc în pieptul său, fără să-i pese de Nikto care stăteau în apropiere. Shigar trecu pe lângă el pentru a termina el însuși droidul, înainte ca altcineva să fie rănit.

Înainte să-i dea lovitura de grație, încercă să vorbească cu el.

— De ce lupti?

— Noi nu recunoaștem...

— Ești un droid de luptă. Trebuie să ai protocoale de bază.

— ...nu vă recunoaștem...

— Cine este comandantul tău? Creatorul tău?

— ...autoritatea! Noi...

Stryver se aplecă pe lângă el și își înfipse bastonul cu șocuri pliabil în pieptul droidului. Picioarele i se zbatură, apoi țipă atât de jalnic încât lui Shigar aproape că îi fu milă de el. Apoi, funcția vocabularului său se degradează și vocea sa deveni puțin mai mult decât niște tonuri electronice pătrunzătoare.

Shigar se bucură când, în cele din urmă, tăcu. Comunicatorul său bâzâi.

— Shigar, sunt în seif, spuse Larin. Trebuie să vezi asta.

— Ce este?

— Nu știu. Este...

Cu o explozie de paraziți, comunicatorul se opri. Shigar se întoarse și fugi înapoi pe unde venise, corpul masiv a lui Stryver fiind la cinci pași lungi în fața lui.

* * *

Larin păși cu grijă pe pata de metal topit care fusese odată ușa seifului. Era încă fierbinte. Simțea căldura chiar și prin cizmele ei izolate. Dar era solidă, iar tălpile ei rezistară. Corpul droidului ucis de tun zăcea în apropiere, cu cele opt picioare întinse și corpul dublu inert.

Cercetă rapid anticamera și constată că era goală. Ceea ce fuseseră cândva pereți albi erau acum înnegriți și cicatrizați, dar celelalte trei seifuri rămăseseră bine închise. În centrul încăperii se afla o depresiune care semăna cu o gură de tunel. Cu toate astea, ferocreta resolidificată o închisese, urmată de un strat de metal topit de la ușa. Satisfăcută că nimic nu avea de gând să o atace pe la spate, Larin se apropie de ușa în sine. Pușca era armată și pregătită, și mai avea și întăriri înarmate. Membrii echipei lui Potannin erau tăcuți și eficienți. Iar ceea ce era cel mai important, îi executau ordinele.

Interiorul seifului era luminat de un singur glob care pâlpâia. Prin sclipirile de

lumină pe care le oferea acesta, ea văzu în sfârșit obiectul pe care îl descrisese Potannin: un cilindru scund, bombat, din argint strălucitor. Imaginea unui soldat cu cicatrice de luptă, care stătea în spatele armei, se reflecta în partea sa frontală curbată. În lumina neregulată, părea deopotrivă amenințătoare și ezitantă. Gesticulând cu economie, le ordonă membrilor echipei lui Potannin să intre pe lângă ea. Cei doi porniră în direcții separate, venind în jurul obiectului pentru a-l acoperi din fiecare unghi. Unul dintre ei călcă pe un tub lung de sticlă care se sfărâmă cu un sunet alarmant.

Nimic sinistru, remarcă ea cu ușurare. Nu era nici urmă de navicomputer.

Distrugeți tot ce găsiți, îi spusese Stryver, iar ea venise înarmată cu grenade pentru a face exact asta. Dar nu avea de gând să facă nimic nehibzuit. Cine știa ce informații valoroase puteau dispărea pentru totdeauna dacă acționa pripit? Poate că fusese dată afară din Forțele Speciale ale Republicii, dar asta nu însemna că urma să primească ordine de la un Mandalorian fără să-și pună întrebări.

Larin făcu un pas înainte. Cizma i se prinse de ceva și, când se uită în jos, văzu mai multe fire strălucitoare de argint care îi traversau calea. Își dădu seama într-o clipă ce ar putea fi și puse mâna pe comunicator pentru a-l suna pe Shigar.

Cu o pocnitură, partea de sus a obiectului argintiu se desfăcu. Din el ieși un alt droid. Ea scăpă comunicatorul și căzu într-un genunchi, cu pușca ridicată pentru a trage. Droidul veni direct spre ea, cu picioarele zbatându-se și țipând ca un nebun. Forma lui sălbatică era înghețată într-o străfulgerare de lumină, arătând ca un gândac pe o fereastră. Ea observă cinci brațe de diferite lungimi și petice pe corpul său prin care lumina trecea fără probleme. Salvele puștii ei făcură mai multe găuri prin el și îl aruncă pe spate, zbatându-se și țipând. Ea se dădu înapoi, cu inima bătându-i cu putere, trăgând glonț după glonț în droid și în obiectul din care ieșise. Acest droid nu era complet. Asta era evident, chiar și din scurta privire pe care o aruncase. Dacă ar fi fost, acum ar fi fost moartă. Era nou, făcut de la zero în interiorul obiectului scos din *Cinzia*. Așa cum fuseseră și ceilalți. Droidul se opri din mișcare. Ea făcu un semnal de încetare a focului și fu recunoscătoare pentru liniștea bruscă. Aerul era înțesat de fum și de descărcări statice. Tic-tac-ul metalului care se răcea era singurul sunet.

Se apropie de droidul rănit de blaster și de obiectul care îl făcuse. Stând precaută deasupra acestuia din urmă, își îndreptă pușca spre *gura* lui deschisă și privi înăuntru. Văzu o masă de fire argintii și manipulatori subțiri, care încă se mișcau în ciuda pagubelor suferite. Trase două focuri de armă în gură, iar masa involburată deveni frenetică. Apăru o jumătate de picior de droid, atrofiat și deformat. Apoi, un organ senzorial negru apăru și dispăru.

Larin știa acum ce era. Era o fabrică compactă de droizi și fusese ocupată încă de când Huttii o plasaseră aici, trimițând fire minuscule în căutare de metale și energie, infiltrându-se în sistemele de securitate și luând tot ce avea nevoie. De aici și firele de care dăduseră ea și Shigar sub seifuri. De aici și lipsa alarmelor.

Puse pariu cu ea însăși că, dacă ar fi luat un cuțit și ar fi lovit pereții metalici ai seifului, i-ar fi găsit subțiri – suficient de subțiri pentru a păcăli o privire neatentă, dar în rest, complet goliți și dizolvați, atom cu atom, pentru a fi folosiți în activitatea secretă a fabricii. *Construirea de droizi vicioși, determinați, reticenți, care nu acceptau ordine.*

De ce? Asta era un cu totul alt mister. Dar chestia încă se mișca, încă funcționa. Dacă i se dădea suficient timp, paria că se va repara singură și o va lua de la capăt. Nu era de mirare că Stryver voia să fie distrusă. Scoase comunicatorul.

— Shigar, sunt în seif, spuse ea. Trebuie să vezi asta.

— Ce este?

— Nu știu. Este...

Ceva roșu trecu prin fața ochilor ei. O durere puternică îi lovi mâna care ținea comunicatorul. Ea privi cu groază rana teribilă, cauterizată, în locul unde fuseseră odată degetele ei.

Peste zumzetul sabiei purpurii, fata Sith spuse:

— Dă-mi navicomputerul sau îți vei pierde capul.

* * *

Ula se aplecă să vadă ce se întâmpla în interiorul seifului. El și Jet se aflau în anticameră și tocmai se pregăteau să se aventureze înăuntru după Larin, când sunetul focurilor de blaster îi făcu să se oprească. Clipe de lumină puternică luminară spațiul îngust. Larin și cei doi tovarăși ai ei trăgeau în ceva. Dar în ce? Nu într-un alt droid, cu siguranță! Ula și Jet se aruncară la adăpost pentru orice eventualitate și își ținură capul plecat până când se stinse zgomotul focurilor de armă.

Ula își ridică privirea. Putea să vadă silueta lui Larin aplecată asupra obiectului pe care i-l arătase Yeama. Partea de sus a acestuia era deschisă, iar ea trase de două ori în el. Era pe punctul să se ridice în picioare când ochii lui surprinseră ceva ce nu-și avea locul printre bucățile de piatră și alte resturi de pe podea. Era navicomputerul.

Probabil că unul dintre hexuri îl loviseră atunci când ieșise să lupte.

Se repezi după el înainte să-l vadă altcineva și să-l ia. Recipientul său din oțel transparent era intact, iar dispozitivul în sine nu arăta mai rău decât înainte.

Îl cuprinse un sentiment de triumf. Dacă reușea să deschidă cutia și să elibereze dispozitivul în sine, îl putea strecura sub mantie fără să-l vadă nimeni. Dar mai întâi trebuia să-i distragă atenția lui Jet. Dacă îl vedea contrabandistul, era sigur că avea să fie o altă luptă pentru el. Tot dezastrul extins putea să înceapă din nou.

În spatele lui răsunară pași și se întoarse, temându-se că descoperirea sa fusese deja dată în vileag. Era Sithul cu părul roșu. Fata se îndreptă spre seif, nu spre naicomputer. Ușurarea lui fu de scurtă durată. Sabia Sithului străluci și Larin tresări de durere.

— Dă-mi navicomputeul sau îți vei pierde capul.

Ula îngheță de groază.

— Nu-l am, spuse Larin, cu vocea încordată.

— Nu te cred.

Unul dintre tovarășii lui Larin trase în Sith. Ea devie cu ușurință proiectilul înapoi în gâtul lui. Soldatul căzu, zbătându-se, apoi rămase nemișcat.

— Spun adevărul.

— Voi număra până la cinci. Apoi voi începe să-l ciopârțesc pe prietenul tău. Și apoi va fi capul tău, promit.

Sithul se apropie de ultimul membru supraviețuitor al echipei de securitate a lui Ula. Acesta se dădu înapoi nervos.

— Unu.

Cutia care conținea navicomputerul era în posesia lui Ula. Tot ce trebuia să facă era să o predea Sithului și Larin ar fi fost salvată. Iar el ar fi livrat în siguranță informațiile către Imperiu. Era o soluție simplă la toate problemele sale.

— Doi.

Dar Ula nu putea să se mișca. Sithul și Imperiul nu erau același lucru. Oh, pentru trilioane de ființe erau inseparabile – Împăratul însuși era Sithul căruia i se supuneau toți ceilalți –, dar pentru el erau foarte diferite. Pe de o parte, Imperiul oferea o societate cu reguli și o justiție clar definită care, dacă i se permitea, putea aduce pace și prosperitate pe fiecare planetă din galaxie. Pe de altă parte, exista opresiunea și conflictul constant. Putea el, cu conștiința împăcată, să acorde vreun avantaj adeptilor celei din urmă? Ar fi vrut Larin să o facă?

— Trei.

Dacă ar putea să livreze navicomputerul Ministrului Logisticii. Cu siguranță ar putea găsi o modalitate de a-l folosi în avantajul lor. Imperiul era atât de mare încât nu i-ar fi lipsit resursele acelei lumi, indiferent de toate certurile care existau acum. Tot ce-și dorea Ula era șansa de a dovedi justetea principiilor sale. Nu-l deranja existența Sithului, dar nu trebuia să li se permită să calce în picioare pe toată lumea.

— Patru.

Totuși, nu avea rost să viseze. Ministrul Logisticii ar fi putut fi într-un cu totul alt univers. Nu putea să-i dea această piesă vitală din puzzle mai mult decât ar fi putut el însuși să se confrunte cu Sithul și să supraviețuiască. El era doar un pion într-un joc mult mai mare decât își putea imagina. Era nesemnificativ și dispensabil. Ce prostie să creadă că ar fi putut schimba vreodată modul în care se va sfârși totul!

Navicomputerul fusese destinat Sithului chiar din momentul în care apăruse.

— Cinci.

Sithul se apropie pentru a începe să lovească.

— Așteaptă! strigă el.

Toate privirile se întoarseră spre el. Sithul se uită la el cu ochi plini de ură. Jet părea la fel de șocat ca și cum lui Ula i-ar fi ieșit aripi și ar fi zburat până în tavan. Expresia lui Larin era ascunsă de cască, dar aceea era cea pe care dorea cel mai mult să o vadă.

— Poftim, îi spuse el Sithului, întinzând navicomputerul. Ia-l. Las-o în pace.

Expresia fetei deveni flămândă, triumfătoare. Ula nu voia să se apropie de acea sabie mai mult decât era necesar. Ridică cutia și i-o aruncă. La înălțimea maximă a zborului, o pânză strălucitoare se întinse și smulse cutia din aer

— Ce...?

Ula se întoarse.

Mandalorianul prinse cutia cu grijă într-o mână și aruncă în schimb ceva înapoi spre Ula. El prinse automat obiectul. Era o sferă metalică grea, cu o lumină roșie intermitentă.

— Nu! tipă Sithul, jefuită de premiul ei.

Stryver era deja în mișcare, ridicându-se cu propulsorul și îndreptându-se spre ieșire.

— Aruncă-l! strigă Jet către Ula. E un detonator termic!

Ula aruncă sfera departe de el, cât de tare putu. Aceasta se ridică și continuă să se ridice în timp ce Shigar, folosea Forța pentru a o împinge. Tactica nu era în întregime defensivă. Detonatorul explodează sus, în schela scârțâitoare care fusese cândva acoperișul sasului de securitate, chiar deasupra căii de scăpare a lui Stryver. Statuia lui Tassaa Bareesh se răsturnă și căzu. O avalanșă se prăbuși după ea, îngropându-l pe Mandalorian și o trupă de gărzi de palat care veniseră să înăbușe tulburarea.

Podeaua cedă și continuă să cedeze, în timp ce Stryver trăgea în jos, luând cu el valul de resturi spre nivelurile din adâncul palatului.

Mărâind, fata Sith plecă după el, hotărâtă să nu-și piardă premiul. Dispăru în amestecul de piatră și ferocretă și nu mai reapăru.

Ula făcu un pas spre Larin, dar Shigar i-o luă înainte.

— Ești bine? o întrebă Jediul.

Ea se sprijinea de exteriorul seifului, cu mâna stângă infirmă comprimată la subsuoară. Cu mâna dreaptă, își smulgea casca. Fața ei era albă și crispată.

— Voi trăi, spuse ea. Între timp, nu s-a terminat. Stryver se va îndrepta spre nava lui cu prima ocazie pe care o va avea. Trebuie să-i tai calea și să recuperezi navicomputerul, în orice mod posibil. Crezi că poți face asta fără mine?

Shigar aprobă din cap, cu buzele strânse, și plecă în fugă pe podeaua sfărâmată spre gaura din perete, sărind grațios de pe o grindă pe alta. Larin își menținu rânjetul până când Shigar dispăru din vedere. Apoi se prăbuși de durere.

Durerea lui Ula era diferită, dar nu mai puțin reală. Era clar că Larin avea o legătură strânsă cu Shigar. Jediul avea chiar și tatuaje asemănătoare cu ale ei. Era un fel de chestie culturală, cu siguranță. Poate că erau căsătoriți. Gândul îi făcea să îl doară pieptul. Știa că era ridicol să se simtă așa. Știa că nu se baza pe nimic. Știa că își construise totul doar în capul lui, iar asta îl făcea să fie un idiot de cea mai înaltă clasă. Avea lucruri mai importante decât asta de care să își facă griji.

Bătălia pentru navicomputer se terminase. Forțele de securitate ale palatului lui

Tassaa Bareesh urmau să vină la fața locului pentru a face curățenie și a formula acuzații. Nu voia să fie acolo când se va întâmpla asta. Loialitatea lui era atât de compromisă, încât nu era sigur că ar fi putut convinge pe cineva că era nevinovat.

— Stryver se va îndrepta spre nava lui, așa cum a spus ea, îi spuse lui Jet, dar va face un ocol. Îl voi opri și voi vedea dacă pot salva ceva. Spune-i – spune-le celorlalți că mă voi întâlni cu ei la navetă.

Contrabandistul îl studie cu atenție, apoi spuse, pur și simplu:

— În regulă, amice. S-ar putea să am și eu nevoie să fiu luat de aici.

— Dar nava ta este...?

— Confiscată și fără echipaj. Jet ridică din umeri. Și ce este un căpitan de cargobot fără nava lui? Cred că ar trebui să încep să mă gândesc la o slujbă normală.

Ula îl bătu pe umăr cu ceea ce spera că era bonomia potrivită, pentru că era absolut autentică. O slujbă normală. Aceste trei cuvinte îl loviseră cu forța unuia dintre detonatoarele termice ale lui Stryver.

Se grăbi să plece, urmând cu o stângăcie infinit mai mare traseul lui Shigar pe podeaua sfărâmată. Ignoră strigătele și țipetele care veneau de la nivelurile inferioare. Ignoră tremuraturul mâinilor sale. Își ținea mintea bine fixată pe obiectivul său.

În docul palatului se afla o navă Imperială. Spre ea se îndrepta. Dacă putea ajunge acolo înainte ca nava să plece, putea să-și dezvăluie adevărata identitate și să ceară ajutor. Ar putea scăpa cu Sithul și cu navicomputerul când fata va reveni după ce îl va vâna pe Stryver și va putea, în sfârșit, să se prezinte în fața superiorului său. Ar putea să renunțe la deghizare și să vorbească liber, fără minciuni sau înșelăciuni. Putea fi el însuși. Și apoi...

O slujbă normală?

Nimic nu-l atrăgea mai mult în acel moment.

PARTEA A TREIA
URMĂRIREA

Capitolul 19

Ax se simțea de parcă ar fi fost înghițită cu totul de un melc spațial. Chiar și prin bariera de Forță pe care o aruncase în jurul ei ca protecție împotriva valurilor de rocă ce se prăbușeau, fiecare muchie ascuțită și presiune zdrobitoare îi stoarcea complet respirația. Aproape instantaneu, renunță să mai încerce să-și ghideze coborârea.

Se consolă știind că Stryver trebuie să se descurce la fel de rău. Evadarea pe acea cale era culmea disperării. Îi admira curajul, chiar dacă îl disprețuia pentru că luase navicomputerul înaintea tuturor celorlalți.

Totuși, nu se terminase încă. Îl va găsi, indiferent de ce ar fi fost nevoie pentru asta. În niciun caz nu avea de gând să se prezinte la Maestrul ei cu mâinile goale.

În cele din urmă, agitația se mai domoli și reuși să se descurce printre resturi, folosind Forța pentru a da la o parte pietrele și pietrișul, tăind obstacolele mai mari cu sabia atunci când era nevoie. La fiecare pungă de aer se oprea să respire, recunoscătoare pentru fiecare gură de oxigen. Era aproape complet întuneric, dar foarte zgomotos. Atunci când molozul însuși nu gemea și nu se măcina în jurul ei, putea auzi voci care strigau după ajutor. În cele din urmă, un braț ieși în aer liber, apoi capul. Un trio de Evocii prăfuiți o apucară de subsuori și începură să tragă. Ea îi scutură și reuși să iasă singură. La vederea sabiei de lumină, sclavii guițară și fugiră.

Ax se șterse de praf. Acum, urmează Stryver.

Ieșise într-un fel de dormitor, cu paturi suprapuse pe doi pereți și restul strivit sub avalanșă. Adevărata amploare a prăbușirii era greu de măsurat. Putea să fi căzut zece de niveluri sau doar unul singur. Judecând după sărăcia relativă pe care o văzuse în jurul ei, totuși, presupus că se afla la mare distanță de etajele superioare luxoase. Astea erau paturile sclavilor, nu ale valeților.

Stryver trebuia să fie mai jos, și ar fi vrut să urce. Ascensiunea lui, fără îndoială, nu va fi una liniștită. Închise ochii și nu se mai gândi la țipete, la resturile care se rostogoleau, la împușcăturile ocazionale de blaster. Căuta un sunet anume din mulțimea care o înconjură. Ar fi fost slab, dar cu siguranță ar fi fost acolo.

Văjăitul propulsorului lui Stryver.

Iată-l. În momentul în care îl avu, își învârti sabia într-un cerc în jurul picioarelor ei. Podeaua căzu sub ea, dar ateriză cu un echilibru perfect în mijlocul încercării unui sclavagist Hutt de a-și salva coada din poziția în care ar fi fost strivită sub zidul căzut. Îi ignoră pe toți cei implicați, trecu la cel mai apropiat zid și tăie o ușă improvizată prin care trecu la rândul ei. Intră într-o sală de tortură, unde sclavii indolenți sau neascultători erau pedepsiți public pentru a servi drept exemplu pentru ceilalți. Din nou, Ax nu se opri să admire tehnicile Dugului responsabil. Observă doar că multe dintre țipetele pe care le presupusese a fi cauzate de prăbușirea clădirii veneau de fapt de aici.

Trecu printr-un alt perete, iar propulsorul lui Stryver răsună cu siguranță mai tare. Putea, de asemenea, să distingă bubuitura surdă a tunului său de asalt din mulțimea de alte sunete. Ca și Ax, își folosea armele din arsenal pentru a-și croi drum prin palat. Acolo unde nu existau uși sau coridoare, nu ezita să-și facă propriile uși.

Ax ocoli marginea unei gropi adânci de rancor. Fiarele masive răcniră spre ea, infuriate de toată agitația. Îndrumătorii făceau tot posibilul să le țină în frâu, folosind lanțuri, cârlige și greutatea mari, dar rancorii nu erau atât de ușor de stăpânit. Țipătul scurt al unuia dintre supraveghetori o urmări pe Ax în timp ce aceasta sărea cu Forța prin incintă în urmărirea prăzii sale. Propulsorul era acum destul de aproape încât îi putea mirosi gazele de eșapament. Trecând printr-o curte cu vechituri, o cantină și o instalație de reținere a gazului Tibanna, Ax ajunsese în sfârșit pe urmele lui Stryver.

Urma fu imediat recognoscibilă. Tunul său de asalt făcuse să explodeze un tunel în diagonală, în sus, prin toate structurile din calea sa. Seria de găuri trecea prin pereți și podele într-o linie perfect dreaptă. La capătul ei, Ax putea vedea o licărire de lumină strălucitoare: urma incendiară a propulsorului.

Strângând din dinți de nerăbdare, porni pe urmele lui. Fiecare salt o ducea cu o treaptă mai sus pe scara ad-hoc. Suprafețele pe care ateriza erau nesigure. Uneori se prăbușeau sub ea, alteori alunecau, încă topite de la căldura tunului. Uneori, lumea trăgea în ea, înfierbântată de trecerea violentă a Mandalorianului. Ax își păstră ritmul și devia fiecare împușcătură. Nu se opri pentru nimic și pentru nimeni.

Se apropia tot mai mult de Stryver. Acesta nu se uita în spatele lui. Atenția lui era concentrată doar pe urcare. Dincolo de strălucirea propulsorului, ea putea vedea cutia de oțel transparent strânsă cu putere în mâna masivă.

Navicomputerul era încă înăuntru. Era cât pe ce să se întindă după el prin Forță, dar se abținu. Dacă își dezvăluia prezența prematur, Stryver ar fi avut timp să reacționeze. Mai bine să-l lovești de la spate și să iei premiul din mâinile lui moarte. Mai urcă două etaje. Trei. Ridică o barieră pentru a împiedica căldura propulsorului să îi ardă pielea. Patru etaje. Acum era atât de aproape încât ar fi putut să se întindă și să-i pună piedică. Pocnetul tunului era asurzitor.

Acum.

Se repezi la navicomputer chiar în momentul în care Stryver țâșnea prin acoperișul palatului. O strălucire maronie îi lovi, iar Ax miji ochii în timp ce se lupta pentru a intra în posesia cutiei. Stryver nu se arătă surprins, deși pierdu momentan controlul propulsorului. Zburară în spirală pe deasupra acoperișului, în timp ce gârziile îi improșcau cu focuri de blaster. Măinile înmănușate ale lui Stryver dădură drumul cutiei. Pentru o clipă, ea simți triumful. Se pregăti să se îndepărteze de el cu o lovitură de picior. Apoi, mâna lui stângă se repezi să o prindă de gât, în timp ce dreapta ridică tunul de asalt și trase în stomacul ei. De aproape, împușcătura fu ca și cum ar fi fost lovită de mașină aeriană în plin zbor. Dacă nu ar fi avut bariera de Forță, întreaga ei secțiune mediană ar fi fost vaporizată instantaneu. Așa, fu doar aruncată înapoi din strânsoarea lui crudă și fu lăsată întinsă, momentan fără simțuri, pe acoperiș.

Stryver prinse cutia cu o singură mână și zbură spre cer.

Ax privea amețită, prea uimită pentru a simți altceva decât curiozitate. Unde se ducea? Nu era posibil ca propulsorul să aibă suficient combustibil pentru a-l duce prea departe. Tassaa Bareesh ar fi pus un preț pe capul lui într-o oră – un preț suficient de mare pentru a garanta că nu va părăsi niciodată Hutta. Apoi, apărură la vedere o formă neagră și elegantă. O navă. Recunosc formele unghiulare ale unei nave de recunoaștere Kuat, dar nu putu determina modelul. Coborî la joasă înălțime pentru a-l intercepta pe Stryver, apoi urcă pe cer. Prada ei dispăruse, iar ea nu simțea nimic.

O formă neclară îi blocă vederea cerului norios. Se concentră mai mult. Era un paznic Nikto. Fu împinsă de o cizmă, ca și cum ar fi vrut să se asigure că era vie sau moartă. I se alătură un alt Nikto, apoi un al treilea. Îi privi ca de pe fundul unei fântâni adânci și întunecate.

Te voi ucide, Dao Stryver, sau voi muri încercând. Furia ei se întoarse, ca și viața însăși. Pierduse navicomputerul, dar asta nu trebuia să fie sfârșitul lumii. Va găsi o altă cale de a-i mulțumi pe Darth Chratis și Consiliul Întunecat – și pe ea însăși, de asemenea. Oricum, nu era vorba de Stryver și de navicomputer. Era vorba de locul unde duceau. La misterioasa lume cu metale rare. La fugarii de justiția Imperială. La mama ei. Nu se putea termina aici. Nu va permite asta.

Sări în picioare într-o clipită. Cele câteva zeci de gârzi care se îndreptau spre ea de pe acoperiș nu aveau să fie o problemă. Primul ei pas fu să elaboreze un nou plan. Furtul navicomputerului și descifrarea secretelor nu avea să mai fie, evident, posibile acum. Stryver îl avea, iar ea nu-și făcea deloc iluzii în ceea ce privește probabilitatea ca el să împărtășească acele secrete. Trebuia să existe o altă cale. Tot ce trebuia să facă era să o găsească.

Palatul era în tumult în timp ce ea se lupta să se întoarcă la locul bătăliei cu droizii – *hexurile*, cum auzise că le numise cineva. Avea sens să se întoarcă la locul faptei, deoarece numai acolo mai existau șanse să afle ceva despre originile lor. Totuși, nu era sigură ce anume spera să găsească. Poate că contrabandistul nu le spusese Huttilor tot ce știa. Poate că va putea să-l tortureze pentru a extrage toate informațiile.

În timp ce mergea prin holurile labirintice ale palatului, trecu pe lângă o grămadă de Gamorreni care îl purtau deasupra capetelor pe Jediul captiv, inconștient. Zâmbi, dar nu se opri. Era bine să vadă pe cineva care se simțea mai rău decât ea.

Când ajunse la ruinele sasului de securitate, îl găsi sigilat în spatele unei aglomerări dense de gârzi care mânuiau tunuri laser. Gaura din perete era protejată de un rând de scuturi portabile de particule. Să intre, nu avea să fie la fel de ușor ca atunci când ieșise – și nu avea nicio intenție să se târască înapoi prin avalanșa de moloz. Lupta era o opțiune, bineînțeles, dar oboseala începea să-și ia tributul. În circumstanțe mai bune, nu s-ar fi lăsat niciodată bătută de Stryver.

Trebuia să fie *mai deșteaptă*, mai degrabă, decât *mai puternică*.

Retrăgându-se într-un loc liniștit pentru a se gândi, examinează tot ce știa despre hexuri. Nu era mare lucru. Aveau o singură minte – dar ce știa ea despre mințile pe care le posedau? Refuzau să recunoască orice autoritate în afară de cea a creatorului lor. Îi ucideau fără milă pe toți ceilalți. Mai era ceva ce putea spune despre ei?

Își aminti cum îl păcăliseră pe Twi'lek să le deschidă o cale de scăpare prin zid. Asta arăta ingeniozitate și viclenie, calități care lipseau multor droizi, dar nu tuturor. Nu era o trăsătură unică a designului lor.

Ceva îi dădea târcoale prin profunzimile creierului. Un gând se frământa acolo, împingându-se cu ezitare în față pentru a fi luat în considerare.

Evadarea. Hexurile încercaseră să evadeze. Și unde anume încercau să fugă? Acasă.

Dar de unde știau ei unde era casa? Răspunsul la acea întrebare îi izbucni în minte cu o claritate cristalină. Navicomputerul nu era singura hartă.

Ax se mișcă, ocolind ruinele până când găsi calea pe care o luaseră cei doi droizi evadați. Nimeni nu i-a stat în cale până când ajunse la primul dintre ei. Acesta era izolat de Gamorreani, iar ea îi lăsa în pace. Jediul distrusese foarte meticulos acel hex, vărsându-i mațele într-o dezordine de argintiu și roșu. Al doilea, spera ea, va fi într-o stare mai bună. Era și el izolat, dar putu vedea printre gârzi că trupul îi era intact, încălzit într-o plasă ca un animal prins într-o capcană.

Perfect, gândi ea, aducându-și sabia de lumină în joc. Când avu droidul în siguranță pe umăr, nu mai trebui decât să plece. Acest lucru se realiză la fel de ușor ca și cum ar fi mers prin palat până la portul spațial, unde o aștepta naveta Imperială. Securitatea palatului fusese înăsprită în încercarea de a împiedica pe oricine să plece. Încercarea era sortită eșecului.

Două gârzi Imperiale înarmate stăteau la datorie lângă ușa interioară a sasului. O salutară când intră.

— Vreo problemă? îi întrebă ea.

— A fost un tip care a dat târcoale navei Mandaloriene înainte ca aceasta să decoleze, spuse unul dintre ei.

— Și un nemernic non-uman care a încercat să intre aici, spuse celălalt. L-am trimis la plimbare.

— Foarte bine.

Urcă încrezătoare pe rampă și intră în cabina de pilotaj, unde o aștepta pilotul. El observă aspectul ei prăfuit și zdrențuit, dar nu făcu nicio remarcă.

— Plecăm, spuse ea. Anunță-l pe Darth Chratis de întâlnirea noastră iminentă. Vreau să fie pregătit un tehnician de droizi în momentul în care andocăm.

— Da, my lord. Dar cum rămâne cu Reprezentantul?

— Nu mai este printre noi.

Pilotul aprobă din cap cu nesiguranță, comparând în mod evident ordinele sale

permanente cu cele pe care tocmai le primise. Un Sith era întotdeauna mai mare decât un ofițer superior. Asta era singura concluzie disponibilă.

În timp ce repulsoarele se încălzeau, Ax luă hexul mort și îl depozită în cala securizată care fusese pregătită pentru navicomputer. Această încărcătură nu era mai puțin prețioasă. Partea bună la un droid era că, deși *mort* însemna în mod indiscutabil mort, memoria avea nevoie de timp pentru a se estompa. Cu expertiza potrivită, locația lumii misterioase ar fi putut fi extrasă din datele stocate în carcasă, iar succesul ei ar fi fost asigurat.

O strălucire caldă o cuprinse, parte de ușurare, parte de mândrie, parte de epuizare. Abia aștepta să se așeze. Dar mai întâi trebuia să facă ceva. Naveta tocmai decola când se întoarse în cabina de pilotaj. Privi pe fereastră spre portul spațial și spre grupul minuscul de nave.

— Cu ce navă a sosit Reprezentantul Republicii?

— Aceea, spuse pilotul, indicând o navă butucănoasă, cu botul gros, care se sprijinea pe patru picioare late.

— DISTRUGEȚI-O, spuse ea.

— Da, my lord.

Tunul navei trase, mitraliind partea din spate a navei lipsite de apărare. Aceasta izbucni într-o minge de flăcări atât de strălucitoare încât eclipsă soarele.

Ax zâmbi satisfăcută în timp ce acoperișul plin de găuri al palatului era lăsat în depărtare. Cu puțin noroc, gândi ea, aceea era ultima dată când mai vedea Hutta.

Capitolul 20

Shigar văzuse portul spațial în planurile palatului, dar nu mai fusese acolo până atunci. Se mișcă repede și cu grijă pe coridoarele palatului, numărând colțurile și notând reperele în timp ce evita gărzile și cordoanele de securitate. Să se rătăcească sau să fie blocat, era ultimul lucru de care avea nevoie. Stryver avea mai mult de mers, dar cunoștea mai bine planul. Dacă urma să aibă loc o altă confruntare, Shigar voia să aibă avantajul. De asemenea, în mintea lui, mai era și bunăstarea lui Larin. Dezbătu din nou dacă fusese înțelept să o aducă pe Hutta. Fusese de mare ajutor și o companie bună, de asemenea, dar acum era rănită, posibil mutilată, iar asta îi făcea perspectivele de viitor și mai sumbre. Jură să se asigure că mâna ei va fi îngrijită corespunzător, dar era oare suficient? Oare bunăstarea pe care presupusese că o făcea pentru ea se transformase într-o cruzime intolerabilă?

Îi era teamă de ceea ce ar fi crezut Maestra sa când ar fi văzut unde dusesse judecata lui. Era cu atât mai important, atunci, să reușească cu Stryver.

Întregul palat era agitat, ceea ce era de așteptat după exploziile de la nivelurile inferioare, lupta din sasul de securitate, droizii fugari care se dezlănțuiseră pe coridoare și prăbușirea pe mai multe niveluri pe care o generase Stryver. Alarmerle contradictorii se suprapuneau sălbatic, creând o aiureală pe care Shigar făcea tot posibilul să o ignore. Își putea doar imagina cum se simțea Tassaa Bareesh.

Gărzile din portul spațial erau în alertă maximă. Shigar smulse o santinelă din patrula sa obișnuită și folosi Forța pentru a-l convinge să dezvăluie structura de comandă a amplasamentului. Fuseseră deja destule omoruri în acea zi. În plus, orice urmă de luptă l-ar fi alertat pe Stryver despre ambuscadă.

Encaasa Bareesh era un nepot junior al matriarhului palatului. El supraveghea parulele de securitate dintr-un birou aflat la două etaje distanță și era cunoscut pentru faptul că arunca doar ocazional câte o privire la camerele de luat vederi. Era foarte simplu să îl convingi pe Encaasa că cineva care nu avea nicio legătură al echipajul dorea să urce la bordul navei, dar că își pierduse codul de acces la hangar. Shigar și-l imagină pe indolentul Hutt lovindu-și obosit degetele grase pe comenzile din dreapta și apoi așezându-se înapoi în hamac. Nici măcar o alertă de securitate la nivelul întregului palat nu l-ar fi putut deranja. Intrarea principală a portului spațial se deschise. Shigar trecu prin ea, căutând în urma lui orice urmă de Mandalorian. Nu era niciuna, deocamdată. Ușile se închiseră, lăsându-l singur în zona circulară de debarcare.

Shigar îl întrebă pe paznic unde fusese repartizată *First Blood* și se îndreptă direct acolo. Ușa hangarului era deschisă, dezvăluind culoarea cenușie a navei lui Stryver la celălalt capăt. Shigar nu era atât de prost încât să se apropie de acel portal primitiv. Ar fi fost cu siguranță o capcană. În schimb, așteptă prin apropiere, de unde putea vedea atât *First Blood*, cât și intrarea în portul spațial, cu sabia inactivată, dar ținută strâns la îndemână. Stryver trebuia să vină la un moment dat după nava lui, iar Shigar avea să fie pregătit.

Își goli mintea de orice preocupare – orice grijă legată de Larin și de misiunea lui, orice mâncărime și orice durere – și rămase pregătit de acțiune.

Sunetul de activare a repulsoarelor îl scoase din transă. Una dintre nave își încălzea motoarele pentru decolare. Înconjură cu privirea zona de debarcare pentru a identifica care dintre ele era, dar sunetul nu venea de la niciuna dintre ecluzele închise. Venea dinspre nava lui Stryver. Asta îl surprinse. Presupusese că Stryver călătorise singur. Prin urmare, nu putea fi nimeni în interiorul navei sale care să o încălzească pentru el. Ori Shigar se înșelase în această privință, ori Stryver o activase de la

distanță. Vuietul repulsorului continuă să crească în volum. Nu era vorba doar de încălzire. Nava era pe cale să decoleze.

Înjurând în sinea lui, Shigar renunță la subtilitate. Apropiindu-se de ecluza exterioară a navei, o examinează rapid în căutarea punctelor slabe și găsi doar unul. Ușa era blocată în funcție de semnele biometrice ale lui Stryver – înălțime, lățime, proporția membrelor și așa mai departe – dar avea și o comandă de anulare, în caz că Stryver ar fi fost vreodată rănit grav în timpul unei misiuni. Dacă pierdea un membru important, de exemplu. Acea anulare putea fi ocolită de cineva suficient de inteligent.

Shigar nu era la fel de bun ca Larin, dar mai văzuse astfel de trucuri. Navele Mandaloriene fuseseră ținte Jedi încă din timpul Marelui Război, iar el fusese învățat de nenumărate ori care era cea mai bună metodă de a le dezactiva. Lucrând rapid, atinse o serie de coduri menite să reseteze funcția de anulare la o valoare implicită, folosită în mod obișnuit. Când tastă valoarea implicită, ușa alunecă și se deschise.

Exact la timp. Repropulsoarele erau la turație maximă și nava plutea ușor pe sol. Într-o altă secundă, ar fi fost la înălțime deasupra palatului. Shigar sări rapid în ecluză și fu ridicat în sus cu nava. În momentul în care cizmele sale atinseră podeaua, însă, intră în funcțiune un sistem secundar de securitate. Șocuri electrice puternice îi străbătură corpul, trimițându-i mușchii în spasme irezistibile. Căzu pe o parte, fără să poată măcar să strige. Maxilarul îi era blocat într-un țipăt tăcut. Pilotul automat ridică nava drept deasupra portului spațial și ajustă direcția. Shigar simți că se rostogolea spre ecluza deschisă, dar nu putu mișca niciun deget pentru a se salva. Șocurile electrice încetară în momentul în care trecu de ecluză. Era un lucru pentru care trebuia să fie recunoscător, în timp ce cădea ca o piatră pe acoperișul de jos.

Habar nu avea cât timp rămăsese inconștient. Câteva minute, probabil.

Timp suficient pentru ca trupul său neajutorat să fie luat de o echipă de securitate de pe acoperiș, fixat cu legături la încheieturi și glezne și, ca o măsură de prevedere, cu căluș. Când se trezi, era transportat prin palat pe umerii unei echipe de Gamorreeni. Nici sabia, nici comunicatorul nu-i erau la îndemână.

În loc să lupte, se concentrează să identifice numeroasele vânătăi și lovituri ale corpului său. Nu știa cât de mult căzuse, dar din fericire nu se alesese cu niciun os rupt. Îi răsuna craniul, da, și primise o lovitură zdrobitoare în demnitatea lui, dar în rest, nimic mai rău. Pentru moment, era recunoscător pentru că era în viață.

Răpitorii lui îl purtară la pas prin palat. Memoră coturile, dar fără un punct de plecare nu avea cum să știe exact unde se ducea. Impresia lui generală, totuși, era că opulența creștea în jurul lui, nu scădea. Când ajunse într-un spațiu mare, plin de ființe care șușoteau și vorbeau, cu o voce puternică care răsuna în Huttă peste ei, ghici instantaneu unde se afla.

Gamorreanii se opriră în centrul sălii tronului lui Tassaa Bareesh și, cu un mârâit coordonat, îl aruncară pe podea. Tăcerea radia în jurul lui, în timp ce lumea îi remarcă prezența. Se ridică stângaci în picioare și se uită în jur.

O mulțime mare de ființe se uitau la el, șoptind și arătând cu degetul. Văzu nu mai puțin de douăzeci de specii diferite dintr-o singură privire rapidă, de la Kubazi cu boturi lungi până la feline Cathari, bipedele ocupând o majoritate pronunțată.

Originile exotice dezmințeau scopul unitar: să lingusească și să se ploconească în fața celei care le controla soarta.

— Bona nai kachu¹², răcni matriarhul palatului, dopa meekie Seetha peedunky koochoo¹³!

Shigar se întoarse cu fața la Tassaa Bareesh. Aceasta era întinsă greoi pe un pat-tron oribil de ornamentat, aflat la un capăt al sălii și era decorată aproape la fel de ornamental ca și tronul. Nu cunoștea suficient de multe despre Huttii ca să-i citească

¹² Bona nai kachu – acum ai probleme.

¹³ Dopa meekie Seetha peedunky koochoo – puști Sith trădător și idiot.

expresia, dar tremurul gurii ei lipsite de buze și scuipatul pe care îl improșca în timp ce vorbea nu lăsau prea multe de imaginat.

Un droid de protocol A-1DA înaintă pe picioare zvelte.

— Tassaa Bareesh dorește ca tu să înțelegi pe deplin certitudinea că vei fi pedepsit, Sith trădător.

Shigar își analizează opțiunile. Erau cel puțin două duzini de arme îndreptate spre el. În spatele mulțimii, gărzile înarmate alergau de colo-colo, răspunzând la diverse urgențe care se desfășurau în palat.

Se înclină cât de ceremonios putu, având în vedere legăturile sale.

— Trebuie să o corectez pe stăpâna ta. Eu sunt de fapt un Jedi.

— Stoopă dopa maskey kung¹⁴!

El ignoră insulta.

— Nu prea aveam cum să te înșel având în vedere că exista nicio înțelegere între noi. Dincolo de faptul că am intrat pe teritoriul tău fără permisiune, nu am vrut să fac rău.

Tassaa Bareesh rosti ceva amenințător, trecând la un dialect diferit acum că își dădea seama că el putea înțelege măcar o parte din cuvintele ei.

— Tassaa Bareesh spune: Intenția ta a fost să furi de la ea. Pentru asta, trebuie să mori.

— Dacă mă percheziționezi, vei vedea că nu am nimic cu care să nu fi venit aici.

— Tassaa Bareesh spune: Complicii tăi au plecat cu premiul.

— Navicomputerul? Ultima dată când l-am văzut era în mâna unui Mandalorian, nu a unui Jedi.

— Tassaa Bareesh spune: Trădarea ta este întrecută doar de pedeapsa ta. L-a furat de la tine după ce tu l-ai furat de la mine.

— Ești supărată, spuse Shigar. Judecata îți este întunecată. Acum o clipă ai crezut că sunt Sith. Poate că minciuna pe care crezi că o spun este de fapt adevărul.

Mulțimea murmură consternată. În mod clar, puțini erau suficient de îndrăzneți pentru a pune pe față la îndoială judecata lui Tassaa Bareesh. Matriarhul Hutt mârâi ceva lung și direct care nu prea avea nevoie de traducere. Droidul clipi rapid din ochii săi rotunzi și albaștri și făcu oricum un efort curajos.

— Tassaa Bareesh este foarte nemulțumită. A conceput, ah, numeroase moduri în care să te folosească pentru divertisment.

Shigar nu contestă ideea. Terminase de numărat gărzile și ieșirile și ajunsese la concluzia la care se așteptase. Nu avea cum să lupte pentru a scăpa și nu se putea baza pe întăriri. Va trebui să vorbească. S-ar putea chiar să fie nevoit să facă o înțelegere. Gândul ăsta îl îmbolnăvi la stomac.

— Furia ta este perfect justificată, spuse el. Palatul tău a fost atacat, iar proprietățile și informațiile pe care plănuiai să le vinzi au fost furate. Ai fost privată de profitul pe care îl merita. Nimeni nu neagă faptul că ai dreptul să cauți răzbunare, să dai un exemplu din cei care te-au făcut de rușine și ți-au provocat un rău semnificativ. Se înclină din nou. Tot ce te rog este să dai vina pe cine trebuie.

O altă explozie sfâșie palatul, provocând o mare tulburare în sala tronului. Ochii uriași ai lui Tassaa Bareesh își arătară albul de pe margini în timp ce îi făcea semn unui Twi'lek să vină la ea. Comunicatorul acestuia scâncea de urgență.

Conversară în grabă, prea încet pentru ca Shigar să audă. Apoi, furia o copleși pe matriarh. Îl îndepărtă pe Twi'lek de lângă ea și răcnii la translator.

— Tassaa Bareesh dorește să înțelegeți că portul spațial a fost atacat, spuse droidul, cu capul său ascuțit clătinându-se servil.

— De către cine?

— De către Imperiali. Naveta Republicii a fost distrusă.

¹⁴ Stoopă dopa maskey kung – gunoi mincinos și prost.

Shigar se gândi să nu spună nimic. Pe de o parte, nu avea nevoie să o facă. Acțiunile Imperialilor câștigaseră argumentul pentru el, prin încălcarea flagrantă a *Tratatului de pe Coruscant*. Dar, la un alt nivel, era încă în pericol. Tassaa Bareesh ar fi putut dispune executarea lui doar pentru că era o iritare și o amintire incomodă a pierderii suferite. Trebuia să-i dea un motiv să-l cruțe, nu să-l ucidă.

Trebuia să facă apel la simțul ei de afaceri.

— Amândoi suntem victime aici, spuse el, alegându-și cuvintele cu o grijă rafinată. Ucigându-mă, nu vei recupera navicomputerul și asta va face din Consiliul Jedi un dușman pentru tine. Oricum ar fi, vei sfârși mai rău. Să mă lași în viață, însă, îți oferi o modalitate de a reduce pierderile.

— Tassaa Bareesh întrebă: Cum?

Shigar înghiți în sec. Un gust neplăcut i se strecurase în gură.

— Intenționez să îl urmez pe Mandalorian oriunde s-ar duce. Mi-a rănit atât mândria, cât și pe tovarășul meu, și va plăti pentru aceste crime. Informațiile pe care le-a furat ar putea să nu mai aibă nicio valoare în sine, dar fiecare lume nouă oferă oportunități de comerț și exploatare. În schimbul eliberării mele, mă voi asigura că aceste oportunități vor ajunge mai întâi la tine, înainte de oricine altcineva.

Matriarhul fredonă pe o tonalitate aproape prea joasă pentru ca o ureche umană să o audă. Ochii ei nu părăsiră fața lui Shigar, dar acum aveau o privire introspectivă.

— Tassaa Bareesh ia în considerare oferta ta, spuse droidul, aruncând o privire înainte și înapoi între ei.

— Mi-am dat seama de asta.

Ea rosti ceva, iar translatorul spuse:

— Tassaa Bareesh se întreabă cum intenționezi să-l urmărești pe Mandalorian când nu ai o navă, darămite indicații.

— Sunt un Jedi. Își bătui fruntea, sperând să ascundă faptul că nu avea nici cea mai vagă idee despre niciunul dintre aceste aspecte. Avem căile noastre.

Un nou val de șoapte se răspândi prin mulțime.

— Tassaa Bareesh spune că se poate ca aceste căi ale voastre să nu fie suficiente. Investiția este prea riscantă.

— Dar...

— Ea spune că, pentru a-și proteja participația în această întreprindere, zise traducătorul ridicând o mână metalică, trebuie să i se permită să ofere asistență.

— *Trebuie să i se permită?* Alegerea cuvintelor îi dădu de gândit. Ce anume i se impunea, mai exact? Spune-mi mai multe.

Matriarhul se așeză mai bine pe tronul ei. Ochii ei se îngustară până deveniră două fante.

— Tassaa Bareesh îți va asigura transportul. Nepotul ei va face aranjamentele necesare. Dacă accepți oferta, poți pleca imediat.

Shigar se întreabă ce se va întâmpla dacă va refuza oferta ei. Nu avea încredere în satisfacția bruscă a matriarhului. Cu doar câteva momente în urmă, clocotise de furie din cauza modului în care îi fuseseră ruinate planurile. Să fi fost aceea o prefăcătorie, sau asta era prefăcătoria?

— În regulă, spuse el, urmându-și instinctele.

Să trăiască acum era mai bine decât să moară. Asta era concluzia finală. Și dacă avea și mai mult noroc, ar fi putut să facă ceva pentru a o ajuta și pe Larin, presupunând că mai era în viață.

— Accept oferta.

Matriarhul izbucni într-un zâmbet enorm și nesuferit. Un deget dolofan arătă spre el.

— U wamma wonka¹⁵.

¹⁵ U wamma wonka – îți vei achita datoria.

— Tassaa Bareesh spune...

— Știu ce a spus.

Înghiți din nou gustul infect.

Ea pocni din degete și gardienii își coborâră armele. Un Gamorean se repezi în față pentru a-i returna comunicatorul și sabia de lumină. Le fixă la centură și se înclină. Mulțimea îl privea acum în tăcere.

— Mulțumesc, spuse el. A fost o plăcere să facem afaceri.

În timp ce gărzile îl conduceau din sala tronului – un oaspete acum, mai degrabă decât prizonier – sunetul chicotitului Hutt, jos și lugubru, răsună iar și iar prin sălile extravagante din spatele lui.

Capitolul 21

— Te simți bine?

Larin se întoarse să se uite la contrabandist. Se cufundase în gânduri pentru o clipă, uitând de ruinele sasului de securitate și ale fabricii de droizi distrusă, ignorând vacarmul securității palatului care săpa printre dărâmături, părăsise chiar și ocazionalele împușcături în direcția lor din partea unui Houk ambițios, care în prezent staționa în gaura pe care o crease neimaginativul Yeama în zid.

Acum se întorsese, iar priveliștea nu era deloc plăcută.

Răspunsul îi veni în sfârșit.

Te simți bine?

— Da.

Erau ghemuiți la adăpost, ascunși de intrarea în seif. Se lăsase în genunchi, aplicând încă presiune pe mâna rănită la subsuoara dreaptă. Costumul sigilase rana cât de bine putuse, nelăsându-i nimic altceva de făcut în privința asta. Știa destul de bine acest lucru, fiindcă mai fusese rănită în luptă înainte. Odată, fusese prinsă într-un schimb intens de focuri cu o gherilă urbană, când Escadronul Blackstar al Forțelor Speciale fusese trimis să se ocupe de problemă. Avuseseră o scurgere de informații, iar asta îi condusese pe Larin și pe trei membri ai echipei într-o capcană. Încă mai visa uneori felul în care grenadele cu fragmente sfâșiaseră grupul, prefăcând instantaneu doi dintre prietenii ei în resturi fumegânde. Fusese adăpostită de cea mai mare parte a exploziei, dar, chiar și așa, pielea de pe piciorul drept și de pe partea laterală îi fusese complet jupuită, împreună cu o bună bucată de mușchi. Avusesse nevoie de o perioadă îndelungată într-un bazin cu bacta pentru a face să crească din nou țesutul și de trei luni de reabilitare pentru a-i reda întreaga flexibilitate.

Totuși, acum era diferit, și nu doar pentru că degetele nu puteau fi regenerate. În *Blackstar*, avusesse multe motive clare pentru a lupta: printre acestea se număra consolidarea cauzei Republicii, impunerea principiilor de libertate și egalitate între toate ființele din galaxie și promovarea propriei cariere. Se considerase perfect normală în această privință. De ce altceva se înrola cineva în forțele speciale dacă nu pentru a fi un erou de partea binelui?

Acum știa că nu toată lumea era ca ea. Fiecare copac conținea câte un fruct stricat sau două. De asemenea, știa cât de importante erau, pentru ea cel puțin, două dintre aceste principii. Mult mai importante, la un loc, decât ultimul.

Sacrificarea carierei pentru a le susține păruse lucrul cel mai bun de făcut, la momentul respectiv. Totuși, fără cariera ei, era foarte greu să lupte pentru vreo cauză.

Iar acum, situația ei era complet încurcată. Să invadeze un stat suveran – chiar și unul format din criminali și ucigași – era oare cea mai bună cale de a impune libertatea și egalitatea? În ce fel ajutau Republica certurile cu Mandalorienii și cu cei din Sith, din cauza unui navicomputer parțial stricat? Cui își datora acum loialitatea, dacă nu ei înșiși sau foștilor ei colegi?

Nu avea răspunsuri bune la niciuna dintre aceste întrebări, totuși pierduse degetele de la mâna stângă luptând pentru ele. Asta îi înrăutățea durerea, într-un fel.

— Ce s-a întâmplat cu droidul tău? îl întrebă ea pe Jet în schimb.

— Clunker? E undeva sub grămada aia, spuse contrabandistul, indicând grămada de zidărie lăsată în urma detonării termice.

Se înarmase cu un blaster scăpat de unul dintre soldații morți de afară.

— Nu îți face griji. Se va întoarce când va fi pregătit.

— Îi recunosc modelul, spuse ea, agățându-se de acest fapt ca și cum ar fi explicat totul. J-8-O, clasa soldat. De aceea vorbește prin semne de luptă. Dar au fost

eliminate treptat, nu-i așa?

— Poate, spuse el. L-am găsit într-un morman de fier vechi acum doi ani. Vocoderul lui era mort, iar când am încercat să-l repar, pur și simplu l-a stricat din nou. Asta dovedește cât de deștept este. Și-a dat seama că, dacă nu răspunzi la ordine, nimeni nu poate dovedi că le-ai auzit.

— Asta e o tactică de supraviețuire destul de bună, spuse ea, pentru oricine din armată.

Se aplecă în exteriorul seifului pentru a vedea dacă se schimbase ceva afară. Houkul nimeri niște pietricele din apropiere, dar rată cu mai mult de un metru. Ultima escortă supraviețuitoare a lui Potannin riposta cu focuri de pe cealaltă parte a anticamerei, dar rată și el. Larin ar fi putut ținti mai bine, chiar și cu o singură mână.

— Cum te cheamă, soldat? îl strigă ea.

— Hetchkee, *doamnă*, îi răspunse el.

Era un tânăr Kel Dor, iar fața îi era ascunsă în mare parte în spatele unei măști și a ochelarilor de protecție concepuți pentru a-l proteja de o atmosferă slabă în oxigen.

— Cine ți-a spus să-mi spui *doamnă*?

— Nimeni, *doamnă*.

Era evident că nu știa nimic despre trecutul ei. Nu avea de gând să fie ea cea care să îl pună la curent.

Zgomotul săpăturilor deveni mai puternic.

— Larin, spuse Jet, aplecându-se mai aproape, crezi că am fost lăsați să ținem copilul?

— În ce sens?

— În sensul că cineva va trebui să îi explice toată această încurcătură lui Tassaa Bareesh și ai putea la fel de bine să fii tu aceea.

— Nu-ți face griji, spuse ea. Se va întoarce.

— Cine? Prietenul tău Jedi sau Reprezentantul Vii?

Larin se uită în jur. Nu observase că Reprezentantul dispăruse – deși, acum că se gândea la asta, își amintea că Jet îi spusese ceva despre faptul că Ula se va întâlni cu ei la navetă. Nu-i trecuse prin cap să se întrebe când și cum vor ajunge acolo. Ula plecase înainte ca forțele de securitate să le blocheze singura cale de ieșire.

— Mă refer la Shigar, zise ea. Jedii își respectă întotdeauna promisiunile.

— Și ce anume ți-a promis?

Ea își reprimă un răspuns tăios. Unde voia să ajungă Jet? Sigur, poate că Shigar nu promisese de fapt să se întoarcă după ea, dar ea știa că ar fi făcut-o dacă ar fi putut. Și, în timp ce forțele de securitate ale lui Tassaa Bareesh se adunaseră afară, ea nu putea face altceva decât să aibă încredere în el. Renunțase de mult timp să mai încerce să-l apeleze prin comunicator. Se ridică în picioare.

— Sugerez...

Sunetul unei explozii îndepărtate o întrerupse. Podeaua se cutremură, iar o ploaie de praf se așeză peste ei de sus. Nu avea cum să-și dea seama de unde venise această ultimă explozie, așa că termină ceea ce voise să spună.

— Sugerez să ne uităm la chestia asta cât mai avem ocazia.

Traversă spre fabrica de droizi în miniatură și aruncă o privire înăuntru. Cilii argintii care se agitaseră, erau acum nemișcați, așa că se simți în siguranță presupunând că era moartă. Încercă să o răstoarne pentru a vedea baza, dar era ferm fixată de firele asemănătoare unor sârme care se înfipseră în podeaua seifului ca niște rădăcini de copac. O bucată din aliajul argintiu se topise în timpul schimbului de focuri din seif. O luă și o cântări în mână. Era surprinzător de grea.

— Să văd dacă am înțeles bine, spuse ea. Chestia asta a fost pe *Cinzia*. Tu ai găsit-o în epavă și ai adus-o pe Hutta. Tassaa Bareesh a închis-o aici. Părea inertă, dar nu era. A trimis acele fire prin podea și a început să scotocească după metale. S-a infiltrat în sistemul de securitate. Apoi a început să construiască droizi.

— Ula le spunea *hexuri*.

Era un nume la fel de bun ca oricare altul, deocamdată.

— Poate doar unul sau două hexuri la început, pentru a se apăra. Le ținea ascunse înăuntru, ca un cuib sau un ou. Dacă te uiți într-unul dintre hexagoane, vei vedea că nu sunt solide în totalitate. Au o structură în formă de fagure. Deci, doi ar putea încăpea cu ușurință aici, dacă dacă ar fi strânși. Împunse cili cu țeava puștii. Doi ar fi suficienți pentru a prelua controlul unei nave.

Jet se uită la ea, nu la cuibul de droizi.

— Crezi că aștepta ca cineva să câștige licitația și să o ia?

— Eu cred că da. Hexurile ar fi ieșit, ar fi dominat echipajul și ar fi plecat în siguranță acasă.

El dădu încet din cap, gândindu-se la propunerea ei.

— Cred că ai parțial dreptate, spuse el. Dacă ar fi avut suficient timp, cred că hexurile ar fi putut scăpa de aici pe cont propriu. Observi cum au ieșit din seif în momentul în care toată lumea a început să lupte pentru el. Ușa s-a topit ca untul, probabil datorită unor fire ca astea. Dacă toată lumea ar mai fi așteptat încă o zi, cred că oul nostru de aici s-ar fi dovedit a fi gol.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse ea.

— Este doar o presupunere, spuse el cu autoironie.

— Uite încă una, zise ea, îndreptându-se spre ușă. Dacă teoria instinctului de orientare este corectă, atunci hexurile trebuie să știe drumul spre casă.

Fața lui Jet se luminează.

— Deci, dacă putem ieși de aici cu unul dintre creierele lor, nu vom avea nevoie de navicomputer, până la urmă!

Aruncară o privire la corpul dublului-hex care zăcea pe podeaua seifului. Tunul laser făcuse o gaură chiar prin ambele abdomene contopite. Intestinele erau înnegrite și topite, total nesalvabile.

Fața lui Jet căzu.

— Oricum, merită să ne gândim.

Larin se sprijini cu spatele de perete și închise ochii. Shigar sigur nu se grăbea. Glicemia îi era scăzută, iar durerea nesfârșită o amețea. Așchia de metal din fabrică era încă în singura ei mână bună. O strecură într-unul dintre numeroasele compartimente sigilate ale costumului. Măcar nu se vor întoarce cu mâna goală.

O tulburare de afară îi distrase atenția.

— Vine cineva! strigă Hetchkee.

Larin își sprijini țeava puștii pe dosul mâinii stângi și o îndreptă spre ușă. Mormanul de moloz de la capătul îndepărtat al sasului de securitate se mișcă. Cineva înainta în mod clar prin el – dar era Stryver, Sithul sau droidul loial al lui Jet?

O mână portocalie și zgâriată, care se întindea din pietriș pentru a se agăța de o grindă căzută, îi răspunse curând la întrebare.

— Ți-am spus eu, zise Jet cu o expresie satisfăcută. Aici, amice! strigă el către droid.

Clunker se desprinsese din dărâmături și șchiopătă pentru a li se alătura, complet nestingherit. Houkul se oprise din tras. În loc să o liniștească, asta o îngrijora pe Larin. Nu aveau cum să știe ce se întâmpla în afara redutei lor improvizate. Presupunea că Huttii nu-i vor lăsa în pace prea mult timp.

— Bună treabă, Hetchkee, spuse ea, întorcându-se în siguranța din interiorul seifului. Cred că vom avea mai multă companie în curând, așa că rămâi în alertă.

— Da, *doamnă*.

Dacă soldatul era îngrijorat de această perspectivă, nu o arăta.

Clunker comunica cu Jet printr-o serie de semne rapide.

— Vești proaste, traduse contrabandistul. Stryver a scăpat cu navicomputerul.

— Atunci, asta e sfârșitul, spuse ea, fără a-și putea ascunde amărăciunea.

Pista se răcise. Orice speranță pe care ar fi putut să o aibă de a se răscumpăra printr-o misiune de voluntariat reușită era acum, oficial, moartă.

— Oricum, ce vrea el cu această colonie? *Mandalore* nu are deja destui soldați?
— Tassaa Bareesh nu are destui bani? Zâmbetul său cinic străluci din nou. Cred că Stryver a vrut navicomputerul din două motive. Pentru a afla originea *Cinziei* și pentru a-i ascunde destinația. Asta ar avea sens dacă *Mandalore* a luat parte la asta încă de la început.

Ea se uită fix la el, cu atenție.

— S-ar putea să ai dreptate. Stryver știa despre *Cinzia* cu mult înaintea tuturor. El a fost cel care a pus întrebări și ne-a dat pontul.

— Și *Cinzia* era într-o misiune diplomatică, dar nici Imperiul, nici Republica nu auziseră vreodată de ea. Poți numi alți jucători importanți din galaxie în acest moment?

Ea îi aprobă punctul de vedere. Chiar dacă Mandalorienii nu mai acționaseră ca un corp unit de la război încoace, nu era de neconceput că ar putea să o facă din nou, pentru onoare, sau pentru prețul corect, sau doar pentru că aveau nevoie de un război.

— Atunci, de ce l-au atacat chestiile alea pe Stryver?

— Nu știu.

— Și cine a salvat cuibul de la distrugere atunci când echipajul de pe *Cinzia* s-a autodistrus?

— Nici asta nu știu.

Ea clătină din cap.

— Oricum aș privi lucrurile, devin din ce în ce mai nebunești.

— Tassaa Bareesh habar nu avea, nu-i așa?

Sunetul de moloz măcinat se auzi din afara seifului. Larin se grăbi spre ușă înainte ca Hetchkee să poată da alarma. Masa uriașă de piatră, care bloca intrarea îndepărtată, înainta. În spatele zgomotelor de piatră și ferocretă, auzea un șuierat și o bătaie care nu puteau proveni decât de la droizii care mișcau resturile.

— Bine, spuse ea, asta este. Dacă mai ai și alte idei strălucite, Jet, acum ar fi momentul potrivit.

— Mi-e teamă că ți-ai primit cota zilnică.

— Ei bine, atunci, ar fi bine să mi te alături în speranța că Shigar va apărea curând. În caz contrar, vom vedea cum este cu adevărat ospitalitatea lui Tassaa Bareesh, în spatele întregii ei deghizări.

— Presupun că am putea să facem o ultimă încercare de evadare, spuse el.

— Și unde să mergem?

— Ei bine, nava mea acolo este.

— Credeam că a fost confiscată.

— Oh, asta. E doar o mică problemă tehnică.

— Ca și felul cum vom ieși de aici în viață.

El îi făcu cu ochiul.

— Un bărbat poate visa, nu-i așa?

Lejeritatea în fața unor șanse de nedescris îi ridica întotdeauna moralul. O surprinse cât de mult îl plăcea pe contrabandist în scurtul timp petrecut împreună. Poate că celulele lor vor fi una lângă alta în temnița lui Tassaa Bareesh. Poate că vor fi întinși pe mese de tortură alăturate.

Droizii pătrunseră printre dărâmături cu un zgomot puternic. După ce drumul fu liber, se retraseră pentru a permite forțelor de securitate ale palatului să treacă. Erau cu zecile, toate puternic blindate și înarmate, târându-se înainte pe grinzile expuse ale podelei, cu țința îndreptată spre seif.

Larin aproape că râse. Tassaa Bareesh trimisese o armată pentru a captura doar patru persoane! Ar fi fost absurd dacă nu s-ar fi aflat la capătul greșit al ecuației.

— Ce părere ai, Hetchkee? îl strigă ea pe soldatul Kel Dor. Putem încerca să ne predăm în fața lor, dacă vrei. Nu am făcut nimic greșit, dacă te gândești bine. Șeful tău chiar a fost invitat.

— Nu cred că au chef să le pese de asta, *doamnă*.

Asta era destul de adevărat. Rândurile de Weequay, Houki, Nikto și Gamorreeni

arătau de parcă se așteptau ca o întreagă armată de Sith, Jedi și Mandalorien să dea buzna din seif și să plece cu averile stăpânei lor. Dacă ar fi știut că erau doar trei persoane și un droid. Lui Larin nici măcar nu-i trecuse prin cap să încerce să deschidă celelalte trei seifuri.

— În regulă, atunci, spuse ea. Așteaptă până când le vei vedea ochii roșii.

Omologul ei din echipa de securitate spusese cam același lucru, judecând după strângerea bruscă a rândurilor. Un Weequay uriaș ridică mâna dreaptă pentru a da semnalul de atac.

În acel moment, comunicatorul lui Larin vibră. Ea îngheță, incapabilă să tragă și să răspundă în același timp. Ce era mai important: ultimele focuri de armă pe care le-ar putea trage în viața ei sau ultima comunicare pe care ar putea să o primească?

Weequayul înghețase și el. Un Twi'lek cu pielea albastră apăruse în capătul celălalt al camerei, făcându-i cu mâna și strigând ceva într-o limbă pe care ea nu o putea înțelege.

— Poți să înțelegi ce spune? îl întreabă ea pe Jet.

El clătină din cap.

— Pare important, totuși, orice ar fi.

Nimeni nu venea după ei în acel moment, așa că ea profită de ocazie pentru a lăsa pușca deoparte și lua comunicatorul.

— Larin, eu sunt, spuse Shigar. Unde ești?

— Chiar acolo unde m-ai lăsat. Spune-mi că ai o carte în mână.

— S-ar putea să am. A trimis Tassaa Bareesh pe cineva la tine?

Ea aruncă o privire spre masele de agenți de securitate.

— Ai putea spune asta.

— Du-te cu ei oriunde te vor duce. Știu ce are în minte.

— Vrei să mă predau?

— Nu va fi o capitulare. Am ajuns la o înțelegere, ea și cu mine.

Lui Larin nu îi plăcu acel moment de ezitare. Dacă era constrâns și o băga într-o capcană?

Îl întreabă:

— Ți amintești sezonul fulgerelor de pe Kiffu, când copacii cu încărcătură statică își iau avânt?

— Ce...? Da, îmi amintesc. Dragonii scânteietori îi ademenesc în peșteri pentru a le fura încărcătura. Nu-ți întind o cursă, Larin. Poți sta liniștită în privința asta.

— În regulă, spuse ea, urmărindu-l îndeaproape pe Weequayul din frunte. Acesta țipa la Twi'lek și își flutura pumnii masivi. Vei fi acolo unde ne vor duce?

— Contează pe asta.

Ea puse jos comunicatorul și se întoarse spre Jet. El auzise totul.

— Recunosc, zise el, că prefer rezolvările care implică discuții, nu împușcături.

— Deci crezi că ar trebui să o facem?

— Eu cred că da. Și Clunker este de acord.

Droidul arăta de parcă ar fi fost pe deplin pregătit să tragă, dar aprobă din cap cu rigiditate.

— Hetchkee! Lasă jos pușca. Când spun eu, ieșim.

— Aă, da, *doamnă*.

— Așteptați semnalul. Dacă ne sincronizăm bine, cred că avem o șansă bună să supraviețuim cu puțină distincție.

Weequayul își scutură mâinile deasupra capului pentru ultima oară, apoi le lăsa să cadă pe lângă el. Twi'leкул părea mulțumit. Weequayul se întoarse spre trupele sale și mormăi o serie de comenzi. Detașamentul de securitate se ridică în picioare, pe rând, și își coborî armele.

— Bine, spuse Larin. Acum este momentul. Puneți jos blasterele, dar țineți mâinile pe lângă corp. Nu ne predăm.

Ea ieși prima din seif, iar Twi'leкул veni în întâmpinarea ei.

— Eu sunt Sagrillo, spuse el cu o plecăciune scurtă. Din ordinul lui Tassaa Bareesh, ești liberă să pleci.

Larin își ținu ușurarea complet ascunsă.

— Bineînțeles că da.

— Și eu? întrebă Jet cu speranță.

— Din păcate, Căpitane Nebula, stăpâna mea are încă nevoie de serviciile tale. Twi'leкул se înclină din nou. Dacă mă veți însoți, vă rog, cu toții, vă voi duce acolo unde trebuie să ajungeți.

Larin veni în spatele Twi'leкулui, cu Jet lângă ea. Clunker și Hetchkee veneau în spate. Singurul sunet era un mârâit profund venit dinspre Weequay, în timp ce detașamentul de securitate se despărțea în fața lor.

Larin se gândi să-i trimită un salut de adio, dar apoi se răzgândi.

Se uită la Jet. În afară de încleștarea și desfacerea lentă a mușchilor maxilarului, nu arăta nicio emoție.

Capitolul 22

Ula stătea în biroul lui Encaasa Bareesh și încerca să nu plângă. Nu ar fi trebuit să vină niciodată pe Hutta. Ar fi trebuit să se certe cu Comandantul Suprem Stantorrs și să-l facă să trimită pe altcineva. Nu conta cum ar fi arătat. Ar fi acceptat cu plăcere o poziție de responsabilitate mult diminuată în administrația militară a Republicii, decât să mai îndure încă un minut în această zonă de dezastru murdar.

Din momentul în care auzise numele blestematei de *Cinzia*, totul mersese prost. Mai întâi fusese răpit și interogat. Apoi fusese prins în focul încrucișat dintre un Sith, un Jedi și un Mandalorian. Apoi, hexurile brutale aproape că îl ucisese. Și acum...

Își prinse capul în mâini, abia reușind să se gândească la asta.

Din afara biroului se auzea o agitație continuă. Distrugerea navei Republicii deteriorase portul spațial al palatului. Echipele de pompieri și de reparații alergau înainte și înapoi, strigând unii la alții și în comunicatoare, cerând întăriri. Ula nu se oferi să ajute. Palatul putea să ardă până la temelii cu toți cei din el, din câte îi păsa.

Șansele ca Larin Moxla să mai fie în viață erau într-adevăr minime. De asta era absolut sigur. Nu era mândru de el însuși pentru că fugise din ruinele sasului de securitate, chiar dacă la momentul respectiv fusese sigur că motivele sale erau pure.

Prestația lui de Reprezentant al Republicii nu fusese niciodată convingătoare; Jet își dăduse seama imediat, chiar dacă nu-l numise în mod direct spion Imperial. Era mai bine să lase acea viață să dispară și să înceapă una nouă în Imperiu, unde putea petrece mai puțin timp preocupându-se de cine credeau ceilalți că este și mai mult pentru a face ceea ce trebuie.

Să treacă de gărzile din portul spațial nu fusese greu, chiar și după plecarea neașteptată a navei lui Dao Stryver. Își amintiseră de el de la sosire și îl lăsară să treacă. Se apropiase fără ezitare de docul Imperial, încrezător că gărzile îi vor permite să intre. Nu se întâmplase deloc așa. Rușinea asta încă îl ardea. Colegii săi Imperiali – de rang inferior, ce-i drept – îl respinseseră, recunoscând că aparținea unei specii aproape umane și nu era de sânge pur ca ei. *Gunoii Epicanthix*, îl numiseră. *Locul tău este în gaura asta, îi mai spusese. Pleacă înainte să te împușcăm.*

Ieșise clătînându-se din portul spațial, uimit de răsturnarea bruscă de situație. Dacă ai lui nu-l primeau, cine ar mai fi făcut-o? Abia putând să gândească limpede, rătăcise în cercuri pe acolo pentru ceea ce i se părea că ar fi fost zile întregi, dar nu putuse fi mai mult de o oră. Alegerile sale erau limitate. Putea fie să se întoarcă în Republică și la vechea sa slujbă sub comanda lui Stantorrs – dacă nu era concediat pentru că eșuase atât de lamentabil în misiunea sa –, fie să facă ceea ce sugeraseră gărzile Imperiale și să rămână pe Hutta. Pur și simplu, nu ar fi vrut ultima variantă.

Când se întorsese în portul spațial, hotărât să plece pentru totdeauna de pe Hutta, aflase că naveta Republicii fusese distrusă. Nu doar că semenii săi Imperiali îl respinseseră; acum îi distruseseră și singurul mijloc de a pleca de pe planetă! Fusese atât de absorbit de mizeria lui încât nici măcar nu auzise explozia și primise, cu o lipsă de grație îngrijorătoare, vestea că lucrurile se înrăutățiseră foarte mult.

Din fericire, situația nu era lipsită de speranță. Încălcarea flagrantă de către Imperiali a *Tratatului de pe Coruscant* ar fi putut, pe lumi mai civilizate, să ducă la un război total, dar pe Hutta era probabil să fie ignorată alături de multe alte încălcări comise de Sith și Jedi în acea zi.

În plus, statutul de Reprezentant al Republicii al lui Ula avea încă o anumită greutate.

Nepotul lui Tassaa Bareesh îl instalase pe Ula în biroul său fetid – un loc cu draperii de piele și mult prea multă catifea, cu ființe vii care se târau pe tot biroul – și

îl lăsase acolo să se descurce singur, în timp ce administratorul portului spațial se ocupa de urgențe mult mai importante. Ula nu-l putea învinovăți.

Singura persoană pe care Ula o învinovăța era el însuși. Dacă nu ar fi fugit ca un laș, ar fi putut să schimbe ceva din rezultatul misiunii. Larin era foarte capabilă, dar era și rănită. Iar acum, cu Stryver și Sithul dispăruți, unul dintre ei având probabil navicomputerul, și cu gărzile de afară sporovăind despre Jediul pe care îl capturase cineva, era puțin probabil ca Tassaa Bareesh să mai arate și cea mai mică clemență celor implicați. El însuși se aștepta la o ripostă furioasă. Tot spațiul Hutt va tremura până când va găsi o modalitate de a-și atenua pierderile.

Un Weequay negricios dădu buzna în birou. Nu bătu la ușă. Fața lui era topită într-un rânjel permanent.

— Sus, spuse el, împungându-l pe Ula cu sulița sa de forță.

Ula simți un gol în stomac. Iată că venea momentul de care se temea. Cum avea să se poarte Tassaa Bareesh cu el? Dacă avea noroc, ar fi fost ceva rapid. Dacă primea ceea ce merita, va fi extrem de lent.

Weequayul îl împunse din nou, iar el se ridică obosit în picioare. Câteva șopârle mici căzură țipând de pe spatele lui și se târără pe sub canapeaua.

Cel puțin, gândi el, lăsa în urmă toată această menajerie oribilă.

Fu condus afară, în portul spațial, unde așteptau Encaasa Bareesh și un grup de Gamorreeni, cu topoarele ceremoniale pregătite. În mijlocul lor se afla un bărbat murdar și lovit, pe care Ula nu îl recunoscuse imediat. Un bandaj rudimentar stăvilea curgerea sângelui dintr-o rană de pe brațul stâng. O duzină de alte tăieturi și zgârieturi mai mici fuseseră lăsate neîngrijite.

— Reprezentant Vii, nu cred că am fost prezentați în mod oficial, spuse tânărul în mod protocolar. Eu sunt Shigar Konshi, Padawan Jedi sub comanda Marelui Maestru Satele Shan.

Ula fu atât de surprins de deferența neașteptată, încât îi fu greu să răspundă la fel.

— Am crezut că ai fost capturat.

— Am fost.

— Și atunci ce cauți aici?

— Aștept... Aruncă o privire peste umărul lui Ula. Da, iată-i că vin acum.

Ula se întoarse și privi scena din spatele lui. Dacă înainte fusese surprins până la nepolitețe, acum rămăsese complet fără cuvinte.

Larin Moxla conducea o procesiune formată dintr-un Weequay, un Twi'lek, Jet Nebula și droidul său, și una dintre gărzile supraviețuitoare ale lui Potannin. Nu erau împinși în drumul lor; nu erau în cătușe. Ca și Shigar, erau tratați mai mult ca niște oaspeți decât ca prizonieri.

— Mă bucur să te revăd, amice, spuse Jet, aruncându-i un salut neglijent. Dacă tu ești cel care ne-a scos din mizeria aia, îți datorez o duzină de *miezuri de reactor*.

— Nu eu.

Ula se întoarse neputincios spre Shigar pentru o explicație.

— Am făcut o înțelegere, le spuse Padawanul tuturor, deși ochii lui se tot întorceau la Larin. Tassaa Bareesh ne lasă să plecăm.

— Este suspect de generos din partea ei, spuse ea.

— Da, ei bine, există o condiție. Shigar făcu o față nefericită. Îți voi spune când vom fi pe drum.

— Ai și o navă cu care să plecăm? întrebă Ula, speranța începând să înflorească.

— Mai bine de atât, spuse Shigar. Am o navă și un căpitan.

— Cineva pe care îl cunoaștem? întrebă Jet cu speranță.

Twi'lekul i se adresă lui Jet în termeni tăioși și oficiali.

— Marea Tassaa Bareesh l-a instruit pe nepotul ei să-ți elibereze nava, dar contractul tău cu angajatorul nostru rămâne în vigoare. Vei asigura drumul Jediului și a însoțitorilor săi către destinații la alegerea lor. Nu vei fugi în momentul în care vei

părăsi spațiul nostru. Te vei întoarce cu informațiile adunate și vei furniza informațiile respective în întregime. Orice pierdere fiduciară suferită în timpul acestei expediții va fi responsabilitatea ta.

— Dar profiturile?

— Acestea vor fi distribuite în mod normal.

Jet făcu o grimasă. Ula ghici că *în mod normal* însemna totul pentru Tassaa Bareesh și nimic pentru restul.

— Nu e o afacere prea bună, spuse Jet, și, ei bine, poți să spui că sunt pretențios la detalii dacă vrei, dar nu-mi amintesc să fi existat vreodată un contract între noi.

Twi'lek zâmbi.

— Acum există.

— Cred că asta e șmecheria, spuse Larin.

— Ei bine, spuse Jet, cel puțin suntem în viață și în curând vom fi în mișcare. Am descoperit că nu există nimic ce nu poate fi rezolvat, dacă bagi puțină viteză.

Îi făcu cu ochiul lui Ula, care era încă prea șocat de turnura bruscă a evenimentelor pentru a reuși o expresie naturală.

— Unde mergem, mai exact? întrebă el grupul adunat.

— După Stryver, spuse Shigar. Și cu cât stăm mai mult pe aici, cu atât mai mare va fi avantajul pe care îl va avea.

Se înclină în fața nepotului lui Tassaa Bareesh, care mârâi ceva drept replică.

Weequayul și Gamorreanii se împrăștiară, mărșăluind cu pași grei, pentru a se ocupa de sarcini mai importante. Când ușile portului spațial se deschiseră pentru a le permite accesul, Jet o luă înainte, fluierând vesel în timp ce îi conducea la nava sa.

— Nu vă așteptați la mare lucru, spuse el. *Auriga Fire* este o chestie veche și loială, dar a cunoscut zile mai bune. Ca și tine, nu-i așa, prietene? Îl bătu pe Clunker pe umăr, provocând un zgomot de zornăit care dispăru pe interiorul piciorului stâng al droidului. Ne va duce de la A la B, dar nu prea pot spune altceva.

Se opri la rampa de debarcare, unde fuseseră aliniate o serie de genți de transport.

— Hei, spuse el. Cui îi aparțin acestea?

— Cred că sunt ale mele, spuse Ula.

Locuința lui fusese evident golită în timp ce el se bălăngănea în autocompătimire în biroul lui Encaasa Bareesh.

— Deci ni te alături, Reprezentant Vii? întrebă Jet cu o strălucire complice în ochi.

— Da, spuse el. Dacă... ah, dacă nu este un inconvenient.

— Nu pot garanta că te vei întoarce pe Coruscant prea curând.

— Nu-i nimic. Mi-ar plăcea foarte mult să plec de aici, imediat.

— Ai dreptate.

Jet tastă un cod elaborat în hangarul său, apoi un altul în sasul navei sale. Învelișul era plin de adâncituri și cicatrice, cu zeci de lovituri de micrometeoriți.

Ula se îngrijoră de starea câmpurilor de particule ale navei, dar presupuse că, dacă Jet supraviețuise atât de mult timp, nu puteau fi atât de rele.

Sasul alunecă și se deschise. Jet le făcu semn să urce pe rampa de intrare.

— După tine, atunci. Ai grijă la treaptă. Cabinele echipajului sunt la dreapta. Bănuiesc că asta e calitatea voastră acum. Cineva trebuie să mă ajute să pilotez cum trebuie chestia asta.

Ula luă o geantă de transport în timp ce trecea pe lângă el. Singura sa escortă rămasă făcu același lucru. Rampa scârțâi și se legănă. Strămbă din nas la mirosul împutit care emana din interiorul navei. Mirosea a Rodian stătut. *Auriga Fire* era, fără îndoială, departe de transportorul oficial de care se bucurase pe drumul spre Hutta.

Totuși, nu-i păsa. Dezastrul total fusese cumva evitat, și era recunoscător pentru asta. Era în viață, la fel și Larin; avea haine curate și un mijloc de transport; exista chiar o șansă să se poată întoarce cu informații pentru stăpânii săi de pe Dromund

Kaas. Când se gândi la disperarea pe care o simțise cu doar câteva minute în urmă, circumstanțele sale actuale păreau foarte optimiste.

— La naiba!

Avertismentul uitat al lui Jet, Ula își lovi degetul de la picior în vârful rampei.

Auriga Fire nu era în niciun caz o navă de lux. De sus, cargoul corpulent era aproape perfect triumfiar, cu hipermotoare la bază; rețele de senzori, generatoare de scuturi și comunicații erau în punctul superior și avea un cockpit ușor descentrat în mijloc, deasupra calelor principale. Coridoarele sale joase și înghesuite erau dispuse într-un Y aproximativ, cu cala principală, cabina echipajului pentru cinci persoane și un compartiment de inginerie înghesuite la extremități. Cabina de pilotaj se afla la un nivel superior, la care se ajungea printr-o scară. Locuri de depozitare suplimentare umpleau fiecare spațiu disponibil al navei, inclusiv unele – Ula era sigur de asta – care nu erau vizibile cu ochiul liber. Jet pretindea că avusese un echipaj de zece ființe în cursa care se întâlnise cu *Cinzia*. Ula se întrebă unde se încadraseră cu toții.

Nava era cu greu subaprovizionată din punct de vedere al echipamentului. Pe drumul scurt de întoarcere de la baie, Ula observă un fascicul tractor, un dispozitiv interdictor rudimentar și surse de alimentare pentru nu mai puțin de patru tunuri trilaser. Cablurile groase sugerau că și scuturile erau bine alimentate cu energie. Jet ar fi putut să vorbească disprețuitor despre capacitățile sale, decise Ula, dar nava putea, fără îndoială, să se descurce fără probleme.

Era suficient loc pentru toată lumea în cabina de pilotaj. Shigar avea locul copilotului. Larin înregistrase mai multe ore de zbor, dar până când mâna ei era tratată corespunzător, fusese dispusă la astrometrie. Clunker se conectase la sistemele de control al zborului navei și își oprise fotoreceptorii. Astfel, Ula și Hetchkee rămăseseră să călătorească pe scaunele pasagerilor, în timpul scurtului salt spre orbită.

Pe măsură ce atmosfera maronie se transforma în stele, Ula se simți instantaneu mai ușor, atât fizic, cât și spiritual. Jet ghida abil nava pe o orbită stabilă și o puse pe pilot automat. Apoi se roti în scaun și își încrucișă mâinile la ceafă.

— Acum, întrebarea de zece trilioane de credite, spuse el. Încotro?

Toată lumea se uită la Shigar, care se foi stângaci în scaunul său.

— Mă tem că e mai ușor să întrebi decât să răspunzi, spuse el. Tassaa Bareesh crede că mergem după Stryver, așa că bănuiesc că asta trebuie să facem.

— De ce nu fugim, pur și simplu? întrebă Ula.

— Nu pot, spuse Jet.

— Din cauza unui contract inventat?

— Pentru că mă va vâna și mă va bate în cuie de peretele ei dacă o fac. A plantat o baliză de urmărire undeva pe găleata asta veche. Sunt sigur de asta. Asta aș face și eu în locul ei.

— Așa că mergem să-l căutăm pe Stryver, spuse Larin. Se va îndrepta spre casa hexurilor, cu siguranță.

— Dacă am avea navicomputerul, spuse Shigar, am face același lucru.

— Mai întâi trebuie să spargă codul, spuse Jet. Am încercat o dată sau de două ori în drum spre Hutta, fără succes.

— Mai există și alte date care nu ne-au fost furnizate? De exemplu, atunci când ai interceptat *Cinzia*, ai putut să-ți dai seama, din traiectoria sa, de unde provine?

Jet clătină din cap.

— Am încercat și asta. Am proiectat traseul navei înapoi și am obținut spațiu gol până la marginea galaxiei, și apoi, și mai mult spațiu gol. La fel și cu tot ce am detectat. Totul duce nicăieri.

— Au fost deștepți, spuse Larin. Și chiar au vrut să rămână ascunși. Mă întreb de ce.

Se gândiră la această întrebare pentru o clipă, în tăcere. Ula nu avea nicio perspectivă de oferit în ceea ce privește psihologia lui Lema Xandret. Hexurile erau remarcabile și ciudate, dar numai asta nu dezvăluia nimic despre cei care le făcuseră.

Sau nu? Pe Panatha, stră-străbunicul lui Ula fusese pasionat să colecționeze ziceri vechi Palawane: *Ceea ce vorbești cu voce tare, nu ceea ce spui* era unul dintre ele. Un altul era: *Ceea ce faci te face pe tine*.

Aplicarea acestei filozofii la situația lor actuală i se părea imposibilă lui Ula, până când își aminti ceva ce îi spusese Yeama.

— Lucrul care a construit hexurile, spuse el. Cuibul. Era făcut dintr-un aliaj ciudat. Ce era?

— Lutețiu și promețiu, spuse Jet.

— Deci sunt metale rare. Nu pot exista multe lumi în care să se găsească ambele, nu?

Jet turnă apă rece pe acea scânteie de idee.

— Nu există nicio lume cercetată care să aibă aceste metale din abundență.

— Ce zici de Spațiul Sălbatic? Sunt o mulțime de lumi neexplorate acolo.

— Sigur, dar este un loc mare și nu degeaba i se spune *sălbatic*.

Ula se lăsă pe spate în scaunul său.

— Cum ai reușit să o convingi pe Tassaa Bareesh că ai cea mai mică șansă să găsești acest loc? îl întreabă el pe Shigar. Mie mi se pare fără speranță.

Shigar păru stânjenit.

— I-am reamintit că sunt un Jedi. I-am spus că avem căile noastre.

Larin băgă mâna într-unul dintre compartimentele costumului ei și scoase o bucată de metal argintiu.

— Așa vom găsi planeta, spuse ea triumfătoare, oferindu-i-o lui Shigar. Asta și căile tale misterioase.

Sprâncenele lui Shigar coborâră în confuzie, apoi și mai jos, încruntate.

— Nu, spuse el, împingând metalul departe de el. Nu va funcționa.

— Trebuie să meargă, insistă ea. Mi-ai vorbit despre abilitatea ta psihometrică...

— Capacitatea mea psihometrică nesigură, Larin.

— ...și că Maestra ta crede că o poți stăpâni. Ce moment mai bun pentru a încerca decât acum?

— Nu e niciun moment mai bun, fu el de acord, dar nu o pot face să funcționeze doar pentru că doresc asta.

— Am încredere în tine, spuse ea cu o sinceritate neafectată. Și nu m-ai dezamăgit încă, nici măcar o dată. Nu mă aștept să începi acum.

Asta îi opri protestele. Se întinse, luă ciobul de metal din mâna ei și îl ținu în lumină. Strălucea ca un diamant metalic.

— Este ceea ce cred eu că este? întreabă Ula.

— Este o bucată din cuib, confirmă ea.

— Și Shigar își poate folosi mintea ca să afle de unde provine?

— Pot să încerc, spuse Shigar, cu severitate. Asta e tot. Nu pot să promit nimic.

— Ei bine, este un început. Cât timp va dura?

— Nu știu. Voi vorbi cu Maestra Satele, mai întâi. Ea ar putea să mă ghideze în acest sens. Poți să faci un apel pe Tython?

— Mai repede decât îmi poți cere.

— Voi răspunde în cala principală, spuse el. Există un holoproietor acolo.

Shigar se ridică de pe scaunul copilotului. Jet se jucă cu instrumentele din fața lui, deschizând canale de comunicare și trimițând datele prin navă.

Larin stătea gânditoare, cu ochii holbați la scara pe care dispăruse Shigar. O mică linie de îngrijorare îi încrețea nasul. Ula se aplecă să îi șoptească:

— Doar nu crezi cu adevărat că o poate face, nu-i așa?

Ochii ei verzi se concentrară asupra lui.

— Nu cred decât un singur lucru, spuse ea. Dacă nici măcar nu încercă, ar fi mai rău decât dacă ar eșua.

Ula nu putu decât să dea din cap în fața integrității ei de neclintit și să-și dorească să posede și el măcar jumătate din ea.

— Acum, spus ea, trebuie să-mi scot mănusa asta și să mă uit la mâna mea. În lipsa unui medic de teren, am nevoie ca unul dintre voi doi să mă ajute. Soldat Hetchkee? Reprezentant Vii?

— O voi face eu, spuse rapid Ula. Tu rămâi aici și ajută-l pe Jet, în caz că are nevoie, îi spuse el lui Hetchkee.

— Trusa medicală este în sasu din spate, strigă Jet. Anunță-mă când aveți o destinație și voi pune lada asta în mișcare.

— Așa o să fac.

Larin se îndreptă spre scară, iar Ula o urmă, scotocind frenetic tot ce învățase despre medicină în urma unei scurte sesiuni de antrenament pe Dromund Kaas, cu ani în urmă.

Capitolul 23

Shigar se plimbă cât putu prin cala strâmtă a navei în timp ce aștepta ca Jet să-i facă legătura cu Tython. Nu făcea o treabă prea bună. Nu reușea să facă decât trei pași lungi dintr-o parte în alta și se lovise deja de două ori cu capul de un panou de instrumente proeminent. Abia își dăduse seama de inutilitatea exercițiului când holoproiectorul vechi pâlpâi și emise o șoaptă moale de paraziți.

Trase de pe peretele opus un scaun retractabil proiectat pentru cineva mult mai mic decât el și se așeză, forțându-și genunchii și coatele.

Se formă o imagine albăstruie a Marelui Maestru. Aceasta pâlpâia și sărea, dar se menținea suficient de bine pentru a fi urmărită.

— Shigar, spuse Satele Shan, ridicând mâna în semn de salut. Mă bucur să aud de tine. Ești pe Hutta?

El schiță pe scurt poziția sa actuală: într-o navă de contrabandă deasupra planetei Huttilor, purtând încă ceea ce mai rămăsese din deghizarea sa improvizată.

— Mă aflu într-o situație dificilă și am nevoie de sfatul tău, Maestră.

Ea zâmbi, ușor, dar nu neplăcut.

— Ai fost de acord cu lucruri pe care nu simți că le poți realiza sau pe care nu vrei să le realizezi. Poate ambele.

Puterea ei de percepție îl surprinse.

— Poți simți asta de la o distanță atât de mare?

Cu adevărat, era cea mai puternică Jedi din galaxie!

Ea scutură din cap și zâmbi cu o autoironie fermecătoare.

— Nu, Shigar. Îmi amintesc doar cum este să fii pe teren. Responsabilitatea, deciziile, consecințele – se simt foarte diferit atunci când sunt asumate de unul singur. Nu-i așa, Padawanul meu?

El își coborî capul.

— Da, Maestră.

— Spune-mi, zise ea, și îți voi oferi orice sfat pot.

Shigar începu cu începutul, cu sosirea lui și a lui Larin pe Hutta. Sări peste detaliile banale ale infiltrării sale în palat și descrie prima sa întâlnire cu tehnologia unică oferită spre vânzare de Tassaa Bareesh, rădăcinile argintii care se răspândeau din seif prin tunelurile subterane și relatarea lui Larin despre cuibul de droizi pe care Jet Nebula îl scosese din epava *Cinziei*. Descrie lupta în trei cu Dao Stryver și cu tânăra Sith, apoi apariția hexurilor și încercarea lor de evadare.

— Te-ai luptat cu un Sith? îl întreabă Maestra Satele, părând impresionată.

— Cred că era o ucenică, ca și mine, recunosc el, altfel nu aș fi supraviețuit.

— În orice caz. Un Sith și un Mandalorian deodată, și ai supraviețuit. Puțini Padawani se pot lăuda cu așa ceva, Shigar. Faptul că tu nu te lauzi cu asta, consider că este un semn de bun caracter.

— Maestră, nu cred că am supraviețuit prin îndemânare, sau chiar prin noroc. În timp ce povestea, observă câteva lucruri care nu-i trecuseră prin minte la momentul respectiv. Stryver m-ar fi învins atât pe mine cât și pe ucenica Sith, dacă ar fi avut timp. Întreruperea cauzată de hexuri a schimbat totul. Nu s-a mai luptat cu noi. A stat deoparte pentru a ne privi cum luptăm cu acest nou inamic. Cred că se abținea.

Ea se aplecă pe spate în scaunul ei, prinzându-și bărbia cu o mână. Shigar recunosc fundalul; se afla în biroul ei privat, un spațiu auster, minimalist, cu puține ornamente, dar construit din cel mai fin lemn de orhidee posibil.

— Înțeleg, fu tot ce spuse ea. Continuă.

El descrie hexurile în mai multe detalii, începând cu simetria aspectului lor de

bază, cu lipsa lor identică de personalitate sau individualitate și cu refuzul lor mortal de a se opri, apoi trecând la crâmpoșele din structura lor internă pe care le văzuse în timp ce omorâse unul dintre ele.

— Tehnologia nu este în aria experienței mele, spuse el, amintindu-și de matrițele în formă de fagure de miere și de fluidele uleoase ciudate care se scurgeau din corp. Hexurile nu sunt mai ingenioase decât orice droid normal – cu siguranță nu mai mult decât droizii de antrenament de pe Tython – dar dau dovadă de o adaptabilitate pe care nu am mai văzut-o niciodată. Unul rănit a fuzionat cu un altul pentru a forma o singură versiune cu opt picioare. Mai târziu, unul a activat un sistem de camuflaj pe care ceilalți nu păreau să-l aibă, iar armele unui al treilea au devenit mai puternice. Aproape că pare că...

— Că ce, Shigar?

— Nu vreau să spun că evoluează, Maestre, dar cred că sunt capabili de reproiectare adaptivă.

— În timpul luptei?

— Da. În special, bănuiesc.

— Asta îi face să fie niște droizi remarcabili, într-adevăr, spuse ea. Cine ar fi putut construi așa ceva?

— Reprezentantul Vii a fost interogat de Dao Stryver, Maestră. Mandalorianul a lăsat să se înțeleagă că Lema Xandret a fost un constructor de droizi.

— Crezi că astea sunt creațiile ei, Shigar?

— Am prea puține informații pentru a fi sigur, dar ceea ce avem este sugestiv.

Ea aprobă din cap.

— Într-adevăr. Dao Stryver vâna atât un anumit creator de droizi, cât și o navă care conținea mijloacele de a construi droizi remarcabili. Lema Xandret este cel mai probabil arhitectul acestor lucruri. Dar care este scopul lor? Dacă sunt arme, cui îi sunt destinate?

— Este posibil, Maestră, ca ele să nu fie deloc arme. Nu arme țintite, în orice caz. E posibil ca ei, pur și simplu, să se fi luptat pentru a ajunge acasă.

— Pentru a face ce?

Shigar nu avu nicio speculație de oferit în acest sens. Își amintea cu claritate furia urlătoare a droizilor pentru că erau împiedicați în încercarea lor de a scăpa. O astfel de programare emoțională nu era normală pentru droizii de luptă – sau pentru orice droizi, din experiența sa.

— Mai este ceva, spuse el. Când Stryver s-a confruntat cu ucenica Sith, a spus ceva despre mama ei. Nu știu exact ce a vrut să spună, dar a stârnit o reacție din partea ei. Oricine ar fi mama ei, ea este legată cumva.

Lăsă acest fapt să rămână așa cum era. Din punctul lui de vedere, implicarea Sithului era inexplicabilă. Deși era tentat să tragă concluzii din fapte sugestive, credea că e mai bine să aștepte până când vor avea mai multe informații. O concluzie greșită putea fi mortală, dacă își bazau acțiunile pe ea.

Maestra Satele, se pare, era de acord.

— Deci, spuse ea, chestia din *Cinzia* nu era un artefact antic pe care noi sau Sithul l-am putea găsi util. Era ceva ciudat și nou. Unde ne duce asta?

— Mandalorianul are navicomputerul, spuse el. Va decodifica informațiile pe care le conține, chiar în timp ce vorbim.

— Și apoi ce urmează?

— Motivele lui sunt necunoscute, spuse Shigar, întorcându-și mintea la lucrurile pe care le spusese Ula și Larin pe drumul spre orbită. Cred că Mandalorienii au fost implicați în asta încă de la început. Este posibil ca Stryver să fi vrut navicomputerul, în parte, pentru a distruge dovezile că *misiunea diplomatică* a *Cinciziei* era pentru *Mandalore* – dar are mai puțin sens cu cât mă gândesc mai mult la asta. Mandalorienii nu sunt uniți și nu negociază cu nimeni. *Luptă sau cucerește*, asta e filozofia lor.

— S-au aliat cu Imperiul împotriva noastră, îi reaminti Maestra Satele.

— Da, dar acela era Imperiul, nu o colonie izolată în mijlocul pustietății.
Ea aprobă din cap.

— Care sunt planurile tale acum, Shigar? Îi înapoiezi pe Reprezentantul Vii și pe prietena ta pe Coruscant?

Shigar cunoștea privirea de pe fața Maestrei sale. Știa deja răspunsul la întrebare. Fie că îl elaborase, fie că îl văzuse într-o viziune. Exista, de asemenea, o ușoară accentuare a cuvântului *prietena*, care îl încuraja să-și formuleze răspunsul în termenii cei mai sinceri posibil.

— Larin crede că mă pot folosi de psihometrie pentru a găsi acea lume.

Ridică așchia de aliaj argintiu pe care o recuperase din cuib. Strălucea într-un mod care nu era frumos, dar cu siguranță atrăgea atenția.

— Cred că are prea multă încredere în abilitățile mele. Aș prefera să o aduc pe Tython pentru ca cineva de încredere să o citească acolo.

— Asta ar însemna o pierdere de timp, Shigar, iar timpul poate fi esențial.

— Știi asta, Maestre, sau este doar o sugerez?

— Nu contează. Știu că încrederea lui Larin în tine nu este nejustificată. Poate că și tu ar trebui să ai încredere. Ți se pare că are o fire fantezistă?

— Deloc.

Larin era la fel de solid ca o stâncă.

— Ea vede ceea ce vede și spune ceea ce spune.

— Ei bine, atunci. Poate că cel care nu vede ești tu, Shigar.

— Poate, Maestră. Dar dacă nu reușesc...

— Metaforic vorbind, spuse ea cu un zâmbet, *dacă* este cel mai mic cuvânt din lexiconul Standard Galactic, dar totuși se află între noi și cele mai mari visuri ale noastre. Lasă-l să fie o punte, Shigar. E timpul să o traversezi. Te voi aștepta pe partea cealaltă.

El inspiră adânc.

— Da, Maestră.

— Între timp, am speranța că Comandantul Suprem Stantorrs ne va oferi întăriri substanțiale. În ceea ce-i privește pe Mandalorienii, este puțin probabil să își asume riscuri. Dar va fi, fără îndoială, o misiune militară, nu Jedi. Voi sugera să ne întâlnim la Honoghr. Trimite-mi coordonatele acolo, când le ai, și ne vom pune în mișcare.

Mintea lui Shigar se înfioră la eforturile logistice care se desfășurau ca răspuns la acțiunile sale.

— Da, Maestră.

— Forța este cu tine, Shigar.

Linia pocni și se stinse. Shigar se prăbuși momentan pe scaun, apoi se duse să găsească un loc liniștit unde să mediteze.

* * *

Larin nu intenționase să tragă cu urechea la conversația lui Shigar cu Maestra sa, dar *Auriga Fire* era prea mică pentru a permite cuiva o intimitate reală.

Locul în care ea și Ula stăteau față în față era la mai puțin de cinci metri de Shigar, iar coridoarele câptușite cu metal transmiteau fiecare sunet. Ula vorbea încet pentru a nu-l deranja, iar lui Larin îi era ușor să îl ignore pe Reprezentant. Îi era mult mai greu, însă, să ignore mizeria pe care nenorocita aia Sith o făcuse cu mâna ei.

Doar scoaterea mânușii fusese dificilă. Nu existau analgezice suficiente pentru a o proteja în totalitate de senzația de sfâșiere a cărnii amestecate cu plastoidul. Sabia Sithului le topise pe amândouă într-un amalgam oribil, unul care o împiedicase să piardă prea mult sânge, dar care trebuia să fie îndepărtat înainte ca rana să se vindece cum trebuie. Scanarea inițială a trusei medicale dezvăluise dedesubt un amalgam de oase trunchiate și vase de sânge. Se putea ocupa de ele doar după ce rana era curățată.

Această sarcină îi revenise lui Ula, care mânua un bisturiu sonic cu mai multă

siguranță decât se așteptase ea. Ula îi vorbi pe parcursul procedurii, în încercarea de a se liniști pe amândoi, cel mai probabil. Strângea din dinți, neputând să-și întoarcă privirea și, în același timp, încerca să-și concentreze mintea pe altceva.

— *Care sunt planurile tale acum, Shigar? Îi înapoiezi pe Reprezentantul Vii și pe prietena ta pe Coruscant?*

Aceea trebuia să fie Maestra lui Shigar, legendara Satele Shan. Larin ar fi vrut să-i poată vedea imaginea. Vorbea cu atâta siguranță și încredere, iar Shigar răspundea în moduri de care probabil că nici măcar nu era conștient, având încredere și revoltă în același timp. Era greu să și-l imagineze într-un rol de subaltern al cuiva.

— *Poate că cel care nu vede ești tu, Shigar.*

— Gata, spuse Ula, ridicând cu grijă mânușa de pe carnea ei brutalizată.

Se desprinsese în trei bucăți. Resigilă principalele vase de sânge cu un cauterizator cu laser și aplicase un compus stabilizator pentru oase.

— Acum cred că e suficient de bine pentru a o pune în trusa medicală. O să caut prin dulapurile navei mai târziu și o să văd dacă găsesc vreo proteză care să te țină până ajungem acasă.

Nu voia să se uite la ruinele mâinii ei, dar trebuia să o facă. Tăietura îi trecuse peste toate metacarpienele, lăsând-o fără nici măcar un ciot de deget. Durerea era încrețosată și indistinctă acum, dar foarte prezentă. Este evident că nervii ei încă funcționau. Țasta era un lucru bun, își aminti ea, dacă avea să i se atașeze vreodată o proteză completă.

Trusa medicală înghiți ceea ce mai rămăsese din mâna ei până la încheietură și fredonă răbdătoare pentru sine.

— *Forța este cu tine, Shigar.*

Larin îl auzi cum ofta, apoi se ridicase pentru a se muta în altă parte pe navă. Pașii lui tropăiau greu, ca și cum ar fi purtat o greutate mare. Ușile se deschideau și se închideau, uneori provocate de o lovitură sau două. În cele din urmă se opri. O ușă se închise și se sigilă. În afară de zumzetul combinat al sistemului de menținere a vieții și al altor zece tipuri de mașini, nava era tăcută.

— Am spus că am mai multe genți de transport pline de haine noi. Dacă tu sau altcineva doriți să vă schimbați...?

Se concentră asupra feței lui Ula.

— Ce? Oh, da. Îmi pare rău. Este o idee bună. Poți să mă ajuți să-mi dau jos armura? Nu voi putea ajunge la sigiliile de pe partea dreaptă până când nu termină trusa medicală.

— Bineînțeles. Aș fi fericit să o fac.

Scoaseră împreună plăcile de braț și piept. Spatele o învinse complet, așa că îi arătă cum să rupă sigiliile de la talie și să elibereze carapacea. Chiar și prin echipamentul de corp, simți răcoarea aerului. Literalmente nu-și mai dăduse armura jos de câteva zile. Pe Coruscant, în cartierele vechi și periculoase, se obișnuise să doarmă în ea în majoritatea nopților. Starea armurii o consternase. Fusesse bine folosită chiar și înainte să o cumpere, dar ultimele zile o puseseră la încercare dincolo de orice așteptări rezonabile. Era ciobită, tăiată, topită, găurită și înnegrită. De mai multe ori găsi pete de sânge pe care nici măcar nu-și amintea să le fi vărsat.

— Mă pot descurca cu restul, spuse ea. Trebuie să fie o toaletă pe aici pe undeva.

— Am văzut una mică lângă cala de la tribord. Ești sigură că te vei descurca singură?

— Mai mult ca sigură. O fată trebuie să păstreze unele secrete.

El se coloră într-un roșu aprins, iar ea regretă instantaneu gluma.

— Îmi pare rău, spuse ea, luându-i mâna. Ai fost de mare ajutor, Reprezentant Vii. Analgezicele mă fac să mă simt puțin amețită. S-ar putea să mă întind după ce mă curăț.

— Da, da, ar trebui să te odihnești. Și te rog să-mi spui Ula.

— Mulțumesc, Ula.

Mâna lui era caldă în mâna ei. Se surprinse pe ea însăși că nu voia să-i dea drumul. Rămaseră o clipă fără să spună nimic, și poate că analgezicele chiar o afectau, pentru că simți că îi curgeau lacrimile la acest mic moment de contact. Fusese singură atât de mult timp.

Nu fi o idioată, își spuse ei însăși. Când am fost în *Blackstar* nu a fost niciodată așa. Am luptat și am ucis împreună. Nu ne țineam de mână.

— În regulă, spuse Ula, părând din nou stânjenit. Bagajele sunt în cabina echipajului. Poți să le răscolești. Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, orice.

Larin aprobă din cap și își șterse nasul.

Ula îi dădu drumul la mână.

Când ridică din nou privirea, el dispăruse.

Capitolul 24

Naveta Imperială ieși din hiperspațiu deasupra lumii Kant, verzi și pustii, în adâncul spațiului Bothan. Cele două luni ale lui Kant posedau o serie sclipitoare de tovarăși asteroizi. Printre ele pândeau cele șaptesprezece nave din jumătatea de divizie acordată lui Darth Chratis de către Consiliul Întunecat.

Crucișătorul de mare tonaj din fruntea lor, un mastodont îmbătrânit Keizar-Volvec cu nasul gol, numit *Paramount*, atârna greoi chiar în fața ei. Ax simți o teamă anticipată în timp ce naveta se apropia pentru a andoca. Își curățase rănile de pe față și de pe gât și se schimbaseră într-o ținută curată. Cu toate astea, nu se simțea pregătită pentru ceea ce urma să se întâmple cu siguranță.

Un detașament complet o aștepta pe puntea hangarului. Le ignoră salutul.

— Unde este tehnicianul pe care l-am cerut?

— Specialistul Pedisic este pe drum, my lord.

— Nu este suficient. Am cerut să fie aici când sosesc. Dar Darth Chratis? E și el pe drum?

— Nu, my lord. Dorește ca dumneavoastră să vă duceți la el imediat.

— Din nou, nu e suficient. Își înfășură Forța în jurul gâtului bărbatului și strânse până când acesta găfâi. Spune-i că am o treabă importantă de supravegheat și că nu vreau să fiu distrasă.

— Da... my lord! reuși să spună soldatul cu fața roșie.

Ea îi dădu drumul și el se grăbi să se supună ordinelor ei.

În spatele ei, pilotul și un alt soldat cărau pe rampă, cu o grijă exagerată, o cutie metalică sigilată. Ea îi asigurase cu privire la importanța conținutului acesteia. Dacă se întâmpla ceva cu rămășițele hexului, ea era terminată odată cu misiunea.

— Am nevoie de un loc sigur pentru a deschide această cutie, îi spuse ea soldatului următor din rând. Arată-mi cel mai apropiat compartiment de carantină.

— Da, my lord.

Se întoarse brusc pe călcâie și o conduse spre o cameră cu geamuri de sticlă amplasată într-un perete al punții hangarului. Cutia o urmă imediat.

Cala de carantină era mică, dar bine echipată. Cutia fu așezată pe podea lângă o masă de metal strălucitor. Un tehnician de droizi cu respirație grea sosi în cele din urmă, iar Ax îi expedie pe toți ceilalți.

— În interiorul acelei cutii se află un droid, îi spuse tehnicianului. Și în interiorul droidului se află informații de cea mai mare importanță posibilă. E treaba ta să le scoți.

— Înțeleg, my lord.

— Bine. Ce mai stai, deschide-o!

Specialista Pedisic desigilă cutia, se uită o clipă la ceea ce se afla înăuntru, apoi băgă mâna să scoată resturile. Hexul mort se prăbușise pe el însuși și era acum redus la dimensiunile unui copil uman mic. Picioarele sale se încolăceau protectoare în jurul mijlocului. Un fluid maro închis păta totul.

— Nu am mai văzut niciodată așa ceva, spuse Pedisic, ștergându-și mâinile pe o cârpă pe care o scosese din interiorul uniformei.

— Ceea ce ai văzut sau ai făcut înainte nu mă privește, spuse Ax. Ceea ce se întâmplă acum este ceea ce contează. Dacă aș spune că este o chestiune de viață și de moarte, nu aș exagera. Pentru tine, cu siguranță este.

Pedisic înghiți în sec.

— Lăsați-mă să trimit după mai multe echipamente și voi începe imediat.

Ax aprobă din cap.

— Ai o oră la dispoziție.

Ieși din zona de carantină, trecu de cei doi paznici staționați la ușă și se duse să-și găsească Maestrul.

* * *

Lovitura veni atât de repede încât nu putu să o evite, deși se așteptase la ea din momentul în care se urcase la bordul lui *Paramount*. Simți cum era măturată și împinsă cu o forță zdrobitoare în cel mai apropiat perete etanș și rămase acolo, fără să se poată mișca.

— Ai fost trimisă pe Hutta pentru a revendica un singur lucru.

Suieratul mortal al vocii Maestrului ei aluneca precum un ac înroșit în urechea ei dreaptă. Îl simțea lângă ea, deși camera era într-un întuneric absolut. Prezența lui era ca un incendiu care ardea ca un foc infect în însăși țesătura spațiului.

— Un singur lucru, repetă el, și totuși te întorci fără el, stai deoparte în timp ce Reprezentantul oficial al Împăratului este ucis și întârzii să-mi prezinți raportul. Ce mă voi face cu tine, Eldon Ax? Ce pedeapsă ar fi cea mai potrivită?

— Reprezentantul era o marionetă, reuși ea să spună în propria apărare.

— Întotdeauna sunt, dar ei rămân fața publică a Împăratului. A-l jigni pe unul dintre ei înseamnă a-l jigni pe el. Ai fi părtașă la așa ceva? Ar trebui să fie informat că ai permis ca autoritatea lui să nu fie respectată?

— Nu, Stăpâne. Nu asta a fost intenția mea.

— Poate că nu a fost. Este greu să fii sigură. Confuzia ta îmi este expusă. Ești slăbită de atașament, de existența unei mame...

Ea se îndepărtă de el ca și cum ar fi fost lovită fizic.

— Minți! strigă ea, chiar dacă o parte din ea se temea că ar putea fi adevărat.

Luminile se aprinseră, orbitor de strălucitoare. Căzu pe podea, eliberată, și clipi pentru a alunga imaginile luminoase. Camera era pătrată, neagră și goală, în afară de sarcofagul de meditație al Maestrului ei, fixat bine în centru. El se afla înăuntru, cu chipul său ofilit ascuns în siguranță în spatele capacului.

Nu stătuse deloc lângă ea.

— Permiteți-mi să vă explic, Stăpâne.

— Dacă nu poți, îți voi zdrobi mintea.

Începu cu încercarea ei de a se infiltra în seif și trecu rapid la confruntarea ei mai întâi cu Padawanul Jedi, apoi cu Dao Stryver. Darth Chratis era nemulțumit de incapacitatea ei de a-i ucide pe niciunul dintre dușmanii ei și simți cum voința lui febrilă se încolățește din nou în jurul ei, dar continuă fără ezitare. Soarta ei depindea de convingerea lui asupra valorii hexurilor.

— Droizi, răsuflă el. Lema Xandret a fost o creatoare de droizi.

— Acest lucru confirmă cu siguranță, dincolo de orice îndoială posibilă, că *Cinzia* era legată de ea. Nu-i așa, Stăpâne?

— Ai și alte dovezi?

Ea dădu la o parte amintirea tipătelui necruțător al hexurilor.

— M-au atacat în mod constant prima, ca și cum ar fi posedat un resentiment înrădăcinat față de Sith. În rest, au atacat doar atunci când au fost atacați ei înșiși sau când li s-a împiedicat evadarea.

— Sugestiv, într-adevăr. Spui că Mandalorianul i-a cântărit, ca și cum ar mai fi văzut alții ca ei?

— S-a abținut până când a fost clar că hexurile vor scăpa.

— Și asta mi se pare foarte interesant.

— Este clar că Huttii habar nu aveau ce au găsit, Stăpâne. Ar fi putut să o vândă doar pentru valoarea materială, dacă nu ar fi fost activată.

— Crezi că prezența ta a declanșat un fel de trezire?

— Nu, Stăpâne. A fost o chestiune de oportunitate. Fabrica de droizi a rămas relativ liniștită până când circumstanțele au făcut ca această tactică să nu mai fie

viabilă. Apoi a trecut la o altă tactică. Dacă licitația ar fi avut loc o săptămână mai târziu, cred că hexurile ar fi scăpat nestingherite în biosfera Huttei, iar de acolo și-ar fi făcut drumul spre casă.

— Pentru a raporta, presupun.

— Da, Stăpâne.

— Poți recupera traseul lor din rămășițele pe care le-ai adus aici?

— Intenționez să o fac, Stăpâne.

— Dacă nu o faci, te voi jupui de vie în fața Consiliului Întunecat, înainte ca ei să mă jupoaie pe mine la rândul lor.

— Da, Stăpâne.

— Ploconește-te în fața mea, spuse el, și jură-mi că gândul pe care îl văd în mintea ta nu este un alt motiv pentru care ar trebui să te omor chiar acum.

Ea îngheță. Tot ceea ce gândise era că hexurile luptaseră cu ea la fel de mult ca și cu dușmanii ei – mai mult, de fapt, pentru că era o Sith. Cu siguranță, în schimb, ar fi trebuit să o recunoască și să se abțină. La urma urmei, Lema Xandret îi crease pe amândoi. Chiar și nava fusese botezată după fiica ei. Ar trebui să fie aliații ei, nu dușmanii ei.

Darth Chratis îi ținea mintea ca pe un ou, gata să o spargă cu un gând.

Ea făcu exact cum i-a spus el, apăsându-se cu fața în jos pe podeaua rece de metal pentru a-și reafirma loialitatea față de el.

— Rămân servitorul tău de încredere, spuse ea. Sunt a ta pentru a mă ucide, dacă vei considera că este potrivit.

Așteptă, abia îndrăznind să respire, și presiunea scăzu treptat.

— Vei trăi, îi spuse Maestrul ei, deocamdată. Găsește-mi locația acelei planete. Dacă mă dezamăgești din nou, nu voi avea milă. M-ai înțeles?

— Da, Stăpâne.

— Pleacă.

Ea plecă.

Doar când fu convinsă că ajunsese la o distanță sigură, îndrăzni să gândească:

Nu te poți aștepta la milă din partea mea, Maestre, în ziua în care pozițiile noastre se vor inversa.

Capitolul 25

Chiar în secunda în care trusa medicală bipăi pentru a-i spune că își terminase treaba, Larin își eliberă jumătatea de mână și se îndreptă spre toaletă. Era obosită și o durea tot corpul, dar asta nu mai putea aștepta. Nu putea cere prea multe de la un echipament de corp cu autocurățare. O baie bună era exact ceea ce avea nevoie.

Când termină, făcu așa cum îi sugerase Ula și se uită prin valizele lui, căutând ceva ce ar fi putut să poarte. O mare parte din ele erau haine de ceremonie și încă sigilate în vid, în ambalajul original. Multe dintre ele erau, de asemenea, confecționate din țesături naturale scumpe și, prin urmare, nu se pretau la ajustări din mers, dar Ula nu era semnificativ mai mare decât ea.

În cele din urmă, găsi niște pantaloni de un albastru închis și o jachetă asortată, cu croială militară. Își ridică mânecile și capetele pantalonului pentru a se potrivi cu lungimea ei, iar celelalte măsuri se potriveau suficient de bine. Cu echipamentul negru de corp de dedesubt, aproape că arăta elegantă – dacă nu ar fi fost vânătăile de pe față și degetele lipsă de la mână.

Larin se gândi la ceea ce îi spusese lui Ula că va face și respinse ideea. Era obosită, dar știa că nu va putea să doarmă. Primul lucru pe care îl observă la ieșirea din toaletă fusese că nava nu se mișca. Era încă pe orbită în jurul Huttei.

Exploră nivelul principal al navei. Hetchkee dormea adânc în cabina echipajului și, ca orice bun soldat, nu era deranjat de scotocirea ei. Vocile blânde care coborau pe scara dinspre cabina de pilotaj aparțineau lui Jet și Ula. Toate calele în care își vâră capul erau goale, cu excepția uneia.

Shigar stătea cu picioarele încrucișate, cu mâinile în poală și cu ochii închiși.

Fragmentul argintiu stătea inocent pe podea în fața lui. Fața lui era lipsită de expresie, dar ea putea simți tensiunea care radia din el cu un zvâcnet audibil. Arăta așa cum se simțise ea cu o jumătate de oră în urmă: epuizată, murdară și aproape bătută până la moarte.

Se duse și luă trusa medicală.

— Brațul tău, îi spuse ea când se întoarse. Cum ai de gând să obții ceva dacă sângerezi aici, în întuneric?

Fără să miște vreun alt mușchi, el deschise ochii.

— Oricum nu pot s-o fac, Larin.

— Știi, nu vei putea niciodată să dovedești că e adevărat, spuse ea, ținând trusa medicală spre el ca pe o provocare. Tot ce poți dovedi este că ai încetat să mai încerci.

— Dar dacă îmi distragi atenția...

— Asta nu este același lucru cu a renunța. Asta se numește regroupare. Eu sunt întăririle.

Masca lui de concentrare se rupse în cele din urmă într-un zâmbet slab.

— Aș face cu plăcere schimb de locuri cu tine.

— Și eu, spuse ea, ridicându-și mâna rănită.

El luă trusa medicală de la ea fără să mai spună nimic.

Ea îi explică situația vestimentară în timp ce el își îngrijea brațul. El dădu vag din cap. Ea alunecă și se așeză cu spatele la perete. El nu o opri. În lumina care se revărsa prin ușa deschisă, el părea mult mai bătrân decât știa ea că este.

— Toată lumea mă așteaptă, spuse el, în timp ce trusa medicală zbârnâia. Nu doar tu și Maestra Satele. Comandantul Suprem Stantorrs, sute de soldați și piloți de nave de luptă, întreaga Republică – mă așteaptă să fac ceva ce nu am fost niciodată în stare să fac. Nu cum trebuie, cel puțin. Se conturează și pleacă. Nu e ceva de încredere. Îți pot spune de unde provine armura ta, dar chestia asta...?

Bucata de cuib de droizi străluci impasibilă la el.

— Ce-i cu armura mea? spuse ea.

— Odată, când m-am atins de ea, am avut o viziune a fostului proprietar. Era o lunetistă de pe Tatooine. A primit o medalie pentru că a doborât un șef local al Bursei.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Nu a murit în armură sau ceva de genul ăsta, dacă asta te îngrijorează.

Larin aprobă din cap, simțind o mică ușurare.

— Poate că a fost promovată și a luat armura cu ea. Asta se întâmplă, uneori.

— Dar a vândut-o, spuse el. Ar fi putut avea atât de multă nevoie de bani?

— Copiii ei ar fi putut avea. E o armură veche, Shigar, ultima dată fiind în acțiune înainte de *Tratatul de pe Coruscant*. Lasă-mă să-ți spun că mi-a trebuit multă muncă să o aduc în forma în care era.

— Ai fi putut cumpăra oricând o armură nouă, spuse el, dar nu ai vrut. Este un simbol care reprezintă toate lucrurile care trebuie reparate.

— Asta e ceea ce crezi tu?

— Doar o presupunere.

Ochii lui verzi o priveau fără să clipească. Uneori simțea că se uitau direct prin ea. Uneori îi plăcea acest sentiment. Alteori nu-i plăcea.

— Gândești prea mult, spuse ea.

— Asta am fost antrenat să fac.

— Sunt sigură că nu este așa. Sunt sigură că Marele Maestru te-a antrenat să gândești doar atât cât trebuie, și nu mai mult. Dar lecția nu a fost încă bine asimilată, pentru că lumea o învață doar pe calea cea mai grea. Și acolo te afli tu acum. Absolut blocat, într-un loc greu. Nu-i așa?

Cu toate astea, el nu își întoarse privirea.

— Poate că da.

— Niciun poate. Știi că trebuie să faci ceva. Știi ce este și știi de ce trebuie făcut. Dar nu poți să o faci pentru că ești prea ocupat să te tot gândești la asta, să te asiguri că ai dreptate. Cea mai mare parte din tine știe că ai dreptate, dar există o mică parte care vrea să mai gândească totul încă o dată. Motivele, metoda, consecințele. Orice ar fi. Ca și cum ai putea planifica totul dinainte și apoi să stai să privești cum se întâmplă, atât de perfect încât nici măcar nu trebuie să fii acolo să o faci. Lucrurile se vor întâmpla de la sine. Poate că nu trebuie să faci nimic dacă te gândești suficient de mult la asta. Asta merită întotdeauna să speri.

— Vorbești din experiență, îmi dau seama.

— Poți să fii sigur, spuse ea, dar apoi se opri.

Cuvintele îi secaseră.

— Este în regulă, spuse el. Nu trebuie să-mi spui.

— Ba da, trebuie. Trebuie să spun cuiva, într-o zi. Ai putea la fel de bine să fii tu, acum.

Ea simți că i se încălzește fața și se întoarse cu spatele, sperând că el nu o poate vedea.

— Am turnat un ofițer superior.

— Presupun că ai avut un motiv.

— Cel mai bun. Sergentul Donbar era corupt. Dar asta nu a schimbat nimic. Am mers împotriva lanțului de comandă și l-am raportat superiorilor săi. Aceștia i-au dat o palmă și l-au concediat, dar motivul a fost mușamalizat. Întotdeauna au existat unii care nu m-au crezut, care au crezut că am făcut-o din ranchiună, dar din cauza secretizării nu m-am putut apăra. Nimeni nu vrea ca Forțele Speciale să arate rău, iar el era cât se poate de rău. A fost lăsat la vatră, iar eu am renunțat în cele din urmă. Devenise mult prea inconfortabil.

— Regreți asta?

— Câteodată, spuse ea, gândindu-se la Zabrakul de pe Coruscant, dar trebuia să fie făcut. Dacă aș încerca să surprind săptămânile de chin prin care am trecut până

când am făcut-o efectiv, te-aș plictisi de moarte.

Pielea din jurul ochilor lui se strânse.

— Și acum crezi că ar trebui să trec peste problema mea și să fac ceea ce trebuie să fac.

— Nu ești de acord?

— Nu, deloc. Să găsești o planetă care ar putea fi oriunde în Spațiul Sălbatic este puțin diferit de scrierea un raport, nu crezi?

— Sigur că este diferit. Nu riști să pierzi toți prietenii pe care i-ai avut vreodată dacă faci ceea ce trebuie. Și, de fapt, te-ai antrenat pentru asta aproape toată viața ta. Amintește-ți, Shigar, că nu a trebuit să te târăști de nicăieri ca să ajungi unde ești. Ai fost ales dintre toți cei de pe Kiffu pentru a fi Cavaler Jedi. Orice s-ar întâmpla astăzi, te vei întoarce la viața pe care o știi. Așa că o poți face în ritmul tău sau o poți face atunci când trebuie să o faci. Eu una cred că există doar o singură alegere corectă.

El își întoarse privirea.

— Ai venit să-mi spui că tu crezi că mie mi-a fost ușor. Asta face o mare diferență. Mulțumesc.

Sarcasmul lui o înțepă. Larin nu știa pentru ce venise la el, de fapt, în afară de a-l scoate din starea de depresie. Fu surprinsă de cât de adânci erau sentimentele și de duritatea cu care vorbise. Era greu de spus cât de mult fusese în beneficiul lui.

— În regulă, atunci, spuse ea. O să te las să te ocupi de problema asta.

Când se ridică, genunchii îi tremurau practic de oboseală.

— O voi face, spuse el. Trebuie să o fac.

— Ei bine, fă-o mai încet când o faci. Mă duc să recuperez puțin somn.

Ea nu așteptă replica lui, dacă avea una. Lăsându-și picioarele să funcționeze pe pilot automat, se culcă într-un pat din cabina echipajului și adormi înainte să atingă perna cu capul.

Shigar o ascultă cum pleca. Regreta deja modul în care reacționase la sfatul și mărturisirea ei combinate. În mod clar, ea se pregătise de ceva timp pentru ultima parte, iar el ar fi trebuit să dea dovadă de mai multă compasiune. Dar era atât de prins în propriile probleme, în propria lui harababură egocentrică, încât nu fusese în stare să vadă rana crudă pe care ea i-o expusese. Nu mâna ei, ci ruptura dureroasă de tot ceea ce îi fusese drag cândva.

Cum s-ar fi simțit, se întrebă el însuși, dacă ar fi trebuit să întoarcă spatele Ordinului Jedi? Era imposibil să-și imagineze că Maestra Satele ar fi făcut vreodată ceva care să contravină Codului după care trăia, dar Jedii renumiți mai căzuseră în partea întunecată înainte. Ce s-ar întâmpla dacă ar descoperi că ea lucra de fapt împotriva Consiliului? Și dacă ar fi știut că cuvântul ei va fi cântărit împotriva cuvântului lui? Era oare simțul lui de dreptate suficient de puternic pentru a lua oricum decizia, așa cum fusese cel al lui Larin?

Odinioară ar fi fost complet sigur pe el. Acum, după relațiile cu Tassaa Bareesh, nu mai era atât de sigur. Și mai era încă problema lumii misterioase, care aștepta să fie rezolvată. Bucata de cuib de droizi străluci impasibilă în fața lui.

Larin avea dreptate dintr-un punct de vedere: dacă stătea degeaba și se gândea la asta, nu avea să ajungă nicăieri. În tot timpul în care fusese izolat în întuneric, nici măcar nu se atinsese de așchia de argint. Încercase și se codea să își pună mintea în starea potrivită, crezând că nu avea rost nici măcar să înceapă până când nu era complet pregătit.

Încrederea lui Larin în tine nu este nejustificată. Poate că și tu ar trebui să ai încredere în ea.

Shigar își aminti cum se simțise când Maestra Satele îi ordonase să meargă pe Hutta. O invitase și pe Larin pentru că simțise că avea nevoie de el pentru a-și dovedi ceva. Era vitează, dar îi lipsea un simț clar al scopului. Acum înțelegea de ce lipsea acel miez al vieții ei și el era cel care trebuia să dovedească ceva. Dacă nu o făcea, ar fi făcut mult mai rău decât să-și dezamăgească Maestra și Republica. S-ar fi dezamăgit

și pe sine însuși.

Există doar o singură alegere corectă. Ridică așchia de metal. Era rece și ascuțită la atingere. Dacă ar fi pus-o în pumnul drept și ar fi strâns-o, ar fi curs cu siguranță sânge. O cuprinse în pumn și o strânse.

Fundul lui cedă din poziția în care stătea și el căzu brusc.

Primul său gând fu să se agațe de ceva și să se țină, atât mental cât și fizic. Acest lucru era cu totul diferit de orice informație psihometrică pe care mai o primise până atunci. Dar ceea ce citea de data asta nu se asemena cu nimic din ceea ce încercase să atingă înainte, așa că lupta împotriva viziunii putea fi contraproductivă. Poate că faptul că era scufundat atât de adânc era exact ceea ce avea nevoie. Se întări împotriva valului de vertij și încercă să ia din experiență tot ce putea.

Cădea. La început părea că nu era nimic mai mult decât atât. Apoi observă detalii care aminteau foarte mult de strania geometrie albastră a hiperspațiului. Oare asta era ceea ce întrezărea? Ultima călătorie a cuibului, sau prima sa călătorie? Urmă o străfulgerare orbitoare de lumină, iar el se opri brusc. Totul era din nou întunecat. Vocile se auzeau și se stingeau, prea neclare pentru a desluși cuvintele. Se ridicau, totuși, ca și cum s-ar fi certat. Nu putu distinge nicio față, nicio coordonată, nicio locație. Doar un sentiment că lucrul căruia îi aparținuse așchia era hotărât să supraviețuiască.

Cinzia, gândi el. Totul se derula înapoi prin istoria fabricii de droizi, în sens invers. Era clar că poseda o conștiință de sine rudimentară, ceea ce nu ar fi trebuit să fie o surpriză, din moment ce organizase de una singură crearea pe ascuns a patru droizi de luptă avansați, fără a fi detectată. Chiar dacă majoritatea algoritmilor săi interni erau automatizați, fusese nevoie de un anumit grad de viclenie pentru a ști când să stea ascuns și când să devină activ. Sclipirea a fost probabil explozia care aproape că o omorâse. Shigar voia să se pună din nou în mișcare. Următorul salt urma să fie cel care avea să-l ducă acasă, la locul de unde provenea fabrica de droizi. Dar, nerăbdarea sa nu făcu decât ca viziunea să se destrame pe margini – și deodată fu aruncat înapoi pe podeaua dură a calei, fără să aibă nimic de arătat din această experiență. Stătea jos, respirând greu și blestemându-și nerăbdarea.

Când își deschise mâna dreaptă, așchia se odihnea pe palmă într-o baltă de sânge tot mai mare. Ce făcuse de data asta, în comparație cu toate celelalte dăți de până atunci, de funcționase? Putea ghici răspunsul, și era consternant de simplu. Nu făcuse nimic special. Pur și simplu o făcuse. Forța se mișcase prin el exact cum trebuia, iar cunoștințele pe care le căuta veniseră la el. Nu fusese nevoie de vreun grad special de concentrare sau de vreo mișcare mentală sofisticată. O făcuse pentru că putea s-o facă. Exista o șansă destul de mare să nu fi fost întotdeauna capabil să o facă; era sigur că toți acei ani de antrenament nu fuseseră în zadar. Dar la un moment dat, așa cum spusese Larin, toată gândirea suplimentară pe această temă, fusese irosită. De fapt, fusese contraproductivă.

Următoarea întrebare era: putea să o facă din nou? Nu avea nevoie să întrebe. Nici nu voia să întrebe. Timpul pentru întrebări se terminase. Transferă așchia în mâna stângă și strânse din nou. O a doua viziune a hiperspațiului îl învălui. De data asta, cădea mai repede. Tunelul albastru era răsucit, deformat. Se simțea amețit. Forțe misterioase trăgeau de el, uneori îl zguduiau violent. Se simțea ca și cum ar fi alergat pe un munte abrupt și că, în orice moment, s-ar putea împiedica și ar putea cădea cu capul înainte până jos. Pe măsură ce călătoria fabricii de droizi se derula înapoi în timp, îl duse într-un loc adânc și întunecat. Shigar nu puse la îndoială viziunea. O lăsă să se desfășoare în ritmul ei propriu. Frisoanele se înrăutățeau pe măsură ce se apropia de originea *Cinziei*, până când simți că ar fi putut fi sfârșiat.

Când încetă, totul era liniștit. Simți un sentiment de întoarcere acasă, chiar dacă acesta era cu siguranță iluzoriu. Fabrica era o mașinărie și își părăsise lumea natală, nu ajunsese acolo. Dar sentimentul era convingător. Simțea că locul lui era aici și că aici – oriunde ar fi fost – era important și prețios. Unic. Shigar înțelegea acest

sentiment, chiar dacă nu-l simțise niciodată pentru Kiffu, locul său de naștere. El era cetățean al galaxiei de prea mult timp pentru a simți legături strânse cu un loc anume. Se gândi din nou la Larin și la circumstanțele ei schimbate. Și ea făcuse pași mari în Republică și dincolo de ea. Dar ajunsese blocată pe Coruscant – sau așa fusese până la sosirea lui. Ea nu-și exprimase niciodată vreo nemulțumire în legătură cu relativa ei izolare, dar el nu putea decât să-și imagineze cum trebuia să se simtă.

Fabrica de droizi se simțea ca și cum ar fi aparținut cuiva. De oriunde ar fi venit, acolo fusese locul unde își dorise să fie. Iar Larin o omorâse.

Poate că, gândi el, a fost doar compasiune.

Alte voci, de data asta cu fețe neclare. Bărbați și femei umani; Shigar nu recunosc pe niciunul dintre ei. Totuși, desluși câteva cuvinte, inclusiv strigătul furios al hexurilor. Acesta era scandal de un grup de persoane, printre care se afla o femeie de vârstă mijlocie, cu părul scurt, blond cenușiu și ochi inteligenți. Mâna ei era ridicată deasupra capului. Își scutura pumnul spre cer – dar nu era deloc un cer. Era un acoperiș. Ea se afla într-un spațiu mare, cu un rezervor tubular în centru, plin cu ceva roșu.

Shigar nu se împotrivi viziunii. Pur și simplu îi spuse: *Vreau să fiu în mintea ei.*

Și așa a fost. Fu învăluit de un flux turbulent de gânduri și impresii senzoriale. Se prăbuși, ușor uimit de cât de ușor fusese. Nu se mai întâmplase niciodată așa ceva. Poate că era ceva special la ea, la această Lema Xandret. Pentru că era într-adevăr ea. Fu zdruncinat de furia ei. Găsi putere în hotărârea ei de a trăi liberă. Simți satisfacție pentru toate realizările ei. Plânse și pentru dragostea și pentru pierderea unui copil.

Shigar privi prin ochii ei lumea pe care o adoptase ca fiind a ei și simți o mândrie nuanțată de îngrijorare și o dorință intensă de răzbunare.

Nu vă recunoaștem autoritatea!

Și iată că, în cele din urmă, apăru. Tot ceea ce căutase: lumea densă, metalică, bogată în schimbare și vigoare, acolo unde nimeni nu ar fi căutat-o nici într-un milion de ani.

Ochii i se deschiseră brusc. Nu simți durerea tăieturilor din palme. Uitase de diversele dureri ale corpului său, primite pe Hutta. Simțea doar un tip de recunoștință pe care nu-l mai experimentase până atunci, amestecat cu un puternic sentiment de realizare. Ridicându-se în picioare, se grăbi spre cabina echipajului. Larin dormea deja adânc. Se gândi să o trezească pentru a-i da vestea, dar își stăpâni impulsul. Își merita odihna. Îi putea mulțumi mai târziu.

Ula și Jet se aflau în cabina de pilotaj. Urcă scara și dădu buzna în conversația lor.

— Știu unde este!

— Lumea? întrebă Ula, privind în sus surprins.

— Da. Am găsit-o!

— Bravo ție, amice, spuse Jet. Ai niște coordonate pentru mine?

— Nu chiar, spuse Shigar, dar pot să ți le descriu. Cred că va fi destul de ușor de localizat.

— Ei bine, grozav. Sunt foarte obosit de priveliștea de aici. Ia loc și să începem.

Shigar simți cum sentimentul de triumf îi scădea ușor la gândul a ceea ce îi aștepta.

— Ce este? întrebă Ula, privindu-l fix. Este vreo problemă?

— Ai putea spune că da.

Fețele lor căzură la unison în timp ce le spunea despre ce era vorba.

Găsirea planetei era un lucru.

Să ajungi acolo, era cu totul altceva.

Capitolul 26

Specialista Pedisic își ridică privirea când intră Ax în zona de carantină. Spațiul fusese transformat. Piese mari de echipament pluteau deasupra mesei de disecție, conectate prin cabluri groase la matricele procesoarelor principale de mare capacitate ale crucișătorului. Rămășițele hexului fuseseră întinse ca o tapiserie delicată, dezvăluind detalii complicate ale structurii și funcției sale. Pereții celulari care îl făceau robust și ușor erau îmbibați cu un metal strălucitor, sugerând că îndeplineau și funcții cheie, și ofereau și suport intern. Văzu mai multe globuri de mărimea unui pumn, ca niște ouă rotunde, argintii, cuibărite lângă componente mai familiare. Picioarele fuseseră îndepărtate în întregime din articulațiile cu aspect complex și stivuite ca niște antene metalice într-un borcan din oțel transparent.

— Am multe de raportat, my lord, spuse specialistă.

Își suflecăse mânecile, iar brațele îi erau mânjite până la coate cu o substanță negru-maronie.

— Atunci, fă-o.

Ax stătea cu mâinile în șolduri la un capăt al mesei. Fusese generoasă. Specialistă avusese la dispoziție mai mult de o oră. Dacă Darth Chratis nu ar fi fost atât de vorbăreț, Ax s-ar fi întors mult mai repede.

— Ei bine, prima chestie pe care o pot spune este că acest lucru, orice ar fi, nu este terminat. Pedisic ales o unealtă cu vârf subțire din multele care îi înconjurau spațiul de lucru și arătă cu degetul în timp ce vorbea. Vedeți aici: rețeaua sa neurologică a fost întreruptă înainte de finalizarea unei suite complete de analogii de reflexe. Și aici: există o gamă completă de simțuri pe cale să se activeze în această regiune dorsală, dar este total neconectată la computerul central. Sistemul de raportare a crescut doar până aici și încă nu a reușit să le unească pe cele două.

— Vrei să spui că a fost lansat prea devreme, înainte să fie gata?

— Există dovezi care sugerează că a continuat să se dezvolte după ce a părăsit fabrica care l-a construit. Sugerez că s-ar fi terminat singur, dacă i s-ar fi dat timp.

Ax își aminti cât de feroce luptase chestia. Și nici măcar nu fusese completă!

— Cum ar fi fost forma finală?

— Este imposibil de spus. Banca principală de date nu conține nici măcar un singur șablon. În schimb, există mai multe, cu o mulțime de forme de tranziție. Și există și o componentă biologică, care mi se pare foarte ciudată. Chestia asta maro trebuie să îndeplinească o anumită funcție, altfel nu ar fi prezentă în asemenea cantități. Poate că acționează ca un agent de randomizare, încurajând o adaptare mai fluidă. Este greu de analizat, totuși, pentru că a fost atât de grav rănită.

Se uită la Ax cu reproș, ca și cum ar fi dat vina pe ea pentru starea eșantionului. În acest caz, Ax era complet nevinovată. Fie Jediul, fie Mandalorianul făcuseră treaba asta pentru ea. Și, oricum, era irelevant.

— Deci ai accesat creierul, atunci.

— Da. Chiar în acest moment.

— Cât de inteligent a fost? Putea pilota o navă, de exemplu?

— E puțin probabil, my lord, dar dacă ar fi avut nevoie, s-ar fi putut schimba astfel încât să poată. Așa cum păsărilor le cresc primăvara părți noi ale creierului pentru a învăța cântece noi. E doar o chestiune de...

Ax îi făcu semn să tacă.

— Datele sunt codificate?

— Bineînțeles, dar cifrul se bazează pe un sistem Imperial care a ieșit din uz acum cincisprezece ani.

Când Lema Xandret fugise din Imperiu, își aminti Ax.

— Îl voi sparge în curând. Nu vă faceți griji, my lord. Faptul că era incomplet a făcut ca pătrunderea să fie mai ușoară. Tot ce trebuie să fac este să cartografiez arhitectura și să mă orientez...

Ax nu era atentă la detalii. Și nu-și dăduse seama că părea îngrijorată. Dacă acest specialist nu-și putea face treaba, avea să aducă altul.

— Tot ce vreau să știu este de unde a venit chestia asta, spuse ea. Și vreau să știu acum.

Specialista Pedisic aprobă din cap.

— Da, my lord. Cu permisiunea dumneavoastră, îmi voi relua examinarea.

Ax indică printr-o mișcare a degetului arătător că specialistul ar trebui să se întoarcă la lucru.

În timp ce aștepta, Ax se plimba prin spațiul aglomerat, citind datele brute și ajungând la propriile concluzii. Nimic din ceea ce vedea nu contrazicea opiniile specialistei, și era mult mai mult de asimilat decât ar fi putut fi înghesuit în acea scurtă conversație. Globurile conțineau procesoarele primare ale hexului, unde datele senzoriale convergeau, erau schimbate și provocau diverse reacții. Armele de pe fiecare mână erau puțin diferite, în principiu, de tehnologia blasterului standard, dar remarcabil de miniaturizate și integrate într-un membru capabil să preia și să-i susțină greutatea. Acest hex nu avea un sistem de camuflaj pe care să-l analizeze și, din păcate, apărarea cu electro-oglinzi era prea grav avariata pentru a putea fi supusă unei inginerii inverse. Secțiuni întregi din corpul său fuseseră transformate în cenușă.

— Am descifrat codul, my lord, spuse specialistul.

Ax se grăbi să se uite peste umărul ei. Pe un holopad se derula o listă de simboluri – blocurile din care era construită mintea hexagonului și bare generau toate acțiunile sale. Cu toate acestea, niciuna dintre comenzi, reguli de limbaj și algoritmi nu-i părea nici pe departe familiară lui Ax.

— Acestea controlau hexul? Droidul, vreau să spun.

— Da.

— Am putea să le folosim pentru a-i controla pe alții?

— Mă tem că nu. Aceste comenzi particulare sunt generate în interiorul dispozitivului însuși – un sistem unic și pur intern de coordonare a numeroaselor sale părți. Fiecare droid va avea un sistem diferit, așa că ceea ce am obținut este doar limbajul pentru acest droid, care acum este mort.

— În regulă, dar în acest caz, l-ai tradus?

— Da.

— Atunci, găsește-mi ce caut. Timpul este scurt. Am un Mandalorian de găsit, își spuse ea în tăcere, și dacă îl pierd, vei plăti scump.

Specialista se aplecă peste secțiunea de hex pe care o expusese, acționând de la distanță manipulatori capabili de măsurători mai mici decât ar putea face orice om. Datele se derulau amețitor în toate direcțiile prin holopad, prea repede pentru ca Ax să le poată urmări. În curând, capul o durea din cauza concentrării prea mari asupra a ceva ce nu înțelegea cu adevărat.

— Mai ai un minut, îi spuse specialistei.

— My lord, am găsit-o, spuse Pedisic. Numele, coordonatele hiperspațiale...

— Dă-mi-le. O cuprinse un val brusc de emoție. Acum!

Unde ești, mamă?

Specialista Pedisic rosti un șir lung de numere. Ax închise ochii, vizualizând aproximativ unde se potrivea locația în discul galactic.

Nu se potrivea. Se afla mult deasupra Inelului Mijlociu, în mijlocul pustietății.

Ax deschise ochii.

— Ești sigură că asta e ceea ce are în cap?

— Absolut, my lord. Deși nu are sens, nu-i așa? Nu e nimic acolo. Absolut nimic.

Ei bine, își spuse Ax, nu era în întregime adevărat. Existau pitice reci și giganți

gazoși orfani și tot felul de bestii stelare ciudate. Și, la urma urmei, era o lume nedescoperită, potrivită pentru creatorii de droizi trădători care fugeau de Sith. Nu era de necrezut ca oamenii disperați să-și păstreze secretă locația să fi călătorit parseci în plus, aleatoriu, pentru a ascunde orice șansă de urmărire.

Dar ce o dusesse pe Lema Xandret în acel refugiu izolat? Ce o încurajase să caute în acea direcție? Șansele ca ea să fi luat o navă pentru un salt lung spre nicăieri și să fi ajuns întâmplător pe o lume locuibilă erau infime.

— Caută coordonatele în arhivele Imperiale, îi spuse ea specialistei. Bănuiesc că vom găsi ceva acolo.

Solicitarea merse la băncile de date ale navei. Ax bătu cu degetul pe masa de disecție în timp ce aștepta răspunsul. Dură mai mult decât se așteptase, și avu timp suficient pentru a observa cât de mult semăna reziduul organic copt cu sângele uscat...

Cu un semnal sonor, holopadul produse un singur rând de informații.

— Ei bine, asta chiar este imposibil, spuse specialistă.

— Încearcă din nou.

Specialista repetă procedura de la zero, extrăgând datele încorporate și introducându-le în înregistrări. Reveni cu același rezultat.

— Trebuie să fie o cacealma, spuse specialistă. O locație falsă pentru a ne abate de pe pistă.

— Nu prea cred, spuse Ax. Totul pare greșit, dar asta îmi spune că în mod sigur avem dreptate. Ți-am spus că vom găsi ceva, nu-i așa?

— Dar este o gaură neagră, spuse specialistă.

— Știu. O pot citi cu ochii mei.

Ax se simți ca și cum acea stea îndepărtată și moartă ar fi întins mâna și ar fi prins-o cu gravitația ei irezistibilă. Era absolut sigură că aici o va găsi pe Lema Xandret, creatoarea de droizi care vorbeau cu propria ei voce.

— Cred că ar fi bine să-mi spui numele, acum, spuse ea. Vom pleca de îndată ce cursul va fi trasat.

**PARTEA A PATRA
SEBADDON**

Capitolul 27

Era un nume lipsit de pretenții. gândi Ula în timp ce *Auriga Fire* se zguduia în jurul său, în drum spre o colonie care nu ar fi trebuit să existe.

Sebaddon.

— Știți că suntem nebuni, nu-i așa? spuse Jet peste sunetul hipermotoarelor încordate ale navei. Dacă *umbra de masă* a găurii negre nu ne va face bucăți, gravitația ei ne va absorbi atunci când vom ajunge.

— Am trasat cursul pentru a lua în considerare ambele posibilități, spuse Shigar. Vom fi în regulă. Cel mai probabil.

— O să încerc să nu mă gândesc la asta, spuse Ula printre dinții încleștați.

— Eu încerc să nu vomit, spuse Larin.

Ula se răsuci în scaun ca să se uite la ea. Ea îi făcu cu ochiul.

— Cât mai durează? întrebă Shigar.

Siguranța lui calmă era exasperantă. Ula nu știa cum îl putea suporta Jet.

— Undeva între un minut și niciodată. Cel mai probabil, varianta din urmă.

Nava scârțâi de la nas la coadă, ca și cum ceva ar fi apucat-o de la fiecare capăt și ar fi răsucit-o. Ula se agăță de brațele scaunului și închise ochii. Nu se oferise voluntar pentru asta. Ca să fii informator trebuia să stai în umbră, să furi informații și să completezi câte un asasinat ciudat. Nu însemna să lupți cu droizi ucigași, să fii torturat de Mandalorienii sau să te arunce cu capul înainte într-o gaură neagră. Asta făceau agenții cifrați.

O mână puternică îl apucă de cot. Ochii lui se deschiseră.

— Nu-ți face griji, spuse Larin. Vom reuși.

El aprobă din cap și își forță mâinile să elibereze strânsoarea de pe scaun. Să o lase să creadă că era liniștit, când de fapt era exact opusul. Revelația psihometrică a lui Shigar ridicase pe noi culmi încrederea ei în el, deși acum exista o nouă tensiune între ei, ca și cum relația lor se schimbase fundamental. Asta, se gândea Ula, ar putea fi cel mai supărător lucru din toată situația lui.

Mâna ei alunecă. Mâna ei bună. Cea tăiată de către Sith era învelită într-o mânășă mecanică, o mânășă asemănătoare unei palete care îi permitea să apuce, mai mult sau mai puțin. Asta era toată amploarea proviziilor protetice de pe *Auriga Fire*.

Nava tresări din nou. Clunker veni în față, clătinându-se și legănându-se, și întinse un cablu de la mijlocul său până la consola principală.

— Ce face? întrebă Ula.

— Își sincronizează mintea cu computerul navei, spuse Jet pe lângă carcasa ponosită a droidului său.

— Îl lași să piloteze nava?

— Are capul pe umeri, iar timpul său de reacție este mult mai rapid decât al meu.

Ca și cum ar fi vrut să infirme afirmația lui Jet, *Auriga Fire* se înclină alarmant la tribord, apoi se întoarse brusc la babord. Ula fu zvârlit în hamul scaunului său, dar Clunker reuși cumva să rămână atât în poziție verticală, cât și conectat la priză.

O clipă mai târziu, zborul navei se calmă. Vibrațiile se atenuară; scâncetele atât de la hiperpropulsie, cât și ale fuzelajului, dispărură în fundal.

Nodul de tensiune din stomacul lui Ula începu să se destindă.

— Bine, spuse Jet, apăsând pe butoane. Acum o să apară. Țineți-vă bine!

Ula înțepeni din nou, pe măsură ce texturile deformate ale hiperspațiului se rețineau. În mod normal, o priveliște de stele întinse de viteză i-ar fi luat locul, dar aici, chiar la marginea galaxiei, apărură într-un întuneric relativ. Doar lumina slabă a

unor insule stelare îndepărtate mai exista pentru a fi deformată de mișcarea navei.

Cu un scârțâit puternic, *Auriga Fire* se întoarse în spațiul real, iar trepidațiile reîncepură. Jet opri hiperpropulsoarele și puse repulsoarele la maxim. Ula fu apăsător în scaunul său în timp ce nava se întorcea. Sensorii măturară spațiul din față, dezvăluind priveliști nemaivăzute de nimeni altcineva în istoria galaxiei în afară de Lema Xandret și însoțitorii ei.

Era mai multă lumină decât se așteptase Ula. Asta fu prima sa impresie. Pe măsură ce nava se învârtea și gaura neagră apărea pe ferestre, nu văzu o absență întunecată a luminii, ci două jeturi galbene strălucitoare care țâșneau de la fiecare pol al singularității. Era ceea ce rămăsese din ultima cină a găurii – o stea moartă, poate, sau un gigant gazos singuratic care avusese ghinionul să se intersecteze cu acest monstru fără fund. Ca și cum cineva ar fi înghesuit prea multă mâncare în gură deodată, o parte din ea țâșnise înapoi în spațiu, arzând ca niște torțe cerești pe fundalul galaxiei.

Al doilea lucru pe care îl observă Ula fu galaxia însăși. Nava și pasagerii săi se aflau suficient de departe de discul locuit al galaxiei încât să o poată vedea din exterior. O spirală frumoasă, cu o umflătură centrală *grasă*, ocupa aproape jumătate din spațiu. Pe măsură ce se rotea la vedere, Ula uită pentru o clipă de neliniștile sale și nu simți decât o uimire fără suflare. Fiecare nebuloasă și roi i se dezvăluia cu mai multă claritate și frumusețe decât ar fi putut arăta orice hartă. Era greu de crezut că ceva atât de sublim putea fi locul unui război și al unei suferințe atât de mari.

— Iată planeta, spuse Jet, cântând la instrumentele sale ca un *maestro*.

— Sebaddon? Unde?

Shigar aruncă o privire spre priveliștea spectaculoasă.

— Acolo.

Jet indică un ecran. Ula nu putea vedea decât un punct.

— Este mai departe decât mă așteptam. Vom face o buclă în jurul găurii și o vom prinde la ieșire.

— Este sigur? întrebă Ula.

— Relativ. Atâta timp cât nu ne apropiem prea mult.

Ula se hotărî să nu întrebe: *Relativ la ce?*

Shigar privi ecranul.

— Nu este niciun semn de alte nave, spuse el.

— Există o lună mică.

— Cum poate avea o lună? întrebă Hetchkee de pe scaunul din spatele lui Ula.

— Cum poate fi aici, pur și simplu? adăugă Larin.

— O gaură neagră te va ucide dacă te apropii prea mult, spuse Shigar, dar nu și dacă te afli la o distanță sigură. Obiectele o pot orbita cu ușurință. Sebaddon, orice bucată de gunoi întâmplător pe care a prins-o de-a lungul anilor, noi.

Felul în care se zguduia nava nu îl făcea pe Ula să se simtă nici pe departe în siguranță.

— Cum rămâne cu căldura? întrebă el. Acele jeturi sunt fierbinți, dar nu atât de fierbinți.

— Pe măsură ce planeta orbitează, gravitația găurii o va întinde și o va strânge, împiedicând nucleul să se solidifice. Pun pariu că vom vedea vulcani când ne vom apropia. Asta trebuie să fie ceea ce aduce toate metalele rare la suprafață – și dioxidul de carbon, de asemenea, care ar ajuta la menținerea unei atmosfere calde.

Jeturile deveneau vizibil mai mari în față. Clunker rămase conectat la priză.

Sebaddon era încă invizibilă cu ochiul liber, iar Ula renunță să o mai caute.

O alarmă sună brusc.

— Nave, spuse Jet, în spatele nostru, exact pe unde am ieșit.

— Cui aparțin? întrebă Larin.

— Așteaptă până când vom face ocolul. Atunci voi putea să-ți spun.

Afișajul se dizolvă în statică pe măsură ce intrau mai adânc în câmpul magnetic

înfricoșător de intens al găurii negre. Un miros de ozon umplu cabina de pilotaj.

Tot ce conținea fier începu să vibreze la un nivel enervant de ridicat.

Nu exista nicio senzație de greutate, pentru că zburau liber în jurul găurii, folosindu-se de atracția gravitațională a acesteia pentru a-i lansa spre locul în care orbita planeta. Cu toate astea, Ula se simțea ca și cum ar fi fost întins și strâns în același timp, exact cum descrisese Shigar când vorbise despre planetă. *Efecte de maree*, așa se numeau. Plămânii lui se chinuiau să tragă suficient aer, iar în fața ochilor îi dansau pete purpurii. Apoi trecură și presiunea începu să se diminueze. Se lăsă pe spate în scaun, transpirând abundent și mulțumindu-i Împăratului că mai era încă în viață.

— Bine, spuse Jet, s-a terminat partea cea mai grea. Mulțumesc, Clunker. Sebaddon o să apară în față. Vom face inserția orbitală în aproximativ un minut. Cât despre navele acelea... Scană ecranele senzorilor reînviați. Am numărat cincisprezece, cu coduri de transponder Republicane. Stantorrs trebuie să fi mutat Coruscantul însuși pentru a le aduce aici atât de repede.

Shigar aprobă din cap. Era clar că și el era impresionat.

— Niciun semn de Stryver?

— Asta spun senzorii.

— Dar Imperiul? întrebă Ula.

— Singurele nave de aici sunt cele cincisprezece și noi, spuse Jet.

— Oricum, de unde ar ști Sithul unde să vină? întrebă Larin. Nu ei au luat navicomputerul.

— S-ar putea să se fi gândit la altceva, așa cum am făcut și noi, spuse Ula, încercând să-și păstreze speranțele, chiar dacă o formulase ca pe un avertisment. Cel mai bine ar fi să nu-i subestimăm.

— Într-adevăr, spuse Larin. Iat-o, adăugă ea, arătând prin fereastra din față.

Ula se aplecă să vadă. Sebaddon era o lume mică, marcată de activitate tectonică, exact așa cum prezisese Shigar. Suprafața sa varia de la bazalt cenușiu până la mantaua roșie strălucitoare expusă la atmosferă de mișcarea constantă a plăcilor. Atmosfera era suficient de densă pentru a fi respirabilă și prezenta semne atât de nori, cât și de precipitații. Nu existau oceane, doar suprafețe strălucitoare ocazionale în părțile mai reci ale planetei, care ar fi putut fi lacuri.

— Dacă este apă, spuse Larin, suprafața ar putea fi de fapt locuibilă.

În apropierea unuia dintre *lacuri* se afla un grup de surse de radiații luminoase, indicând un fel de oraș. În altă parte pe globul care se desfășura, se aflau alte puncte luminoase, posibil mine sau așezări mai mici.

— Au fost ocupați, spuse Jet. De cât timp sunt aici?

— Nu știm, spuse Shigar.

— Aș zice că de douăzeci de ani, presupunând că e vorba doar de un grup mic la început. Infrastructura este fragmentată și există unele locuri în care nu s-au răspândit încă.

În timp ce vorbea, Jet arătă spre ecranul de vizualizare. Nu existau nave pe orbită sau sateliți. Micuța lună era complet neatinsă.

— Vreți să îi apelez? întrebă el.

— Nu, spuse Shigar. Așteaptă să sosească Maestra Shan. Ea ar trebui să fie cea care să ia primul contact.

— Dar Ula? întrebă Larin. El este Reprezentantul Republicii.

— Fără supărare, spuse Shigar, întorcându-se pentru a vorbi direct cu Ula, dar ar trebui să se ocupe de asta cineva superior nouă amândurora. Sper că înțelegi.

— Complet, spuse el, cu o grație fabricată.

Ar fi preferat să împotmolească abordarea Republicană a valoroasei lumi în speranța că propunerile vor fi respinse. Dar nu avea cum să argumenteze acest punct de vedere fără să-i facă pe ceilalți să devină suspicioși. Trebuia doar să aștepte și să spere că se va ivi o altă oportunitate.

Auriga Fire alunecă cu grijă pe o orbită polară lungă în jurul Sebaddonului, iar motoarele navei devin binecuvântat de liniștite. Clunker se deconectează și se întoarce la locul său din colț. Trecuseră ore întregi de gălăgie și haos de când începuseră ultimul salt, iar Ula era profund bucuros că se terminase.

Jet îi împărtășea în mod clar sentimentele. Contrabandistul se ridică în picioare și bătu în scutul de deasupra panourilor de instrumente.

— Haideți, murmură el. Știu că e pe aici pe undeva...

Un panou ascuns se deschise, iar el își strecură o mână înăuntru.

— Aha! Huttii ăia nenorociți nu au găsit totul, slavă zeilor.

Mâna reapăru la vedere, ținând o sticlă subțire cu un lichid auriu. Jet sparse sigiliul și dădu pe gât o înghițitură.

— Mai vrea cineva să toasteze? Pentru supraviețuire, în ciuda pasagerilor nebuni și a indicațiilor nesigure?

Comportamentul lui Jet fu în mare parte ignorat. Pentru moment, toți ochii erau ațintiți asupra flotilei Maestrei Satele care se apropia. La fel ca Jet, alesese să ocolească gaura neagră în loc să încerce să se deplaseze împotriva atracției sale considerabile. Forțele uriașe care acționau asupra navelor erau mult mai evidente din exterior. Ula fu șocat de vitezele pe care le atingeau în punctele cele mai apropiate de gaura neagră. Una dintre ele eșuă în a face inserția corectă și derapă doar o fracțiune din curs.

Gaura o smulse instantaneu, absorbind-o în gura ei mare. Nava dispăru cu un zgomot de raze X.

Una câte una, celelalte paisprezece nave ieșiră pe partea cealaltă, zdruncinate, dar intacte.

— Vezi dacă le poți apela, spuse Shigar. Cuvântul de cod este *șoim-liliac*.

— Așa o să fac. Jet astupă sticla și o puse deoparte, înainte să se întoarcă la consola de comunicații. Subspațiul cu rază lungă de acțiune e bruiat de singularitate, așa că nu poți suna acasă, dar ar trebui să avem transmisii cu rază scurtă de acțiune cu ei într-o clipă sau două.

— Ciudat să mă gândesc că totul s-ar putea termina în câteva minute, spuse Larin în timp ce Jet încerca să apeleze navele care se apropiau. Adică, Stryver fie și-a pierdut interesul, fie a căzut în gaură. Imperiul habar nu are unde am plecat. Odată ce Maestra Shan intră în contact cu Lema Xandret, treaba noastră este gata.

— Ai uitat de Hutti, spuse Ula. Dacă au pus un dispozitiv de localizare pe navă, ne vor da repede de urmă.

— Doar dacă caută semnalul în direcția corectă. Și cine s-ar gândi să se uite aici sus? Este ascunzătoarea perfectă.

Jet avea dreptate, dar Ula nu voia să o recunoască. Odată ce Sebaddon era anexată de Republică, nu mai avea ce face decât să raporteze poziția planetei când se întorcea pe Coruscant, mult timp după ce problema proprietății ei fusese rezolvată. Misiunea lui era pe punctul de a eșua complet și nu părea să poată face mare lucru în privința asta.

— Mandalorianul acela mi s-a părut destul de isteț, spuse Hetchkee. Nu-l văd căzând într-o gaură neagră, decât dacă a fost împins.

— Și eu sunt de aceeași părere, spuse Shigar. Nu ar fi înțelept să presupunem că l-am văzut pentru ultima oară.

— Am prins-o, spuse Jet, căzând satisfăcut pe scaunul său. Puteți vorbi, Mare Maestru.

— Foarte bună treabă, Shigar, tună vocea lui Satele Shan din comunicatorul subspațial.

— Mulțumesc, Maestră.

Padawanul fu în mod clar încurajat de laude.

— Comandantul Suprem ar dori să îl înapoiezi pe Reprezentantul Vii pe Coruscant cât mai curând posibil.

— Cu permisiunea dumneavoastră, spuse Shigar, am dori să ne alăturăm

anturajului pe care l-ați adus și să observăm negocierile.

— Stai puțin, amice..., spuse Jet, dar Shigar îl întrerupse.

— O urmărim pe Lema Xandret de atâta timp. Mi se pare păcat să venim până aici și să ne întoarcem, pur și simplu.

Ula nu știa ce părere avea despre această perspectivă. Pe de o parte, nu se aștepta la nimic mai interesant decât foarte cunoscutele certuri diplomatice; pe de altă parte, nu se grăbea să raporteze eșecul său niciunui dintre stăpânii săi.

— Mă așteptam la asta, răspunse Maestra Satele cu o urmă de zâmbet în glas. Colonelul Gurin are comanda flotei. Ți sugerez să te încadrezi în Compania a doua și să iei locul navei pe care am pierdut-o. Așteptați-vă la o transmisiune tactică în scurt timp.

— Vă mulțumesc din nou, Maestră, spuse Shigar, cedând controlul comunicației nemulțumitului Jet Nebula.

Instrucțiunile și telemetria curgeau deja spre *Auriga Fire* dinspre navele care se apropiau. Când Jet conectă computerul navei sale la flux, aceasta va deveni parte a unei entități tactice mult mai mari, nemaifiind un agent liber.

— Înveselește-te, îi spuse Shigar lui Jet cu un zâmbet. Ai mai lucrat pentru Republică, nu-i așa?

— Sigur, dar numai pentru banii lor. Nu pentru glorie sau pentru distracție, așa cum se pare că faci tu.

— Nu va fi pentru mult timp. Vreau doar să văd toate astea.

— Nu păcălești pe nimeni, Shigar. Știu că nu vrei să-ți respecti înțelegerea cu Tassaa Bareesh.

Shigar își trase în jos colțurile gurii, dar nu spuse nimic pentru a nega acuzația.

Crucișătorul pe care îl ocupa Maestra Satele trecu pe lângă ei, un romb auriu care părea înșelător mai mic decât era de fapt, cu o nacelă de comandă care ieșea din spate ca o înțepătură de insectă și cu o carcasă împânzită de turnuri de turbolasere și tunuri ionice. Îndoindu-și gâtul, Ula putu distinge telemetria care curgea în *Auriga Fire*. Crucișătorul se numea *Corellia*. Recunosc numele din rapoartele Comandantului Suprem Stantorrs.

Jet își predă nava sub comanda Republicii. În curând deveni doar una dintre cele opt nave care se supuneau instrucțiunilor Colonelului Gurin. Ansamblul de nave se deplasă fără probleme pe o orbită inferioară, jonglând cu ușurință și cu încredere cu schimbările de curs și de atitudine. Discuțiile între nave, atât cele biologice cât și cele dintre droizi, umplură comunicațiile. Postura obișnuită a lui Clunker deveni mai atentă. Ula, de asemenea, asculta cu atenție pentru a afla informații valoroase. În astfel de vremuri tensionate, protocoalele militare se schimbau aproape zilnic.

— Înregistrez activitate jos, spuse Jet. Xandret și oamenii ei știu că suntem aici.

— Atunci, de ce nu spun nimic? întrebă Larin.

— Poate că sunt timizi.

— Ce fel de activitate? întrebă Shigar.

— Puncte de căldură, în principal, poate reactoare care se aprind. Câteva arată ca niște situri industriale, dar semnaturile lor nu sunt la scară.

— Îi transmiți datele Colonelului Gurin?

— Vede exact ceea ce vedem și noi, dacă nu cumva admiră priveliștea din altă parte.

Galaxia forma un fundal frumos de roată de piteni în timp ce Satele Shan făcea prima ei transmisiune către oamenii de pe Sebaddon.

— Numele meu este Marele Maestru Satele Shan, spuse ea, transmițând pe toate frecvențele, deoarece benzile cele mai des folosite erau înfundate de radiațiile de la gaura neagră. Nu vin în numele Republicii, ci în numele susținătorilor păcii și justiției din întreaga galaxie.

— Despre ce este vorba? întrebă Hetchkee.

— Este un limbaj cu subînțeles al Jedilor, spuse Larin. Nu vrea ca Sebaddonienii

să creadă că sunt pe cale să fie invadați.

— Chiar dacă ea se află în fruntea unei flote de nave de război ale Republicii?

— Chiar și așa.

Shigar ridică o mână pentru tăcere. Nu răspunsese nimeni, așa că Maestra Satele încercă din nou.

— Avem motive să credem că o misiune diplomatică trimisă de pe Sebaddon a fost interceptată înainte să ajungă la destinație. Nu suntem responsabili pentru distrugerea ei, dar doresc să vă transmit cele mai sincere regrete și să vă împărtășesc datele pe care le-am colectat cu privire la acest incident nefericit.

— Mai multă activitate, spuse Jet. Punctele acelea fierbinți devin foarte fierbinți.

— Ești sigur că nu sunt vulcani? întrebă Larin.

El nu răspunse, și nici oamenii de pe Sebaddon nu răspunseră la ultimul mesaj al lui Satele Shan.

— Ar putea fi vulcani, spuse Ula, nefiind dispus să respingă orice sugestie făcută de Larin, chiar și una menită să fie o glumă. Ar fi logic să exploatezi energia geotermală pe o lume ca asta. Dacă au găsit o modalitate de a stoca și de a elibera această energie, ar putea fi ceea ce vedem aici.

— Sau ar putea fi zone de lansare, spuse Jet.

— Dacă trimit o petrecere de bun venit, de ce nu ar spune asta?

— S-ar putea să nu fie genul de petrecere de bun venit la care te gândești tu.

— Am venit să vorbesc cu Lema Xandret, încercă a treia oară Marele Maestru. Am motive să cred că ea ar putea fi liderul vostru.

În sfârșit, ceva rupse tăcerea de pe planetă. O voce de femeie apăru pe undele radio, scârțâind slab din cauza interferențelor.

— Noi nu avem un lider.

— Foarte bine, spuse Maestra Satele, dar vorbesc cu Lema?

— Cerem doar să fim lăsați în pace.

— Nu aveți de ce să vă temeți de noi. Vă jur. Am venit să discutăm și să vă oferim protecție dacă aveți nevoie de ea. Nu sunteți obligați să oferiți nimic în schimb.

— Noi nu vă recunoaștem autoritatea.

Pielea lui Ula se înfioră.

— Asta au spus și hexurile. Ea sună exact ca ele.

Shigar aprobă din cap.

— Ea trebuie să fie Xandret. Hexurile îi împărtășesc vocea și filozofiile pentru că ea a fost cea care le-a creat.

— Nu dorim să vă impunem niciun fel de autoritate, spuse Maestra Satele.

— Nu cerem decât să fim lăsați în pace, repetă Xandret.

— Acele puncte fierbinți sunt pe cale să erupă, spuse Jet pe un ton amenințător.

— Dă-mi comunicația, zise Shigar. Maestră, nu cred că discuțiile vor funcționa. Este la fel de încăpățânată ca și droizii ei. Sugerez să găsim o altă abordare.

Marele Maestru vorbea deja:

— Poate că aș putea vorbi cu tine față în față. Asta ne-ar putea ajuta să ajungem la o înțelegere. Doar eu și Padawanul meu, într-un loc ales de tine. Ultimul lucru pe care mi-l doresc este ca tu sau liderii tăi să vă simțiți amenințați sau intimidați...

— Nu avem niciun lider! strigă Xandret. Nu vă recunoaștem autoritatea!

— Uite că vine, spuse Jet, arătând pe ecranul de vizualizare mai multe sclipiri luminoase de la suprafața lumii. Vouă nu vi se pare că arată ca niște rachete?

Ula privi cu atenție imaginea. Cunoștințele sale în materie de hardware militar erau lacunare, dar punctele care se ridicau rapid aveau un aer letal. Pentru început, se mișcau rapid, accelerând de multe ori mai repede decât ar risca majoritatea navelor cu echipaj în atmosferă. Erau opt, lungi și elegante. Se ridicau în spirală ca niște artificii, reprezentând o țintă mult mai dificilă pentru navele de deasupra.

Auriga Fire tresări sub el, răspunzând la telemetria de pe *Corellia*. La unison, toate cele cincisprezece nave își schimbă cursul ca răspuns la amenințarea în

creștere.

— Ai primit răspunsul, zise Larin. Cineva cu siguranță ia situația foarte în serios.

— Bine, spuse Jet, dar nu-mi voi aservi nava nimănui în timp ce se află sub foc.

— Așteaptă, spuse Shigar, dar era prea târziu.

Jet rupsesse deja legătura de scurtă durată dintre nava sa și cele ale Republicii. Cu o străfulgerare a repulsoarelor sale, *Auriga Fire* se desprinsese de Compania a doua și accelera pe o orbită mai înaltă. În spatele lor, navele Republicii adoptară o formație de luptă, cu *Corellia* în centru și navele de sprijin într-un tetraedru clar în jurul ei.

În timp ce navele de luptă se lansau de pe punțile hangarelor, tunurile sale se îndreptau spre țintele care se apropiau. Marele Maestru nu spuse nimic, iar discuțiile obișnuite din flotă încetară.

— Aliniați-vă, *Auriga Fire*, veni o cerere laconică de pe *Corellia*. Aliniați-vă!

Jet o ignoră, dar ținu deschis echipamentul tactic.

— Asta nu are niciun sens, spuse Ula, gândind cu voce tare. Dacă Xandret vrea atât de mult să rămână izolată, de ce a mai vrut să vorbească cu Mandalorienii? M-aș fi gândit că era exact ceea ce nu trebuia să facă.

— Poate că *Cinzia* nu i-a reprezentat pe toți cei de aici, spuse Larin. Poate că cei care s-au autodistrus erau un grup disident.

— Și de ce să atace în loc să vorbească? întrebă el, trecând la următorul punct de nedumerire. Să tragi fără provocare este o nebunie.

— Fără îndoială, spuse Shigar. Practic, și-au semnat propriul mandat de condamnare la moarte.

Rachetele ieșiră din atmosfera superioară și loviră primul val de foc defensiv. O plasă densă de impulsuri turbolaser și torpile ionice convergeau spre cele opt rachete. Botul fiecărei rachete activă un scut defensiv asemănător cu cele văzute la o scară mult mai mică pe Hutta. Strălucitoare ca o oglindă, reflectau perfect impulsurile laser și chiar deviară un număr mare de torpile. Spațiul dintre *Corellia* și planeta de dedesubt fu brusc plin de explozii. Din acea fiertură de gaze fierbinți ieșiră doar șase rachete. Resturile de două care fuseseră lovite se prăbușiră mai departe, urmându-și impulsul final. Puncte albe minuscule străluceau în lumina jeturilor găurii negre.

Cele șase rachete se loviră de un alt val de foc defensiv. Scuturile sclipiră din nou, clipind în succesiune rapidă – pentru a economisi energie, presupuse Ula. Rachetele nu erau mari. Nu se puteau apăra la nesfârșit împotriva acestui tip de asalt.

Dar nici nu fu nevoie să o facă. Patru din cele opt inițiale erau acum suficient de aproape de nave pentru a reprezenta o amenințare iminentă. Navele de luptă se angajară, mitraliind rachetele din toate direcțiile deodată. Scuturile nu puteau acoperi toate abordările posibile. Trei rachete cedară, sistemele lor de propulsie fiind avariate, iar părțile laterale aruncară nori de resturi. Ultima continuă, ținând direct spre *Corellia*. Privirea de pe fața lui Shigar fu dureroasă de văzut. Maestra sa se afla la bordul acelei nave, iar o rachetă de asemenea dimensiuni avea să provoace pagube considerabile, poate chiar să distrugă *Corellia* în întregime. Ula se întreabă dacă nu cumva Maestra Jedi se grăbea să ajungă la o capsulă de salvare chiar în acel moment, în speranța că va scăpa cu viață.

Racheta supraviețui ultimului val de foc defensiv și lovi *Corellia* chiar în fața motorului de propulsie. Ula tresări automat, așteptându-se la o explozie uriașă. Dar nu avu loc. Racheta lovi corpul auriu al navei cu suficientă forță pentru a face o gaură în el, dar, în schimb, dispăru pur și simplu înăuntru. O explozie de aer și alte gaze ieși prin gaură, dar niciun foc. Racheta nu explodă.

Comunicațiile flotei porniră din nou, trădând o notă ușor frenetică. Colonelul Gurin era în emisie, asigurându-i pe toți că nava era intactă. Nu mai erau lansări vizibile de la sol. Atacul de pe Sebaddon părea să se fi stins complet.

Norii de resturi de la cele șapte rachete distruse, care încă se ridicau sub propriul impuls, începuseră să sosească. Unele dintre ele erau resturi de carcase și motoare smulse. O mare parte constau din aceleași puncte albe pe care Ula le zărise mai

devreme. Scânteiau ca niște fulgi de zăpadă în lumina găurii negre, plutind în jurul navelor Republicii în fluxuri neorientate.

— Putem să ne uităm mai de aproape la cheștiile alea? întrebă el.

Dacă rachetele nu erau pline de explozibili, poate că nu erau deloc rachete.

Jet se conformă, concentrând senzorii navei asupra unui loc din apropiere. Punctele albe se transformară în pete care înotau ca niște amibe în spațiul negru.

— Voi vedea dacă pot mări rezoluția, spuse el.

Vederea se cristaliză. Petele deveniră obiecte hexagonale care agitau șase picioare subțiri. Ula simți un val de alarmă. Hexuri. Mii și mii de hexuri.

— Îndepărtează-ne de ele, spuse Shigar. Fă-mi legătura cu Colonelul Gurin.

Vederea se schimbă pentru a arăta una dintre navele de atac ale Republicii. Acolo, hexurile erau mai dese. Acolo unde hexurile se întâlneau unul cu altul, își legau brațele și corpurile pentru a forma obiecte mai mari – sfori lungi, plase sau mingi aglomerate. Crucişătorul plutea printre ele, neştiind nimic, chiar dacă hexurile în derivă își găseau loc pe carcasa sa.

— Scoateți navele alea de acolo! strigă Shigar în comunicatorul subspațial. Sunt într-un pericol teribil!

Răspunsul fu pocnit și intermitent.

— ...interferențe... vă rog repetați...

În spatele vocii se auzea țipătul alarmelor.

Ula aruncă o privire dincolo de Shigar spre locul unde *Corellia* atârna lângă globul planetei. Focul roșu lungea acum rana lăsată de rachetă. Pe Hutta, patru hexuri aproape că învinseseră un Jedi, un Sith și un Mandalorian. Pe Sebaddon, întreaga încărcătură de hexuri a unei rachete fusese lansată în corpul unui crucişător. Își putea doar imagina ce pagube provocau sute de astfel de droizi, în rândul trupelor obișnuite.

— Uită de *Corellia*, spuse Jet. Trebuie să îi avertizăm pe ceilalți. Comută comunicația pe emisie generală. Aici *Auriga Fire*. Sunteți atacați. Folosiți-vă navele de luptă și tunurile pentru a vă curăța corpul navei. Apoi ieșiți de pe orbită și îndreptați-vă spre spațiul liber. Rachetele conțin hexurile pe care le-am văzut pe Hutta. Vă vor face bucăți dacă nu vă îndepărtați de ele.

— Spune-le să ignore toate ordinele venite de pe *Corellia*, spuse Ula. Dacă rețeaua e compromisă, hexurile ar putea semăna dezinformări sau chiar mai rău.

Jet preluă sfatul și îl transmise celorlalte nave. Abia atunci Ula se biciui pe sine pentru că ajută Republica. Dar nu putea să stea deoparte și să privească mii de ființe murind. Republica câștigase cursa. Nu era niciun avantaj de obținut ajutând la un măcel.

O explozie de electricitate statică puternică înecă toate comunicațiile pentru o secundă. Apoi, o nouă voce vorbi de pe *Corellia*.

— Nu vă recunoaștem autoritatea!

— Așa vorbesc hexurile, spuse Larin. Au preluat controlul.

— *Corellia* lansează capsule de salvare, spuse Shigar, arătând cu degetul. Trebuie să ne apropiem. Capsulele vor putea să evite hexurile mai bine decât navele mari, dar au nevoie de un loc de întâlnire. Noi le putem oferi asta până la sosirea altcuiva.

— În regulă, spuse Jet, cu buzele strânse. Vreau ca tu și Larin să fiți la tri-lasere, să ne păstrați calea liberă. Dacă vreuna din cheștiile astea intră aici, suntem cu toții morți.

Shigar se ridică de pe scaun și dispăru împreună cu Larin înapoi în navă.

— Ula, vino aici, spuse Jet, făcându-i semn cu mâna spre scaunul gol al copilotului. Hetchkee, tu vei fi la controlul tractorului. Clunker, oprește semnalele de pe *Corellia* care ne încurcă sistemele.

Droidul veni în față pentru a se conecta din nou la computerul navei.

În timp ce Ula schimba locurile, observă o lumină strălucitoare pe panoul de instrumente din fața lui Jet.

— Este important?

— Poate, dar este un lucru de care nu avem timp să ne îngrijorăm acum.

Jet apăsă butoanele în succesiune rapidă pe panoul de instrumente.

— Avem mai multă companie.

Ula își reglă ecranul de vizualizare astfel încât să arate înapoi spre gaura neagră. Prin lumina jeturilor, distinse un șir de nave care ieșeau din hiperspațiu. Un crucișător mare și numeroase nave mai mici, înșirate pe două linii precise. Le recunoscu imediat configurația, iar un val de surpriză îl străbătu. Erau nave Imperiale.

Dar cum? Stryver avea navicomputerul. Trebuie să-l fi urmărit și să i-l fi luat. Asta ar explica de ce nu era nici un semn de Mandalorian prin sistem. Adrenalina îi făcu inima să bată mai tare și mai repede. Da, avea sens.

Mai mult decât modul în care ajunseseră aici, însă, prezența lor însemna că încă mai exista speranța unei victorii Imperiale. Cu forțele Republicii atât de dezorganizate, ar fi fost ușor să se năpustească și să le copleșească.

Doar cu greu își reprimă un zâmbet triumfător. Sebaddon avea să devină, până la urmă, premiul Imperiului, iar misiunea lui nu ar fi fost fără rezultat.

Apoi își aminti unde se afla și toate gândurile de victorie se spulberară. *Auriga Fire* ajuta Republica. Dacă Imperiul învingea Republica, el ar fi fost mort.

Îngrozit, se uită la ecran în timp ce navele Imperiale își porneau motoarele și se pregăteau să atace.

Capitolul 28

Ax apucă balustrada metalică ce despărțea postul de comandă superior de restul punții. Încheieturile degetelor îi erau albe. Nu mai experimentase niciodată până atunci asemenea turbulențe în hiperspațiu. Uneori, piloții se lăudau că au navigat prin *Foalele* bogate în singularități, și povesteau despre nave pierdute acolo în circumstanțe bizare. Întotdeauna crezuse că erau exagerate. Acum, însă, luptându-se cu influența unei singure găuri negre, se întreba dacă nu cumva se grăbise puțin în judecata ei. Nu se gândise serios că ar putea fi eliminată din univers din cauza a ceva atât de simplu ca un accident de navigație. Dacă acest ultim salt de la Circarpous V nu ar fi fost calculat cu cea mai mare precizie posibilă...

Cu un geamăt care îi sparse timpanele, *Paramount* izbucni înapoi în spațiul real. Un nou tip de forță puse imediat stăpânire pe crucișătorul de mare capacitate, făcând echipajul să se grăbească să o compenseze. Ax dădu drumul la balustradă și rămase dreaptă, ca nu cumva cineva să o creadă slabă.

— Am ajuns la coordonate, Darth Chratis. Colonelul era la fel de subțire ca un droid medical, iar expresia lui trăda la fel de multă emoție. Toate navele sunt prezente.

— Foarte bine, Kalisch. Arată-mi unde ne aflăm.

Imaginile dansau în jurul lor, proiectate pe ecranele masive și holoproiectoarele de pe punte. Jeturile găurii negre au fost primul lucru pe care Ax îl observă, înjunghiind ca niște lame strălucitoare dinspre un punct central invizibil. Arătau ca niște ochi îngustați care priveau cu ură spre galaxie.

Din exterior, potențialul galaxiei îi era complet dezvăluit.

Cu atât de multe sisteme sub controlul ei, ce nu putea să realizeze?

— Am localizat o planetă, spuse Colonelul, transmițând un raport elaborat de unul dintre numeroșii săi subalterni. Credem că este vorba de cea numită Sebaddon.

Ax își înăbuși un val brusc de emoție. Nu putea să trădeze nimic în fața Maestrului ei: ușurare, ambiție, speranță...

Ecranele se schimbară. O lume sfâșiată și răsucită de forțele gravitaționale apăru în fața lor, încețoșată de distanță.

— My lord, spuse Colonelul, cea mai eficientă cale din punct de vedere energetic este în jurul găurii negre.

Pe unul dintre ecrane apăru o hartă care arăta o linie punctată ce trecea pe lângă singularitate și apoi se ridica pentru a întâlni planeta la apogeu.

— La comanda dumneavoastră, voi da ordinele căpitanilor din flotă.

— În mod normal, prefer abordarea directă, spuse Darth Chratis, uitându-se printre pleoapele întredeschise la priveliștile din fața lui. Ce este ceea ce văd aici? Un deget lung alege o anumită imagine. Impulsuri de energie? Semnături de propulsie?

Colonelul aruncă o privire rece și întrebătoare către personalul său de pe punte.

— Pare a fi o bătălie spațială, my lord, îndrăzni cineva, stând timid în lumina reflectoarelor.

— Identificați navele, lătră Colonelul. Vreau să știu cine le-a trimis.

— Da, domnule.

Fata care vorbise se așeză și începu să lucreze cu furie la stația de lucru.

Ax se întreabă cine ar fi putut să lupte. Stryver avea navicomputerul, iar ea avea singura rămășiță întreagă din hexuri. Prin urmare, nu putea fi vorba de Republică. Ar fi putut *Mandalore* să adune o armată atât de repede? Ce l-ar fi putut determina să-și unifice poporul împotriva acestui avanpost ciudat, în loc de un inamic mai credibil?

— Sunt navele Republicii, domnule, strigă cineva din personalul de pe punte, dovedind că se înșela. Categorie Republica, și sunt lovite cu putere, domnule. Nu există

alți combatanți vizibili, dar este posibil să fi existat lansări de la sol.

Darth Chratis zâmbi, iar Ax zâmbi odată cu el. Republica își făcuse propunerea și fusese respinsă. Cât de ușor era, atunci, să se năpustească în rolul de salvator și să elibereze planeta, direct în brațele Împăratului!

— Du-ne acolo, Colonele Kalisch, spuse Darth Chratis. Lansați toate navele de luptă și pregătiți-vă de atac.

— La distanța asta, navele noastre de luptă nu vor putea să se elibereze de atracția gravitațională a găurii negre, spuse Kalisch, contramandând fără probleme ordinul. În momentul în care va fi sigur, my lord, le voi lansa.

— Foarte bine, șuieră Lordul Sith. Va fi de ajuns.

Nu era obișnuit ca ceva atât de josnic precum fizica să stea între el și dorințele sale.

— Putere maximă, toate motoarele, ordonă Kalisch flotei. Fixați cursurile și pregătiți-vă să atacați!

Flota Imperială se puse în mișcare, străduindu-se să inverseze impulsul considerabil pe care îl căpătase deja doar prin simpla prezență în puternicul câmp gravitațional al găurii negre. Motoarele lui *Paramount* vuiră și bubuiră, aruncând o lumină albastră strălucitoare peste navele care veneau în urma sa. Crucişătoarele mai ușoare se descurcă mai bine decât masivul crucişător de mare tonaj și navele sale de sprijin mai grele. Îi ajunseră din urmă și apoi începură să se îndepărteze.

În curând deveni foarte clar că sfatul inițial al lui Kalisch fusese bun. În loc să prindă viteză în timp ce se învârtteau în jurul orizontului evenimentelor găurii negre, propulsate de gravitația disponibilă, se luptară pentru a obține fiecare picătură de energie delta, scoasă din motoare cu mari eforturi. Progresul lor era dureros de lent. Ax simțea cum crește nerăbdarea Maestrului ei – nerăbdare dublată de faptul că știa că nu putea spune nimic și nu putea amenința pe nimeni. Aceasta era decizia și responsabilitatea lui. Echipajul lucra în jurul lui într-o eficiență perfectă și cu un efort maxim. Cu toții știau că Darth Chratis își va vărsa frustrarea asupra primei persoane care îl va dezamăgi în cel mai mic mod posibil.

Ax urmărea cu atenție telemetria de lungă distanță, dornică să afle tot ce putea despre forțele planetei. Ceea ce văzu o nedumeri profund. Nu existau alte nave în afară de cele care aparțineau Republicii. În plus, nu era niciun atac evident condus de la sol. Părea că flota Republicii nu se lupta cu nimic. Chiar mai ciudat, navele Republicii păreau să se atace între ele. Jumătate din flotă părea să se retragă, în timp ce cealaltă jumătate fie nu făcea nimic, fie îi împiedica în mod activ pe ceilalți. În timp ce privea, un crucişător mic își comută brusc motoarele la maxim, propulsându-se cu sălbăticie într-o altă navă, dezintegrându-se amândouă. Era ca și cum ceva ar fi infectat jumătate din flotă, înnebunind-o.

Darth Chratis studie aceleași date cu o expresie profund suspicioasă.

Ax se întreabă dacă nu cumva credea că era o capcană. Dar cu ce scop? Republica nu avea cum să beneficieze de pe urma distrugerii propriilor sale nave.

— Doriți să salut vreuna dintre părți? întrebă Colonelul.

— Nu, spuse Ax.

Darth Chratis și Kalisch se întoarseră amândoi spre ea, surprinși.

— Stăpâne, vă sfătuiesc să nu ne identificăm în mod explicit ca servitori ai Împăratului, spuse ea. Amintiți-vă că noi suntem inamicul în ochii Lemei Xandret.

— Poate că se va răzgândi cotoroanța trădătoare, spuse Darth Chratis, acum că au găsit-o nebunii ăștia fără voință.

Cu o străfulgerare orbitoare, nava principală a Republicii explodează, aruncând resturi în toate direcțiile. Ax își protejă ochii împotriva strălucirii.

— Cu siguranță nu luptă prea bine, spuse ea.

Jumătate din navele Republicii fuseseră distruse sau avariate. Restul se regroupau și își rechemau navele de luptă.

— Oricum, situația este clară. Sebaddon nu mai este un secret. Xandret trebuie

să aleagă între a se supune voinței Împăratului sau să suporte consecințele.

— Ea nu va fi niciodată de acord cu propria execuție.

Darth Chratis o studie cu ochi reci.

— Bineînțeles că nu voi spune nimic despre soarta care o așteaptă. Încetează să-mi mai pui la îndoială ordinele. Colonele Kalisch, anunță prezența noastră cetățenilor de pe Sebaddon și anunță-i că vom lua în stăpânire lumea lor după ce vom curăța spațiul de gloata asta Republicană.

— Da, my lord.

Ax se întoarse să studieze ecranele de vizualizare. Tiparul de tragere al navelor Republicii i se părea greșit, deși nu putea să spună exact ce o deranja în acest sens. Încă nu era nicio lansare de la sol, deși infraroșul arăta numeroase locuri active. Orașe și fabrici, presupuse Ax, care ar fi fost bombardate cu siguranță dacă Xandret ar fi rezistat. Instinctul lui Ax îi spunea că victoria nu avea să vină atât de ușor, cu un simplu anunț al intenției Imperiului de a anexa lumea, dar, în același timp, nu vedea cum o civilizație mică, cu baza la sol, putea spera să izbutească împotriva înălțimii spațiului. Chiar dacă aveau o armă misterioasă care înnebunea navele și echipajele...

Fu nevoită să presupună că forțele Republicii trebuie să fi fost luate prin surprindere. Colonelul Kalisch va trebui să se asigure că nu vor face aceleași greșeli.

Nu veni niciun răspuns de la sol la salutul emis de *Paramount*. În afară de transmisiuni confuze pe frecvențele Republicii, benzile erau goale.

— Ne ignoră pe riscul lor, spuse Darth Chratis.

— Lansăm navele de luptă în două minute, my lord, spuse Kalisch.

Ax se îndrepta deja spre ieșirea de pe punte.

— Pregătiți-mi interceptorul, strigă în spatele ei. Mă duc să arunc o privire mai atentă.

Îi luă un minut să coboare pe puntea hangarului, dar i se păru o veșnicie. Interceptorul ei avansat Mk VII fusese transportat de pe Dromund Kaas împreună cu restul echipamentelor lui Darth Chratis și păstrat plin cu combustibil în cazul în care ar fi fost necesară o lansare rapidă. Echipajul din hangar îl încălzise și îl pregătise până când ajunse ea acolo. Aripile sale proeminente familiare o liniștiră într-un mod în care nu ar fi putut-o face niciun fel de diplomatie înșelătoare.

Renunțând la costumul complet de zbor, își puse o cască pe cap, urcă la bord și activă navicomputerul intern. Acesta îi arată cursul proiectat pentru numeroasele nave care urmau să se lanseze în jurul ei. Îl dezactivează și își trase propria traiectorie.

Echipajele din hangare se retraseră în timp ce navele de luptă începeau să iasă din crucișător. Lansările se efectuară fără probleme și bine sincronizate, în ciuda nerăbdării piloților de a lupta. Ax se strecură cu ușurință în formația lor, un prădător negru și elegant, înconjurat de colegi de haită binevoitori, dar mai mici. Ascultă comunicațiile în timp ce monitoriza dispunerea flotei, dar nu răspunse. Val după val de interceptoare ISF negre se îndepărtau de *Paramount* și de navele auxiliare. Erau la fel de bune ca navele XA-8 și PT-7 pe care le lansase Republica.

Tunurile montate pe nave selectară țintele și se pregătiră să tragă asupra navelor Republicii. Raza de acțiune era oarecum lungă, dar ritmul încă alert al navelor principale asigura o bază solidă de unde să tragă. O lovitură norocoasă sau două nu era imposibilă. În față, câmpul vast de epave lăsat de distrugerea crucișătorului principal al Republicii se întindea cu viteză. Abia când se apropie de el, Ax își dădu seama de ceea ce o tulburase în legătură cu comportamentul navelor Republicii.

Navele supraviețuitoare trăgeau în nor, nu în propriile nave renegate.

Se desprinse de escadrila pe care o urma și se îndreptă direct spre nor.

— Țintele principale sunt navele avariate, veni ră ordinele de la *Paramount*. Navele de vânătoare inamice sunt secundare. Noi îi vom ataca pe ceilalți. Trageți în voie.

Cerul se luminează când o navă mai mică a Republicii explodează. În lumina aceea puternică se profilează mii de obiecte plutitoare, suspendate în spațiu. Unele erau

cercuri care se roteau, altele erau în linii. Toate deveniră instantaneu recognoscibile ca fiind hexuri, droizii cu care Ax luptase pe Hutta, cu corpuri hexagonale regulate, identice și fără chip, în afară de negrul absolut al capsulelor senzoriale. În timp ce zbura printre ei, aceștia întindeau spre ea picioarele ca de păianjeni, trăgând fulgere de plasmă din armele lor de mână pentru a-i propulsa înainte.

În acea clipă, ea înțelese totul.

— *Paramount*, recheamă imediat navele de luptă. Îndepărtează-le de câmpul de resturi. Este plin de hexuri!

Ea trase în timp ce zbura, distrugând câte un hex cu fiecare impuls din tunul cu ioni al navei ei de luptă. Totuși, pentru fiecare hex pe care îl omora, în vizorul ei apăreau încă trei.

— Sunt doar droizi, răspunse *Paramount*. Ce rău pot face împotriva navelor de luptă?

— Fă-mi legătura cu Darth Chratis, spuse ea brusc. Avea să cadă capul cuiva pentru asta. Stăpâne, navele Republicii au fost infectate cu hexuri. De aceea se autodistrug și se întorc una împotriva celeilalte. Nu știu cum a avut loc infecția, dar câmpul de resturi este plin de hexuri. Prioritatea noastră de țintire ar trebui să fie ele mai întâi, apoi navele care fug.

— Vrei să renunțăm la o ocazie de aur de a distruge Republica pentru a ne juca de-a antrenamentul la țintă împotriva câtorva mașini? Răspunsul lui Darth Chratis fu plin de dispreț. Ordinele Colonelului Kalisch rămân valabile.

Ax îl auzi pe unul dintre membrii echipajului punții strigând în fundal:

— Lansăril!

Se uită la telemetrie și văzu ce detectase *Paramount*. Patru rachete se ridicau de pe suprafața lui Sebaddon. Pline de hexuri – putea paria asta –, nu de explozibili convenționali. În plus, toate navele infectate ale Republicii care mai erau capabile de zbor controlat abandonau urmărirea celorlalte și veneau în jurul lor pentru a se năpusti asupra Imperialilor.

Transmisia imperioasă a Colonelului către cetățenii de pe Sebaddon nu fusese ignorată.

— Mutați flota, îi spuse Maestrului ei. Veți fi prinși între ele dacă veți continua pe acest curs.

Paramount nu răspunse și nici nu schimbă cursul. Un val de focuri antirachetă se îndrepta pentru a intercepta amenințările ascendente. Nu putea decât să spera că va fi suficient. În jurul ei, hexurile se înghesuiau și se agățau de navele de luptă Imperiale. Unele își legaseră brațele pentru a forma plase și pânze largi în spațiu. Orice navă care se apropia prea mult era prinsă și strivită. Alte grupuri de hexuri formau biciuri capabile să arunce hexuri individuale cu viteze incredibile. Ax însăși evită două astfel de proiectile doar la mică distanță. Alți piloți nu au fost la fel de norocoși.

— Țintiți concentrațiile mai mari, îi sfătui pe cei care luptau în jurul ei. Ignorați navele infectate. Dacă explodează, nu vom avea decât mai multe hexuri pe cap.

Nu primi nicio confirmare oficială a ordinelor, dar i-au fost ascultate. Escadrilele rupte de natura neobișnuită și ostilă a câmpului de resturi se reformară pentru a mitralia cele mai dense concentrații de hexuri pe care le puteau găsi. Ax li se alătură, simțind o satisfacție sumbră de fiecare dată când tunul ei spulbera în bucăți o astfel de aglomerație. O parte a minții ei era atentă la câmpul de luptă mai larg. Rachetele efectuaseră o manevră surprinzătoare în mijlocul arderii, rupându-se în patru bucăți mai mici, fiecare capabilă să zboare independent. Acum în număr de șaisprezece, se strecurau prin primul val de foc defensiv. Șase dintre ele fură doborâte de următorul val, iar alte cinci de al treilea. Mai rămăseseră cinci care să lovească nevătămate flota.

Ax tresări când loviră. Nu explodă nimic, așa cum prevăzuse.

Paramount nu fu atinsă, din fericire, dar patru dintre navele de sprijin mai mari aveau șanse să se întoarcă împotriva ei, dacă hexurile preluau controlul. S-ar fi putut să fie doar câteva duzini în fiecare mini-rachetă, dar ar fi fost suficient, mai ales dacă

se infiltrau în sistemele de control ale navelor. Ca represalii, *Paramount* lansă o serie de lovituri la sol împotriva originii rachetelor. Ax se așteptase și la asta. În loc să economisească muniția pentru a se apăra de hexurile pe care le aveau deja, aceasta era potențial irosită împotriva celor care le trimiseseră. Pedeapsa putea aștepta, în opinia ei. Mai bine să fii viu și furios decât mort.

Își întoarse atenția spre navele de luptă. Câmpul de resturi era mult mai liber decât înainte, rămânând doar o împrăștiere aleatorie de hexuri individuale. Navele infectate ale Republicii se întorseseră și accelerau cu capul înainte spre flota Imperială, făcând ceea ce ea se temea că vor face odată ce fusese identificată cea de-a doua flotă. Pentru cei de pe Sebaddon, pentru Lema Xandret, Imperiul era inamicul numărul unu; toți ceilalți trebuiau să își aștepte rândul.

— Țintiți motoarele, le ordonă ea navelor de luptă. Doar motoarele. Nu vrem să le distrugeți, orice ați face. Trebuie să evităm să creăm un alt câmp de resturi în care să se rățăcească flota.

— Cum le distrugem, atunci? întrebă unul dintre piloți.

— Lăsăm gravitația să o facă pentru noi, spuse ea. Odată ce nu vor mai putea manevra, fie planeta, fie gaura îi va trage înăuntru.

— Nu astea sunt ordinele pe care le-am primit de la Colonelul Kalisch, protestă un lider de echipă.

— Știu asta.

Paramount era în continuare îngrijorată că navele care se apropiau intenționau doar să îi izbească.

— Eu sunt singura autoritate de care trebuie să vă faceți griji, aici. Primul pilot care va străpunge fuselajul uneia dintre nave va primi o torpilă în postcombustie. Ați înțeles?

— Am înțeles. În regulă, ați primit ordinele, băieți. Să trecem la treabă.

Navele se desprinseseră pentru a-și urmări noile obiective.

Între timp, prima navă Imperială infectată începu să se comporte ciudat.

— Stăpâne, te rog din nou să muți *Paramount* la o distanță sigură. Acolo unde rațiunea eșuase deja, încercă să lingusească. În cazul în care s-ar întâmpla ceva de neconceput, am rămâne fără conducerea ta.

— Poate că ar fi mai prudent, fu de acord Darth Chratis.

Ax abia dacă îl auzi. În fundal, umplând puntea de comandă a lui *Paramount*, o voce familiară țipa. Schimbă canalul pe cel pe care îl folosisese Colonelul Kalisch pentru a-și transmite mesajul la sol.

— Nu vă recunoaștem autoritatea!

Pentru o clipă, Ax crezu că mama ei transmitea către navele Imperiale. Apoi își dădu seama – cu ceva ce ar fi putut fi un fior de dezamăgire – că vocea avea calitatea ușor rigidă a unui droid. De ce un droid și nu Xandret însăși?

În timp ce navele de luptă atacau navele infectate și *Paramount* se înălța încet în afara pericolului, Ax se gândea la avantajele și dezavantajele transmiterii unui mesaj al ei propriu. Ar putea să-i dea mamei sale un motiv de ezitare înainte să lanseze mai multe hexuri asupra flotei Imperiale. Dar ce ar fi putut să-i spună acestei femei de care abia își mai amintea, dacă mai era în viață? *Sunt un Sith acum. Nu mai am familie.* Asta cu siguranță nu avea să o ajute.

Atacurile de ripostă lansate de *Paramount* explodară pe suprafața lumii, mult sub ea. Ceea ce fusese deja un punct fierbinte luminos, deveni brusc mult mai luminos, iar Ax se întrebă dacă nu cumva problema supraviețuirii mamei sale era acum complet discutabilă. Alte două rachete fură lansate dintr-un punct fierbinte complet diferit. Apoi, prima dintre navele Imperiale infectate explodă, împrăștiind hexuri în toată flota. Cu supraviețuirea propriilor oameni acum în joc, se forță să se concentreze asupra a ceea ce conta cu adevărat.

Capitolul 29

Amplasamentele tunurilor tri-laser ale navei *Auriga Fire* se aflau la babord și la tribord, chiar în fața hipermotoarelor. Erau ușor înclinate, astfel încât puteau acoperi fiecare centimetru al navei și erau accesate prin două tuneluri înguste care miroseau a unsoare.

Larin luase turela de la babord și se cocoloși cu familiaritate în scaunul din piele crăpată. Mănușa protetică de la mâna stângă era bună doar cât să se înfășoare în jurul mânerului tunurilor, în timp ce mâna dreaptă se ocupa de mișcările delicate necesare pentru a ținti și trage. Tunul în sine funcționa fără probleme, legănându-se liber pe ax, ca și cum ar fi fost proaspăt ieșit din fabrică.

Nu era prima dată când remarcă nepotrivirea dintre aspectul navei și capacitățile sale. O altă se referea la instalația compactă de rază tractoare, ascunsă în spatele unei trape din burta largă a navei. Era o caracteristică extrem de neobișnuită pentru o navă de asemenea dimensiuni. Era curioasă să afle cât de des era de folos în exercitarea meseriei obișnuite a lui Jet, dar nu prea credea că acesta ar fi recunoscut ceva.

Pentru moment, sclipirea și bubuitul tunurilor era tot ceea ce o preocupa.

O apăsare rapidă a trăgaciului și o pânză de hexuri zbârnâitoare dispăru într-o minge de gaze.

— E la fel de ușor ca și cum ai împușca șopârle de buturugă pe Kiffex, îi spuse ea lui Shigar prin comunicatorul montat pe cap.

— Ai grijă la acel trio care vine de sus, fu tot ce răspunse el.

Larin învârti tri-laserul și îi transformă în atomi.

— Nu-ți face griji pentru Marele Maestru, îi spuse ea. O vom găsi noi.

El fusese gânditor încă de când explodase *Corellia*, iar acum trăgea în hexuri cu o viteză și precizie letală. Două treimi din capsulele de salvare ale crucișătorului erau acum vizibile, dar Maestra Satele nu se afla în niciuna dintre ele. Shigar încercase să transmită pe toate canalele, dar spectrul electromagnetic era un dezastru. Ceea ce nu era bruiat de gaura neagră, de Imperiali sau de discuții panicate, era plin de urletele hexurilor. Noul comandant al forțelor Republicii abia putea să coordoneze navele mai mari pentru a prelua în siguranță capsulele de salvare, fără a lua și hexuri din greșeală.

— Drept înainte, spuse Jet din carlingă.

O capsulă de salvare intrase în coliziune cu două hexuri care erau pe cale să taie invelișul subțire al capsulei. *Auriga Fire* se năpusti să ajute.

— Câte unul de fiecare, Hetchkee, spuse Larin, în timp ce raza tractoare se îndrepta invizibilă spre droizii hexagonali. Favoritismul este puternic dezaprobat aici.

Se întrebă dacă fostul agent de securitate știa că glumește. Un hex se îndepărtă la babord, fiind luat în vizor de Shigar, în timp ce celălalt, după o luptă prelungită, se strecură în vizorul lui Larin. Apoi fu de datoria lui Ula să le dea ocupanților panicați ai capsulei coordonatele pentru punctul de întâlnire.

— Rămâneți pe canalul pe care l-am eliberat, le zise el. Nu luați nicio scurtătură.

— A fost oribil, bolborosi un tânăr aspirant la celălalt capăt al firului. Dintr-o dată erau atât de multe și se mișcau atât de repede...

— Ești în siguranță acum. Rămâi pe canal și fă ce spune Căpitanul Pipalidi.

— Da, da – și vă mulțumesc. Doar câteva secunde și am fi fost cu siguranță găuriți.

Capsula își porni rachetele retropropulsate și înaintă în direcția corectă. Larin speră că ocupanții ei vor fi bine acum. Mai mulți fuseseră salvați și apoi căzuseră din nou în capcana hexurilor, fie din ghinion, fie din cauza unei judecăți greșite.

Unul dintre ei se opriase pentru a salva o altă capsulă în primejdie, doar pentru a fi copleșit de hexurile care se ascundeau înăuntru. *Auriga Fire* fusese prea departe pentru a-i ajuta, dar auziseră țipetele prin comunicator.

Căpitanul Pipalidi, femela Anx care era la comanda navei *Commenor* și implicit a ceea ce mai rămăsese din flotă, avea o sarcină dificilă de îndeplinit, distribuind supraviețuitorii traumatizați pe cele opt nave rămase la dispoziția ei. Larin nu o invidia deloc pentru acea sarcină, cu comunicațiile de rază lungă de acțiune bruiate și cu nimic mai mare decât un crucișător de asalt ușor care să ocupe locul *Corelliei*.

Dar cel puțin lecția fusese învățată: poate că hexurile nu păreau cine știe ce în mod individual, dar erau dure, iar în număr mare trebuiau luate foarte în serios.

— Mai este o altă capsulă de cealaltă parte a pânzei din față, spuse Jet. Crezi că ne poți face să trecem?

Larin aruncă o privire prin lunetă. Pânza era una dintre cele mai dense pe care le văzuseră până acum, cu sute de hexuri legate între ele într-o structură multimembre care amintea vag de un hex individual, rotindu-se încet pe fundalul planetei de dedesubt. Membrele biciuiau și pocneau, aruncând hexuri spre țintele alese și luând înlocuitori din norul de resturi din jur. Capsula pe care o zărise Jet plutea în derivă în spatele corpului principal, cu retropropulsoarele avariate.

Lumina interioară se aprindea și se stingea rapid, silabisind un apel de ajutor în codul Mon Calamari.

— Ușor, spuse Larin, știind că nimic nu l-ar face pe Shigar mai fericit decât să ucidă cât mai multe hexuri.

Cu excepția, desigur, a găsirii Marelui Maestru.

— Vezi acele concentrări de lângă centru? spuse Shigar. Acela este cel mai bun loc de lovit. Eliminați-le și structura se va sfâșia singură.

— Afirmativ.

Larin își flexă mâinile, cea reală și cea cu proteza în jurul mânerelor tunurilor, gata de acțiune.

— Lansări, spuse Ula în timp ce nava înainta cu un vuiet.

Larin aruncă o privire la telemetrie, suficient de mult pentru a fotografia rapid câmpul de luptă mai larg. Acesta era dominat de mai multe câmpuri de resturi suprapuse pe o orbită joasă deasupra Sebaddonului, cel mai mare fiind centrat pe locul în care se rupsese *Corellia* în bucăți. Segmentul *sigur* al flotei Republicii și câteva zeci de nave de salvare erau acum departe de pericol, regroupându-se în apropierea lunii stâncoase a planetei. Flota Imperială era pe curs să se împartă în două, ca și cum navele neinfectate copiaseră tactica de retragere a Republicii. Două escadrile de nave de luptă Imperiale dezactivau motoarele mai multor nave, astfel încât acestea să nu-și poată răspândi infecția prin izbire sau detonare. Larin aprobă tactica. Poate că ar fi sugerat-o ea însăși dacă navele infectate ale Republicii nu ar fi părut atât de hotărâte să țințească Imperiul.

Navele de vânatoare ale Republicii se înghesuiseră în jurul secțiunii neinfectate a flotei, ținând la distanță hexurile. Sfidând gravitația și distanța, unele dintre hexuri reușiseră chiar să ajungă atât de departe. Dacă unul singur ar fi purtat cu el vreun cuib, infecția putea prinde rădăcini din nou.

Mintea ei se agăța de acest gând – și, pentru o clipă, se întoarse pe Hutta, privind la fabrica de droizi, iar lama fetei Sith trecu ca un fulger purpuriu pe lângă ochii ei din nou. Degetele ei căzuseră împreună cu comunicatorul pe podeaua de metal și un țipăt de durere îi tășnise în gât. Clipi și se întoarse în prezent. Țipătul îi rămase în minte.

Lansări, spusese Ula. Se concentrează pe asta, în schimb.

Cinci rachete se înălțau prin atmosfera Sebaddonului, lansate separat, în grupuri de două și trei. Prima pereche era îndreptată spre forțele Imperiale. Celelalte – fu ușurată să vadă asta – nu erau îndreptate spre *Auriga Fire* sau restul flotei Republicii. De fapt, păreau să nu fie îndreptate nicăieri. Posibilele motive ale lui Lema Xandret și ale adepților ei dispărură din mintea lui Larin pe măsură ce *Auriga Fire*

ajungea în raza de acțiune a aglomerației gigantice de hexuri.

Făcu așa cum îi sugerase Shigar, trăgând proiectilul după proiectil în cea mai apropiată aglomerare internă. Asta avu un efect satisfăcător, la început. Apărarea combinată a scutului de oglinzi al hexurilor fu curând copleșită, iar aglomerarea începu să arate în mod hotărât filiformă, ca o lună plină de cratere pe punctul de a se dezintegra. Dar apoi, încă o dată, hexurile își demonstrară capacitatea de a se adapta în fața unei amenințări. Grupul se rearanjează într-un tub butucănos, cu un capăt plat îndreptat spre *Auriga Fire*. Larin trase în tub ca o chestiune de normalitate, iar scuturile-oglinzi străluciră, captând proiectilul laser și canalizându-l de-a lungul centrul tubului. Fulgerul ricoșă înainte și înapoi, alăturându-se altora pe care le trăsese ea, până când întregul tub începu să strălucească. Își luă degetul de pe trăgaci chiar în momentul în care tubul eliberă toată energia pe care o conținea într-un singur impuls puternic, îndreptat spre *Auriga Fire*. Chiar și prin scuturile neobișnuit de puternice ale navei, impactul fu asurzitor. Larin căzu pe spate în scaun, cu un braț acoperindu-și ochii. O fracțiune de clipă mai târziu, un al doilea fulger lovi nava, acesta fiind creat de încercările lui Shigar de a distruge ținta. *Auriga Fire* intră într-o cădere sălbatică, apoi se redresă cu o smucitură.

— ...focul! Încetați focul! strigă Jet.

— În regulă, am înțeles. Larin își reglă căștile. Ce ar trebui să facem acum? Să ne strâmbăm la ei până dispar?

— Nu știu, spuse el, dar nu mai putem primi o altă lovitură ca asta. Scuturile au scăzut la patruzeci la sută.

— Înclinați scuturile înainte, zise Shigar. Stabilește un curs spre cel mai apropiat dintre tuburile alea. Când vă spun eu, puneți motoarele subluminate la maxim.

— Asta e o nebunie! spuse Ula.

— Nu, văd unde bate.

Jet aduse nava cu fața la tubul în care trăsese Larin. Descărcări luminoase încă mai scânteiau de la un hex la altul, alergând în valuri în sus și în jos pe lungimea tubului.

— Vrea energie? Energie îi voi da cu plăcere.

Auriga Fire sări înainte ca și cum ar fi vrut le lovească. Hexurile traseră fără efect asupra ecranelor din față, iar brațele aglomerației se incolăciră pentru a-și îmbrățișa atacatorul. Măinile lui Larin stăteau neliniștite pe comenzile tunurilor, în timp ce tubul se mărea rapid în fața ei. Asta, își spuse ea, era o situație în care dacă trăgea, cu siguranță ar fi înrăutățit lucrurile.

Auriga Fire ajunse la capătul deschis al tubului. Era suficient de larg pentru ca nava să încapă înăuntru, fapt pentru care Larin fu pe deplin recunoscătoare: capsulele tri-laserelor marcau cel mai larg punct al navei. În momentul în care nava și pasagerii ei intrară complet, Shigar strigă *Acum!* și Jet comută motoarele subluminate la maxim.

Urmă un moment oribil în care nava se încordă să înainteze, dar toată forța pe care o producea era absorbită de țesătura de hexuri strâns legate care o înconjurau. Larin putu vedea efectul pe care îl avea asupra lor, de la o distanță îngrozitor de mică. Hexurile se răsuceau și se agita, și începură încet să strălucească. Membrele de metal străluciră ca magneziul care ardea în oxigen pur. Capsule senzoriale negre pocniră și corpurile hexagonale se întinseră. Nu auzea nimic, dar își imagina că hexurile țipau. Să întorci un proiectil laser înapoi asupra trăgătorului era un lucru. Să absorbi toată energia necesară pentru a accelera o navă stelară era cu totul altceva.

Auriga Fire izbucni pe partea cealaltă, lăsând în urmă o coadă de un albastru strălucitor. Tubul hexagonal se scutura și se umfla în timp ce încerca să rețină energia pe care o absorbise. O minge la fel de strălucitoare ca un soare se formase în inima sa, iar Larin se temu că ar fi putut chiar să fie eliberată asupra lor, distrugându-i instantaneu. Dar apoi, tubul hexagonal se îndoi, în timp ce globul nu explodă, ci se descărcă în toată aglomerația. Mii de hexuri explodară într-o clipă, improșcând vidul din jur cu șrapnel de metale exotice.

— Iu-hu! strigă Larin, apoi adăugă sobră: Hai să nu mai facem asta niciodată.

Capsula de salvare asediată și ocupanții ei se treziră în mod neașteptat în afara pericolului. Era o chestiune simplă acum să o prindă în raza tractoare și să o tragă în siguranță în afara câmpului de resturi, unde alte nave ar fi putut avea grijă de ea.

În timp ce *Auriga Fire* se întorcea pentru a căuta alte capsule de salvare, Shigar spuse:

— Așteaptă.

— Ce este? întrebă ea, auzind nota de urgență din vocea lui.

— Este vorba de ea, Maestra Satele. Mă cheamă.

— Nu recepționez nicio transmisie, spuse Jet.

— Ea nu mă apelează în felul acela.

Larin își ținu respirația, nevrând să-i distragă atenția în timp ce se concentra la ceea ce primea prin Forță.

— Vezi bucata aia de *Corellia* de acolo, Jet? Mergi în direcția aceea.

— Așa voi face.

Auriga Fire accelerează spre o bucată relativ mare din crucișătorul distrus. Fragmentul oval răsucit avea aproximativ cincizeci de metri pe axa sa lungă și prezenta un finisaj auriu pe o latură, dezvăluind că fusese cândva o parte a fuzelajului. Se rostogolea liberă printre hexuri și părea să fie focalizarea unui efort concertat de recuperare, căci metalul de la un capăt părea să fie refolosit.

Larin se pregăti pentru ordinul de a trage. Când capsula Maestrei Satele ar fi apărut în vizor, prioritatea ar fi fost să o îndepărteze rapid și în siguranță.

— Nu văd nicio capsulă, spuse Ula. Ești sigur că acesta este locul potrivit?

Nu era prima dată când fostul Reprezentant își exprima îndoielile cu privire la abilitățile lui Shigar. Larin se întrebă dacă făcea parte din axa din guvernul Republicii care nu avea încredere în Jedi și în metodele lor.

— Sunt sigur, spuse Shigar. Nu este într-o capsulă. Trebuie să fie într-un compartiment presurizat în bucata aceea.

— Pot să pregătesc un inel de andocare, spuse Jet, dacă îi poți stabili locația.

— Nu vom avea timp, spuse Ula. Sunt hexuri peste tot în chestia aia.

— Aveți costume de vid, nu-i așa? spuse Shigar. Voi sări peste distanță.

— Vin cu tine, spuse Larin.

— Nu, zise el. Am nevoie de tine la tun, să te asiguri că nu mai urcă nimeni la bord. Lasă-mă pe mine, dă-te înapoi, apoi vino să ne iei când vom ieși. Voi lua un costum de rezervă pentru ea.

— Și dacă compartimentul ei nu are sas?

— Atunci mă voi gândi la altceva.

Îl auzi târându-se prin tunelul de acces, înapoi în navă, și se întoarse să se uite la el.

— Ești sigur că acesta este lucrul cel mai bun de făcut? îi strigă ea de-a lungul tunelului, fără să-și poată ascunde îngrijorarea intensă pe care o simțea.

Epava era plină de hexuri. O singură greșeală și nici el, nici Maestra sa nu s-ar mai fi întors.

— Sunt sigur, spuse el. Este cea mai importantă persoană din galaxie. Este de datoria mea să o salvez.

Apoi dispăru, lăsând-o pe Larin să se simtă ușor rănită de cuvintele sale. Pe Hutta, nu venise să o salveze. Dacă înțelegerea lui cu Tassaa Bareesh ar fi mers prost, ea ar fi ajuns cu siguranță hrană pentru rancor. Dar pentru Maestra Satele, năvălea cu sabia în mână, riscându-și viața și integritatea corporală și nici măcar nu o lăsa pe Larin să îl ajute. Se întrebă dacă el credea că ea l-ar putea încetini.

Nu gândi așa, își spuse ei însăși. Suntem încă parteneri și, evident, asta nu se va termina atât de repede pe cât am crezut. Sunt șanse să găsim o mulțime de alte ocazii de a lupta umăr la umăr. Ea învârti tunul și alese un hex care stătea mult deasupra spatelui epavei. Era unul mai puțin de care trebuia să-și facă griji.

Costumele de vid ale navei erau modele simple, fără armură, arme încorporate sau jeturi de manevră, și abia dacă aveau cincizeci de minute de aer în butelii. Shigar presupuse că, în mod normal, erau folosite pentru reparații rapide în afara navei, unde puteau fi legate de sistemul principal de susținere a vieții.

Se dezbracă de hainele noi pe care le improvizase din garderoba oficială a lui Ula – robă maro, pantaloni negri și bluză de culoarea nisipului, cea mai apropiată de culorile Jedi – apoi alege cel mai curat costum de pe raft și îl strecură rapid peste membrele sale neprotejate. În mod ideal, ar fi purtat un echipament de corp, ca Larin, dar nu avea timp pentru astfel de finețuri. Se va folosi de costum pentru a-și regla temperatura corpului. Își fixă sabia cu o clemă de pe șoldul drept al costumului, unde ar fi fost accesibilă într-o clipă, și luă un costum de rezervă pe brațul stâng.

— Ecluza din pupa este pregătită, spuse Jet prin interfonul costumului.

— Bine. Shigar testă sigiliile pentru ultima oară. Aerul era viciat, dar asta era cea mai mică dintre problemele sale. Du-mă cât mai aproape de epavă.

Respirația îi răsună tare în urechi când ușa interioară a sasului se deschise și intră. În timp ce ecluza se depresuriza, profită de ocazie pentru a se aduna. Știa la ce să se aștepte. Se mai confruntase cu hexurile înainte. Prioritatea lui, însă, era să o găsească pe Maestra Satele și să o scoată cât mai repede posibil. Nu era timp să lupte sau să-și asume riscuri inutile. Asta nu ar fi făcut decât să-i ucidă pe amândoi.

— Mă auziți Maestră Satele? întrebă el prin intermediul comunicatorului costumului, folosind o bandă îngroșată de zgomotul static al stelelor îndepărtate.

Forțele militare evitau în mod normal acel canal, asta făcându-l perfect pentru transmisiunile de scurtă distanță care trebuiau să nu fie urmărite.

— Foarte bine, răspunse Maestra Satele, slab, dar clar.

— Cum e aerul?

— Se scurge, dar încă nu este o situație critică.

Ușa exterioră se deschise cu un suflu de ceață și Shigar se aruncă cu picioarele pe fuzelaj. Pentru o clipă, ciudățenia pură a poziției sale îl năuci puternic. Stătea practic dezbrăcat pe corpul unei nave de contrabandă, înconjurat de droizi ucigași și de nave distruse, cu spirala strălucitoare a galaxiei de o parte și cu jeturile unei găuri negre de cealaltă parte.

Nu-și putea da seama dacă ceea ce simțea era bucurie sau teroare.

Epava contorsionată se apropie tot mai mult. Tunul lui Larin străluci, iar un hex explodează. Folosind fasciculul tractor, Hetchkee scoase un alt hex din ceea ce fusese cândva o fereastră din corpul navei *Corellia*. Asta creă un loc liber.

Shigar se pregăti să sară.

— Doar atât de aproape putem ajunge, spuse Jet. Să nu ratezi.

Cu o extindere explozivă a mușchilor, Shigar sări peste distanța dintre cele două nave. Pentru o clipă, spațiul se întoarse în jurul lui – planeta apăru la vedere din spatele navei, plină de magmă – și apoi lovi dur epava, cu brațele întinse pentru a găsi cea mai mică aderență.

Se lipi rapid și se opri pentru a-și trage sufletul. Un hex, alertat de sosirea lui prin schimbarea subtilă a impulsului epavei, privi cu ochi negri printr-o gaură din apropiere. Picioarele sale anterioare ieșiră spre el. Shigar întinse mâna spre sabia de lumină, dar Hetchkee fu mai rapid. Hexul se ridică și se îndepărtă de el, în spațiul gol, unde fu făcut praf de Larin.

— Mulțumesc, spuse el.

— Cu plăcere, veni răspunsul lui Larin. Ai de gând să stai acolo toată ziua în timp ce noi facem toată treaba?

El se mișca deja, trăgându-se ușor de la un punct de prindere la altul într-o cădere liberă perfectă prin spațiu.

— Ești aproape, spuse Maestra Satele prin stația de comunicații. Te pot simți. Există un port de acces sfărâmat în față. Mergi în direcția aceea.

El se supuse fără ezitare, fiind atent la hexuri. Când va fi înăuntru, nu avea să mai fie salvat de Larin și Hetchkee.

Epava părea să fi făcut parte din centrul de comandă al *Corelliei* și fusese plină în momentul dezastrului. Shigar se strecură pe lângă mai multe cadavre în timp ce își croia drum prin structura contorsionată. Calea era îngustă și uneori periculoasă, cu margini ascuțite și țepi de care trebuia să se ferească, și era foarte puțină lumină.

— Vino la următoarea intersecție și oprește-te acolo pentru un moment, îi spuse ea. Trebuie să-ți spun ceva.

Sunetul mișcării veni din față, prin pereții despărțitori pe care îi atingeau, iar Shigar încetini până la o târâre lină, fiecare simț fiind atent la cea mai mică schimbare. Intersecția trebuie să fi fost cândva suficient de largă pentru un speeder, dar acum abia dacă era suficient de mare pentru a admite o persoană, mai ales una atât de înaltă ca el. Cu siguranță se mișca ceva după curba din dreapta.

— Uite ceea ce trebuie să-ți spun, spuse Maestra Satele. De când am auzit droizii, m-am întrebat cât de mult din ea însăși a pus Lema Xandret în creațiile ei. Răspunsul se află după acel colț, Shigar. Îl poți vedea deja?

Se apropie de colț pentru a vedea ce se afla în fața lui. Erau nouă hexuri imobile grupate în jurul unei uși presurizate, ca și cum ar fi așteptat să se deschidă.

— Eu sunt în spatele acelei uși, spuse ea, și în curând vei fi și tu.

— Cum, Maestră?

Nu putea concepe o modalitate de a învinge nouă hexuri deodată, când doar două dintre ele fuseseră mai mult decât suficiente pentru el pe Hutta. Abia dacă era suficient spațiu pentru a se strecura printre ele, darămite să mai lupte.

— Mi-ai spus că fabrica de droizi conținea o componentă biologică, spuse ea. Mi s-a părut rezonabil să mă întreb dacă nu cumva ar putea fi vorba și de hexuri.

— Există un fluid în interiorul lor, spuse el, amintindu-și ce văzuse pe Hutta. Seamănă cu sângele. Dar sunt cu siguranță droizi. Nu sunt cyborgi.

— Nu în sensul obișnuit. Sunt altceva. Dar faptul că sunt cel puțin parțial vii este singurul motiv pentru care sunt încă aici.

— Îi influențezi?

— Atât cât pot, ceea ce nu este foarte mult. Atacă doar atunci când sunt fie obstrucționați, fie amenințați. Eu nu fac niciuna dintre ele, așa că mă lasă în pace. Nu vor pleca, dar cel puțin nu sunt agresivi. Cred că îi pot ține în frâu cât timp vii tu la ușă.

Shigar înghiți în sec.

— Vrei să trec printre ei?

— Este singura cale.

— Și apoi ce vom face?

— Apoi deschizi ușa și mă lași să ies.

— Am un costum pentru tine...

— Nu voi avea ocazia să îl îmbrac. Nu există nicio ecluză. Voi menține o bulă de aer în jurul meu folosind un scut de Forță. Asta îmi va da câteva minute. Va trebui să te miști mult mai repede decât atât, totuși. Nu voi putea să țin hexurile și scutul în același timp.

Shigar își încleștă pumnii. Părea imposibil. Dar ea se baza pe el. Nimeni altcineva nu o putea ajuta.

— Sunt pe drum, Maestră.

Se împinse după colț și ajunsese chiar în fața hexurilor. În ciuda credinței sale în puterile mentale ale lui Satele Shan, se așteptase pe deplin să fie doborât pe loc. În schimb, hexurile doar îl priviră cu capsulele lor senzoriale negre și se rearanjară ușor, astfel încât să poată supraveghea atât ușa, cât și pe el în același timp.

Simțindu-se ca și cum ar fi fost într-un fel de coșmar suprarrealist, Shigar se

împinse în învâlmășeala de corpuri și membre, având cea mai mare grijă să nu atingă nimic. Nu voia ca o ciocnire întâmplătoare să îi trezească din starea lor neobișnuită de automulțumire. Chiar și respira în liniște, în ciuda izolării perfecte a vidului din jurul său. Intensitatea privirilor hexurilor îl făcă să se frământa pe dinăuntru.

În cele din urmă, ajunse la ușă. O lumină roșie avertiza asupra presiunii din partea cealaltă. Tastă o suprascriere de cod și lumina deveni verde. Ușa s-ar fi deschis acum la comanda lui, expulzând aerul într-o clipă.

— Sunteți gata, Maestră?

— Da.

Apăsă butonul. Vântul aproape că era gata să-l spulbere, dar se ținu ferm de peretele opus. Hexurile se agitară surprinse, eliberate brusc de influența calmantă a Maestrei Satele și orbite de aerul înghețat care le acoperea capsulele senzoriale. Shigar era și el parțial orb – vedea neclar prin ceața lipită de vizor – dar avea avantajul de a nu fi nevoit să vadă. Prezența Maestrei sale era ca un far pentru el.

Se năpusti în camera mică și apăsă comutatorul pentru a sigila ușa în urma lui. Hexurile se zbătură să intre. Nu avea să treacă mult timp până când își croiau drum. Avea la dispoziție poate câteva secunde pentru a găsi o altă cale de ieșire.

Maestra Satele plutea într-o minge în centrul încăperii, cu scutul de Forță sclipind în jurul ei, o luminescență lăptoasă menținută abia la o distanță de un deget de corpul ei. Shigar fu frapat de cât de mică părea. În mintea lui, ea păruse întotdeauna de o statură gigantică, nu doar dominând Înaltul Consiliu Jedi, ci și influențând cursul Republicii. Acum, însă, părea mică.

Un zgomot se auzi dinspre ușă. Hexurile tăiau deja prin ea. Maestra Satele își lăsase sabia plutind lângă ea, în afara scutului Forței. O luă în mâna stângă, o prinse pe a lui cu dreapta și le activă pe amândouă simultan. Verdele lor nu era chiar identic, iar la lumina lor combinată, umbre ciudate dansau pe pereți.

Camera abia avea trei metri cubi. În afară de ușă, nu existau alte intrări. Dar asta nu conta. Shigar și-o putea face singur. Ridicând ambele săbii, străpunse peretele într-un punct deasupra capului său, apoi întinse ambele lame în cerc înainte să se întâlnească la nivelul genunchilor. O secțiune cu margini roșii a peretelui se desprinsă, iar el o lovi cu piciorul în spațiul din partea cealaltă. Folosindu-se de telekinezie pentru a o lua pe Maestra Satele, se propulsă prin spațiul liber.

Era o altă cameră, care necesita o altă ușă improvizată. Se mișcă repede, cu lovituri sigure. În spatele lui, hexurile se strecurau deja prin crăpăturile tot mai largi din ușă și din perete. Într-o secundă aveau să fie asupra lui.

Ajunse într-un hol, de data asta. O împinse pe Maestra Satele în fața lui și se orientă în grabă. La capătul îndepărtat al coridorului, putea vedea spirala îndepărtată a galaxiei. Un hex cu corp umflat se târi la vedere, blocându-i calea.

— Pregătește-te, strigă el prin comunicator. Vom ieși repede.

— Bine, spuse Larin. Și aici începe să fie cam strâmt.

Shigar nu își irosi energia pentru a răspunde. Scutul Maestrei Satele era, fără îndoială, suficient de puternic pentru a devia orice ar fi putut arunca hexul asupra lor, așa că o ținu în fața lui. Treaba lui era pur și simplu să-i miște pe amândoi – repede.

Forța trecu prin el. Încă de la prima descoperire a puterilor sale, îi plăcuse fiorul vitezei. Îl ajutase să câștige curse înainte să fi fost luat de pe Kiffu. Îl ajutase să supraviețuiască provocărilor de la academie. Amintindu-și acel sentiment sălbatic de accelerare, săpă adânc în sine și dădu cu piciorul în peretele din spatele lui.

Coridorul se încetoșă. Maestra Satele îl preceda ca o ghiulea de tun, aruncând hexul înapoi, în afara epavei și în spațiu. Pentru o clipă, totul se transformă în spațiu care se rostogolea și picioare care se zbăteau – apoi o forță invizibilă smulse hexul și el fu măturat în sus, în ecluza care îl aștepta pe *Auriga Fire*.

— I-ai prins, Hetchkee? se auzi vocea lui Larin prin comunicator.

— Sunt în siguranță și teferi.

Câteva rafale rapide ale tri-laserului scoaseră din funcțiune hexul și făcu alți

patru care apăruseră după Shigar, să se ferească. El se prinse de părțile laterale ale ecluzei în timp ce nava se îndepărta accelerând, rotindu-se agale printre membrele unei aglomerări care se apropia, cu focul de acoperire al lui Larin deschizând o cale puternic luminată.

Apoi ușa se închise și aerul cald pătrunse înăuntru. Shigar nu observase cât de reci îi deveniseră degetele. Și le frecă rapid, apoi o întoarse pe Maestra Satele pe podea.

— Suntem în afara pericolului acum, Maestră.

Scutul de Forță străluci și se dizolvă. Marea Maestră Satele Shan se ridică în șezut și deschise ochii.

— Îți mulțumesc, Shigar. Se ridică în picioare și își netezi roba. Îți datorez viața mea.

Shigar își înclină capul și îi returnă sabia.

— Am făcut doar ceea ce trebuia, Maestră.

Mâna ei dreaptă îl apucă de umăr.

— Asta e ceea ce facem noi, Shigar, în vremuri de război.

Ușa interioară se deschise.

— Ar fi bine să urci aici, spuse Jet prin comunicația internă a navei. Repede.

Shigar o conduse pe Maestra sa prin coridoarele înghesuite ale navei până la cabina de pilotaj de deasupra. Ula și Jet se aflau la comenzi, iar Clunker stătea într-o parte, nemișcat ca o statuie. Hetchkee era plecat – ocupând locul gol la tri-laser, presupuse Shigar, acum că nu mai aveau nevoie de unda tractoare. Ula le aruncă o privire în timp ce intrau, apoi se ridică în picioare și se înclină.

— Mare Maestru, spuse el cu o expresie nervoasă pe față, mă simt ușurat să vă revăd.

— Ne-am mai întâlnit?

— Eu sunt *Reprezentantul Vii* – din partea Comandantului Suprem.

— Lasă prezentările, spuse Jet. Putem să luăm ceaiul mai târziu. A mai apărut o navă în vizor.

— Imperială? întrebă Maestra Satele, aplecându-se peste scaunul lui Ula.

— Nu cred. Jet apelă o vedere largă a spațiului din jurul Sebaddonului. Tocmai când credeam că ne descurcăm cu mizeria asta...

Ecranul de vizualizare arăta flota Republicană rămasă pe o orbită mult mai înaltă decât fusese înainte, mult în afara razei de acțiune a hexurilor. Navele infectate se împrăștiu în direcții diferite, datorită motoarelor avariate sau a atracțiilor gravitaționale fie ale Sebaddonului, fie ale găurii negre. Flota Imperială, redusă la șapte nave – inclusiv crucișătorul de mare capacitate – se înălța și ea spre o zonă mai înaltă. O privire rapidă asupra orbitelor proiectate arată că era probabil să se intersecteze în câteva ore – dar asta era ceva de care să-și facă griji mai târziu.

— Ce sunt toate astea? întrebă Shigar, trecându-și mâna peste un strat care înconjură ecuatorul planetei.

— Acolo s-au despărțit ultimele trei rachete, spuse Ula, și alte două lansate de atunci. Nu erau îndreptate spre nimic. Cred că Xandret a așezat o peliculă defensivă de hexuri pentru a proteja planeta.

— Se prea poate, spuse Maestra Satele. Arată-mi ultima sosire.

Degetul lui Jet înțepă un punct luminos care plutea în apropierea micului satelit al planetei.

— A apărut acum un minut.

— De pe aceleași coordonate ca toți ceilalți?

— Nu. A fost lansat dintr-un crater de pe Lună. Cred că a stat ascuns acolo tot timpul.

Ea aprobă din cap.

— Aș vrea să transmit un mesaj.

Jet îi dădu comunicatorul.

— Era și timpul să te arăți, spuse ea. Mi-ar plăcea foarte mult să vorbesc cu tine,

Dao Stryver.

— Și eu cu tine, Mare Maestru, veni răspunsul imediat. Mă bucur că ați supraviețuit acestei debandade deloc măgulitoare.

— Poate cineva să se bucure de supraviețuirea dușmanului său? îl întrebă ea pe Mandalorian.

— Poate, într-adevăr, spuse el. Îți voi explica la momentul potrivit.

— Sper din tot sufletul că da.

— Ne întâlnim pe Lună în jumătate de oră. Trimite o navă. Fără escortă. Ai cuvântul meu că tu și grupul tău nu veți fi răniți.

Stryver închise.

— Nu am încredere în el, spuse Shigar.

— Nu avem de ales, spuse ea. Stabilește cursul, Căpitane Nebula. Du-ne pe lângă *Commenor*. Trebuie să vorbesc cu Căpitanul Pipalidi acum, în caz că nu vom mai avea altă șansă.

— Noi să nu avem? întrebă Jet.

— Această misiune a pierdut deja șapte nave de război. Nu voi risca încă una.

— Nu-i pasă nimănui ce sunt dispus eu să risc?

— Uitați-vă la asta, zise Ula, atrăgând din nou atenția tuturor asupra ecranului de vizualizare. Imperialii lansează o navetă.

— Nu o putem lăsa să ajungă la coordonatele de salt, spuse Shigar. Dacă trimit după întăriri...

— Nu cred că acolo se îndreaptă, spuse Satele. *O navă, fără escortă*, cită ea.

— Și Stryver a spus că nu ne va face rău, adăugă Jet. Ești sigur că vrei să faci asta?

— Uită de zborul spre *Commenor*, spus ea. Pune-ne în mișcare acum. Voi vorbi cu Căpitanul Pipalidi pe drum.

— Da, doamnă, spuse Jet, aruncându-i Maestrei Satele un salut sardonic. Am putea la fel de bine să alergăm spre moarte, decât să mergem pe jos.

Capitolul 30

Ula privea cu teamă crescândă cum se apropia punctul de întâlnire. Se afla în cea mai proastă poziție imaginabilă, incapabil să acționeze împotriva dorințelor Republicii pentru că Satele Shan ar fi trecut imediat peste el și incapabil să-și dezvăluie identitatea adevăraților săi stăpâni fără să-și distrugă acoperirea. Pentru o clipă, se gândi să se arunce la mila Mandalorienilor, dar, din fericire, prevală bunul simț. Stryver nu avea milă. Cel mai bun lucru la care ar fi putut Ula spera era sclavia.

Cel puțin era în viață, își spuse lui însuși, și avea o șansă să rămână așa dacă pășea cu foarte multă grijă prin acest câmp minat.

Botul contondent al navei *Auriga Fire* era în fața navei Imperiale, în timp ce se apropia de satelitul solitar al lui Sebaddon. Luna era diformă, mai mult ca o cărămidă decât ca o sferă, cu o abundență de cratere și fisuri insondabile care îi marcau fața urâtă. Nu era de mirare că Stryver rămăsese ascuns atât de mult timp. Nu părea să fi fost minată sau transformată în capcană, ceea ce era o omisiune majoră pentru o administrație colonială atât de dornică să rămână netulburată. Ula se întrebă dacă, pur și simplu, nu se gândiseră niciodată la asta sau dacă presupuseseră în mod eronat – dar nu nerezonabil – că nu vor fi descoperiți niciodată atât de departe de discul galactic.

Nava cercetaș *First Blood* a lui Stryver, era ancorată de suprafața lunii în timp ce cele două nave se apropiau. Avea forma unei semilune cu aripile îndreptate în față, fiind puternic înarmată și având o carcasă neagră mată, nereflectorizantă. Nu avea niciun fel de marcaje, doar două cercuri luminoase de o parte și de alta, indicând căile de aer pregătite. Jet pregăti un inel de andocare și un tub pentru a traversa distanța, și începuse se apropie de ecluza de la tribord. Pilotul Imperial îi observă intențiile și se deplasă pentru a andoca pe partea opusă. Împreună cu Larin și Hetchkee, Ula urmări cu atenție naveta pentru a detecta orice semn de trădare. Felul în care Imperialii distruseseră ilegal naveta Republicii de pe Hutta încă îl mai durea. Se așteptase la ceva mai bun.

— Cine intră? întrebă Larin prin intermediul comunicației interne.

— Shigar și cu mine, spuse Maestra Satele, și Reprezentantul Vii.

Ula înghiți în sec.

— Mă tem că nu pot fi de prea mare folos, începu el să spună, dar fu întrerupt de Larin.

— Vei avea nevoie de o gardă de corp, spuse ea. Doar pentru aparențe.

— În regulă.

— Și ia-l și pe Clunker, spuse Jet. O să pot vedea prin ochii lui.

— Puteți tu și Hetchkee să pilotați singuri nava, dacă va fi nevoie?

— În caz de nevoie, da, spuse contrabandistul. Cu un stimulent potrivit, aș putea pilota singur și un crucișător de luptă.

— Foarte bine, atunci. Mențineți sigiliul ombilical, dar închideți nava după ce am ieșit. Plecați la semnalul meu, indiferent dacă suntem sau nu la bord.

— Nu-ți face griji pentru asta, spuse contrabandistul. O să mă șterg de praf dacă face măcar o mișcare ciudată.

Ula căută să-și distragă atenția cu telemetria în timp ce nava se așeza ușor pe luna cu gravitație redusă. Sebaddon nu mai lansase nicio rachetă de la ultima rundă.

Principalul punct fierbinte fusese făcut considerabil mai fierbinte de focul de ripostă, iar activitatea creștea și în alte regiuni. I se părea că ocupanții planetei se regroupau pentru a riposta, dar era greu de spus de la o asemenea distanță. Fiecare dronă de spionaj lansată de flota Republicii fusese interceptată și distrusă de pelicula

orbitală de hexuri.

Poate, își spusese el însuși, ar putea strecura un fel de mesaj către omologul său din partea Imperială. Era o speranță mică și puțin probabilă de care să se agațe.

Cu o serie de pocnituri și bufnituri, trenul de aterizare lovit al navei prinse o aderență fermă pe solul prăfuit de afară. Vuietul repulsoarelor se estompă. Jet își luă mâinile de pe comenzi și se lăsă pe spate în scaun. Cu toată fanfaronada lui, părea extenuat, sau cel puțin mahmur. Părul său încărunțit prematur se ridicase într-o parte, iar la ochi avea pungi mari.

— O să am grijă de fermă până vă întoarceți, le spusese el. Nu faceți nimic din ceea ce n-aș face eu.

Ula se ridică, sperând împotriva oricărei speranțe că Marele Maestru se va răzgândi, dar nu avu acest noroc. Ea se îndrepta deja spre scara cabinei de pilotaj, urmată de Shigar, ca un animal de companie. Ula îi făcu semn lui Clunker să i-o ia înainte.

— Mult noroc, îi spusese Jet.

— Nu le-ai spus asta celorlalți.

— M-am gândit că nu au nevoie.

— Mulțumesc pentru votul de încredere.

Jet zâmbi.

— Vei fi bine. Ține minte doar: ai un avantaj imbatabil.

— Care anume?

— Capacitatea de a vedea ambele părți în același timp.

Ula nu știa ce să răspundă la asta, sau la multe alte indicii pe care Jet le lăsase ca să arate că știa ce este. Ula nu avusese niciodată curajul să-l întrebe direct – nici măcar în timpul orelor lungi în care el și contrabandistul stătuseră așteptând ca Shigar să își țină promisiunea psihometrică. Indiferent dacă era adevărat sau nu că Jet ghicise, Ula ar fi preferat să nu fie spus niciodată cu voce tare. Viața lui se baza pe prefăcătorie. Odată dispărută, nu știa ce i-ar fi rămas. Așa că dădu doar din cap și coborî scările pentru a-i întâlni pe ceilalți la sas, întrebându-se cum putea cineva în poziția lui să se considere avantajat. Se simțea ca și cum ar fi fost tras în zeci de direcții. Dacă nu era atent, o singură smucitură mai puternică l-ar fi putut face bucăți.

* * *

Ax parcursese cu o furie măsurată distanța scurtă de-a lungul ombilicului. Ardea de nerăbdare mai degrabă să se întoarcă în interceptorul ei, decât să-și piardă din nou timpul cu Mandalorienii și Reprezentanții. Era la fel de rău ca atunci când era pe Hutta, doar că atunci nu avusese niciun avantaj clar la care să spere. Nu se putea gândi decât la munca pe care ar fi trebuit să o facă în acel moment – cel puțin să protejeze flota de hexuri, sau poate chiar să pregătească o forță de atac pentru a-l distruge pe Stryver. Nu-i plăcea să vină la el atunci când era chemată, ca o servitoare.

— Vei vorbi cu Mandalorianul băgăreț în numele meu, îi spusese Maestrul ei.

— Dar, Stăpâne...

— Trebuie să-ți explic din nou care este datoria ta? Este să-l slujești pe Împărat, prin mine, instrumentul său. Când mă sfidezi pe mine, îl sfidezi pe el.

Și asta era problema, bineînțeles. Îl sfidase, ignorându-i ordinele în timpul atacului hexurilor de pe Hutta. Acum era pedepsită pentru asta, în timp ce el aștepta confortabil, în camera secretă din naveta sa.

Dacă sfidarea ei servise sau nu flota era irelevant. Ea nu putea decât să uite cu totul că trebuia să facă ceva constructiv – cu atât mai mult pentru bunăstarea Imperiului – până când se răzgândea Darth Chratis.

— Sunt aici, spusese ea când ajunsese la sasul exterior al lui *First Blood*.

Mâna ei dreaptă se juca cu mânerul sabiei de lumină.

— Nu mă face să aștept, Stryver.

Ușa se deschise șuierând. O escortă simbolică o urmă în navă – trei soldați îmbrăcați în negru și gri. Nu se uită în spatele ei ca să se asigure dacă o urmează. Ca un act deliberat de sfidare îndreptat atât către Stryver, cât și către Maestrul ei, nu-și schimbase uniforma de luptă. Mirosea a ulei, a fum și a luptă, exact ca nava lui Stryver. Părul i se legăna greu pe spate, ca o frânghie groasă.

First Blood avea un profil scăzut, dar era surprinzător de spațioasă în interior. Pereții săi erau mai degrabă nervurați decât sigilați cu panouri plate; uneori nu existau deloc spații care să delimiteze coridorul de cală. Cablurile și componente erau expuse ocazional – toate, presupuse ea, într-un efort de a menține greutatea scăzută. De asemenea, presupuse că tot ce era secret era ținut bine ascuns, așa că nu se chinui să memoreze ceea ce vedea. Pur și simplu merse, urmând sunetul vocilor care o conduceau spre centrul navei.

— ...înțeleg de ce ai nevoie de noi toți deodată. Nu poți să ne spui acum?

Ax cunoștea acea voce. O auzise pe Hutta. Aparținea unei cvasi-umane care luptase de partea Republicii, deși era clar că nu era ea însăși soldat. Ce făcea ea aici?

— Nu-mi place să mă repet, spuse o altă voce familiară, cu tonurile grave și cu inflexiuni de vocoder, a lui Dao Stryver.

Ax ocoli un stâlp gros de cabluri care serveau drept conducte și suport și se trezi în cabina principală. Era o încăpere circulară, cu podea și tavan de un alb strălucitor și un holoproiector central. Stryver stătea în stânga lui Ax, casca aproape atingând plafonul relativ înalt. În stânga lui se afla un grup pestriț de oameni, printre care se mai aflau câteva persoane pe care Ax le recunoscuse: Reprezentantul Republicii, un droid pe care îl văzuse în sasu de securitate al Tassei Bareesh și Padawanul Jedi. Lângă el era o femeie pe care nu o mai întâlnise până atunci, dar pe care o recunoscuse instantaneu.

Ax se opri la intrarea în cameră, un șuierat precaut scăpându-i inconștient dintre dinți. Aerul era îmbibat cu justetea de sine a inamicului ei, concentrată mai ales în jurul femeii slabe, cu un brâu cenușiu, care purta roba de Cavaler Jedi. Nu doar un simplu Cavaler Jedi. Ci Marele Maestru al Consiliului Jedi în persoană! Darth Chratis scrâșnea din dinții cristalini de frustrare că rata o întâlnire atât de apropiată cu cel mai detestat *deget de la piciorul Împăratului*. Uciderea ei i-ar fi adus lui Ax o faimă și o avere considerabile printre cei care se bucurau de favorurile Consiliului Întunecat.

Ax își forță mâna să lase mânerul în pace. Cu toată ambiția ei, știa că nu-i putea învinge de una singură atât pe Maestru, cât și pe Padawan. Va trebui să lovească cu cuvintele în loc de sabie.

— Ordinul Jedi trebuie să fie într-adevăr slab, spuse ea, pentru ca Marele Maestru și un tânăr să sară după capriciul unui Mandalorian.

Padawanul, Shigar, înțepeni când se auzi descris ca fiind *un tânăr*.

— Nu atât de slab, spuse el, încât să nu-ți fi salvat viața cel puțin o dată pe Hutta.

— Te înșeli, spuse ea, simțind cum îi urcă căldura pe gât.

— Mă înșel? Voi încerca să nu mă mai înșel data viitoare.

— Destul, spuse Marele Maestru, iar Padawanul se supuse instantaneu. Suntem cu toții aici acum, Stryver. Treci la treabă.

— Nu accept ordinele tale, Mare Maestru, spuse Mandalorianul. Cu toate astea, ai dreptate. V-am adus aici pentru a vă arăta ceva.

Holoproiectorul dintre ei pâlpâi, prinzând viață. Ax recunoscuse globul reprezentat de Sebaddon, cu lacurile sale mici, asemănătoare unor pietre prețioase, împrăștiate printre pungile de căldură neregulate, de mărimea unui continent. Filonii de magmă străluceau în portocaliu, formând o traiectorie care, pe alte lumi, ar fi putut fi râuri. Câteva cercuri albastre la intersecțiile unor astfel de trasee indicau așezări sau centre industriale. Ax îl recunoscuse pe cel pe care Darth Chratis îl bombardase când fusese atacată *Paramount*, și multe altele. Unele pe care și le amintea nu erau deloc vizibile.

— Așa arăta Sebaddon când am ajuns eu, cu șase ore înaintea voastră, zise

Stryver. Așa arăta când ați ajuns voi.

Era o diferență clară: multe dintre punctele fierbinți care lipsiseră erau acum prezente; cele strălucitoare erau și mai strălucitoare.

— Iată cum arată acum.

Ax nu avu nevoie să studieze ceea ce știa deja.

— Ce vrei să spui?

— Lucrează repede, spuse Padawanul. Asta a spus Jet când am ajuns. El credea că colonia are cam douăzeci de ani.

— Nu poate avea mai mult de cincisprezece, spuse Ax, amintindu-și cât timp trecuse de când dezertase Lema Xandret.

— De fapt, este mult mai puțin de atât, spuse Stryver, sprijinindu-și mâinile uriașe, înmănușate, pe marginea holoproiectorului și aplecându-se asupra imaginii. Studiați cu atenție această secvență de imagini și veți vedea că colonia s-a extins cu cinci procente de când am sosit eu. Dacă proiectați această rată de creștere înapoi în timp, rezultă o dată de înființare de aproximativ trei săptămâni.

— Imposibil, spuse ea.

— Asta cam coincide cu data când a fost interceptată *Cinzia*, spuse Ula.

— Și ce dacă? Tot este imposibil.

— Chiar așa? spuse Stryver. Lema Xandret a ales această colonie în parte din cauza bogăției de resurse. Cu o armată de muncitori dornici și un mijloc de a face alții noi, de ce nu ar putea face orice altceva ar vrea?

— Dacă colonia ar putea crește atât de repede, de ce este încă atât de mică?

— Asta este o întrebare bună, Eldon Ax. Ar trebui să o cunoști pe mama ta mai bine decât oricine altcineva de aici. Ce părere ai?

În loc să roșească, Ax simți cum fața îi devine rece și încordată.

— Începe să vorbești cu logică, omule, sau plec.

Ambele degete arătătoare ale lui Stryver bătură puternic, doar o singură dată, și pentru prima dată Ax observă că avea doar patru degete la fiecare mână.

Nu chiar om, atunci, gândi ea. Dar cui îi pasă de asta?

— V-am urmărit pe toți, spuse el, în timp ce vă îngrămădeți să fiți făcuți praf. Asta e avantajul de a fi primul pe câmpul de luptă. În loc să testez eu însumi apărarea Sebaddonului, am stat deoparte și v-am privit cum o faceți voi. A fost un experiment interesant, unul care mi-a confirmat observațiile anterioare. Locuitorii de pe Sebaddon nu sunt dispuși nici măcar să vorbească despre deschiderea granițelor lor către străini – în special către Imperiu – și sunt capabili să se apere atunci când sunt forțați.

— Am fost luați prin surprindere, spuse Ax. Asta nu se va mai întâmpla, data viitoare.

— Dacă așteptați prea mult, surpriza nu va fi singurul lucru de care va trebui să vă faceți griji.

— Ce vrei să spui? întrebă Satele Shan.

— Cât timp vă va lua să chemați întăriri? Nu le puteți apela, așa că este o călătorie în ambele sensuri pentru a trimite un mesager. Apoi trebuie să fie adunată o flotă. Cu cât flota este mai mare, cu atât mai mult timp vă va trebui. Și cu fiecare oră, Sebaddonul transformă mai multe metale prețioase în mașini de război. Astăzi au sosit mai mult de treizeci de nave. Cât va dura până când 50 de nave nu vor fi suficiente? O sută? O mie?

Ax rânji.

— Nicio planetă nu ar putea rezista la puterea mașinii de război Imperiale.

— Aș putea fi de acord, dacă mașina de război Imperială ar fi disponibilă. Dar în prezent este întinsă prin toată galaxia, subțire și vulnerabilă, și același lucru se poate spune și despre cea a Republicii. În plus, știm cu toții că niciuna dintre ele nu ar veni dacă am chema-o. Ar crede că îngrijorările voastre sunt exagerate. Sunt mai interesați să lupte între ei decât să lupte cu această amenințare unică și izolată.

— Este o amenințare? întrebă Shigar. Xandret nu vrea să vorbească cu noi, dar

cel puțin a încetat să mai tragă acum că ne-am îndepărtat. De ce să nu-i dăm ceea ce vrea și să o lăsăm în pace?

— Chiar crezi că mai e posibil așa ceva, acum? spuse femeia cvasi-umană.

— De ce nu?

Shigar se uită la Maestra lui în căutarea sprijinului, dar ea nu i-l dădu.

— Ești naiv, spuse Ax. Această lume este prea valoroasă. Împăratul o va avea, sau nu o va avea nimeni.

— Iar mama ta trebuie să fie dată drept exemplu, spuse Stryver, altfel puterea Sithului va fi erodată.

— Nu-i mai spune mama mea. Lema Xandret este o criminală și o fugară. Nu există nicio posibilitate ca ea să scape de justiție.

— Ai doborî-o chiar tu, dacă ai putea?

— Aș face-o și o voi face. Ea nu înseamnă nimic pentru mine.

— Bine. Am crezut odată că aș putea să mă înțeleg cu ea. Am crezut că pot negocia un acord care să o țină în frâu pe ea și creațiile ei. Acum mă tem că este prea târziu pentru orice fel de negociere. Nu este posibil niciun raționament sau acord.

— A înnebunit? întrebă soldatul din dreapta lui Shigar. Dacă da, există alte opțiuni. Am putea să o ignorăm și să vorbim cu altcineva, de exemplu.

— Acest plan suferă de un defect mic dar fatal.

— Și anume? întrebă Reprezentantul Republicii.

— Lema Xandret este deja moartă. De ceva timp.

O așchie de gheață pocni în inima lui Ax la aceste cuvinte, lăsând-o incapabilă să spună dacă simțea triumf sau durere, sau ambele.

— Cred că e timpul să ne spui tot ce știi, spuse Maestra Satele.

— Sunt de acord, spuse Larin. De când negociază Mandalorienii cu cineva?

Ula își aminti că Jet îi spusese: *Ei nu cred că au egal.*

— Tu erai persoana pe care sperau să o întâlnească emisarii lui Xandret, spuse Ula. Ai venit să-i cauți când nu au apărut.

Casca gigantică, în formă de dom, se înclină în direcția lui.

— Corect.

— Trebuia să se afle chiar Xandret la bordul *Cinziei*? întrebă Shigar. De aceea crezi că e moartă?

— Nu. A trimis pe altcineva. Cred că se afla aici când a murit.

— Deci nu știi cu siguranță? întrebă fata Sith.

Fața ei avea un aspect alb, supt, pe sub părul roșu ca sângele.

— Sunt sigur de asta.

— Tu ai ucis-o? I-ai văzut cadavrul?

— Nu.

— Atunci cum poți fi sigur?

Stryver își bătu casca cu un deget înmănușat. Ula nu putea vedea fața Mandalorianului, dar era sigur că zâmbea.

— Ea nu înseamnă nimic pentru mine, spuse tânăra Sith cu fermitate, ca și cum s-ar fi asigurat de adevărul acestei afirmații. Vreau doar să fiu sigură.

— Fii sigur de asta, Eldon Ax: când acei droizi pe care i-a creat mama ta vor părăsi această lume, vor consuma întreaga galaxie în mai puțin de o generație.

Ula clipi. Afirmația era absurdă, dar dacă Stryver o credea cu adevărat, asta explica o altă piesă derutantă a poveștii.

— Deci de aceea ai fost dispus să vorbești cu ea, spuse Ula. Lema Xandret era o amenințare sau un posibil aliat – la fel ca și Imperiul.

— O forță de luat în seamă, potențial, spuse Maestra Satele. O forță pe care, în mod clar, am subestimat-o. Dar nu ar fi trebuit să o crezi pe cuvânt. Trebuie să fi primit un fel de dovadă.

— O fabrică demonstrativă, spuse Stryver. În două zile, a fabricat șaptesprezece droizi și două duplicate ale sale folosind doar materialele din jur. Fabricile duplicate s-

au pus imediat pe treabă, făcând alte patru fabrici și chiar mai mulți droizi. Rata lor de reproducere era limitată doar de energia de care dispuneau; mai târziu am descoperit cum trimit rădăcini pentru a se alimenta din rezervele locale, asigurându-se că nu se termină niciodată. Curioși, am pus droizii în groapă și au învins împotriva tuturor, cu excepția campionului actual. Apoi, droizii și fabricile s-au autodistrus, lăsând rămășițe insuficiente pentru ca noi să putem cerceta secretele fabricării sau a funcționării lor. Mesajul a fost clar. *Mandalore* m-a trimis să continui conversația.

— De ce te-a trimis doar pe tine? întrebă Larin. Nu ne ești de mare folos de unul singur.

— Pot să confirm câteva ipoteze pe care s-ar putea să vi le fi format deja. Acest lucru vă va face să economisiți timp pentru a putea începe să acționați. Stryver își ridică mâna dreaptă și începu să bifeze puncte. Unu. Lema Xandret și colegii ei refugiați au sosit pe Sebaddon hotărâți să se lepede de ierarhia pe care au lăsat-o în urmă. Cincisprezece ani mai târziu, ascunderea nu mai era suficientă: Xandret voia să se răzbune pe cei care îi furaseră fiica. Așa că l-a căutat pe *Mandalore* pentru a o ajuta. L-a abordat pentru că cei din cultura mea evită Forța. La urma urmei, acolo a început totul, cu cultele religioase militarizate care transformă copiii în monștri.

Ula nu îndrăzni să se uite la fața tinerei Sith. Nu știa exact cum anume își antrena Sithul acoliții, dar suna plauzibil. Se întrebă dacă *Maeștrii* Jedi aveau un sistem similar.

— Doi. Numărătoarea lui Stryver continuă. În timpul exilului autoimpus, Xandret și colegii ei meșteșugari au avansat robotica în direcții pe care nimeni nu le-a mai văzut vreodată. Găsind inspirație și materiale în însăși biologia umană, au căutat să facă droizi care să nu îmbătrânească și nici să devină inflexibili și ascunși, astfel încât mica lor colonie să poată dura pentru totdeauna. Provocările tehnice au fost imense, desigur, dar au făcut unele progrese în direcții neașteptate. Droizii pe care i-ați văzut sunt prototipuri avansate numite *reproducători rapizi*. Dacă li se dă suficient metal și energie brută, cresc din cuiburi în versiuni de luptă complet formate în câteva zile. Cuibul de pe Hutta ar fi putut produce zeci de astfel de ucigași dacă ar fi fost lăsat netulburat, iar același lucru este valabil și pentru cuiburile de pe Sebaddon. Punctele fierbinți pe care le-ați observat de sus, cele care arată ca niște orașe, sunt de fapt fabrici constructoare de droizi. Produc mii de *reproducători rapizi* acum că apărarea planetei a fost declanșată. Și nu doar *reproducători rapizi*, ci și fabrici noi. Aici se află adevărata amenințare. Asta era arma pe care intenționa să o folosească împotriva Imperiului. Trei. Dacă nu este controlată, tehnologia de reproducere a lui Xandret va depăși inevitabil lumea sa de origine și se va răspândi în galaxie. Matematica progresiei geometrice este de netăgăduit: o lume în acest an, două lumi în anul următor; apoi patru, apoi opt; într-un deceniu vor fi cinci sute cincizeci de lumi, apoi încă un deceniu mai târziu vor fi o jumătate de milion. O singură generație umană este tot ce le-ar fi necesar pentru a cuceri întreaga galaxie – împreună cu Sith, Jedi și Mandalorienii deopotrivă. Patru. Negocierea nu mai e o opțiune. Xandret și-a pus toate prejudecățile în droizii ei. Le-ați auzit vocile. Știți ce-i motivează. Singura soluție este să-i zdrobim complet pe Sebaddon. Trebuie să fim necruțători, decisivi și minuțioși, pentru a ne asigura că moștenirea lui Lema Xandret este complet eradicată. Un singur cuib ar fi suficient pentru a permite ca toate astea să o ia de la capăt.

Stryver rămăsese fără degete la mâna dreaptă.

— Ai terminat? întrebă Sithul.

— Voi fi terminat, dacă această amenințare nu este neutralizată.

Pumnii lui Stryver coborâră pentru a se sprijini cu greutate, cu articulațiile în față, pe partea laterală a holoproietorului. Sfera lui Sebaddon se rotea neconținut între ei. Luminile roșii incandescente apărură și se răspândiră ca o molimă în mișcare rapidă. În curând, întreaga planetă era roșie, iar șuvoaie de puncte mici și maligne începură să sară de la suprafață și să fugă în spațiul nevăzut.

— Ai spus *noi*. Vocea lui Satele Shan îl făcu pe Ula să tresară. *Noi* trebuie să fim

necruțători. Presupun că a fost cu intenție.

— Da. Tot ce am văzut pe Hutta și Sebaddon, îmi confirmă cele mai mari temeri. Sebaddon răspunde la amenințarea pe care o reprezentați cu toții prin intensificarea producției. Trebuie oprit înainte să se răspândească contaminarea. Din moment ce nici Imperiul, nici Republica nu pot distruge singure această amenințare cu resursele disponibile acum, trebuie să lucrați împreună pentru a reuși.

— Cu tine la conducere, presupun, spuse Larin.

— Scopul scuză mijloacele.

— Nu voi primi niciodată ordine de la un Mandalorian, spuse Sithul pe un ton batjocoritor. Și nu voi lupta niciodată alături de un Jedi. Ești nebun chiar și când sugerezi asta.

— Trebuie să existe o alternativă, spuse Maestra Satele. O altă încercare de negociere, poate...

— Sistemul de apărare planetară este automatizat, spuse Stryver. Singurele voci care vin de pe planetă provin de la *reproducătorii rapizi*. Așa știu că Lema Xandret este moartă. Toată lumea de acolo este moartă. Acum sunt doar droizii, iar cu ei nu poți negocia.

— Ei bine, nu putem avea încredere unii în alții, spuse Shigar. Asta da alegere pe care ne-ai dat-o.

— Dacă aș putea să fac altfel, aș face-o. Credeți-mă.

Jedii și fata Sith se priviră unul pe celălalt peste hologramă și, dintr-o dată, Ula știu exact ce avea de făcut. Încă o dată, Jet avusese perfectă dreptate. Ula putea să vadă ambele părți în același timp și să se salveze pe el însuși în această afacere.

— Ești conducătorul flotei Imperiale? o întrebă el pe tânăra Sith.

El știa deja răspunsul. Împăratul nu ar fi încredințat niciodată o asemenea bogăție cuiva atât de tânăr, indiferent cât de puternic era. Dar trebuia să întrebe, de dragul aparențelor.

— Nu, recunosc eu ea.

— Oricine ar fi acea persoană, atunci, vreau să vorbesc cu ea, față în față, spuse el. Cred că pot aduce Imperiul la masa discuțiilor.

— Tu? Maestrul meu ar eviscera un vierme ca tine doar ca să te vadă murind.

Stomacul lui Ula se răscoli. *Maestrul ei*. Sperase la un comandant non-Sith, dar va trebui să se mulțumească cu ceea ce avea.

— Du-mă la nava ta de comandă și lasă-mă să încerc. Dacă dau greș, după cum se pare, aș putea la fel de bine să fiu mort.

— Moartea ta este mai aproape decât crezi. E în navetă.

— Atunci, cu atât mai bine. Se va termina repede.

— Reprezentant Vii, spuse Satele Shan, fii foarte atent. Trebuie să fii absolut sigur de tine.

— Sunt. Se îndreptă de spate și își umflă pieptul. Dacă Imperiul este de acord cu sugestia lui Stryver, o veți face?

Marele Maestru nu dădu niciun semn de nesiguranță.

— Bineînțeles că da. Nu suntem în război, la urma urmei, iar amenințarea este gravă.

— Bine. Ula se întoarse spre fata Sith. Ea avea buzele strânse de furie, ca și cum nu-i venea să creadă îndrăzneala lui. Acesta nu este un truc. Voi merge cu tine acum, dacă mă vei lua. Te rog.

— Doar tu, spuse ea în cele din urmă. Nimeni altcineva.

— Nici nu se pune problema, spuse Larin.

— Nu, spuse el, deși inima i se încălzea la îngrijorarea ei. Sunt fericit să merg singur. Dacă nu-i pot convinge cu vorbe, ce diferență ar face o pușcă sau două?

Ea dădu înapoi cu reticență.

— Doar să ai grijă. Te vrem înapoi întreg.

— Nu în bucăți? spuse Sithul. Acum rânjea, poate anticipând distracția pe care

o va avea Maestrul ei cu el. Refuz să garantez ceva.

Ula se întrebă dacă arăta la fel de leșinat pe cât se simțea. Dacă l-ar fi omorât în momentul în care se aflau de cealaltă parte a sasului, înainte ca el să aibă ocazia să vorbească? Asta ar fi cea mai îngrozitoare ironie dintre toate.

— Sunt gata, spuse el cu o voce cât se poate de puternică. Hai să nu-l facem pe Maestrul tău să aștepte.

— Într-adevăr, spuse ea. Să nu îl facem.

— Dacă nu primim vești de la tine în treizeci de minute, spuse Stryver, vom presupune că ești mort.

Ula ocoli holoproiectorul și îi lăsă pe gardienii Imperiali să-l ia de umeri și să-l ducă în pas de broască până la ușă. Nu mai era cale de întoarcere acum. Ochii foștilor săi aliați din Republică îl urmăriră în timp ce era condus să îi trădeze pe toți.

În momentul în care sasul se închise în urma lor, Reprezentantul slăbănog începu să se zbată. Ax mergea înainte, cu mintea plină de moduri de a diminua consecințele inevitabile ale eșecului ei. Nu știa la ce se așteptase Darth Chratis, dar era sigură că va întoarce acest rezultat neașteptat împotriva ei. Faptul că îi era greu să gândească, nu o ajuta.

— Ascultă-mă, strigă Reprezentantul după ea. Trebuie să mă ascuți!

Ea nu încetini. Abia dacă îl auzi. *Lema Xandret este moartă*, spusese Stryver. Toată lumea de acolo e moartă. Nu știa de ce această declarație făcuse diferența, dar părea să o facă. Familia ei, mama ei... ce se întâmplase cu tatăl ei? Nu se întrebese niciodată. Poate că și el era mort, murise cu ani în urmă, când ea era copilă. Poate că era un Lord Sith care nu s-ar fi înjosit să se asocieze cu o femeie de rând. Poate, gândi ea, doar poate...?

Nu se poate. Își bătu joc de ea însăși pentru că se gândise la asta. Darth Chratis nu era un fel de tată pentru ea și nu va fi niciodată. Ea nu avea nevoie de vreun tată, așa cum nu avea nevoie de o familie. Dacă Stryver avea dreptate și fugarii erau cu toții morți, asta îi făcea viața mai ușoară. Nu ar fi trebuit să cheltuiască energie pentru a-i găsi și a-i ucide, în numele Împăratului.

— Vă rog, încerc să vă spun că nu sunt cine credeți că sunt! Suntem de aceeași parte și am fost tot timpul!

Icnelile Reprezentantului pătrunse în cele din urmă în mintea ei. Fiind gata să intre în navetă, se opri și întinse o mână cu pumnul strâns pe jumătate. Îl smuci din mâinile gărzilor și îl izbi de peretele sasului.

— Nici să nu te gândești să mă minți, spuse ea.

— Nu mint. Reprezentantul era palid ca marmura și vocea lui era puțin mai mult decât o șoptă, dar nu tresări când se apropie ea. Sunt un agent Imperial.

Ea își activă sabia și o ținu în dreptul gâtului lui.

— Nu arăți ca un agent cifrat. Nici măcar nu ești complet uman.

Disprețul ei era feroce.

— În regulă. Nu sunt un agent în sine, dar cel puțin sunt un informator. Și sunt loial, indiferent din ce specie sunt. Absolut loial. Vă jur.

Ax nu se mișcă. Știa că mulți ofițeri de rang înalt ai Republicii preferau uneori personal non-uman, crezând că acest lucru îi va proteja de supraveghere. Dacă acest Reprezentant era adus înapoi, ar fi fost foarte apreciat de Ministrul Informațiilor.

— Am încercat să mă imbarc în naveta voastră pe Hutta, continuă el, începând să se bâlbâie acum, dar gărzile m-au respins.

Acest lucru era adevărat și o făcu să ezite. Lui Ax nu-i venea să creadă că îl asculta – și chiar mai mult, că îi lua în considerare povestea. Dar îndrăzneala și curajul lui în fața unei morți sigure erau convingătoare. Trebuia să-i admire curajul, chiar dacă l-ar fi văzut sfârșind dacă ar fi aflat că încerca să o păcălească. Nu era imposibil ca el să fie un agent dublu plasat de Satele Shan pentru a o duce pe ea și pe Maestrul ei pe alte piste...

Ax zâmbi cu dinții. Darth Chratis ar fi știut. Dacă Reprezentantul spunea

adevărul, ar fi fost un avantaj pentru ea. Dacă nu, Maestrul ei ar fi avut pe altcineva asupra căruia să-și manifeste nemulțumirea.

— Din ce specie ești? îl întrebă ea.

— E-Epicanthix.

— N-am auzit niciodată de ea.

— Venim din Panatha, din Pacanth Reach...

— Nu-mi pasă. Dacă vrei să-ți mai vezi vreodată casa – dacă vrei să mai vezi vreodată ceva – atunci îi vei spune Maestrului meu tot ceea ce tocmai mi-ai spus și îl vei convinge că este adevărat.

— Cine este Maestrul tău?

— Darth Chratis. Îți spune ceva numele ăsta?

În orice caz, Reprezentantul deveni și mai palid.

— Bine. Înseamnă că apreciezi gravitatea situației tale.

Își dezactivează sabia și îl lăasă să cadă. Gărzile îl ridicară și îl târâră după ea, în naveta în care aștepta Maestrul ei.

Darth Chratis aștepta în cabina spațioasă, dar inospitalieră a navetei, purtând un costum blindat voluminos. Doar fața îi era vizibilă, ridată și încrețită într-o încruntare permanentă. Se sprijinea cu putere pe toiagul sabiei sale de lumină.

Când îl văzu pe emisar, fruntea i se încreți și mai mult.

— Explică.

Ax o făcu, începând cu previziunile cumplite ale lui Dao Stryver și trecând rapid peste posibilitatea de cooperare. Prizonierul rămase tăcut pe tot parcursul discuției, uimit de expresia interzisă a lui Darth Chratis. Acesta era un lucru bun; dacă l-ar fi întrerupt la un moment dat, ar fi putut fi ucis pe loc.

— Și Satele Shan a acceptat mașinațiunile acestui Mandalorian?

Sprâncenele Maestrului ei, subțiri ca niște cicatrici vechi, se ridicară spre scalpul său îmbătrânit.

— Așa se pare, spuse ea. Și-a trimis Reprezentantul să negocieze în numele ei.

Acum, privirea lui Darth Chratis coborî complet asupra lui, iar Reprezentantul se cutremură.

— Vorbește.

— Numele meu este Ula Vii, băigui el. Îi raportează direct Observatorului Trei din divizia de operațiuni a Ministerului de Informații. Sunt servitorul tău, my lord – un agent loial al Imperiului.

— Un spion? Ce ghinion pentru Marele Maestru! Fața lui Darth Chratis se frânse într-un zâmbet larg, crăpat. Spune-mi, spionule, cum intenționezi să o trădezi.

— Republica și Imperiul împărtășesc aceleași obiective inițiale, spuse Reprezentantul, eliberându-se de cele două gărzii. Era clar că se gândise bine în timp ce-și aștepta rândul să vorbească. Zdrobirea sistemului de apărare orbitală a lui Sebaddon vine înaintea oricărei invazii sau a bombardamentelor în masă – al căror scop ar fi neutralizarea autorității centrale a planetei, întrucât trebuie să aibă una, umană sau artificială – și împreună, sunt de acord că, probabil, putem realiza acest lucru. Dar odată ce vom lăsa planeta fără dinți și fără creier, nu va mai fi nevoie de o alianță. Sugerez să ne întoarcem atunci împotriva Jedilor și a lui Dao Stryver – să rupem așa-zisa alianță și să luăm ceea ce este al nostru de drept. Sebaddon va fi în sfârșit a Împăratului. Voi furniza informații eronate cu fiecare ocazie, asigurându-mă că Marele Maestru nu va găsi vreodată ocazia să vă facă același lucru.

— Ce ceri în schimb?

Reprezentantul păru surprins de întrebare.

— Eu? Nimic, my lord. Îmi fac pur și simplu datoria.

— Trebuie să fie ceva important pentru tine, dincolo de datoria ta. Cere, și va fi al tău.

— Ei bine, este ceva pe care te-aș ruga să o cruți, după victoria inevitabilă.

— Spune-mi cine.

— Ea nu este cineva important, e mai prejos chiar decât un soldat. Numele ei este Larin Moxla.

— O cunoști pe această femeie, Ax? întrebă Darth Chratis.

— Cred că da, Stăpâne.

— Bine.

Zâmbetul lui Darth Chratis dispăru. Reprezentantul fu smucit brusc înainte și ridicat în aer. Se zbătu împotriva strângerii invizibile, dar nu reuși să se opună. Ax experimentase puterea strângerii în Forța a Maestrului ei. Știa cât de nimicitoare putea fi.

— Ascultă-mă, spionule.

Reprezentantul dădu frenetic din cap, prea speriat ca să vorbească cu voce tare.

— Nu te pot citi. Minte ta e protejată de mine, fie printr-o invenție nenaturală, fie printr-un talent natural. Îl suspectez pe cel din urmă. Ministrul Informațiilor îi caută pe cei ca tine pentru a-și păstra secretele atât față de stăpânii săi, cât și față de inamicul nostru. Așa că atunci când mă uit în tine, nu văd loialitate față de Împărat. Simt doar alianțe încurcate, fără rezultate clare. Dacă aș avea de ales, nu aș avea încredere în tine. Totuși, tu și cei ca tine sunteți o necesitate detestabilă în vremuri ca acestea. Trebuie să găsec o cale de a-ți înfrâna instinctul natural de trădare. În acest scop... Acum, Reprezentantul Vii tresări violent în față, astfel încât să se holbeze direct în ochii lui Darth Chratis. În acest scop, fii sigur că, dacă mă trădezi, o voi vâna pe fantezia inimii tale neumane și o voi supune la astfel de chinuri încât vei fi recunoscător când o voi ucide. Și apoi va fi rândul tău. Este clar?

— Da, my lord. Foarte clar.

Reprezentantul căzu cu un zgomot surd pe podea.

— Foarte bine, spuse Darth Chratis. Ax, ia-l din fața mea. Îl vei înapoia lui Satele Shan cu acordul pe care i l-a promis, iar tu îl vei însoți ca purtător de cuvânt oficial al meu.

— Dar Maestre...

— Taci din gură! Cu greu aș putea să-l las să plece singur. Nu l-ar crede niciodată că am avut încredere în ei, dacă nu aș lua astfel de măsuri de precauție. O vei supraveghea pe Marele Maestru și îl vei supraveghea și pe el. La cel mai mic semn de trădare, mă vei anunța și mânia mea se va abate asupra amândurora.

Ea își coborî capul, gândindu-se: Încă o sarcină fără ieșire. Și, probabil, și o misiune sinucigașă.

— Voi face așa cum mi-ai spus.

— Îți simt nerăbdarea. Ax. Amintește-ți că recompensele noastre vor fi generoase când victoria va fi completă. Când Marele Maestru va fi moartă și această lume va fi a noastră, atunci se va încheia ucenicia ta. Nu înainte. Du-te acum și îndeplinește-mi ordinele.

— Da, Stăpâne, spuse ea, înclinându-se adânc, sigură că el simțea cum arde de emoție în mintea ei. Să se elibereze în sfârșit de el, să fie un Sith adevărat – asta era tot ce-și dorise vreodată! Și o merita. Știa foarte bine asta. Nu degeaba muncisese ca o sclavă în ultimul deceniu și nu numai, în detrimentul a orice altceva.

Lema Xandret este moartă.

Ax își reprimă până și cea mai mică urmă de regret în timp ce se întorcea și părăsea naveta, trăgându-l după ea pe informatorul care tremura.

PARTEA A CINCEA
ALIANȚA FATALĂ

Capitolul 31

— A trebuit să o aduci cu tine? îi șopti Larin lui Ula în timp ce îi escorta pe pasagerii de pe *Auriga Fire* în sala de conferințe a lui *Commenor*. Nu am încredere în ea.

Reprezentantul își ajustă gulerul ca și cum i-ar fi fost prea cald.

— Mă tem că nu am avut de ales. Darth Chratis a insistat.

— Ei bine, nu s-a oferit să pună pe unul dintre noi pe puntea lui de comandă.

— Presupun că nu s-ar fi oferit, dacă ar fi avut de ales, și mă tem că nu m-am gândit să întreb. M-am gândit că Sithul ar fi valoros ca ostatic, asta-i tot.

— Presupun că ar fi. Observând disconfortul lui Ula, Larin forță un zâmbet. Hei, uite, nu spun că nu ai făcut tot ce ai putut. Mă bucur doar că ne-ai adus până aici. Nimeni altcineva nu ar fi putut să o facă.

Îl bătu pe umăr cu jumătatea ei de mână protetică.

— Mulțumesc, spuse el, părând stânjenit. Mă bucur că așa crezi.

Ea nu se putu abține să nu zâmbească. Stângăcia lui socială era atât înduioșătoare, cât și derutantă. Cum ajunsese cineva atât de neîndemânatic, atât de sus în administrația Republicii, ca să nu mai vorbim că supraviețuise unei audiențe cu un Lord Întunecat Sith? Poate că lui Darth Chratis i se făcuse milă de el.

Asta părea destul de improbabil.

Ucenica Sith, Eldon Ax, pășea fermă între Maestra Satele și Shigar, înconjurată de un anturaj de soldați cu aer preocupat, toți ținând puștile pregătite. Capul ei cu părul sălbatic era ținut sus și făcea fiecare pas ca și cum s-ar fi luptat cu dorința de a se întoarce să lupte. Era ca un animal sălbatic, ținut cu greu în frâu.

— Nu am încredere în ea, repetă Larin, și mă pricep să citesc lumea.

Lângă ea, Ula își curăță gâtul, dar nu spuse nimic.

Întâlnirea fusese incomodă încă de la început. Creasta Căpitanului Pipalidi era de un purpuriu intens, iar Bazica ei era greu de înțeles, așa cum se întâmpla adesea cu cei din rasa Anx, ale căror voci aveau tendința de a fi atât de grave încât se apropiau de subsonic. Shigar jură că își simțise cutia toracică vibrând în câteva ocazii. Căpitanul ordonă mai întâi ca tot personalul neesențial să iasă din încăpere. Larin era unul dintre aceștia, iar Shigar îi surprinse privirea rănită pe care i-o aruncă. Nu putea face nimic în privința asta, totuși. El nu avea nicio putere aici.

— Colonelul Gurin nu a avut ocazia să-mi confirme planurile sale de succesiune, spuse Maestra Satele, dar știu că avea cea mai mare stimă pentru tine, Căpitane Pipalidi. Ar fi bucurat să știe că flota se află pe mâini de încredere.

— Fie să rămână așa, mârâi Căpitanul, cu o privire tăioasă către Eldon Ax.

Implicația era evidentă și dublă. Mulți din armată nutreau resentimente față de Jedi după evenimentele care duseseră la *Tratatul de pe Coruscant*, când Ordinul fusese prins în mod deliberat între Imperiu și Mandalorienii. Închiderea acelei capcane lăsase Republica divizată în ceea ce privește rolul pe care Cavalerii Jedi ar trebui să-l joace în viitoarele conflicte. Unii chiar merseseră atât de departe încât ajunseseră să nu aibă încredere în Ordin în totalitate, preferând să-i lase în afara jocului. Faptul că Maestra Satele adusese un Sith la masa negocierilor nu făcu decât să confirme aceste sentimente de neîncredere.

— Dușmanul meu este și dușmanul tău, spuse Ax. Asta te face utilă pentru mine. Și viceversa.

Creasta Căpitanului Pipalidi deveni de un portocaliu aprins.

— Nu avem nevoie de tine, vrăjitoare criminală...

— Ajunge, spuse Maestra Satele, ridicând ambele mâini. Asta nu ne va duce nicăieri. Adevărul este că avem nevoie de ea, Căpitane Pipalidi, dar și de Imperiali, așa

că trebuie să negociem în consecință. Analistii tăi au confirmat calculele lui Dao Stryver?

— Da. Căpitanul se ridică la înălțimea sa maximă, ceea ce o făcea cea mai înaltă persoană din încăperea, cu mai mult de un metru. Am trimis un droid sondă cu rază lungă de acțiune pentru a transmite un mesaj Comandantului Suprem, dar nu anticipez un răspuns de niciun fel în mai puțin de o zi.

— Șansa ca Stantorrs să trimită o flotă pe baza unui singur mesaj este foarte mică, spuse Maestra Satele. Iar până când va veni, Sebaddon va fi în fierbere.

— Da.

Acea singură silabă transmitea o greutate importantă. Cu toată antipatia ei față de situație, cel puțin Căpitanul îi înțelegea semnificația.

— Nu înțeleg de ce Stryver nu ne-a spus asta mai devreme, zise Shigar. Așa cum stau lucrurile, avem doar cincisprezece nave, acum. Dacă am fi combinat ambele flote la sosire, am fi fost peste treizeci. Dacă ne-ar fi avertizat...

— L-ați fi crezut? întrebă Ula.

— Nu, spuse Ax pe neașteptate. Am încercat să-i spun Maestrului meu despre hexuri, dar nu m-a ascultat.

Shigar nu adăugă *Și eu*, dar ar fi putut s-o facă.

— Deci Stryver ne-a lăsat să primim o lovitură de ciocan doar ca să se facă înțeles? Dacă am fi fost bătuți, asta nu ar fi ajutat pe nimeni.

— Sunt sigur că are motivele lui, spuse Maestra Satele. Același motiv, posibil, pentru că este singurul din specia lui care este aici. Dacă *Mandalore* este atât de convins de acest lucru, de ce nu ar trimite mai mulți să ne sprijine?

— Poate că vrea ca noi să facem munca murdară pentru el.

— Sau crede că semenii lui nu sunt în stare să o facă, spuse tânăra Sith.

Shigar îi întâlnește rapid privirea. Dacă împărtășeau un lucru, se părea că era neîncrederea în Mandalorienii.

— Cincisprezece nave, medită Căpitanul Pipalidi, inclusiv un crucișător...

— Avem trei mii de soldați de primă linie, spuse Ax, împărțiți între navele rămase în trei regimente – cu transportoare repulsor, cu armament greu și blindate – cu două sute de droizi de luptă TRA-9. Avem navele suficiente pentru a-i debarca și a-i susține, dar am pierdut o mare parte din muniții când navele care le transportau au fost distruse de hexuri.

— Sunt exacte aceste cifre? întrebă suspicioasă Căpitanul.

— Mi s-a ordonat să nu ascund nimic. Este în avantajul nostru, în acest moment, să nu o facem.

— În acest spirit, voi oferi același lucru. Trei mii cinci sute de soldați, două regimente complete. Un transportor cu repulsor și armură. Navele noastre de luptă erau în spațiu atunci când au fost distruse navele mari, așa că majoritatea au supraviețuit. Punțile hangar sunt totuși aglomerate, iar opțiunile de realimentare sunt limitate.

— Și noi avem aceeași problemă, spuse Ax. Colonelul Kalisch a trimis echipe de raiduri pentru a salva ce s-a putut de pe navele infectate, dar niciuna nu s-a întors. Una s-a întors infectată. Am distrus-o.

— Am observat. Personalul nostru de informații lucrează în ture duble, urmărind totul în jurul planetei. Nu este ajutat, bineînțeles, de faptul că suntem lipsiți de personal.

Tensiunea Căpitanului se atenuă vizibil în timp ce ea și Ax făceau schimb de detalii despre pierderi și eșecuri. Shigar auzise cum liniile de luptă puteau fi neclare pe frontul sângeros al unui război. Aceasta era prima dată când vedea acest lucru în acțiune. Poate că planul improbabil al lui Stryver avea ceva merite până la urmă.

Ula întrerupse schimbul rapid de informații.

— Cu fiecare minut în care stăm de vorbă, zise el, droizii lui Xandret construiesc mai mulți ca ei, mai multe fabrici, mai multe... cine știe ce? Dacă vrem să-i oprim,

trebuie să începem să facem planuri solide, și încă repede.

— De acord, spuse Maestra Satele. Prioritatea noastră numărul unu este să oprim droizii să obțină mai mult decât un punct de sprijin pe orbită. În timp ce fabricile lor sunt blocate la suprafața planetei, va fi posibil să-i învingem.

— O planetă întreagă cu doar cincisprezece nave? întrebă unul dintre ofițerii superiori ai Căpitanului. Și doar un singur crucișător de mare capacitate? Maiorul clătină din cap. Indiferent cum le împărțiți, este imposibil.

— Doar dacă ne spunem nouă înșine că este, zise Shigar. Datele lui Stryver arătau clar cum hexurile radiau spre exterior dintr-un punct central – principalul punct fierbinte pe care l-au bombardat navele voastre, adăugă el cu un semn din cap către Ax. Cred că putem presupune cu siguranță că acela a fost locul unde Xandret și ceilalți au fondat capitala coloniei. Distrugerea ei nu a eliminat inteligența care coordonează hexurile, dar trebuie să o fi rănit suficient de mult încât să se mute în altă parte. Dacă ne uităm la locul care crește cel mai repede, acela va fi locul de lovit.

— Am identificat două astfel de locații, spuse Căpitanul Pipalidi. O hologramă începu să pâlpâie între ei. Aici și aici, spuse ea, indicând un loc la ecuator și altul la polul sudic. Poate că hexurile au decis să nu-și pună toate ouăle într-un singur coș, de data asta.

Shigar studie imaginea. Locul de la ecuator se afla în mijlocul unei vaste mări de lavă, presărată cu insule de piatră masivă. Situl polar era mult mai stabil. Linii drepte radiau din el în toate direcțiile, ducând spre alte locuri.

— Acea este o fabrică, zise el, arătând spre pol. Poate că este fabrica principală, de unde provine tot restul. Iar acesta este creierul, spuse el, transferând degetul spre ecuator.

— De unde știi asta? întrebă Ax.

— Pentru că fabricile au nevoie de mijloace fizice pentru a putea produce. Resurse, energie, droizi terminați. Asta înseamnă ceea ce vedem acolo. Urmă o linie de la un punct la altul. Drumuri sau căi ferate de un anumit fel. Sau cabluri de energie.

— Iar creierele nu au nevoie de așa ceva, spuse ea, dând din cap. Poate sta acolo, izolat în mijlocul acelei mizerii, trimițând ordine prin radio.

— Cred că ai dreptate, Shigar. Maestra Satele se deplasă în jurul globului, frecându-și bărbia. Echipetele care le lovesc pe ambele simultan, plus bombardamentele ținute în locațiile secundare, ar trebui să fie suficiente pentru a încetini creșterea hexurilor.

— Suficient pentru a-l opri, poate, spuse Căpitanul Pipalidi, până la sosirea întăririlor.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Shigar știa la fel de bine ca oricine că, odată ce amenințarea planetei ar fi fost redusă la zero, alianța s-ar fi rupt. Acest moment de solidaritate era atât fragil, cât și temporar. Nimeni nu uitase că Sithul și Jedii, Imperiul și Republica, nu erau altceva decât dușmani de moarte.

— Să ne facem griji pentru întăriri când vor ajunge aici, spuse Ula. Căpitane Pipalidi, ai fi dispusă să schițezi acum un plan de bază, pe care să-l transmiți lui Darth Chratis și Colonelului Kalisch pentru a le cere părerea? Sugerez să împărțim resursele în mod egal pe toate obiectivele tactice, pentru a ne asigura că ambele părți se simt incluse, dar nu exploatare. În plus, dublăm numărul obișnuit de ofițeri comandanți pentru fiecare pluton. Disciplina trebuie să fie menținută. Nu vrem ca trupele să se împuște între ele într-un moment critic.

— Bineînțeles că nu, spuse Căpitanul cu o nuanță albăstruie pe creastă.

Shigar nu știa ce însemna asta. Ironie, poate. Surprinse o altă privire din direcția tinerei Sith – plictisită, de data asta, și simpatiză din nou cu ea. Duelul lor în sasu de securitate al Huttilor părea să fi fost cu o viață în urmă. Mâna care folosea sabia îl mânca, dar o ținea cu grijă moale pe lângă el.

Ușa sălii de conferințe se deschise șuierând. Larin fu luată prin surprindere. Renunțase de mult timp să mai încerce să citească pe buzele celor dinăuntru. La vederea unui Maior, luă automat poziție de drepti.

— Soldat Hetchkee, o clipă, spuse robustul Rellarin. Și tu, Moxla.

Larin îi urmă pe Hetchkee și pe Maior în sala de conferințe. Aerul părea mult mai dens decât în mod normal, așa cum se întâmpla întotdeauna în timpul sesiunilor lungi de planificare. O proiecție actuală a planetei atârna în centrul încăperii, punctată cu notații în galben și verde. Lumea se îngheșuia în jurul ei, făcând sugestii. Fata Sith era printre ei.

Atât Shigar cât și Ula își ridicară privirea când intră Larin, dar Căpitanul fu cea care vorbi.

— Trimitem echipe de atac în două locații, spuse ea cu o voce atât de gravă încât pe Larin o duru sternul. Un deget lung înțepă globul pământesc. Aici, și aici. Avem nevoie de persoane familiarizate cu hexurile pentru a ghida fiecare echipă. Ambele voastre nume au fost menționate pentru asaltul asupra fabricii principale. Soldat Hetchkee, detașarea ta a fost cu Reprezentantul, sub autoritatea Comandantului Suprem Stantorrs. Nu sunt mai mare decât el, bineînțeles, dar te pot promova peste gradul necesar pentru o escortă. Nimeni nu ar visa să irosească un locotenent pentru o astfel de misiune, iar noi suntem în criză de ofițeri. Vei accepta această misiune?

— Da, doamnă Căpitan. Hetchkee salută rapid, arătând ca și cum ar fi fost în egală măsură încântat și îngrozit.

Acesta nu numai că era cel mai rapid salt în lanțul de comandă imaginabil, dar putea fi și cel mai scurt.

— Și tu, Moxla?

— Iertați-mă, doamnă Căpitan, dar am un trecut...

— Așa mi s-a spus. Nu-mi pasă ce s-a întâmplat atunci. Ești cea mai apropiată de forțele speciale de care dispunem acum, așa că aș fi nebună să nu te folosesc. Tot ceea ce contează este că vei urma ordine – și vei fi urmată la rândul tău, de oricine are îndoieli. Crezi că te poți descurca cu asta?

Fața îi ardea. Din nou în serviciu! Nu știa dacă să-l omoare pe Shigar sau să-l sărute.

— Da, doamnă Căpitan. Cred că da. O voi face.

— Bine. Maior Cha, du-i la intendență și echipaază-i. Vreau să fie pregătiți și gata de acțiune într-o oră.

— Da, doamnă Căpitan.

Rellarinul salută și îi conduse spre ușă. Larin se simțea ca și cum ar fi pășit printr-un vid, fără greutate – nu chiar plutind, dar desprinsă de tot. O singură atingere și putea să se prăbușească fără control.

Maiorul chicoti odată ce ușa fu închisă în urma lor.

— Ar trebui să vă vedeți fețele, spuse el. Ei bine, pe a ta nu o pot vedea cu adevărat, Hetchkee, dar îmi pot imagina.

— Chiar avem de gând să atacăm planeta, domnule?

— Poți să fii sigur că da. Sunteți pregătiți să o faceți?

— Voi face tot ce pot, domnule.

— Asta e tot ce putem cere de la tine. Ceea ce așteptăm este o altă poveste.

În cel mai scurt timp, ajunseră la magazia tehnică extinsă de pe *Commenor*. Larin privi flămândă rândurile de armuri curate, arme la zi și cutii cu muniții, aparent nesfârșite. Știa că nu era o navă mare, așa că depozitele nu erau atât de extinse pe cât își imaginase, dar era mult mai mult decât văzuse în ultimul timp. Aproape că plânse.

— Am ajuns. Sergeant, acești doi locotenenți sunt extrem de prost aprovizionați. Asigură-te că sunt echipați cu tot ce au nevoie, și fă-o de două ori mai repede.

— Da, domnule Maior Cha.

Sergentul brunet o preluă pe Larin și o conduse prin *paradis*.

— Cum rămâne cu Mandalorianul? întrebă Ax când pleacă cei doi noi soldați uimiți. Ce rol joacă el în toate astea?

Nu-și uitase jurământul. *Te voi ucide, Duo Stryver, sau voi muri încercând.*

— În afară de furnizarea oricăror alte informații pe care le-ar putea avea, spuse Căpitanul, mă aștept să se alăture navelor de luptă care mătură hexurile de pe orbită.

— Ar putea fi dificil să-l ținem în afara jocului, spuse unul dintre ofițerii ei. Mandalorienii nu iubesc nimic mai mult decât o luptă bună.

— A făcut o treabă foarte bună până acum, neamestecându-se în toate astea, spuse Padawanul cu o ridicare din umeri. Poate că va fi mulțumit cu acel rol.

Ax își păstrează sentimentele pentru sine. Se va afla la sute de kilometri distanță de ei, atunci, cu intenția de a distruge inteligența coordonatoare a droizilor. Dar își va sfătui Maestrul să supravegheze nava cercetaș a lui Stryver, în speranța că se va apropia prea mult de o navă Imperială. În haosul luptei, rachetele se rătăceau adesea. Îl voia mort, chiar dacă nu putea da ea însăși lovitura de grație.

— Unul dintre ofițerii noștri de transmisiuni crede că hexurile ne identifică după transpondere, spuse un alt extraterestru din echipa Căpitanului. Am putea să umblăm la motoare, ca să-i derutăm.

— Și mai bine, spuse Padawanul, am putea să evităm în întregime transmisiile.

— Ce vrei să spui?

— Să ne deplasăm cu navele pe o orbită joasă și pornim în cădere liberă de acolo, apoi să ne parașutăm pe ținte.

Ax fu impresionată. Îi plăcea acest plan, în ciuda faptului că venea de la el.

— Ar putea funcționa. Vom apărea pe radar, bineînțeles, dar nu vor ști ce suntem. Aruncați niște gunoae odată cu noi și s-ar putea chiar să ne confunde cu niște resturi.

Căpitanul aprobă din cap.

— Excelent. Singurul lucru care a mai rămas de decis este cine are autoritatea generală.

Urmă o tăcere stânjenitoare. Ax știuse că acest moment avea să vină.

— Darth Chratis sau Colonelul Kalisch. Noi avem crucișătorul de mare capacitate.

— Dar noi avem mai multe nave, spuse Căpitanul Pipalidi.

— Maestra Shan ar trebui să decidă, spuse Padawanul, perfect previzibil. Capacitatea ei de previziune este legendară.

— Știe cum se va sfârși toată treaba asta? îl întrebă Ax.

— Nu știu, spuse Marele Maestru. Dar știu că nu vom fi niciodată de acord cu acest aspect. Sugerez să dăm altcuiva autoritatea de a superviza acest angajament. Nu detaliile, ci momentele strategice cheie. Cineva în care am avut deja încredere să acționeze ca intermediar în circumstanțe dificile.

Toate privirile se îndreptară spre Reprezentantul Vii.

— Eu, ah, aș fi onorat, bineînțeles, spuse el, dar...

— Darth Chratis va accepta această propunere, spuse Ax, bucurându-se de felul în care se strâmbă trădătorul.

— Și eu la fel, spuse Căpitanul.

— Cu o singură condiție, adăugă Ax. Trebuie să ne asigurăm că Reprezentantul Vii acționează independent, sub niciun fel de stres sau influență. Deoarece nu putem garanta că va face acest lucru aici, pe o navă a Republicii, cerem ca el să fie staționat în altă parte și să rămână în contact permanent cu toate părțile.

— Nu va sta cu voi, spuse Căpitanul. Sau cu Dao Stryver.

— Cu nava lui Nebula, spuse Shigar.

Marele Maestru aprobă din cap.

— Cu *Auriga Fire*.

Laringele Reprezentantului Vii tremură o dată, de două ori, apoi își reveni vizibil.

— Voi accepta această responsabilitate, spuse el, presupunând că instrucțiunile mele vor fi urmate întocmai. Nu are rost să mă aveți în acest rol dacă nu mă ascultați. Cu toții.

Se uită la Căpitan, care aprobă din cap. Era clar că o autoritate civilă era mai bună decât un Sith sau un Jedi.

— Îmi voi juca rolul, spuse ea.

— Și Darth Chratis o va face, spuse Ax. Sunt sigură că Reprezentantul Vii va face ceea ce trebuie pentru noi toți.

El se uită la ea, iar ea văzu teroarea din ochii lui. Înțelegea foarte bine, într-adevăr, ce voise ea să spună.

În timp ce ucenica Sith transmisea ordinele către Maestrul ei, Ula își luă un moment pentru a revizui planul în mintea sa. Obiectivele primare și secundare erau acum definite. Vor fi trei echipe. Prima ar urma să elibereze orbita lui Sebaddon, astfel încât echipele de aterizare să poată trece. A doua, condusă de Marele Maestru, va încerca să distrugă inteligența coordonatoare a droizilor – versiunea lor care echivala cu el, își dădea acum seama. Fără îndoială că hexurile vor încerca să-l elimine și pe ele pe el, la rândul lor. A treia echipă urma să fie condusă de Maiorul Cha, cu Larin și Hetchkee în sprijinul său. Aceștia urmau să atace fabrica principală și să împiedice droizii să creeze o nouă inteligență coordonatoare.

Sarcina lui Ula era să supravegheze totul și să rămână cumva în viață.

Padawanul Jedi se apropie de el.

— Nu știu ce le-ai spus, șopti Shigar, dar i-ai făcut pe Imperiali să asculte, exact la timp.

Ula își ridică privirea de pe globul holografic.

— Nu a fost nimic special, spuse el, ascunzând multe straturi de adevăr în spatele unei simple minciuni. Nu sunt monștri. Pot fi făcuți să accepte rațiunea.

Îndoiala lui Shigar în această privință era impenetrabilă.

— Oricum ai fi făcut-o, continuă tot așa și vei fi Cancelar Suprem într-o zi.

Nu și dacă voi fi prins. Ula știa foarte bine cum erau pedepsiți agenții de ambele părți. Dar o parte din el se simțea flatată de încrederea pe care Padawanul o avea în el. Își aminti cum Shigar îl salvase de zidul care se prăbușise pe Hutta și cum Larin se oferise voluntar să-l însoțească la ceea ce trebuie să fi părut o condamnare sigură, atunci când se întâlnise cu Darth Chratis. Aceste acte fuseseră oferite de bună voie, fără promisiunea unei recompense. Nu înțelegea de unde veneau, dacă nu cumva credeau cu adevărat că el chiar merita să fie salvat.

Eu, se întrebă, sau fațada mea falsă? Oricum ar fi, se simțea oarecum încurajat de considerația lor.

— Mandalorianul este de acord, spuse Maiorul Rellarin, ridicându-și privirea de pe un holoproietor separat. Informații și supraveghere, angajarea doar conform instrucțiunilor.

— Darth Chratis este de acord în toate punctele, cu excepția unuia, adăugă ucenica Sith când se întoarse la adunare. Va lupta împreună cu Maestra Shan în timpul asaltului asupra inteligenței coordonatoare. Și eu voi lupta, de asemenea.

Marele Maestru aprobă încet din cap.

— Foarte bine. Padawanul meu va face parte din forța de atac, așa că este corect.

— Excelent, spuse Ula, jucând rolul de mediator cu un oarecare aplomb, spera el. Ne-am înțeles. Tot ce rămâne de făcut este să începem.

— Nu există un moment mai bun decât prezentul, zic eu, rosti Căpitanul Pipalidi.

— Exact ceea ce simt și eu, spuse Ula. Mă voi retrage pe *Auriga Fire* și îmi voi stabili postul de comandă acolo. La notificarea că totul este în regulă de ambele părți, voi da ordinul. Nimic nu trebuie să înceapă până atunci. Ați înțeles?

Înțeleseseră destul de bine, și nici el nu-și făcea iluzii. Totul era o făcătură, o

peticeală grăbită a fisurilor care, în mod inevitabil, ar fi sfâșiat alianța. Dar în timp ce ei erau pregătiți să joace, la fel era și el.

Căpitanul Pipalidi pocni din degete și o escortă veni în spatele lui. Îl conduseră prin navă până la locul unde *Auriga Fire* rămăsese ancorată în siguranță, apoi îl lăsară acolo. Contrabandistul își ridică privirea când intră în cabina de pilotaj.

— Cum a mers?

— Ar fi putut fi mai rău, spuse Ula, căzând pe scaunul copilotului. M-au pus pe mine la comandă.

— Ei bine, bravo ție. Țăsta e locul în care trebuie să stai dacă vrei să scoți un pic de profit.

— Nu mă interesează să fac asta.

— Atunci ce te interesează?

Asta era întrebarea, presupuse Ula. Era pentru a-i da Sithului ceea ce dorea și astfel să perpetueze regimul lor mortal? Era pentru a furniza resurse pentru Ministrul Logisticii, pentru a-și promova visul unei societăți Imperiale mai echilibrate? Sau era vorba de altceva?

Întotdeauna se gândise la Coruscant ca fiind blestemat. Abia acum își dădea seama cât de ușor îi fusese acolo. Aici, problemele erau aceleași, dar blasterele îndreptate spre tâmpla lui erau mult, mult mai aproape.

Capitolul 32

Larin se uită printr-un portal din oțel transparent și se întrebă dacă nu cumva visa. *Commenor* era staționată pe o orbită apropiată în jurul lunii ciudate a lui Sebaddon, laolaltă cu celelalte nave ale Republicii. Navele Imperiale ocupaseră o orbită diferită, dar se aliniau în mod constant. Odată ce flotele se vor uni, va începe primul atac. Ea se va îndrepta spre suprafață împreună cu ceilalți soldați pentru a lupta cu inamicul acolo unde trăia. Până atunci, nu avea altceva de făcut decât să admire priveliștea.

În timp ce Larin privea, o conjunctură aproape suprarrealistă se produse în fața ochilor ei. Luna, Sebaddon și spirala dramatică a galaxiei formau o linie dreaptă, cu jeturile găurii negre aliniate în unghiuri drepte, creând un X stelar. Îi amintea de *Crucea Gloriei*, cea mai înaltă distincție militară acordată de Republică. Ea nu credea în semne – sau în orice fel de prezicere a viitorului, de fapt, în ciuda discuțiilor despre abilitățile Maestrei Satele în această privință – dar decise să-l ia ca pe un semn bun. Totul era aliniat. Totul era perfect.

Când conjunctura se destrămă, se întoarse și își testă noua armură. Costumul era curat, complet încărcat și echipat cu tot ceea ce-și dorise vreodată. Toate buzunarele erau pline, toate sigiliile verificate. Articulațiile ei se mișcau lin, fără impedimente, și ofereau asistență atunci când erau solicitate, fără să o zdruncine sau să o facă să piardă controlul. Casca îi era puțin cam strâmtă, dar intendentul o asigurase că toate erau așa, în zilele acelea. Modelele mai noi erau mai bine echipate pentru a preveni traumatismele craniene chiar și în cele mai extreme situații. Ar fi acceptat un pic de claustrofobie în schimbul faptului că își știa craniul în siguranță.

În oglindă, era de nerecunoscut, și asta nu doar din cauza insignei de locotenent de pe umeri.

— Ai degete, spuse o voce de la intrarea în camera de pregătire.

Se întoarse și îl văzu pe Shigar stând acolo, proaspăt echipat în versiunea Jedi a uniformei și armurii: maro și negru, în principal, cu falduri de pânză lejere care ascundeau armura compactă.

— Ești Larin, nu? adăugă el cu o încruntare bruscă.

— Da, spuse ea, ieșind din amorteală. Își scoase casca de pe cap cu mâna stângă – care, după cum subliniasse Shigar, avea acum degete individuale.

Noua proteză nu era permanentă; era doar un pas înainte față de paleta rudimentară pe care Ula o găsisese pe *Auriga Fire*. Dar putea să țină o pușcă în timp ce mâna ei dreaptă apăsa trăgaciul. Putea să tasteze cifre într-o tastatură. Putea să arate cu degetul.

— E suficient, spuse ea, prefăcându-se nonșalantă.

El intră mai mult în cameră, astfel încât să stea la o distanță de un braț unul de celălalt.

— Ieșim de pe orbită în zece minute. Am vrut să-ți urez succes.

Stomacul ei se răscoli. Avea planuri de revizuit, echipamente de verificat, trupe de abordat – și saltul în sine, la sfârșitul tuturor acestor lucruri. Nu mai plonjase de pe orbită de la antrenamentul de bază. Doar cei nebuni o făceau din proprie inițiativă. Atât de multe lucruri puteau merge prost.

Era foarte conștientă că aceea ar fi putut fi ultima dată când se vedeau.

— Cine are nevoie de noroc? spuse ea. Tu ai Forța de partea ta, iar eu am o mulțime de blastere.

El zâmbi.

— Nimic nu te sperie?

— Nu în mod oficial. Doar păianjenii cu plasmă. Oh, și mirosul de biscuiți Reythan, din anumite motive.

Zâmbetul lui se lărgi.

— Bravo ție. Sincer, eu sunt îngrozit.

Stomacul ei se rostogoli ca și cum ar fi fost în cădere liberă.

— De fapt, spuse ea, genul acesta de lucruri mă fac să fiu puțin nervoasă.

Veni mai aproape de el, mișcându-se repede, ca să nu se răzgândească, și îl sărută pe buze. El se îndepărtă cu o privire șocată pe față.

— Larin, oh-oh, îmi pare rău, eu nu...

— Nu, spuse ea, cu fața arzând.

Eu nu mă gândesc la tine în felul ăsta, fusese el pe punctul să spună. Erau cuvinte pe care ea nu voia să le audă.

— Nu-ți cere scuze. Îmi pare rău.

— A fost greșeala mea. Am crezut că...

Ea se opri. Vorbeau unul peste altul, iar fața lui era la fel de roșie ca a ei. Dintr-o dată, îi fu teamă să se miște, să facă sau să spună ceva ca nu cumva să fie interpretat complet greșit. Unde dispăruseră glumele firești dintre ei? Ce se întâmplase cu legătura de care fusese sigură că exista? Dacă era sigură de un lucru acum, era că prelungirea stării de stânjeneală nu garanta nimic altceva decât și mai multă stânjeneală.

— Cred că ăsta este un rămas bun, spuse ea, pentru moment. Mult noroc și ție, Shigar.

— Mulțumesc, spuse el și, deși nu se putea uita la el, știa că o privea cu atenție. Mulțumesc, Larin din Clanul Moxla.

Apoi dispăru, lăsând în urmă doar mirosul lui. Ea își apăsă fața cu mâinile.

— La dracu'! La dracu'! La dracu'! La dracu'!

— Ce s-a întâmplat? întrebă o voce cu totul nouă din ușă.

Era Hetchkee. Ea clipi la el și încercă să se concentreze asupra a altceva decât asupra faptului că se simțea o idioată.

— Nimic. Doar mă pregăteam.

— Plutoanele noastre sunt adunate, spuse el. Ce o să le spun?

El era la fel de speriat ca și ea.

— Nimic altceva în afară de adevăr, îi spuse ea, că îi vei lua la șuturi prin cala de marfă dacă ne fac să arătăm rău.

Își luă casca și îl urmă spre sălile de ședințe.

Cea a lui Hetchkee fu prima la rând. Cu o respirație adâncă a amestecului său atmosferic unic, el intră în cameră. Cea a lui Larin era a treia, iar ea abia avu timp să se adune înainte să ajungă acolo. Acum era un locotenent însărcinat cu o misiune vitală, își aminti ei însăși. Supraviețuise la două întâlniri cu droizii de pe Sebaddon înainte de asta, iar acum supraviețuise și celei mai jenante întâlniri romantice din viața ei. Era antrenată în forțele speciale. Ce ar putea face o gașcă de soldați ca să o zăpăcească?

— Măi, măi, măi, spuse o voce din rândul trupelor adunate în cameră. Nu cumva e *Toxica Moxla*, turnătoarea de pe Kiffu.

Acolo, în primul rând, se afla Zabrakul care o provocase pe Coruscant.

Perfect, gândi ea. Pur și simplu perfect.

* * *

Ax își ridică privirea când Padawanul intră în zona de pregătire. Nu era literalmente un nor deasupra capului său, dar ar fi putut la fel de bine să fie. Fața îi era umbrită, în pragul unui fel de furtună interioară.

Ea ieși din colțul pe care și-l găsisese, departe de mulțimea de Republicani care așteptau lansarea navei și merse la el.

— Ești furios, spuse ea.

— Doar pe mine.
 El încercă să scape de ea, dar ea nu îl lăsa să scape așa ușor.
 — E prima dată când te văd așa. Este o îmbunătățire.
 El îi aruncă o privire tăioasă.
 — Despre ce vorbești?
 — Mânia este un lucru bun, spuse ea. Te eliberează, te face mai puternic.
 — Asta e o minciună. Mânia este o cale spre partea întunecată.
 — Spui asta ca și cum ar fi un lucru rău. Îl trase mai aproape de ea. Știi, tu lupți destul de bine. Imaginează-ți cât de puternic ai putea fi dacă ai putea scăpa de metodele represive ale Maeștrilor tăi și...
 — Nu. Își smulse brațul. Și mama ta era furioasă și uite unde a dus-o asta.
 Ea se dădu înapoi.
 — Ce aveai de gând să-i faci când ai fi găsit-o?
 Ea lăsa să i se vadă adevărul pe față.
 — Mânia și ura secătuiesc totul.
 El plecă.
 Ax nu zămbi până când nu fu sigură că el nu se uita înapoi. Dezgustul lui îl făcea frumos, iar asta era o recompensă suficientă pentru ea.
 Shigar puse cât de multă distanță putu între el și fata Sith. Era drăguță, dar fața ei ascundea o inimă infectă. Cel mai bine, își spuse lui însuși, era să stea la distanță.
 Repulsia lui se împletea inevitabil cu sentimentele de regret pentru Larin. Cum a putut să se descurce atât de prost la acea întâlnire? Ar fi trebuit să fie mai puțin uimit, mai blând. Oare la asta se referise Maestra Satele cu privire la *să fie bun*?
 Maestra sa se apropie de el și îi puse o mână pe umăr. Se simți instantaneu mai calm, ca și cum ea ar fi aspirat tensiunea din el.
 — Vom coborî în aceleași navete, spuse ea. Imperialii și noi deopotrivă. Vei întâlni lucruri mult mai rele.
 — Știu, Maestră. Doar că m-a luat prin surprindere.
 — Acesta este întotdeauna scopul lor. Când eram Padawan...
 Un zgomot de metal pe metal o întrerupse. Sasul exterior se deschise şuierând. Un escadron de soldați Imperiali intră, egalând ca număr contingentul Republicii.
 Acesta era în mod clar escadronul care urma să li se alăture în momentul lansării pe insula pe care se afla inteligența coordonatoare ale hexurilor. Erau oameni, cu fața dură și puternic înarmați. Disciplina lor era impecabilă. Niciun obraz nu tresărea de la locul lui; nici o buză nu se încrețea.
 În spatele lor venea o prezență întunecată, care îi făcu sângele lui Shigar să devină apă. Fiind un amalgam chinuit de carne și metal, era cu un cap mai înalt decât toți ceilalți și emana un fior adânc, care străpungea oasele. Fusese cândva om, dar partea întunecată îi storsese până și ultima picătură de umanitate, lăsând o coajă care abia părea vie. Doar ochii lui conțineau o vitalitate autentică. Din ei radiau rezerve nelimitate de ură. Respira cu gâfâieli grăbite, ca și cum aerul ar fi mirosit urât – sau ca și cum fiecare inspirație ar fi putut fi ultima. Un toiag lung și subțire bătea în ritmul bocănitului greu al cizmelor sale.
 — Sunt aici, anunță Darth Chratiss. Acum, operațiunea poate începe.
 — Reprezentantul Vii așteaptă misiunile noastre personale, zise Satele Shan, privindu-l ca și cum ar fi fost o ființă oarecare. Când i le vom da, va emite ordinul.
 — Nu vă mai referiți la el ca la un Reprezentant. Lordul Sith se uită la ea peste nasul lui răsucit. Nu mă voi supune niciunui servitor al Republicii.
 — *Directorul Vii*, atunci, al Operațiunii Independente Sebaddon. Își încrucișă mâinile cu răbdare la spate. Îl voi lua pe Padawanul meu în primul dintre cele două atacuri de pe...
 — Nu. Tu îmi vei lua ucenica, iar eu îl voi lua pe al tău. Acesta este singurul mod de a asigura imparțialitatea.
 Cuvintele atârnavă ca gheața. Shigar ar fi vrut să o implore pe Maestra să-i

refuze lui Darth Chratis această condiție. *Nu ceda în fața lui, tânji el să spună. Nu mă trimite nicăieri cu acea... creatură. Mă va ucide de îndată ce te vei întoarce cu spatele!*

Maestra Satele nu făcu decât să zâmbească.

— Bineînțeles, Darth Chratis. Mă bucur să-ți îndeplinesc dorința. Dorești să împarți restul personalului nostru într-un mod anume?

— Ei nu mă privesc.

Făcu un gest cu mâna în semn de respingere ușoară.

— Foarte bine. Îi voi repartiza aleatoriu. Asta e tot?

Privirea lui se îngustă. Întrebarea ei îl făcea să pară că era pedant, iar lui în mod clar nu-i plăcea asta.

— Aranjamentele sunt suficiente.

Satele tastă rapid pe un datapad. Comunicațiile Imperiale și Republicane fuseseră îmbinate în grabă într-o singură rețea, permițând ca ordinele să fie transmise de pe *Auriga Fire* prin intermediul diferitelor nave de comandă. Aproape imediat, o serie de glasuri și comenzi vorbite împărțiră cele două cohorte în două grupuri amestecate. Jumătate urma să rămână în urmă și să pornească de pe *Commenor*. Restul se va întoarce cu Darth Chratis pe naveta Imperială.

Shigar se afla în cel din urmă grup și privi cu inima în gât cum trupele pe care le va lăsa în curând în urmă intrau în noul aranjament, spațiate ordonat, deși ciudat, în zona de pregătire. În foarte scurt timp, avea să fie aruncat orbește în lumea Imperială, în ghearele lui Darth Chratis.

Maestra Satele veni lângă el. Încă o dată, ea ghici corect sursa neliniștii lui, dar de data asta nu mai avu pentru el o mână liniștitoare pe umăr.

— Am fost de acord cu cererea lui Darth Chratis, spuse ea, pentru că nu-mi pot permite să am încredere în el. Mă bazez pe tine pentru a mă asigura că respectă înțelegerea.

— Nu sunt pe măsura unui Lord Sith, spuse Shigar, îngrozit.

— Oh, nu te va ucide, spuse ea. Sunt sigură că are ceva mai rău în minte.

El înțelese, atunci. Ea îl punea la încercare – și dacă dădea greș, s-ar putea să nu se mai întâlnească niciodată ca Jedi.

— Nu te voi dezamăgi, Maestră.

— Forța va fi cu tine.

Se îmbrățișară și plecară pe drumuri separate.

Capitolul 33

— Navetele au plecat. spuse Jet.

Ula căzu înapoi în scaunul copilotului, privind telemetria care confirma declarația simplă a lui Jet. Flota combinată Imperiu-Republică se supusese ordinului său de desfășurare. Planul lor nebunesc s-ar putea chiar să funcționeze.

În următoarea oră, patru mii de oameni urmau să conveargă singuri spre Sebaddon, pentru ca apoi să se recombine în echipe de atac și să cucerească obiectivele principale și secundare. Jedii și Sithul aveau să conducă atacul pe ecuator, în timp ce soldații obișnuiți, inclusiv Larin, aveau să atace fabrica principală de la pol. Alte două mii de soldați ar fi rămas pe orbită, menținând cerul liber de hexuri și asigurând bombardarea ocazională a solului de dedesubt. Restul vor oferi sprijin vital din mai multe cartiere generale distribuite, dintre care două se aflau pe *Commenor* și *Paramount*. Toate îi raportau lui. Și lui Jet și Clunker.

Contrabandistul refuzase toate ofertele de trupe de securitate, ofițeri de comunicații și artileriști, pe motiv că nu dorea un echipaj cu potențialul de a se destrăma. Alegerea unei tabere în detrimentul alteia ar fi fost o problemă politică.

— Nu avem nevoie măcar de cineva care să ne ajute să ne apărăm? îl întrebase Ula, ușor îngrozit de cât de vulnerabili i-ar fi lăsat acest lucru.

— Nu, deloc. Clunker poate acționa tri-laserul de la distanță, de pe punte.

— Și ce a fost toată chestia aia de pe Hutta despre faptul că avem nevoie de un echipaj? De ce ai avut vreodată nevoie de un echipaj?

Jet zâmbise.

— Pentru companie.

Ula se întrebă acum dacă nu cumva fusese pentru un cu totul alt motiv: pentru acoperire. Observase cât de tăcut era Jet în cea mai mare parte a timpului. Când nu juca rolul unui contrabandist desfrânat, privea și asculta tot ce se întâmpla în jurul lui. Iar acum, era cumva în centrul întregii acțiuni. Era la curent cu toate ordinele care treceau prin *Auriga Fire*. Fiecare informație pe care Ula își baza acele ordine era filtrată de senzorii lui Jet. Dacă Jet se deconecta, flota combinată ar fi rămas fără lider.

Ula se asigură pe sine că nu acesta era stilul lui Jet, că dacă ar fi încercat vreodată să schimbe cursul bătăliei, ar fi făcut-o într-un mod mult mai subtil. Cu toate astea, Ula ar fi fost pe fază pentru orice eventualitate și se înarmase cu un nou blaster.

— Desfășurați navele de luptă, ordonă el flotei. Începeți bombardarea țintelor primare.

Instantaneu, punctele de pe ecranul principal începură să se deplaseze. Patru escadrile mixte de interceptoare Imperiale Mk VI și navele de luptă Republicane XA-8 urmau să mitralieze cochilia orbitală a hexurilor cu tunuri laser și torpile protonice, creând găuri în patru locuri cruciale. Două dintre aceste locații ar permite accesul transportoarelor de trupe extrem de importante pe orbita inferioară, acolo unde ar fi urmat să descarce parașutiștii, printre care și Larin. Era vital ca acestea să nu fie împiedicate pe drum. Celelalte două găuri orbitale vor oferi ferestre critice pentru bombardamentul efectuat de *Paramount*, în principal de către navele B-28 cu piloți Imperiali. În primul angajament, 20% dintre rachetele lansate spre planetă fuseseră dezactivate în timpul coborârii de hexurile care efectuau interferență. Fiecare lovitură trasă acum trebuia să conteze.

Interceptoarele și navele de vânătoare loviră cochilia de hexuri. Spațiul se aprinse cu explozii, sclipind aproape delicat în depărtare. *Auriga Fire* păstra o distanță respectuoasă atât față de forțele principale de atac, cât și față de flotele combinate ale Republicii și Imperiului, staționate într-un punct echidistant între planetă și luna

acesteia, dar nu era singura navă care se plimba liberă pe câmpul de luptă.

— Primim un apel de la *First Blood*, spuse Jet.

— Fă-mi legătura cu el.

— Observ o creștere a comunicațiilor subspațiale, spuse un Dao Stryver în miniatură.

Chipul său era unul dintre cele câteva din partea de jos a holocranului principal al navei *Auriga Fire*. Semiluna navei sale mătura câmpul de luptă într-o dungă argintie.

— Din moment ce gaura neagră distorsionează toate încercările de a comunica în afara sistemului, sugerez că toate acestea sunt mesaje cu rază scurtă de acțiune, provenind de pe Sebaddon.

— Hexurile, spuse Ula. Ar putea fi acesta modul în care comunică între ei?

— Este foarte posibil ca aceasta să fie vocea inteligenței coordonatoare. Nu am detectat alte comunicații semnificative prin radio sau microunde.

— Poți localiza sursa?

— Lucrez la asta. Cu încă două urechi care ascultă, voi putea să triangulez.

— Consideră că s-a făcut, spuse Ula, făcând o notă mentală pentru a rechiziționa resursele de la Colonelul Kalisch și Căpitanul Pipalidi.

— Lansări, anunță Jet.

— Noi sau ei?

— Ei.

Două locații de pe Sebaddon fuseseră evidențiate. Șase rachete se înălțau pe motoare ionice, încărcătura lor utilă fiind cel mai probabil destinată să cârpească găurile pe care le făcuseră interceptoarele și navele de luptă în apărarea orbitală.

— Faceți să treacă transportoarele, transmise Ula către comandanții flotei. Acele găuri s-ar putea să nu dureze mult timp.

Confirmarea veni din ambele părți. O duzină de nave de mărime medie rupseră rândurile, accelerând la capacitatea maximă a motoarelor lor. Transportoarele de trupe ușoare Imperiale Vokoff-Strood VT-22 se întreceau cu Celestial Industries NR2 ale Republicii, fiecare dintre ele transportând sute de bărbați și femei, oameni și extraterestrii, Jedi și Sith, și droizi de luptă, toți cu intenția de a face tot ce puteau pentru a zdrobi amenințarea reprezentată de hexuri.

Deja regreta că o presase pe Larin să intre în echipa Căpitanului Pipalidi. Meritase pentru privirea de surpriză și încântare de pe fața ei, dar dacă i se întâmpla ceva? Era acesta un cost pe care era dispus să-l suporte?

— Nu uita ce voia Stryver, spuse Jet.

— Nu am uitat, spuse el, deși îi scăpase complet din minte. Fă-mi legătura cu Colonelul Kalisch.

Imperialii invocară lipsa de resurse, la fel făcu și Căpitanul Pipalidi când reuși să ajungă la ea. S-ar putea să fie adevărat, gândi Ula, dar tot era frustrant.

— Nici măcar o navă? imploră el. Nu trebuie să fie bună de luptă. Putem fi noi înșine a treia, dacă este necesar.

— În regulă, spuse ea. Puteți avea nava mea personală. Armele și scuturile sale au fost dezmembrate, așa că, să nu o puneți în pericol.

— Aveți cuvântul meu. Mulțumesc, Căpitane.

— Transportoarele au trecut, spuse Jet.

Ula se certă pe sine pentru că nu era atent la imaginea de ansamblu. Transportoarele de trupe trecuseră prin golurile temporare din carcasa orbitală. Cele mai multe nu erau afectate, dar unul dintre ele își eliberase prematur parașutiștii, luptându-se cu un roi de hexuri eliberate de o rachetă care trecea prin apropiere. Toate transportoarele erau însoțite de interceptoare și de nave de luptă, care urmau să rămână sub înveliș, odată ce acesta se închidea, pentru a face toate pagubele pe care le puteau face de dedesubt.

— Lansați al doilea bombardament, ordonă Ula. Orice pentru a ține hexurile ocupate în timp ce cad parașutiștii.

— Confirmat, spuse Jet. Nu, așteaptă. Kalisch vrea să atace o altă țintă. Unele dintre rachete proveneau dintr-o locație care nu se afla în grila noastră. El cere permisiunea de a o elimina.

Ula scrâșni din dinți. Pe de o parte, era bine că Kalisch ceruse mai întâi permisiunea. Pe de altă parte, nu exista nicio îndoială în mintea lui Ula că acesta va face ceea ce vrea, indiferent ce ar fi spus Ula. *Paramount* era nava cea mai expusă riscului de lansări de la sol. Fiind cea mai mare din flota combinată, era firesc ca hexurile să o vizeze prima.

— Spune-i să se țină de plan, zise Ula, și data viitoare când îi cer resurse, ar fi bine să se conformeze. Poate lovi acea țintă în runda următoare.

Jet zâmbi în timp ce transmitea ordinul. Răspunsul lui Kalisch fu sec, dar se supuse.

— Unde sunt *urechile* mele? întrebă Stryver.

— Uh, pe drum, spuse Ula, observând în grabă că naveta lui Pipalidi părăsise *Commenor* și aștepta instrucțiuni.

Jet trimise pilotului permisiunea de a se supune ordinelor lui Stryver, în limitele rațiunii, și își sincroniză comunicația cu *First Blood*.

— Noi suntem a treia navă, îi spuse Ula Mandalorianului. Poți folosi locația noastră ca receptor fix.

— Nu uita să împarți datele, zise Jet. Dacă Clunker poate să lucreze la codul lor, am putea câștiga o tactică mai bună decât să distrugem chestiile alea pur și simplu.

— Crezi că ai putea pătrunde în sistemele lor de comandă? întrebă Ula.

— Nu promit nimic.

Altceva la care să fiu atent, gândi Ula. De parcă nu aveam deja destule.

Una dintre rachetele lansate de la sol nu explodase pe orbită joasă sau nu țintise *Paramount*. Se îndrepta spre lună și se apropia foarte mult de *Auriga Fire*.

— Ori ne vizează pe noi, spuse el, ori este prima fabrică care evadează.

— Mai întâi de toate, să ne dăm la o parte din calea ei, spuse Jet, activând motoarele ionice ale navei. În al doilea rând, se pare că Kalisch s-a ocupat deja de asta.

Ula observă abia atunci duzina de Blackhawkuri care urmăreau racheta cu armele fixate. Se bucura că fusese altcineva pe fază. În timp ce *Auriga Fire* se îndepărta din calea rachetei care se apropia, observă că toți parașutiștii părăsiseră propriile nave și începuseră să coboare. În spatele lor venea nava infectată. Motoarele sale erau blocate la maxim, intrând în atmosferă cu botul înainte. Aceasta era acum politica oficială a flotei: atunci când erau infectați dincolo de orice speranță, membrii echipajului trebuiau să-și îndrepte nava spre cea mai apropiată țintă și să lovească. Deja carcasa sa strălucea de un roșu aprins, iar fragmente de metal din înveliș se desprindeau, oferind atât acoperire, cât și pericole pentru cei aflați în cădere liberă.

Vocile îl chemau prin stație. O sută de fluxuri de date îi așteptau atenția. Nu putea să stea la nesfârșit cu ochii în holoproiectoare.

Succes, Larin, gândi el, încercând să nu se simtă ca și cum și-ar fi luat rămas bun pentru totdeauna. *Sper că asta e ceea ce ți-ai dorit.*

Capitolul 34

Transportorul VT-22 se zguduia și tremura atât de mult încât Larin abia dacă putea auzi numărătoarea inversă. Mai era un minut sau mai erau zece? Își verifică interiorul căștii, care afișa diferite imagini ale planetei de dedesubt, ale traiectoriei lor spre ea și ale numeroaselor, foarte multor hexuri din calea lor. Două minute – acesta era răspunsul. Rezistă impulsului de a-și verifica de patru ori profilul aerodinamic și parașuta dirijată înainte ca fuzelajul să se deschidă sub ea și să o arunce în gol. Mai bine să folosească acel timp pentru a respira adânc și calm și pentru a-și aminti cine fusese cândva.

— Nahrung – fii cu ochii pe acele scanări orbitale, îi zise sergentului ei pe canalul privat al plutonului. Dacă vezi ceva ce pare a fi un complex central, semnalizează-l.

În fiecare secundă primea noi informații de la transportor și de la escortele sale, pe măsură ce se apropiau de suprafața lumii.

— Ozz – urmărește vremea. E treaba ta să te asiguri că nu aterizăm în mijlocul unui vulcan.

Ozz era Imperial, econom la vorbă, dar dispus să urmeze ordinele, până acum.

— Mond – echipa ta este prima care coboară. Intrați în forță, nu luați prizonieri. Vreau să tragi primul. Jopp, măcar de data asta să vedem dacă ești la fel de bun la tras cu pușca pe cât ești de bun la gură.

— Da, *doamnă*, spuse Sergentul Mond.

Zabrakul, Ses Jopp, murmură ceva prea încet pentru a fi auzit. Nu fusese decât nesupus de când îi apăruse din nou în cale. Întărirea lanțului de comandă era cea mai bună cale de a trata cu cei ca el.

— Când suntem la pământ, prima prioritate este să distrugem fabrica. Țintiți liniile de aprovizionare, liniile electrice, benzile transportoare, elevatoarele grele – tot ce pare esențial. Nu vă opriți să numărați victimele. Vor fi destule hexuri pentru toată lumea. Și nu uitați – ei se reprojetează repede, așa că nu luați nimic ca atare, chiar dacă nu se mișcă. Nu știm exact ce construiesc acolo jos. Tratați totul cu prudență până când îi veți arunca în aer până la cer.

— Douăzeci de secunde, fu anunțul de pe puntea de comandă a transportorului.

Ușile compartimentului se deschiseră, lăsând să intre lumina găurii negre. Se întâmplă aproape în tăcere, deoarece nu exista atmosferă afară. Doar vibrațiile mecanice se simțiră prin costumul ei și prin hamul care o ținea în poziție, adăugând un vuiet scăzut la zumzetul general.

— Zece secunde.

Transportorul se roti pentru a aduce ușile compartimentului direct în dreptul planetei de dedesubt. Sute de soldați își ținură răsuflarea colectivă la acea privesc.

Sebaddon părea destul de neplăcută în holoproiectoare. Râurile de lavă, lanțurile muntoase aproape topite și lacurile plate ca o oglindă – despre care acum se știa că erau foi de metal strălucitor, înghețate – erau clar vizibile prin atmosfera încețoșată.

— Cinci secunde.

O ultimă aprindere de propulsoare de poziție puse transportorul pe traiectoria corectă. Destinația lor era polul, pe o traiectorie complet diferită de cea a celor care se îndreptau spre ecuator. Shigar se afla printre cei din ultima cohortă și chiar și în acel moment, cu vocea care număra secunde individuale, avu timp să se gândească la el și să simtă o străfulgerare bruscă de rușine și de durere.

— Unu. Porniți.

Dintr-o dată, era în imponderabilitate, iar transportorul se ridica deasupra ei, cu repulsoarele clipind, îndepărtându-se rapid pe măsură ce ea cădea. În jurul ei se

aflau soldați care adoptaseră aceeași poziție ca și ea, cu fața înainte, cu brațele și picioarele întinse pe spate în linii drepte. Nu era încă nicio atracție gravitațională, și nici nu avea să fie pentru câteva minute, dar atmosfera era imprevizibilă. Auzise de membre și chiar de capete smulse din cauza unor simple erori de telemetrie. Decelerarea, când va veni, va fi zdrobitoare.

— Bună lansare, se auzi Maiorul Cha, doar o ființă printre atâtea altele.

Grupurile de droizi de luptă TRA-9 atârnav nemișcați printre ei, tăcuți ca pietrele.

— Acum găsiți-vă colegii de echipă și strângeți formația. Păstrați în permanență tăcerea în comunicații. Treceți în blocaj de informații... acum.

Vizualizările de pe casca lui Larin se simplificară brusc, în timp ce rețeaua trupei deveni în mare parte inactivă. Pentru a prezenta iluzia că obiectele care cădeau erau resturi nevinovate, nu ar fi existat nicio discuție internă și niciun flux de date de la navele de deasupra. Avea să rămână așa până când pământul avea să fie la doar câteva secunde distanță. Până atunci, cu excepția situațiilor de urgență, era doar ea și datele colectate până în acel moment. Se simțea ciudat de izolată, coborând printre atâția colegi fără să schimbe un singur cuvânt. Ceilalți soldați care cădeau, identificați după marcasele negre și îndrăznețe de pe căști și de pe parașute, se strânseseră în grupuri de zece sau doisprezece, iar aceste grupuri se încadrară, la rândul lor, în propriile formațiuni. Ea rămase acolo unde se afla și își lăsă escadroanele să se încadreze în jurul ei. Se improvizase un sistem aproximativ de coduri de culori pentru a se asigura că trupele mixte nu-și încurcau liniile de comandă. La fel ca restul locotenenților – cu brevet sau altfel – casca lui Larin era verde; cele ale celor trei sergenți erau albastre. A Maiorului Cha era portocalie, atârând singur în centrul formației.

De departe, din partea cealaltă, văzu o altă siluetă cu cască verde care îi făcu un semn cu degetul în sus. Ea îi întoarse gestul, știind că era Hetchkee.

Unul dintre sergenții ei se apropie, jeturile de atitudine pufăind pentru a-l aduce în contact fizic cu ea. Era Nahrung. Își atinseră plăcile faciale.

— Grila 25-J de pe hartă, spuse vocea lui înăbușită. Asta e cea mai bună presupunere a mea.

Apelă ultima scanare primită înainte de blocaj. Rețeaua de referință arăta un X artificial, un fel de complex gigantic, cu numeroși afluenți mai mici care se scurgeau în toate direcțiile. Jeturile găurilor negre aruncau umbre lungi peste peisajul polar, umbre care ar fi putut proveni de la coșuri de fum – sau de la amplasamente de arme.

— Este de ajuns, spuse ea. Bună treabă.

Ceva strălucitor și rapid trecu pe lângă ei: o rachetă, urmată de alte trei în succesiune rapidă. Un bombardament de la navele din spatele lor, îndulcind ceea ce se afla în față. Nahrung se îndepărtă, iar ea își reluă poziția de pregătire. Afișajul ei clipea: era aproape timpul să atingă atmosfera. Conștientă de faptul că o priveau cu toții, se apropie mai mult de echipa lui Mond. Jopp era pe poziție. Intră alături de el, apoi se mută cu o fracțiune în față, sperând să-i transmită un mesaj: că, deși îl pune în poziția de a trage asupra ei, nu se temea să fie acolo cu el.

Ciuperci galbene și albe înfloreau pe pământul de dedesubt.

Primele urme de atmosferă o atinseră, șuiărând slab, legănând-o aproape ușor dintr-o parte în alta. Apoi țâșni înainte, simțind că parcă se lovise de un zid de cărămidă. Răcni, sfidând aerul care urla pe lângă ea, adăugându-și propriul zgomot la vacarmul asurzitor. Prima ei experiență cu Sebaddon o zgudu, zdruncinându-i fiecare os. Creierul îi zvâcnea și vederea i se încețoșa.

Timpul deveni lipsit de sens. Nu mai avea rost să numere secunde când fiecare dintre ele o copleșea și nimic nu se schimba.

Trebuia să se termine, și așa a fost, în sfârșit. Tremuraturul și țipetele încetară. Temperatura exterioară a costumului ei ieși din zona roșie. Priveliștea nu mai era perfectă ca în vid, deoarece acum se aflau în atmosferă. Formațiunea ordonată din jurul ei se reformă treptat.

În loc să numere secunde scurse de la lansare, ea studia o numărătoare inversă a altimetrului. Suprafața planetei era la doar câțiva kilometri distanță. Se abătuseră de la curs, probabil din cauza unui vânt de altitudine mai puternic decât se așteptaseră, dar nu era un dezastru. Norii uriași de tip ciupercă îi ofereau o fixare vizuală a țintei lor. Sistemul intern de ghidare al costumului ei o confirmă. Apăsând de două ori pe radioul costumului, ea avertiză plutonul să se pregătească.

Se stabilizară, înclinându-se la un unghi de patruzeci și cinci de grade.

Când mai dădu un clic, profilurile lor se desfășurară cu grijă, ca niște păsări dintr-un stol care își deschid aripile în același timp. Aripile nu se deschiseră încă până la capăt; o desfășurare completă i-ar fi sfâșiat, chiar și la presiuni atât de rarefiate. Pe măsură ce altitudinea și viteza lor scădeau, se desfășeau încet până la întreaga lor întindere. La o sută de metri de la sol, parașutele lor cu reacție se vor activa, permițându-le să-și controleze aterizarea la secundă. Se deplasau în continuare foarte repede. O aterizare neasistată ar fi dus la moarte sigură.

Jopp se apropie în rafală de ea, prins de turbulențe. Fabrica principală se afla chiar sub ei, la abia cinci sute de metri distanță. Informațiile urmau să se activeze în orice clipă. Larin verifică sistemele de țintire ale costumului ei și deblocă pușca pe care o alesese din rastelul de arme. Hexurile nu vor sta degeaba în timp ce se apropiau echipele de asalt. Ar fi lucrat cu sârg la ceva, era sigură, dar nu avea cum să știe încă ce ar fi putut fi. Trebuia doar să fie pregătită pentru orice.

Afișajul ei din cască se limpezise și se îmbropsătase cu datele transmise de sus. Ținta apăru într-o claritate perfectă, dezvăluită de radar sub fumul înconjurător.

— Știți cum stă treaba, spuse Maiorul Cha. Rămâneți camuflați până când vă atingeți obiectivele, apoi dispersați-vă. Dacă sunt bruiate comunicațiile, urmăriți rachetele de semnalizare. Dacă nu puteți vedea rachetele de semnalizare, deplasați-vă astfel încât să puteți. Aceasta nu este o acțiune de tip *la grămadă*. Tot ce conține sânge nu este o țintă viabilă.

— L-ați auzit, spuse Larin. Parașutele se deschid în treizeci de secunde. Aveți grijă cum trageți. Să nu pârliti capul cuiva care este înaintea voastră.

Făcu o scanare rapidă a restului câmpului de luptă.

Paramount era încă intactă, deși era asediată din mai multe direcții în același timp. Unele dintre hexurile orbitale își legaseră corpurile pentru a forma o armă energetică precum cea pe care o distrusese Jet mai devreme. Rachetele de jos reparaseră găurile din apărarea orbitală, iar în dreptul lunii părea să fie un fel de agitație. Unul dintre VT-22-urile Imperiale fusese infectat și cobora vertiginos. Urma sa incendiară era vizibilă pe fundalul reprezentat de satelit, scrijelind o dungă neagră în atmosfera superioară și urmând să lovească în apropierea presupusei locații a inteligenței coordonatoare.

Repede, fără să vrea să știe cu adevărat, verifică identificarea navei. Inima i se scufundă. Shigar fusese în acel transport. Acum chiar o durea să se gândească la ce se întâmplase în camera de pregătire. Dacă aceea fusese ultima dată când se văzuseră, cum ar mai fi putut trăi cu ea însăși?

Un semnal sonor în urechi îi spuse că era timpul să se activeze parașutele. Lăsă deoparte informațiile și sentimentele pentru a se concentra asupra manevrei care urma să aibă loc. Jet-ul nu era decât un propulsor modificat și adaptat pentru a se potrivi armurii Republicane standard. Să coboare cu el ar fi fost ca și cum ar fi imblânzit un cal sălbatic.

— Activați!

La comanda ei, plutonul luminează cerul. Sulițe de flăcări îndreptate în jos înjunghiară spre suprafața lui Sebaddon. Aripă argintii reflectau lumina, transformând soldații în îngeri de foc care erau vizibili de jos. Informațiile confirmaseră că cel puțin o parte dintre stivele înalte erau amplasamente de arme. Poate că se întorceau pentru a o urmări pe ea și trupele ei, chiar acum. Se pregăti pentru primele focuri de armă, chiar dacă încerca să-și țină sub control jet-ul.

Nu era singura care avea probleme. Comunicațiile erau pline de urlate și strigăte de avertizare, în timp ce soldații se străduiau să-și mențină poziția. Două cvasi-coliziuni între trupele Imperiale și cele Republicane provocară un schimb de cuvinte dure, pe care Sergentul Ozz le opri brusc. Ultimul lucru de care aveau nevoie acum era să izbucnească o luptă internă.

Apoi, amplasamentele începură să tragă, și totul deveni haos. Fulgerele de energie albastră trecură pe lângă ei, pârjolind aerul. Doi dintre soldații ei muriră în primul schimb de focuri, scăpând de sub control în bulgări de flăcări. Larin ripostă la foc, chiar și în timp ce se chinuia să piloteze jet-ul. Se îndoia că vreuna dintre loviturile ei nimerise.

Bombardamentul de sus veni aproape imediat, solicitat de Maiorul Cha. Un amplasament explodă, adăugând o altă minge de fum la cea care se afla deja aproape deasupra fabricii principale.

Un zâmbet sălbatic îi despică fața lui Larin. Uitase cât de frumoasă putea fi lupta aeriană. O explozie de la mică distanță îi șterse zâmbetul. Fusese lovită! Jet-ul ei tuși, făcând-o să zboare necontrolat. Blestemându-și ghinionul, se luptă să-și controleze coborârea și nu reuși decât să se învârtă. Mâinile ei zbătându-se ajunseră la cel mai apropiat soldat, căutând cu disperare ceva solid de care să se agațe. Soldatul ezită și, în acea clipă trecătoare, își aminti cine era. Ses Jopp.

Să vorbească din loialitate deplasată era una. Să lași un camarad să cadă spre o moarte sigură era altceva. Știa că se va răzgândi – și el o făcu într-o clipă. Mâna lui dreaptă se întinse spre ea, sincronizându-și apucarea pentru a se potrivi cu momentul în care brațul ei era cel mai aproape de el. Prea târziu.

Jet-ul lui Larin cedă, iar ea căzu ca o piatră din cer.

Capitolul 35

Chiar înainte ca alarmele să înceapă să sune, Shigar știa că ceva nu era în regulă. Transportorul în care se aflau el și Darth Chratis tresări ca și cum ar fi fost lovit, iar Maiorul însărcinat cu parașutarea se întrerupse în timp ce făcea un anunț general. Shigar nu era conectat direct la rețeaua Imperială, așa că nu putu spune ce se întâmpla cu nava în timp real. În schimb, primea date de la soldații Republicii, transmise prin intermediul nodului de comandă neutru. Întârzierea dintre sisteme fu aproape fatală.

— Ceva nu este în regulă, le spuse el soldaților grupați lângă el în rânduri, gata de lansare.

Instinctul îl avertiza să se miște. Apăsând pe comenzile de pe harnașament, fu în picioare când primul dintre hexuri pătrunse prin corpul exterior al navei în compartimentul de desfășurare a trupelor.

Shigar era pregătit pentru asta. Împinse droidul înapoi cu Forța, trimițându-l în spațiu. Erau mai mulți în spatele lui, încercând să se agățe cu ghearele de metalul sfâșiat. Sări asupra lor cu sabia de lumină, secționând picioare și înjunghiind organele de simț înainte ca hexurile să-și poată activa scuturile electro-oglinzi. Dacă reușea să-i împiedice să intre, el și ceilalți pasageri ar fi avut o șansă.

Zidul compartimentului se despică într-un alt punct, prea îndepărtat pentru ca el să le poată ataca pe amândouă deodată. Din fericire, soldații din spatele lui erau pregătiți și își aduseră propriile arme în joc. Salvele Imperiale și Republicane convergeau asupra hexurilor invadatoare, aruncându-i pe câțiva înapoi în gol. Tot mai mulți veniră după ei, urcând unii peste alții într-un roi oribil. Hexurile ripostau acum, cele din spate trăgând pe lângă cele din față, iar Shigar simți cum lupta începea să se întoarcă în favoarea hexurilor.

— Scoateți-i pe soldați de aici! îi spuse Maiorului în timp ce tăia două hexuri în câte două bucăți.

De cealaltă parte a calei, văzu casca portocalie aprobând din cap. Dădu ordine să se deschidă mai devreme ușile calei și să se lanseze trupele spre Sebaddon. Confirmarea veni de la două dintre celelalte trei cale, iar ușile de sub Shigar se deschiseră fără probleme, aruncându-și încărcătura prețioasă, inclusiv pe Maior. Plecară și câteva hexuri, ceea ce, fără îndoială, avea să facă călătoria mai interesantă pentru toți.

Shigar rămase în urmă, agățându-se de un stâlp cu o mână și lovind un alt hex înapoi de unde venise. Acesta se zvârcolea și se învărtea în cădere liberă, cele șase picioare fluturându-i frenetic.

Cât timp, se întrebă el, până când își va reprojeta măruntaiele pentru a se potrivi cu cele de pe orbită și va crește un retropropulsor sau două?

Nu avea de gând să rămână prin preajmă pentru a afla. A treia și ultima cală nu trimisese niciun fel de confirmare. Dacă aveau probleme, trebuia să îi ajute.

Nava se zguduia sub picioarele lui în timp ce trecea prin sas și se grăbea pe coridoarele goale. Apropiindu-se de cel de-al treilea compartiment, auzi focuri de blaster, explozii și un pocnet persistent în comunicații. Hexurile bruiau atât frecvențele Imperiale, cât și pe cele ale Republicii. Asta era o evoluție îngrijorătoare.

Un perete interior se fisură, trimițând hexurile grămadă pe hol. Se pregăti să le înfrunte frontal, folosind un scut de Forță pentru a le devia impulsurile laser în timp ce lovea cu sabia. Nu se așteptaseră ca el să fie acolo; asta era sigur. Trageau asupra cuiva care îi ataca din interiorul hangarului, și le luă o clipă să își pună în funcțiune propriile scuturi. Shigar smulse picioarele la trei dintre ei, fără să se oprească pentru

a impunge trupurile căzute. Imobilitatea era suficient de bună.

O siluetă neagră sări prin crăpătura din perete, mânuind o sabie roșie. Fulgerele porniră din mâna sa deschisă, trimițând hexurile zbârnâind și fumegând în toate direcțiile. Prinse între Shigar și Darth Chratis, hexurile nu aveau nicio șansă. În câteva clipe, Padawanul Jedi și Lordul Sith rămaseră singuri într-un câmp de resturi de droizi. Blocajul comunicațiilor încetă, permițându-le să vorbească.

— Celelalte cale au lansat, spuse Shigar. Trebuie să deschidem ușile hangarului.

— Nici nu te gânde să-mi dai instrucțiuni, Padawan. Ai supraviețuit până aici doar prin noroc. Darth Chratis porni pe hol. Mecanismul este deteriorat. Locotenentul Adamek fie îl va repara în absența noastră, fie va lărgi gaura existentă. În caz contrar, vor ieși din navă prin celelalte compartimente deschise. Asta nu ne privește pe noi. Prioritatea ta și a mea, este să împiedicăm ca această navă să fie transformată de către hexuri într-o armă.

— Pe punte, atunci? spuse Shigar, înghițindu-și supărarea că i se vorbea ca unui copil.

— Pe punte.

Pe drum întâlniră trei roiuri de hexuri. Călătorind în grupuri de câte șase, droizii păreau să scotocească nava, secțiune cu secțiune, distrugând orice urmă de însemne Imperiale. Apariția lui Darth Chratis și a sabiei sale roșii îi făcu să intre imediat în frenezie. În două ocazii, Shigar fu ignorat complet, permițându-i să flancheze hexurile și să atace din spate. Elementul surpriză funcționa pentru el, transformând o situație imposibilă într-una *puțin dificilă*.

Lordul Sith mătura hexurile cu puțin efort aparent, lăsându-le lui Shigar să le termine. Sabia Lordului Sith avea o rază de acțiune neobișnuit de lungă, ieșind dintr-un fel de baston pliabil. Darth Chratis mai avea și o altă armă pe care Shigar nu o avea. Fulgerele sale erau mult mai puternice decât cele ale lui Eldon Ax și aveau un efect similar cu plasele electrificate pe care Stryver le lansase asupra hexurilor de pe Hutta, trimițându-le în paroxisme care le lăsau vulnerabile la un atac convențional.

— Marele Maestru te-a învățat prost, spuse Darth Chratis, observând eforturile lui Shigar de a supune ultimul dintre hexuri. Ea permite filosofiei minții să interfereze cu rezultatele în luptă. Așa va triumfa Sithul asupra ta și a celor ca tine, în cele din urmă. Vă veți împiedica pe voi înșivă să vă atingeți adevăratul potențial.

Shigar clipi pentru a îndepărta sudoarea din ochi. Satele Shan privea fulgerele Forței ca pe o cale spre partea întunecată și îl sfătuiseră pe Shigar de multe ori să nu le folosească. Acum, însă, putea să înțeleagă că Darth Chratis ar putea avea dreptate.

Totuși, nu era atât de naiv încât să nu vadă unde voia să ajungă Lordul Sith.

— Păstrează-ți sfaturile, Darth Chratis. Nimic nu mă va tenta să mă alătur vouă. Zâmbetul Sithului era îngrozitor de lipsit de umor, chiar și prin sticla plăcii sale faciale.

Puntea era la două niveluri mai sus, sigilată în spatele unor uși blindate groase pe care chiar și hexurile aveau probleme să le penetreze. Comunicațiile erau din nou căzute, așa că nu exista nicio modalitate de a semnaliza echipajului dinăuntru. Darth Chratis încercă să treacă peste încuietori, dar acestea fuseseră transformate în bucăți solide de metal de către încercarea hexurilor de a intra.

— Împreună, spuse Shigar, gândindu-se la masele uriașe pe care îi văzuse pe Maeștrii Jedi mișcându-le doar cu puterea minții lor și a Forței.

— La comanda mea, fu de acord Lordul Sith.

Operând în tandem, reușiră să îndoiaie ușile blindate de parcă ar fi fost făcute din staniol. Shigar consideră cooperarea lor o mică victorie morală până când întrerupse efortul și se cutremură. Ceva din Darth Chratis se agățase de el în timpul efortului. O răceală și o perfidie. Pumnii i se încheștară când pași peste metalul îndoit și intră pe punte. Voia să lovească ceva, dar nu existau hexuri în jur. Doar Imperiali.

Comandantul transportorului, care părea speriat, salută când Darth Chratis se apropie de el.

— Spune-mi că avem controlul motoarelor, fu tot ce spuse Sithul.

— Nu pot, my lord. Sala motoarelor nu răspunde. Am comandat o echipă de întreținere...

— Sunt deja morți. Rămâi aici. Vom efectua noi înșine reparațiile.

Darth Chratis pleca deja.

— Poate că ar trebui să evacuați, îi spuse Shigar comandantului înainte să-l urmeze. Nu mai puteți face nimic aici.

— Să-mi părăsesc postul? Imperialul păru jignit de sugestie. Niciodată!

Shigar ar fi vrut să se certe. Ușile blindate erau penetrate, iar hexurile se vor întoarce în scurt timp. Rămânerea însemna moarte sigură pentru comandant și echipajul său de pe punte. În schimb, ridică din umeri. Cine era el să lupte cu încăpățânarea ofițerului Imperial? Asta nu era treaba unui Jedi.

— Este decizia ta, presupun.

Scoțându-i din minte, se repezi după Darth Chratis.

— Îți irosești timpul, spuse Sithul când Shigar îl ajunse din urmă.

— Tu irosești viața.

— Oamenii sunt înlocuibili. Secunde nu sunt.

Shigar nu avu un răspuns bun la asta, așa că se concentră la ceea ce făceau. Darth Chratis îl conducea de-a lungul coloanei vertebrale a transportorului, pe lângă rânduri nesfârșite de ferestre. Afară, galaxia se învârtea în jurul lor, completând un circuit o dată la câteva secunde. Transportorul se învârtea, deși, datorită gravitației artificiale din interior, nu avea cum să-și dea seama.

Mai multe hexuri erau vizibile, fie înotând neputincioase prin spațiu, fie târându-se de-a lungul fuzelajului exterior. Sfera lui Sebaddon venea și pleca, iar Shigar nu putea spune dacă se apropia sau nu.

O masă de hexuri îi aștepta la capătul cel mai îndepărtat, la intrarea în secțiunea de inginerie. Fulgerele de forță se răspândiră prin ele în valuri, spărgând masa în părți controlabile. Shigar sări în mijlocul lor, deviind impulsurile laser înapoi spre proprietarii lor și dezmembrând tot ce îi ajungea la îndemână. Când judecă greșit o măsurare și primi o rană într-o parte, durerea nu făcu decât să-i sporească concentrarea. Se mișca ca și cum ar fi fost într-un vis, cu Forța ghidându-i fiecare pas.

Aproape cu regret, ajunse în partea cealaltă. Acolo, Darth Chratis examina comenzile motoarelor ionice. Acestea fuseseră parțial demontate de către unul dintre hexuri, probabil cu intenția de a prelua controlul și de a trimite transportorul în sus pentru a infecta restul flotei.

Darth Chratis lucră rapid, reconectând comenzile într-o stare apropiată de cea anterioară. Puntea se zgudui în timp ce accelerația descendentă reporni.

— Ați reușit? îl întrebă Shigar.

— Am reușit.

Darth Chratis ridică o mână și o secțiune a peretelui se desprinse, expunând spațiul de afară. Nu mai era spațiu, își dădu seama Shigar, auzind un urlet crescând în jurul lor. Intrau în atmosferă.

— După tine, băiete, spuse Sithul.

Deși Shigar era reticent să întoarcă spatele unuia dintre vechii dușmani ai Jedilor, știa că pentru moment era în siguranță. Maestrul său avusese perfectă dreptate. Acea sabie însângerată era ultimul lucru de care trebuia să se teamă.

Patru pași în alergare îl duseră pe Shigar la gaură. Al cincilea avea să-l scoată din nava în flăcări pentru a coborî la suprafața planetei.

Sări, jurând:

— Nu voi fi niciodată ucenicul tău, Darth Chratis.

O voce sinistră și blândă îi răspunse: *Nu face promisiuni pripite. La urma urmei, s-ar putea ca în curând să am nevoie de un nou ucenic.*

Shigar își închise mintea împotriva oricăror alte intruziuni și se concentră doar asupra căderii.

Capitolul 36

Ax ateriză perfect pe ambele picioare. Terenul era sigur: nu existau capcane sau gropi ascunse. Apăsă pe butonul de pe hamul său, iar jet-ul se închise și aparatul de zbor se opri. Gravitația De pe Sebaddon era puțin mai mică decât cea standard, lăsându-l să se simtă ușor amețită, dar numai pentru o clipă.

În afară de jeturile galbene de la gaura neagră, cerul era roșu, reflectând strălucirea lavei din jur. Ținându-și ochii deschiși după hexuri, făcu doi pași înainte și se uită în jur după ceilalți care căzuseră de pe orbită împreună cu ea. Maestra Satele era unul dintre ei. Nu-i plăcea să știe că exista un Jedi liber pe care nu-l putea controla.

Echipa din care făcuse nominal parte țintise una dintre cele mai complexe secțiuni ale centrului inteligenței coordonatoare. Din aer, întreaga insulă semăna cu un labirint uriaș, cu clădiri lungi și sinuoase, conectate prin cabluri și țevi groase. Aterizase în ceea ce ar fi putut fi o stradă unghiulară, cu pereți abrupti, cu excepția faptului că nu existau uși, ferestre sau trotuare.

Nu se știa care era scopul clădirilor, dar era clar că locul era încă în construcție. O echipă țintise mașinile responsabile de extinderea structurii, în timp ce restul intenționau să lovească în inima acesteia – sau cel puțin în ceea ce părea a fi, de pe orbită, inima sa. Existau trei locații posibile, iar ea se afla într-una dintre ele.

Deasupra ei, soldații plouau din cer ca niște semințe, căzând în propriile lor mici canioane făcute de droizi. Niciunul nu părea să aterizeze în apropierea ei. Încercă să folosească comunicatorul costumului, dar atât Darth Chratis, cât și Maestra Satele fie nu mai erau pe emisie, fie erau bruiți. Transportorul lovit lumina pe cer ca o stea strălucitoare, aureolată de un fum negru. Părea să vină direct spre ea.

Decise rapid că locul de aterizare nu era bun, lipsit chiar și de hexuri pe care să le ucidă. Așa că, alegând o direcție la întâmplare, porni de-a lungul canionului, adăpostindu-se cât putu de mult în umbrele cu margini neclare. Își ținea sabia neaprinșă în mână. Discreția era cea mai bună parte a vitejiei, mai ales pe o planetă cu hexuri programate să ucidă imediat războinicii Sith.

Dacă ar exista o modalitate de a se conecta la această programare de bază și de a o transforma în avantajul ei, gândi ea, așa cum o făcuse de multe ori. Era foarte posibil ca Lema Xandret să fi pus în ei ceva mai mult decât gândurile și prejudecățile ei. Componenta biologică a fiecărui hex trebuia să însemne ceva, la urma urmei. Dacă putea să apeleze la acel ceva, să-l facă să asculte de rațiune – rațiunea ei...

După o curbă, apărură un soldat al Republicii, care își legăna arma înainte și înapoi și alerga ușor. Ax se retrase în umbră. Mai bine să fugă singură, decise ea, până când era sigură de ceea ce o aștepta. Nu voia ca cineva să-i stea în cale într-un moment critic. În timp ce soldatul trecea pe lângă ea, observă un lucru ciudat. Aerul strălucea literalmente în fața ochilor ei. La început crezu că era ceva legat de ea – poate că îi era afectată vederea. Dar apoi își dădu seama că distorsiunile veneau din aerul însuși. Era fierbinte. Îngenunchind și atingând pământul, putu simți căldura chiar și prin mânuși. În jurul complexului era numai lavă, așa că avea sens, presupuse ea.

Ceva căzu fără zgomot în spatele ei. Se ridică cu sabia aprinsă într-o clipă.

— Reflexe impresionante, zise Maestra Satele, după toate aparențele netemându-se de posibilitatea ca Ax să o fi tăiat în două. Nici măcar nu-și activase propria sabie. Totuși, viziunea ta periferică ar avea nevoie de ceva muncă. Am fost pe urmele tale încă de când ai aterizat.

— Ei bine, asta e un mod productiv de a-ți petrece timpul. Ax își coborî arma pe lângă ea. Nu ți-a trecut prin cap să faci ceva în legătură cu misiunea, presupun?

— Sunt prima care recunoaște că am multe pe cap. Jediul zâmbi. Dar nu atât

de multe. Scoate-ți casca și spune-mi ce auzi.

— Dar...

E cald, fusese pe cale să spună. Apoi observă că Maestra Satele transpira în interiorul propriei căști. Era clar că făcuse exact ceea ce îi ceruse lui Ax să facă – și dacă ea supraviețuise, la fel putea să facă și Ax.

— În regulă, spuse ea, declanșându-și sigiliile de la gât.

Casca şuieră, iar ea o tras de pe cap. Aerul îi arse pielea și interiorul nasului. Mirosea a chimicale, a foc și a ozon. În depărtare auzea voci care strigau la nesfârșit frazele familiare: *Nu vă recunoaștem autoritatea! Cerem doar să fim lăsați în pace!*

— Hexuri, spuse Ax. Sunt pe aici pe undeva.

— Nu asta, zise Satele Shan cu o scuturare rapidă a capului. Mai în profunzime. În spatele tuturor lucrurilor.

Ax ascultă din nou. Apoi auzi: un mârâit de frecvență joasă, la limita auzului, aproape imposibil de captat.

— Este nava? întrebă ea, indicând transportorul care încă mai cădea din cer. Era mai mare acum și venea în continuare direct spre ei.

— Nu cred. Mie mi se pare mai degrabă o forare.

— Ce anume minează inteligența coordonatoare într-un moment ca acesta?

— Material pentru mai multe hexuri, probabil.

— Asta nu este o fabrică.

— Nu, dar trebuie să fie cuiburi pe aici pe undeva.

— Atunci hai să le găsim, spuse Ax, fără să-și ascundă nerăbdarea. Nu asta ar trebui să facem?

Deasupra, o flacără portocalie prinse viață, pictând umbre ciudate pe fețele amândurora.

— Asta așteptam, spuse Maestra Satele. Soldații au găsit o cale de intrare. Să mergem să-i ajutăm.

Satele Shan se mișcă din loc cu o viteză surprinzătoare. Ax fu luată prin surprindere și trebui să se grăbească pentru a ține pasul cu ea. Urmară baza râpei artificiale până la următoarea intersecție, apoi săriră deasupra pentru a se deplasa în linie dreaptă, sărind din perete în perete peste spațiile goale de dedesubt. Labirintul părea să se întindă la nesfârșit. Lui Ax îi amintea de diagramele de circuite sau de diagramele de flux logic, dar acest peisaj ciudat nu avea nicio ordine sau scop general pe care să-l poată distinge. Semăna mai degrabă cu gravurile aleatorii ale unei insecte care scormonea lemnul, decât cu ceva ce ar fi putut proiecta o ființă.

Exploziile pufăiau strălucitoare în depărtare, reflectate de fâșiile de nori de deasupra. Sunetul fiecărei replici sosea câteva fracțiuni de secundă mai târziu. Maestra Satele își schimbă ușor direcția pentru a se îndrepta spre zona de luptă. Trupele încă mai cădeau din cer, trăgând în amplasamentele de tunuri montate deasupra labirintului. Un nor de fum plutea peste tot, mai dens în unele locuri decât în altele. Ax putea să simtă slab în aer mirosul *sângelui* hexurilor. Îi dădea emoții. Pierdea toată distracția. Aruncând o privire peste umăr, văzu o duzină de hexuri care le urmăreau, sărind în cele șase picioare de la un perete la altul. Râse. Nu avea să mai rateze mult timp!

Maestra Satele căzu pe neașteptate într-o râpă, iar Ax o urmă. Acolo se opriră brusc. Jediul stătea jos, cu un deget la buze. Numără trei degete cu cealaltă mână, apoi sări direct în aer, cu sabia strălucind. Primul dintre hexurile urmăritoare căzu în două bucăți egale. Restul țipară și se repeziră să lupte. Bătălia fu rapidă și glorioasă. Văzând-o pe Ax, se năpustiră imediat asupra ei, dar acum le știa măsura. Scutul ei de Forță respingea toate focurile, cu excepția celor mai concentrate, și avea mai mult decât un simplu Padawan și un Mandalorian dezinteresat care să o susțină.

Marele Maestru poseda puteri de Forță prodigioase. Cu un gest zdrobea hexurile transformându-le în bile sau le spulbera din interior. O privire îi oprea în mijlocul saltului, în timp ce Ax se grăbea să le termine. În câteva clipe, duzina de hexuri erau

distruse, iar Ax se uita în jur în căutarea altora.

— Pe aici, spuse Maestra Satele, îndrumând-o spre locul de unde venise flacăra.

— N-ar trebui să ne facem griji în legătură cu ăla? întrebă ea, arătând spre transportor.

Era imens pe cer acum – sau așa părea – și strălucea ca un soare fals.

— Îngrijorează-te cât vrei, spuse Maestra Satele. Dacă nu poți face ceva în privința asta, nu văd la ce bun.

Ax nu avu un răspuns bun la asta, așa că o urmă cu ceva apropiat de supunere. Marele Maestru o impresionase cu mai mult decât abilitățile ei telekinetice și telepatice. Viteza și hotărârea ei în luptă erau de necrezut – dar nu scosese nici măcar o dată un sunet. Fața ei era calmă, aproape senină, în timp ce tăia și lovea hexurile. Era o liniște în jurul ei, aproape o beatitudine, care vorbea despre o intimitate cu violența la care Ax nu se așteptase. Pentru Sith, violența era o formă de artă. Pentru Maestra Satele, părea a fi viața însăși. Asta nu se potrivea deloc cu ceea ce știa Ax despre Jedi. Nu erau ei niște ipocriți lipsiți de emoții – ipocriți și farisei care luptau doar atunci când le convenea? Nu disprețuiau ei pasiunea și nu predicau neputința tuturor celor care îi ascultau și se supuneau? Pentru prima dată, Ax văzu că putea exista putere în seninătate și oțel sub liniște.

Ceva explodă în râpa de vizavi. Înainte ca molozul să înceteze să cadă, Maestra Satele le plasase pe amândouă în mijlocul unei lupte între o echipă de soldați și nu mai puțin de treizeci de hexuri. Explozia nu părea să fi avut un efect prea mare asupra funcționării hexurilor în ansamblul lor. Mai mult, luptau mai hotărâte ca niciodată. Echipele de asalt trebuiau să găsească o altă modalitate de a ataca instalația dacă doreau să aibă vreun efect asupra inteligenței coordonatoare.

Locotenentul plutonului, o Imperială, le recunoscă prezența cu un gest de recunoștință.

— Maiorul este acolo, spuse ea, arătând cu degetul, când încăierarea se încheie. Recepționăm vibrații compatibile cu forajul geotermal.

— Bineînțeles, spuse Maestra Satele. Asta e ceea ce pun la cale. Dacă inteligența coordonatoare poate accesa straturile profunde ale planetei, va avea toată energia de care are nevoie.

— Pentru a face ce? întrebă Ax.

— Asta nu știm, spuse Locotenentul. Am găsit un puț la două *bulevarde* distanță, dar este puternic apărât. Nu putem să ne apropiem suficient de mult pentru a pune încărcături.

— O să ne ocupăm noi de asta, spuse Ax.

— Nu e nevoie, spuse Maestra Satele. Spune-le trupelor tale să se retragă. Vreau ca zona să fie evacuată cât mai repede posibil.

— Ce? Lui Ax nu-i venea să creadă ce auzea. Te dai bătută?

— Deloc. Doar lăsăm altceva să facă munca în locul nostru.

Arată spre cer, spre transportul lovit, care se îndrepta rapid spre ei.

— Da, *doamnă*.

Locotenentul începu să strige ordinele prin comunicator și le susținu cu încă o rundă de rachete de semnalizare, în caz că mesajul nu era recepționat. Imediat, trupele începură să se retragă, trăgând în hexurile care veneau în urma lor.

— Ce se întâmplă dacă nu cade exact în locul potrivit? o întrebă Ax pe Maestra Satele în timp ce săreau peste labirint.

— Nu cred că e nevoie de asta, răspunse Jediul. Dacă inteligența coordonatoare forează după energia geotermală, acele puțuri vor atinge direct straturile de magmă. Destabilizează puțurile și ce obții?

— Un vulcan, spuse ea. O mulțime de vulcani.

— Exact. Am putea să distrugem creierul hexurilor cu o singură lovitură. Ar fi bine să nu stăm prea aproape când se va întâmpla, nu?

Din nou, Ax fu frapată de calmul lui Maestrei Shan. Cum putea să fie atât de

optimistă când insula pe care se aflau putea fi pe cale să erupă în fluxuri de lavă topită? Cu siguranță că simțea o oarecare teamă în legătură cu ceea ce s-ar putea întâmpla. Ax își coborî viziera căștii pentru a putea urmări exact locul în care urma să lovească transportul. Nu era atât de aproape de ea pe cât părea: insula avea un diametru de doi kilometri, iar punctul de impact se afla pe marginea cea mai nordică. Cu toate astea, alerga spre sud cu Maestra Satele cât de repede putea, dornică să pună spațiu între ea și inevitabila explozie.

În timp ce sărea de la un perete artificial al canionului la altul, îi veni în minte o altă asemănare între labirint și cipurile de calculator. Zidurile abia aveau un metru sau doi în grosime; prin urmare, nu aveau cum să conțină camere sau coridoare, sau chiar nimic important. Nu se întrebese ce funcție îndeplineau. Acum, însă, sărind printre valurile de aer fierbinte și ondulat, îi trecu prin minte că pereții semănau cu piesele subțiri pe care inginerii le adăugau la unele componente de calculator pentru a mări suprafața expusă la aer. Cu cât suprafața era mai mare, cu atât mai mare era efectul de răcire. *Disipatoare de căldură*, așa le numeau ei.

Dacă insula nu era creierul coordonator al hexurilor în sine, ci doar un masiv radiator pentru creier? Asta însemna că echipele de asalt atacau ceea ce nu trebuia.

Avu doar suficient timp să se întrebe dacă transportorul în cădere va face vreo diferență, când acesta lovi în depărtare, luminând cerul cu o străfulgerare albastră. Sunetul veni o secundă mai târziu – atât bubuitura sonică a trecerii sale prin atmosferă, cât și șocul titanic al impactului și a detonării. Pământul se clătină sub picioarele ei, iar ea judecă greșit aterizarea pe perețele următoarei râpe. Clătinându-se pentru a-și găsi echilibrul, simți că este prinsă de brațul stâng și trasă în jos.

Maestra Satele o sprijini pe podeaua ravenei în timp ce o rafală de gaze supraîncălzite se ridica deasupra lor. Pământul se clătină și se îndoi sub ele. Ax privi în jos și văzu fisuri care se răspândeau în jurul picioarelor lor. Asta nu era un semn bun. Un tunet din ce în ce mai puternic înecă revenirea bruscă a comunicațiilor – nu că ar fi putut să înțeleagă ceva din masa de avertismente și ordine contradictorii. Un val de aer trecu pe lângă ele. Maestra Satele își înclină capul și o trase pe Ax de-a lungul râpei, departe de sursa vântului.

În urma lor venea un potop de lavă încinsă.

— Sari! strigă Ax, smulgând-o pe Marele Maestru din râpă.

Zidul se prăbuși sub greutatea lor combinată, iar ele săriră din nou. Labirintul se prăbușea în jurul lor, urmat de un val roșu care se răspândea de la locul prăbușirii. Marginea potopului se mișca cu o viteză uimitoare, mistuind trupele și hexurile cu valuri mari și bubuitoare. Vulcanii pe care și-i imaginase Ax nu erau nimic în comparație cu acea scurgere tăcută și rapidă. Secțiunea din labirint pe care o explorase fusese deja înghițită. Mult prea brusc, potopul asemănător unui tsunami se abătu asupra lor. Două limbi groase de culoare purpurie se închiseră în fața lui Ax și a Maestrei Satele, tăindu-le cea mai bună rută spre un teren sigur. Maestra Satele se întoarse, trăgând-o pe Ax după ea. Era clar că ar fi putut fugi mai repede singură, dar nu o abandona pe Ax în voia sortii. Ax nu se întrebă de ce. Pur și simplu acceptă gestul, chiar dacă devenise clar că le va condamna pe amândouă. Poteca de teren stabil pe care o ocupau se micșora rapid.

— Încă un salt ar putea fi suficient, spuse Maestra Satele. Ești gata?

Ax nu era, dar nu avea cum să recunoască asta. Prăpastia roșie și clocotitoare dintre ele și siguranță era deja prea mare, și creștea cu fiecare secundă.

— Gata, spuse ea.

Alergară și săriră împreună. Pentru o clipă, se aflau deasupra labirintului înecat, ținute în aer de Forță și de elan, și nimic nu le putea atinge. Ax ar fi vrut să poată rămâne acolo pentru totdeauna, în acel loc liniștit unde forțele contradictorii se anulează și totul era nemișcat. Dar gravitația învinse totul. Pământul se apropie prea repede, iar ea țipă când lava de un roșu aprins se ridică pentru a le înghiți.

Capitolul 37

După o oră de luptă, Ula își dădu seama că trădarea Republicii avea să fie mult mai grea decât își imaginase, chiar și din poziția sa privilegiată, aflată deasupra câmpului de luptă. Problema consta în cantitatea imensă de date care se revărsau de pe câmpul de luptă în *Auriga Fire*. Era imposibil să le urmărească pe toate, ca să nu mai vorbim să decidă care parte izolată putea fi manipulată cel mai bine pentru a aduce beneficii stăpânilor săi. Abia putea ține pasul cu torentul de date așa cum era.

Rachetele pline de hexuri refăcuseră apărarea orbitală și furnizaseră noi arme cu care să lovească flotele combinate, făcând dificilă acordarea de sprijin echipelor de la sol. Locul unde se aflase inteligența coordonatoare ardea, iar polul era ascuns sub fum. Comunicațiile erau, în cel mai bun caz, neregulate. Ula nu avea cum să știe ce se întâmpla acolo jos, iar situația de pe Lună era puțin diferită. Hexurile fuseseră mitraliate în repetate rânduri, dar fără a trimite trupe pentru a le aborda față în față, era imposibil de spus dacă infecția fusese stăpânită. De fiecare dată când alianța făcea progrese, creațiile tenace ale Lemei Xandret reveneau într-un mod nou și surprinzător.

— Am localizat trei ținte subspațiale, raportă Stryver. Sunt rele, împrăstiate pe tot globul.

Erau vești bune.

— Trimite-le coordonatele lui Kalisch și Pipalidi. Spune-le să le elimine pe toate trei.

— Ar trebui să păstrăm unul intact, spuse Jet. Cum o să ne infiltrăm în comunicațiile lor dacă nu mai au nicio comunicație?

— Cât de aproape suntem să le spargem codul?

— Nu știu. Clunker a elaborat protocoalele de transmisie, permițându-ne să ne prefacem că suntem inteligența coordonatoare, dar nu suntem prea aproape să ne dăm seama de limbajul real pe care îl folosește.

— Atunci nu-mi pot permite să risc. Știm că oricum vor construi noi rele. În acest fel, obținem un avantaj de moment. Avem nevoie de fiecare dintre ele.

Jet opri pentru o clipă comunicația navei.

— Mai e ceva de care să ne facem griji. Dacă Stryver se amestecă în luptă doar pentru a obține acele coduri? Cu ele, ar putea să întoarcă hexurile împotriva noastră.

Ula nu se gândise atât de departe.

— Ai dreptate, și nu putem permite asta. Când Clunker va descifra codul, să îl păstrăm doar pentru noi.

— Asta ne-ar face de neoprit. Nu mi se pare că ești genul care să conducă galaxia, dar nu sunt sigur de stăpânii tăi.

Ula nu avea absolut nicio dorință să conducă ceva. Nu ar mai fi putut deloc să stea ascuns în umbră în timp ce stătea pe un tron. Și nu avea de gând să spună nimic despre stăpânii săi, adevărat sau fals.

— Dar tu?

Întrebarea era una plină de încărcătură, iar Ula avea mâna pe blaster în timp ce o puneă. Jet râse.

— Ce, să renunț la viața mea lipsită de griji? Nu prea cred, amice. Prea multă birocrație.

O nouă lumină roșie se alătură celor multe care clipeau pe panoul de instrumente. O alarmă i se alătură.

— Lansări multiple, spuse Jet, uitând de râsete, și de pe planetă și de pe lună, de data asta. Se opri și se uită mai atent la ecranele de vizualizare. Ceva se îndreaptă spre noi. Probabil că inteligența coordonatoare a observat că stăm aici, mult prea

discreți. E timpul să ne mișcăm.

Ula îi anunță pe liderii flotei combinate că acum era o țintă și că va schimba orbita. *Commenor* confirmă imediat, dar nu oferă niciun fel de sprijin tactic. *Paramount* nu spune absolut nimic, dar trimise o escadrilă de interceptoare.

— Negativ, negativ, îi spune Jet șefului de escadrilă. Întoarceți-vă la luptă. Vom fi bine și vă vom chema dacă se schimbă situația.

— Ordinele Colonelului au fost foarte precise, veni răspunsul. Nu trebuie să vă scăpăm din vizor.

Expresia avea conotații amenințătoare despre care Ula era sigur că erau intenționate.

— Kalisch, ia navele de pe urma noastră, spune Jet către *Paramount*. Am lucruri mai importante de care trebuie să mă îngrijorez decât băieții voștri gata să tragă.

— Fă-mi legătura cu *Directorul*, veni răspunsul.

Niciun nume, gândi Ula. Doar un titlu.

— Colonele, yise el, sunt *Directorul Vii*. Resursele dumneavoastră sunt necesare în altă parte. Trebuie să străpungem acel înveliș defensiv pentru a avea acces la regiunile polare...

— *Darth Chratis* v-a explicat situația, spune Kalisch peste el. Chiar trebuie să insist.

Ula închise ochii. Asta era o linie deschisă. Dacă se înclina în fața dorințelor Colonelului, ar fi echivalat cu recunoașterea faptului că îi favoriza – sau cel puțin putea fi influențat de Imperiali. Nu era încă momentul potrivit pentru a face asta.

— Negativ, Colonele. V-am sfătuit să vă trimiteți luptătorii în altă parte. Chemați-i înapoi sau voi fi nevoit să vă interpretez intențiile ca fiind ostile și să cer asistență din partea Căpitanului Pipalidi.

Din nou, *Paramount* nu spune nimic, dar, cel puțin, navele își schimbă cursul. Ula își șterse fruntea. Nu numai că nu reușise să trădeze Republica, dar acum fusese obligat să sfideze un ofițer Imperial.

— De ce facem asta, spune-mi din nou?

— Habar n-am, spune Jet. Oficial, încă mai sper să obțin profit, dar acest lucru pare din ce în ce mai puțin probabil cu fiecare minut.

— Asta e tot vrei? întrebă Ula, brusc iritat de pretențiile contrabandistului.

— Nu e de ajuns? ripostă Jet.

— Cred că îți faci un deserviciu. Dacă lumea ar ști ce poți face cu adevărat tu și nava ta...

— Nimeni nu m-ar mai lăsa să acostez nicăieri. Dacă ei cred că sunt un vagabond fără speranță, asta îmi dă un avantaj. Mă ține în siguranță. Ca și Tassaa Bareesh. Dacă ar fi știut că puteam să-mi iau oricând nava înapoi, nu m-ar fi lăsat să stau să văd ce se întâmplă. Și dacă n-aș fi stat prin preajmă, n-aș fi fost aici. De acord, aici nu pare prea confortabil în acest moment, dar asta s-ar putea schimba. Viața este surprinzătoare. Cred că vom scoate ceva din pălărie.

— Mi se pare necinstit.

— Tu vorbești? spune Jet.

Ula se enervă.

— Ce vrei să spui?

— Haide, amice. Știu ce ești. Am știut din clipa în care te-am văzut. De ce crezi că te-am invitat la o băutură?

Ula scoase blasterul și îl îndreptă spre Jet.

— Spune-mi ce crezi că sunt.

— Cred că ești mai curajos decât lași să se vadă, spune Jet fără să clipească. Pentru superiorii tăi ești doar un pion. Pentru dușmanii tăi ești mai rău decât răul. Ești prins între dorința de a-ți face treaba și încercarea de a o ține ascunsă. Te înnebunește, dar nu te poți destăinui nimănui. Trebuie să ții totul ascuns și nimeni nu apreciază cât de greu este. Se așteaptă de la noi să continuăm să mergem înainte,

pentru că dacă ne împiedicăm, nu există nicio plasă de siguranță.

Ula se enervă mai tare.

— Eu nu sunt deloc ca tine.

— Semănăm mai mult decât crezi. Am fost un pion, și asta de curând. De ce crezi că lucrăm ca și corsar? Nu a fost pentru vremurile bune, lasă-mă să-ți spun.

— Ești lipsit de principii, amoral.

— Mă bucur că așa crezi. Asta înseamnă că acoperirea funcționează.

— Nu are niciun sens ce spui! De ce îmi spui asta? Vrei să te împușc sau nu?

— Vreau să lucrăm împreună exact cum am făcut-o până acum.

— Cum am mai putea face asta acum?

— Vorbești ca unul dintre ei, spuse Jet, arătând spre holoproiector. Nu ești om, dar mie îmi pari a fi om. Ce mai contează cine suntem cu adevărat? Contează ceea ce facem.

— Dar ce ar trebui să fac?

— Poți să lași blasterul jos, pentru început, înainte să-i cer lui Clunker să ți-l ia.

Ula îl privi lung și chinuit. Aveau o bătaie de coordonat, și ce se schimbasesc cu adevărat? Jet ar fi putut dezvălui secretul lui Ula în orice moment – la fel cum și Ula l-ar fi putut dezvălui pe cel al lui Jet, făcându-i să fie egali.

Nimic nu provocase confruntarea dintre ei, în afară de propria lui nesiguranță și îndoială. Dacă Jet îl credea curajos, poate că era timpul să fie.

— În regulă, spuse el, coborând blasterul.

Clunker, care se apropiase cumva fără ca Ula să-și dea seama, se îndepărtă.

— Mulțumesc, spuse Jet cu un zâmbet liber. Știi care este lucrul cel mai ciudat? Nu-mi dau seama pentru cine lucrezi. Adică, știu cum ar trebui să se desfășoare totul, dar la nivel practic m-ai întrecut. Din câte văd eu, încerci doar să faci ceea ce trebuie.

Începură să sune o serie de alarme.

— Uh-oh. Starea de spirit lipsită de griji a contrabandistului se evaporă. Iată ce se întâmplă când nu ești atent.

Ula scană în grabă telemetria. Mai multe lansări. Alte aglomerări care se formau pentru a ținti flotele combinate. Încă nu avea vești bune de la sol și nicio veste bună despre Larin sau plutonul ei. O escadrilă mixtă de nave de luptă Republicane și Imperiale suferise o neînțelegere internă, ceea ce dusesse la un schimb de focuri, iar o navă de desant Turbodyne 1220 se ciocnise cu un NR2 Republican în timpul unei curse de asalt. Cele două tabere schimbau acuze aprinse, iar Căpitanul Pipalidi și Colonelul Kalisch nu mai răspundeau la apelurile sale.

— Și acum ce facem? întrebă Ula.

— Ei bine, dacă nu avem de gând să fugim, spuse Jet, sugerez să ne îndreptăm întreaga capacitate a minților noastre intrigante spre găsirea unei modalități de a supraviețui...

— Stai puțin. Unde e Stryver?

— Nu-l văd. Ar putea fi în partea din spate a lunii, sau...

Un bip urgent se alătură apelurilor de alarmă deja stridente. Harta lui Sebaddon se înroși la polul sud. Ula privea uimit cum cochilia defensivă de hexuri începu să se despartă, creând o deschidere.

— Ne lasă să intrăm?

— Nu paria pe asta, spuse Jet.

Prin deschiderea din apărarea orbitală zbura familiarul sfert de lună argintiu al navei lui Stryver, ridicându-se într-o linie perfect verticală.

— Ce caută acolo?

— Fuge, cred.

Aproape de urma lui Stryver venea un monstru ieșit din inima planetei.

Capitolul 38

Larin ignoră țiuitul alarmelor și luminile roșii intermitente care îi umpleau casca costumului. Lovitura ghinionistă părea să nu fi avariat conducta de combustibil a jet-ului, dar giroscopurile sale erau complet distruse. Dacă profilul ei aerodinamic ar fi fost intact, asta ar fi avut cel puțin un efect stabilizator, dar acum nu mai era decât zdrențe. Alunecând sălbatic pe cer, era complet scăpată de sub control. Refuză să cedeze. Trebuia să existe o modalitate de a aduce parașuta în siguranță, și pe ea totodată.

Primul lucru: să preia controlul manual al jet-ului. Acesta era în spatele ei, dar, dând drumul la legăturile de prindere, îl putea mișca astfel încât să o propulseze de la piept. Zgomotul era asurzitor. Își întunecă vizorul pentru ca să nu o orbească flăcările. Cel puțin încă mai avea instrumentele din cască. Era greu să obțină o citire bună a altimetrului, așa că nu știa exact cât timp avea la dispoziție, dar temperatura de afară era clară: mult sub linie. Orice carne expusă ar fi înghețat în câteva clipe. Cu atât mai bine să lucreze rapid, atunci. Smulgându-și mânușa stângă, își folosi degetele artificiale ale protezei pentru a trage de carcasa propulsorului. Acesta se desprinsese din spatele ei, dar nu putu spune dacă în sus sau în jos. Orizontul se rotea sălbatic în jurul ei. Simplă privire o făcea să se simtă amețită. În schimb, se concentrează asupra cablurilor din interiorul învelișului parașutei. Aburul șuiera în aerul subțire și rece. Din fericire, nici degetele ei nu erau afectate de căldură. Jet-ul era o mașinărie necomplicată, proiectată mai degrabă pentru a fi robustă decât versatilă. Ar fi avut la dispoziție tot felul de sisteme de siguranță și de comenzi, dar ea nu avea nevoie de ele. Ea voia doar comutatorul care activa și dezactiva împingerea.

O tragere bruscă de o anumită componentă avu acest din urmă efect. Dintr-o dată, totul era nemișcat și ea era în imponderabilitate. Lumea de dedesubt încă se învârtea, dar cel puțin nu-și schimba direcția de trei ori pe secundă. Acum, că trebuia să se uite la ea, putea vedea cât de mult se apropiase. În mod periculos.

Dar nu asta era ceea ce conta. În acest moment, trebuia să-și corecteze rotirea. Număra furioasă în sinea ei, judecând arderea corectă mai mult din instinct decât din calcule conștiente. Își înfipse degetele artificiale în măruntaiele fierbinți și porni din nou împingerea, doar pentru o secundă. Tresări pe cer, rotindu-se nebunește. Prea mult, mult prea mult timp. Trebuia să fie mai precisă. Numărând din nou, încercă a doua oară, cu mai mult succes. Încă se rostogolea, dar nu atât de rău încât aerul tot mai dens să nu o poată stabiliza. Își întinse membrele în formă de stea până când căzu constant cu fața înainte. Complexul de la polul sudic al planetei se apropia de ea cu o viteză înspăimântătoare. Activă jet-ul și îl ținu la maxim, luptându-se în fiecare clipă pentru a-l menține îndreptat drept în jos. Era ca și cum ar fi încercat să se echilibreze pe un ac: cea mai mică clătinare amenința să o răstoarne și să o readucă acolo de unde începuse. Strânse din dinți și rezistă.

Încet, constant, căderea ei în jos începu să se atenueze. Avu timp să examineze locul unde ateriza. Era o câmpie largă și plată, străbătută de crăpături adânci care păreau prea drepte pentru a fi naturale. Primul ei gând fu o ușă, care să ducă la ceva subteran. În jurul ei se aflau mai multe amplasamente de tunuri, toate vizând ținte din altă parte, din fericire. Era destul de greu doar să cobori drept, darămite să te ferești. Voia să se uite în spatele ei, să vadă unde se aflau ceilalți, dar cea mai mică încercare de a face acest lucru amenința să-i tulbure echilibrul delicat. Căzu din ce în ce mai încet, până când ajunse să aibă abia mai mult decât o viteză de alergare. Pământul era la doar câteva zeci de metri distanță. Începu să se simtă ușurată.

Împotriva tuturor șanselor, avea să reușească!

Cu o tuse guturală, jet-ul rămase fără combustibil.

— Nu! strigă ea.

Dar cuvintele nu fură suficiente. Cădea din nou și prindea rapid viteză. Doar câteva secunde o despărteau să fie strivită ca un gândac de fața dură a lui Sebaddon. Nimic nu o mai putea salva acum.

Membre puternice îi înfășurară pieptul. Cu un oftat, simți cum este strânsă puternic și trasă înapoi. Nu putu vedea ce se întâmplase, dar recunoscuse mânușile care se strângeau în fața ei. Erau în dotarea standard a Republicii. Jet-ul care aparținea proprietarului acelor mânuși se încordase și gemea, încetinind astfel încât să aterizeze cu o rostogolire, nu cu o prăbușire. Lui Larin nu-i venea să creadă ce noroc avea. Ridicându-se în picioare, își ajută salvatorul să se elibereze de jet și de hamul de aerodinamică. Apărătoarea feței lui se limpezi și îl recunoscuse pe Hetchkee.

— Nu puteam să te las să mori așa, spuse el cu nonșalanță. O defecțiune a echipamentului este de neiertat.

— Mulțumesc, spuse ea, gândindu-se din toată inima la ce spusese. Ce s-a întâmplat cu Jopp?

— M-a chemat în ajutor. Nu l-ai auzit?

Larin nu-l auzise, dar nu insistă. Fusesse puțin ocupată în acel moment. Important era că supraviețuise. Atâta timp cât Jopp nu-i stătea în cale, nu trebuiau să mai vorbească niciodată – despre cum ezitarea lui aproape că o costase viața.

— Bine, spuse ea, strecurându-și mânușa înapoi pe mâna înnegrită de ger și de căldură. Trebuie să ne regroupăm și să ucidem hexurile. Ai vreo idee unde au coborât echipele noastre?

Alergară împreună spre punctul de întâlnire, sărind peste două dintre crăpăturile adânci de pe drum. Erau cu siguranță prelucrate într-o suprafață asemănătoare ferocretei, cu un fel de material negru de etanșare la bază. Dacă nu erau marginile unei uși masive, atunci ar fi putut fi canale. Dar pentru ce?

Orice apă care era prin preajmă ar fi fost înghețată. Se putea concepe că ar fi putut fi drumuri pentru hexuri, numai că nu se vedea niciunul.

Punctul de întâlnire era o învălmășeală de focuri de armă. Trupele Republicane și Imperiale săpaseră și fie puneau încărcături, fie efectuau foc de acoperire, sperând să doboare tunurile aflate în raza de acțiune. Maiorul Cha lătra ordine prin intermediul comunicațiilor disperate, în timp ce bombardamentele plouau de sus. Droizii de luptă Imperiali se mișcau în linii perfect drepte pe câmpul de luptă, scuipând foc asupra țintelor îndepărtate. Larin nu-și dăduse seama cât de mare era cu adevărat situl fabricii principale. Stând deasupra, nu-i putea vedea marginile.

— Moxla! Ia o echipă și scoate din uz turnul numărul cinci. O să trimit pe cineva după tine după ce ai terminat.

— Da, *domnule*.

Nu exista o modalitate ușoară de a deosebi o echipă de alta, așa că alese un sergent la întâmplare și îl repartiză în misiune. Era un Imperial, dar asta nu conta. La sol, sub focul inamicului, soldații erau toți la fel. Mai multe sânni de aprovizionare coborâseră în apropiere, iar ea se servi cu toate lansatoarele și încărcăturile pe care le putea căra. Cu sergentul și echipa lui în urma ei, străbătu domul plat, urmărind cu atenție orientarea amplasării tunurilor. La un moment dat, aveau să fie observați.

Traversară o altă crăpătură și se lăsară înăuntru. Era suficient de adâncă pentru ca să se ghemuiască pentru a nu fi văzută. Urmări fisura până când ajunseră atât de aproape cât trebuiau să fie, iar acolo, ordonă echipei să se oprească.

— Descărcați lansatoarele și fiți gata de tragere. Sergent, vreau ca trei dintre cei mai buni trăgători ai tăi să meargă în față pentru a asigura focul de distragere a atenției, iar alți trei să se întoarcă în spate și să facă același lucru. Împrăștiați-vă și trageți. Țineți ocupat acel amplasament.

— Da, *doamnă*.

Lansatoarele erau ușoare și se asamblau rapid. Erau gata în câteva momente. În timp ce un câmp larg de focuri convergea spre turn, lovituri mai puternice îl atacau

la intervale regulate, învăluindu-i părțile superioare într-un fum gros și negru.

Cu toate astea, turnul continua să tragă.

— Tu și tu, spuse Larin, arătând spre doi soldați la întâmplare, veniți cu mine.

Apucă o centură cu încărcături explozive și sări din tranșee. Soldații o urmară, alergând din greu spre baza turnului. Amplasamentul era deja ocupat cu urmărirea mai multor ținte. Sperau că încă trei vor scăpa neobservate.

La jumătatea drumului, fură luați în vizor. Soldatul din dreapta ei căzu la pământ, spulberat pe mijloc de impulsuri de foc violet. Larin și singurul ei tovarăș se feriră la stânga, iar următorul val trecu pe lângă ei. Apoi turnul fu vizat din nou de lansatoarele de grenade, iar ei ajunseră la bază nevătămați.

Avea un diametru de zece metri și era solid ca un munte.

Îi dădu jumătate din încărcătură soldatului.

— Una la fiecare doi metri, setată să explodeze la comanda mea.

El aprobă din cap și porni, deplasându-se în jurul bazei în direcția opusă celei pe care se afla ea. Când se întâlniră, se retraseră cât de mult îndrăzniră și căzură la pământ. Amplasamentul nu părea să-i fi observat. Trăgea în sus, spre ceva ce ea nu putea vedea. Apăsă comutatorul de detonare de la distanță, iar resturile vuiră pe deasupra capetelor lor. Vârful turnului se înclină, apoi începu să cadă.

Apoi, o străfulgerare mult mai puternică veni din spatele ei, iar solul de ferocretă se clătină. Larin aruncă o privire înapoi și văzu un nor mare ridicându-se din punctul de întâlnire. Acesta fusese lovit cu muniții mai puternice decât cele pe care le văzuse în joc la hexurile dinainte. Fie că droizii lui Xandret evoluaseră din nou, fie că deviaseră ceva de sus. Poate, gândi ea, că asta fusese ținta amplasamentului chiar înainte să-l distrugă ea: bombardamentul fusese deviat doar cât să lovească forțele invadatoare.

Avea să dureze o veșnicie până când avea să se așeze praful, dar cel puțin comunicațiile se limpeziseră. Se ridică și lansă un apel către toți ofițerii să se prezinte la raport. Hetchkee vorbi din cealaltă parte a domului, apoi urmă un locotenent Imperial. Dar nimeni altcineva. Nici Maiorul Cha.

O formă argintie străfulgeră printre norii de deasupra, sclipind în soare.

— Tu ești, Stryver? strigă ea. Spune-mi ce vezi de acolo, de sus.

— Una dintre sursele subspațiale majore se află chiar sub picioarele tale, răspunse Mandalorianul. De ce au pus-o atât de departe de inteligența coordonatoare?

Ea nu știa răspunsul la acea întrebare, iar comunicatorul prinse din nou paraziți înainte să poată să-l întrebe altceva. Îi făcu semn soldatului ei să o urmeze înapoi în tranșee. Restul echipei se realcătuise și împacheta lansatoarele, pregătindu-se să se mute în altă parte. Larin nu știa care ar trebui să fie următorul ei obiectiv.

Să continue să doboare turnuri? Să încerce să-i găsească pe ceilalți? Fără Maiorul Cha, avea să fie dificil să-i coordoneze pe toți cei care mai rămăseseră. În timp ce analiza în grabă opțiunile, suprafața neagră de pe fundul șanțului se mișcă. Se uită în jos la picioarele ei și văzu o ondulație trecând prin materialul negru cauciucat. Acesta se deplasă din nou, iar un geamăt subteran profund îi înconjură.

— Mișcați-vă, îi spuse ea echipei. Dacă toată chestia asta e o ușă, atunci...

Lumea se prăbuși sub ea înainte să poată termina propoziția. Se aruncă și abia prinse cea mai apropiată margine a șanțului. Suprafața neagră se dizolvase de parcă structura sa moleculară se schimbase brusc din solid în lichid. Doi soldați căzură în beznă, trăgând în gol. Împușcăturile lor încetară după mai puțin de o secundă. Larin se trase afară din șanțul brusc fără fund. Un alt geamăt zgudui aerul. Pereții opuși se desprinseră. Zece metri, douăzeci de metri.

Stătea cu jumătate din echipă pe marginea unui șanț care se lărgea tot mai mult. De cealaltă parte, restul trupelor ei se retrăgeau la distanță.

Cupola se desfăcea, alunecând segmentele de acoperiș pe niște nișe adânci de la marginea ei și eliberând o vastă adiere de aer mai cald. Vârtejuri de ceață luară naștere, amestecându-se cu fumul și creând forme ciudate în jurul ei. Privi în jos și văzu ceva imens și indistinct care se agita. Orice ar fi fost, probabil că hexurile îl construiseră

fără oprire, folosind toate resursele lumii bogate în metale și energie.

— Ce este chestia aia? întrebă unul dintre soldații ei, suficient de tare pentru a fi auzit fără comunicație.

— Nu știu, spuse ea, dar alea par a fi repulsoare – acolo, în jurul marginii.

— Este o navă, în forma asta? Unde îi sunt motoarele?

Îi veni un gând nebunesc.

— Poate că nu există niciunul.

Soldații se uitară la ea de parcă ar fi vorbit aiurea.

Segmentul de dom pe care se aflau se apropia de marginea acoperișului.

— Nu mai putem sta aici mult timp, le spuse ea celor care mai rămăseseră din echipă. Vă sfătuiesc să vă pregătiți să săriți.

— În jos pe asta? întrebă unul dintre ei, arătând spre obiectul care se ridica spre ei.

— Cred că este un skyhook¹⁶, spuse ea, pregătindu-se, așa că nu vom coborî pentru mult timp.

¹⁶ Skyhook – sau spacehooks – vehicule uriașe cu repulsor care pluteau deasupra suprafeței unei planete, dar rămăneau în atmosfera acesteia, uneori ancorate prin nanofibre de carbonită.

Capitolul 39

Shigar ieși din hamul parașutei și se uită cu groază la lacul care borborosea, de un roșu aprins, unde fusese locul pe care intenționase să aterizeze. Urmărise coborârea furioasă a transportorului în direcția ecuatorului, în timp ce venea în urma lui. Impactul său trimise o undă de șoc prin labirintul complex, care se îndoi și apoi se scufundă în fluidul de dedesubt. Toți cei din labirint fuseseră înghițiți. Mai rămăseseră doar câțiva sosiți mai târziu, care stăteau în jurul marginii craterului, ca și el, privind în jos spre moartea tuturor speranțelor lor.

Maestra Satele fusese în labirint, undeva, cu Eldon Ax. Shigar încercase să o apeleze pe Maestra sa atât prin comunicatorul din costum, cât și prin Forță, dar nu primise niciun răspuns. Tot ce putea vedea mișcându-se erau hexuri, legănându-se și înotând prin marea roșie, aparent nevătămate. Cele trei amplasamente de tun care supraviețuiseră trăgeau asupra tuturor celor care se aflau în raza de acțiune, fără prea mare efect.

Darth Chratis coborâse cu el și aterizase nu departe.

— Nu numai că trebuie să caut un nou ucenic, spuse Lordul Sith, sabia roșie ieșindu-i în evidență ca un stindard, dar se pare că și tu ai nevoie de un nou Maestru.

Durerea și frustrarea lui Shigar își găsiră o țintă.

— Tu ai făcut ca acest lucru să se întâmple, spuse el, întorcându-se de la priveliștea îngrozitoare pentru a-l înfrunța pe vechiul dușman al Ordinului Jedi.

— Nu eu, băiete.

— Împăratul, atunci, cu toate visele lui criminale de dominare, măcelărindu-și drumul prin galaxie.

— Eu nu-l văd pe Împărat aici, tu îl vezi?

— Îți bați joc de mine.

— Pentru că meriți să fii batjocorit, băiete. Ești naiv și plin de iluzii, datorită prostiilor cu care te-au hrănit Maeștrii tăi. Adevărata față a universului te sperie, iar tu apelezi la acele prostii pentru a-ți explica frica. Doar un copil închide ochii când e speriat. Privește în jurul tău și maturizează-te.

Shigar simți cum i se ridică sprâncenele, deși știa că Darth Chratis încerca să obțină exact acea reacție din partea lui.

— Nu poți nega faptul că Sithul a furat-o pe Cinzia Xandret de la mama ei. Asta ne-a adus aici.

— Lema Xandret era genială și nebună. Ea este cea vinovată, Shigar. Sau Stryver, pentru că nu a lăsat problema în pace. Sau tu.

— Eu? Ce am făcut eu?

— Tu ai fost cel care a adus problema în atenția Maestrei tale.

— Dă-te înapoi.

Shigar își activă sabia. Darth Chratis se apropiase prea mult. Roșul lamei sale se potrivea cu lava și cu cerul de deasupra. Lui Shigar i se părea că întreaga lume se transforma în sânge. Darth Chratis se opri la cinci pași de el, cu o expresie disprețuitor de amuzată pe chipul său ofilit.

— Dă vina pe Împărat pentru toate necazurile tale, dacă trebuie, spuse el. Dă vina pe Imperiu ca întreg. Dacă ai avea ocazia, ai vrea să le explici tuturor cum de au greșit atât de mult? Te-ai adresa Sithului, miniștrilor, soldaților și spionilor? Mă tem că nu te-ar asculta, nici măcar cei pe care ți-i imaginezi că sunt de partea ta: cei oprimați, cei lipsiți de drepturi, dizidenții. Sunt mai puțini decât îți imaginezi, să știi. Iar pentru restul, tu ești dușmanul, tu, Jedi și Senatul tău. Îți blestemă numele, așa cum și tu îl blestemi pe al nostru, pentru cei dragi pe care i-au pierdut din cauza ta,

pentru bunurile furate de corsarii tăi, pentru multele greutăți pe care le-au îndurat. Nu-i vei convinge niciodată cu cuvintele tale, cu prostiile tale, așa că vei fi nevoit să-i ucizi pe toți. Cum ți se pare asta, Padawan? Te crezi cel mai mare ucigaș în masă din istoria galaxiei? Dacă nu, poate că ar trebui, pentru că asta e calea pe care o urmezi. Tu și Împăratul nu sunteți deloc diferiți.

— Minți.

Shigar se dădu înapoi, chiar dacă Darth Chratis nu făcuse nicio mișcare fizică. Greutatea cuvintelor sale era o amenințare suficientă.

— Această litanie goală nu te va proteja acum, băiete. Nu de tine însuși.

— Luptăm cu voi pentru că sunteți răi. Sunteți sclavii părții întunecate.

— Toate acele miliarde și miliarde? De-ar fi fost Sithul atât de abundent.

— I-ați sedus, le-ați sucit gândurile. Vi se supun pentru că se tem de voi.

— Este Republica atât de diferită?

— Avem legi, garanții împotriva abuzurilor de putere...

— Și noi avem legi, deși diferite, iar Împăratul este ultima garanție. Nu poate exista nicio eroare judiciară sub domnia lui, căci cuvântul lui este lege. Unde este prețioasa voastră justiție de pe Coruscant? Cum a beneficiat Republica de pe urma ineptiilor liderilor voștri?

Ceva înflori în mintea lui Shigar ca o floare: o floare a certitudinii, care creștea puternică și sigură în întunericul momentului. Se simțea ca și cum ani de istorie s-ar fi condensat în acest moment: reapariția Imperiului și a Mandalorienilor; atacarea Coruscantului și tratatul fragil care îl redase unei Republici mult diminuate; anexarea lumii sale, Kiffu, și subjugarea poporului său.

Totul se reducea la el și la Darth Chratis.

— Voi sintetiza sursa tuturor lucrurilor rele care s-au întâmplat în galaxie, spuse el. De aceea trebuie să luptăm cu voi. Războiul e inevitabil, așa cum spune lumea că este. Nu poate exista o pace durabilă cu cei ca voi.

— Sunteți mai mult ca noi decât vreți să recunoașteți, răcni Darth Chratis. Mă ofer să-ți salvez viața, băiete. Alătură-te mie ca ucenic și îți voi deschide ochii pentru totdeauna. Nu poate exista pace, pentru că pacea este o minciună. Puterea vine doar din conflict, iar pentru a exista un conflict trebuie să existe un dușman. Acesta este adevărul care se află în spatele învățăturilor Maeștrilor tăi. Recunoaște-l, îmbrățișază-l și vei înțelege de ce nu-i vei putea servi niciodată.

Shigar își fixă sabia într-o strângere fermă, cu două mâini. Ochii adânci ai lui Darth Chratis străluceau. Vârful sabiei sale nu se mișcă nici măcar un milimetru.

Shigar îl urmări cu atenție, așteptând prima lovitură. Lordul Sith râse, cu un sunet îngrozitor, total în dezacord cu circumstanțele în care se aflau.

— Crezi că intenționez să te omor acum, băiete? Ai uitat: avem un armistițiu. Asta dacă nu cumva plănuiești să mă ataci, iar eu sunt nevoit să mă apăr...

— Ar trebui să te atac. Orice fel de alianță cu Sithul este viciată în esența ei. Maestra Shan nu ar fi trebuit să fie de acord cu ea.

— A fost sugestia ei, îți amintești – și vezi cum te-a prins în capcană? Supune-te mie și armistițiul va fi respectat. Dacă mă ataci, armistițiul este rupt. Darth Chratis chicoti. Care dintre ele să fie?

Shigar ezită pe punctul de a acționa. Simțea nevoia de a o face clocotind în fiecare mușchi, în fiecare nerv. Forța era pregătită. Îi umplea venele ca lava, arzând.

Se gândi la Larin spunând: *Gândești prea mult*. Sabia lui se mișcă ca și cum ar fi fost de la sine, trecând în față, în raza de acțiune a lui Darth Chratis, cu un zumzet aproape încântător. Lamele lor se ciocniră o dată, de două ori, de trei ori, iar Sithul se dădu înapoi cu un pas.

— Da, excelent...

Shigar nu îl lăsă să vorbească, presându-l cu o altă combinație de mișcări, rămânând ușor pe picioare pentru răspunsurile inevitabile, simțind cu fiecare instinct, cu fiecare respirație, ce trebuie făcut. Dansară împreună de-a lungul buzei craterului,

în văzul membrilor supraviețuitori ai forței de atac. Nu fu transmis niciun semnal; niciun cuvânt de desființare a alianței; comunicațiile erau căzute, așa că asaltul comun asupra Sebaddonului continua.

Darth Chratis se mobiliză cu o serie de lovituri îndrăznețe și vicioase care îl costară pe Shigar terenul pe care îl câștigase, și chiar mai mult. El ripostă doar cu sabia, știind că va pierde dacă lupta se va transforma într-un duel de telekinezie și alte puteri ale Forței. Asta era inevitabil. Singura lui speranță era ca Darth Chratis să facă o greșală timpurie, dându-i un avantaj. Chiar și atunci, avea să fie greu. Sithul nu murea ușor.

Nici Jedi, își spuse lui însuși, chiar dacă sudoarea i se prelingea în ochi și își aruncă casca, pentru a putea lupta nestingherit.

— Ești din ce în ce mai obosit, spuse Lordul Sith. Hotărârea ta slăbește. Simt asta. Știi că nu mă vei învinge niciodată în acest fel. Singura speranță este să cauți în inima ta furia despre care amândoi știm că se află acolo.

— Mânia nu mă va domina niciodată.

— Gândește-te la Marele Maestru. Gândește-te la lumea ta natală și la toți cei care au murit acolo. Spune-ți că eu i-am ucis și caută puterea pe care o aduce acceptarea.

— Nu ai avut nimic de-a face cu Kiffu.

— Nu am avut?

Shigar continuă să lupte, egalându-l pe Darth Chratis lovitură cu lovitură. Lama roșie îi smulse trei centimetri din codiță. El marcă o linie pe umărul drept al Sithului.

— Nu poți lupta fără partea întunecată.

Shigar își reduse la tăcere gândurile și sentimentele. El era doar lama. El era doar Forța.

— Nu poți învinge fără partea întunecată.

Darth Chratis trimise un val de fulgere peste distanța dintre ei. Shigar încercă să îl prindă cu sabia. Șocul urcă pe lamă, în mâner și, de acolo, în brațul său drept. Ardea ca un acid, mult mai puternic și mai insidios decât explozia cu care îl lovise Eldon Ax pe Hutta. Nu doar că îl duru. Îi măcina hotărârea, spunându-i să lupte cu foc împotriva focului, să folosească armele Lordului Sith împotriva lui, sfidând sfatul propriului său Maestru. Dacă nu o făcea, ar fi murit cu siguranță.

Shigar căzu în genunchi, un început de țipăt șuierându-i printre dinții strânși.

De ce nu te-a avertizat? Șoapta de îndoială din mintea lui avea acum o voce. Maestra ta este renumită pentru că vede viitorul, așa că de ce nu ți-a spus că asta te așteaptă? Pentru că nu putea face nimic în privința asta. De aceea. Învățăturile ei sunt mai slabe decât cele ale Sithului și ea știe asta. Știe că Jedii vor pierde războiul care se apropie inevitabil. Știe că Împăratul va câștiga. Ținând acest secret față de tine, te-a ucis. Te-a mințit, așa cum te-a mințit și Înaltul Consiliu. Lor nu le pasă de dreptate. Sunt corupți și slabi. Tot ce trebuie să faci este să le întorci spatele și vei trăi.

Fulgerul lui Darth Chratis trecu prin corpul lui Shigar și coborî până la mâna stângă. Acolo se concentra într-o minge, orbitor de strălucitoare, așteptând să fie eliberată.

Lovește-mă, spuse vocea, și ridică-te din nou, mai puternic ca niciodată.

— Mori, spuse Shigar cu o voce care nu părea să fie a lui. Mori!

Când ridică mâna, Darth Chratis nici măcar nu se uita la el. Atenția Lordului Sith fusese captată de o umbră care căzuse peste ei. Lucrul care o aruncase era enorm și bulbucă, ca un pumn ce mărima unui oraș care se ridica încet din lac. Lava se scurgea de pe el ca apa. Atât de mare îi fu șocul, încât fulgerul Sith concentrat în mâna lui stângă se stinse. Restul se duse odată cu el, împreună cu durerea. Shigar înțelese atunci, cu o claritate pătrunzătoare, că el fusese sursa a tot ce se întâmplase, încă de la fulgerul inițial al lui Darth Chratis. Vocea care îi șoptea în minte – și îndoielile pe care le exprimase – nu fusese decât a lui. Sabia sa zăcea în bucăți înnegrite la picioarele lui. Costumul său mirosea a fum. Se ridică în picioare.

Chestia din lac era deasupra lor, dar nu se mai înălța, ci doar plana, blocând cerul. Zgomotul pe care îl făcea era adânc și răsunător, ca un cântec de mamifer marin de mare adâncime. Suna ca o chemare.

Un mic punct argintiu se deplasa pe cer: nava cercetaș a lui Stryver. Dincolo de el, atârnav constelațiile strălucitoare ale flotelor combinate. Sclipiri de lumină dansau printre ele, indicând că acestea ripostau la foc. Shigar nu-și putea da seama dacă trăgeau în hexuri sau între ele.

Își privi mâinile. Mănușile îi erau arse până la capăt, dar degetele și palmele erau nevătămate. *Aceasta este calea trasată pentru tine*, spuse Maestra Satele în mintea lui. Erau aceleași cuvinte pe care le folosiseră pe Coruscant.

Shigar aproape că plânse cu un amestec de triumf și disperare. Ea era în viață, dar unde îl lăsa asta pe el? Fusesse contaminat de partea întunecată, chiar dacă nu-l lovise pe Darth Chratis? Oare Maestra Satele știuse de la început că se va ajunge la asta și nu îl avertizase?

Se gândi din nou la Larin, spunându-i că era norocos că fusese scos din anonimat pentru a se antrena în Ordinul Jedi. El chiar o crezuse și își găsisese puterea în știința faptului că Maestra sa și Înaltul Consiliu vor rezista. Orice s-ar întâmpla astăzi, te vei întoarce la viața pe care o cunoști.

Nu și acum.

Galaxia este zugrăvită în alb și negru, își dădu el seama, simțind adevărul și certitudinea acestui lucru adânc, în fiecare os. Dar de la o distanță suficient de mare, totul părea gri.

Capitolul 40

Curenții roșii și puternici o trăgeau irezistibil pe Ax în jos, prăbușind-o ca pe o globulă roșie într-un atac de cord. Maestra Satele o strânse atât de tare de încheietura mâinii, încât se temea că oasele i se vor rupe, iar ea o strânse pe Jedi la fel de tare de spate. Nu putea vedea nimic altceva decât afișajul câștii și nu auzea nimic altceva decât alarmele. Specificațiile exacte ale costumului blindat al Republicii îi erau necunoscute, dar își imagina sistemele de răcire ținând în timp ce încercau să iradieze excesul de căldură, doar pentru a fi copleșite și a eșua.

Așteptă, dar nu asta se întâmplă. Se rostogoleau la fel de violent ca înainte, dar ea nu se încălzea mai tare. În schimb, o cuprinse o senzație ciudată, o senzație care nu era nici în întregime fizică, nici în întregime psihică. Cu toate bătăile și loviturile care aveau loc, nu era în niciun pericol imediat de a fi strivită sau arsă. Lichidul arăta doar ca lava. Nu era înecată. Îmbrățișată poate...?

O dorință puternică de a înota o copleși, dar nu pentru a ajunge la suprafață. Era ceva în lac cu ei, ceva care voia ca ea să se apropie. Începu să lovească și să se zbată împotriva curentului. Maestra Satele fu o greutate inertă până când ghici intenția lui Ax și se alătură efortului. Se zbătură prin masa groasă și roșie, câte unul sau doi metri pe rând, dureros, lovindu-se ocazional de obiectele solide care erau antrenate de curent. Unele se agățau de ea, dar Ax nu-și putea da seama dacă erau persoane, hexuri, sau o manifestare cu totul nouă a fenomenului Sebaddon. În loc să se oprească, înotă mai departe, urmând singura busolă pe care o avea: instinctul.

Degetele ei iscoditoare găsiră ceva tare și stabil scufundat în lichidul asemănător lavei. Era neted și ușor curbat, ca o parte laterală a unui submarin. Ea și Maestra Shan o explorară, căutând o cale de intrare. Găsiră extruziuni care ar fi putut fi antene, tunuri și motoare sublumine.

O navă. Acolo trebuia să ajungă. Ceva din interior o adusesese aici.

Satele Shan o trase mai aproape, atingându-și plăcile faciale. Lichidul roșu se despărți suficient pentru ca Ax să întrezărească universul privat al Marelui Maestru. Fața ei era trasă, dar calmă.

— Ecluză, spuse ea. Pe aici.

— Crezi că va funcționa în chestia asta?

— Există un singur mod de a afla.

Se despărțiră, iar Maestra Satele îi ghidă mâna spre panoul pe care îl găsise. Comenzile erau instantaneu recognoscibile. Ax le văzuse pe mii de nave. Mii de nave Imperiale. Apăsă butonul de sus: *DESCHIDERE*. Un curent brusc le aduse mai aproape, în timp ce camera goală aspira fluidul. Când ușa fu complet deschisă, înotară înăuntru și băjbăiră după comenzile interioare.

Ușa se închise în tăcere, lăsând în urmă turbulențele neîncetate ale fluidului de afară. Ax pluti în tăcere pentru o clipă, recunoscătoare pentru acel răgaz, pentru șansa de a gândi. Unde se aflau? Ce anume făcea? Ce o adusesese aici? Ar fi trebuit să înoate spre suprafață, nu să exploreze artefacte scufundate în timp ce restul misiunii lupta în jurul ei.

— Ai de gând să deschizi ușa interioară? întrebă Maestra Satele, venind din nou aproape.

Bineînțeles că avea de gând. Ajunsese prea departe ca să se mai întoarcă. Instinctul o împingea să meargă mai departe, în ciuda îndoielilor. Când apăsă butonul *EVACUARE*, pompele din pereți se încordară pentru a evacua lichidul. Greutatea reveni, împreună cu lumina și aerul. În cele din urmă își dădură drumul una altele. Ax își șterse placa facială și o văzu pe Maestra Satele făcând același lucru. În mijlocul

unei asemenea ciudățenii, părea la fel de mică ca și Ax. Era bucuroasă că nu era singură.

Ușa interioară se deschise, dezvăluind un coridor standard de navă, zgâriat și prăfuit de vârstă. Ax ieși din băltoaca rămasă în ecluză și își puse recunoscătoare picioarele pe suprafața uscată. Își verifică afișajul căștii. Aerul era în regulă. Deschizându-și sigiliul de la cască, ridică placa facială.

Nu simțea decât miros de sânge.

Maestrul Satele păși lângă ea, cu placa frontală deschisă.

— Ai vreo idee a cui e nava asta?

Ax își ținu gândurile pentru sine pentru moment. Merse de-a lungul coridorului până la prima intersecție, trasând mental planul. Dacă acesta era un crucișător ușor, decise ea, puntea de comandă ar fi fost în dreapta, cala în stânga, cabina echipajului în josul primei scări, iar sala mașinilor în față. Alese să meargă la dreapta și fu răsplătită cu succes. Puntea de comandă era mică, dar se simțea spațioasă pentru că era goală. Niciun panou de instrumente nu strălucea. Niciun holoproiector nu proiecta. Singurele semne de viață erau luminile care străluceau de sus.

— Generatorul este în mod clar funcțional, spuse Maestra Satele, dar sistemele de control au fost deconectate. Dacă te gândești să pleci de pe Sebaddon cu chestia asta, poți să renunți.

Podeaua se scutură sub ele, iar lui Ax asta îi reaminti că, deși lichidul care le înghițise nu fusese lavă, se aflau totuși deasupra unui uriaș loc de foraj geotermic, pe o lume a cărei scoarță era la fel de stabilă ca un balon de apă.

Nava zornăia și scârțâia în jurul lor. Ecoul numeroaselor sale scâncete suna ca o voce, care se stingea treptat în tăcere.

— Comunicațiile sunt blocate de fuzelaj, continuă Maestra Satele. Asta nu ar fi făcut parte din proiectul inițial al navei.

— Nu au intenționat niciodată să meargă undeva, spuse Ax, sau să vorbească cu cineva. Pun pariu că asta este nava Lemei Xandret.

Maestra Satele se uită în jur.

— Nu există opere de artă, nu există atingeri personalizate, nu există semne de acasă. De unde știi?

— Există un sas de marfă la pupa, spuse Ax, evitând întrebarea. Se întoarseră pe drumul pe care veniseră. Să vedem ce este acolo.

Pe drum trecură de rând după rând de camere goale, ceea ce confirmă sentimentul lui Ax că nava fusese abandonată. Xandret și ceilalți fugari luaseră tot ce era util sau personal și le mutaseră în altă parte. Poate că nava le amintea prea mult de ceea ce lăsaseră în urmă, sau poate că își construiseră în altă parte camere mai confortabile. Poate că o păstrasera ca pe un memento, ca pe un simbol al izolării și abandonului lor, și nu intenționau să o mai folosească niciodată. Când se întorseseră în galaxie, folosiseră o navă complet diferită, una construită de ei înșiși.

Ax își dădu seama că nicăieri în registrele Imperiale nu era consemnat numele acestei nave. Dacă nu găsea un supraviețuitor, sau un fel de înregistrare, s-ar putea să nu-l afle niciodată. Acea gaură în istoria mamei sale o deranja în timp ce se plimbau și urcau prin navă. Știa că nu însemna nimic, de fapt, și că faptul că persista în acel punct era un fel de autoapărare împotriva găurilor mult mai mari care ar putea fi umplute în curând. Dar nu se putea abține să nu se întrebe cum fusese să trăiești cu amintirea solidă ca o stâncă a trădării tale mereu la îndemână. Înnebunitor, probabil.

Ecluza pentru marfă din spate era de două ori mai mare decât cea prin care veniseră pe partea dinspre babord. Era deschisă, cu un ombilic tubular care ducea spre spații necunoscute. Tubul se balansa și se legăna nesigur sub influența fluidului din jurul său. Ax înaintă, spunându-și că nu avea de ce să se teamă. Era de acord cu Stryver. Lema Xandret era deja moartă. De ceva timp.

Nu exista viață aici. Colonia supraviețuise suficient de mult timp pentru a construi hexurile, dar apoi eșuase. Fie îi ucisera hexurile, recunoscând că oamenii

își depășiseră utilitatea, fie se sinucisese. Toate dovezile pe care Ax se aștepta să le găsească erau cadavrele lor. Nu fu pregătită, așadar, pentru camerele intim decorate pe care le lăsaseră în urmă: tablouri, jurnale, haine, mobile, mese și multe altele care zăceau împrăștiate pe coridoarele sinuoase ale coloniei, perfect conservate în aerul rece și uscat, ca și cum ar fi fost puse deoparte cu doar o oră în urmă. Aici trăiseră copii. Existau monumente comemorative pentru morți și pentru cei rămași în urmă. Semnături ale coloniștilor o priveau din toate unghiurile. Recunosc chipul mamei ei în unele dintre fotografii. Lema Xandret crescuse aici. Fața îi era ridată, iar părul îi devenise cărunt. Privirea ei era ascuțită.

— Ai avut dreptate, zise Maestra Satele cu ceva asemănător cu admirația în glas. Și cu îngrijorare, de asemenea, dacă urechile lui Ax nu o înșelau.

Se grăbi să meargă mai departe într-o tăcere hotărâtă. Colonia goală era o mărturie a multor lucruri: speranțe și temeri, curaj și lașitate, lucruri cotidiene și profunde. Ax nu era interesată de nimic din toate astea. Nu venise pe Sebaddon în căutarea unui muzeu. Venise pentru că așa îi ordonase Consiliul Întunecat, pentru că soarta o ceruse și din cauza lui Dao Stryver. Sentimentalismul era irelevant pentru ea.

Cu toate astea, ritmul lui Ax crescuse până când aproape că alerga din cameră în cameră, căutând ceva căruia nu-i putea da nume. Maestra Satele o urma, mișcându-se ușor și în tăcere în urma ei. Coridoarele se desfășurau din ce în ce mai adânc, conectându-se la spații mai mari și la structuri mai comerciale, inclusiv purificatoare de aer și apă și centrale electrice. Presiunea creștea în mod constant în jurul lor. În mai multe locuri văzu scurgeri lente, picurând în bălți roșii din ce în ce mai mari. Ajunse în cele din urmă la o încăpere mare, pătrată, care semăna mai mult cu un depozit decât cu un laborator, deși era clar că fusese cândva acesta din urmă. Piese de droizi zăceau împrăștiate în diferite stări de reparații, alături de unelte de toate formele și mărimile și instrumente de măsură arhaice. Holoproiectoarele afișau desene rotative, dezvăluind mai multe variante de hexuri pe care Ax nu le mai văzuse până atunci: versiuni cu zece picioare sau mai multe, corpuri multiple, membre specializate și aglomerate în mașini mai mari, capabile să călătorească în spațiu sau să distrugă în masă. Unele dintre ele se schimbau pe măsură ce se îndrepta spre ele, indicând că algoritmi evolutivi responsabili pentru ele încă funcționau.

Cabluri groase treceau peste tot printr-un strat roșu adânc de câțiva centimetri. Unele dintre ele duceau la un rezervor tubular de sticlă, de cinci ori mai mare decât un rezervor de bactă, care se afla într-un colț al camerei. Era plin de un lichid roșu opac, aparent identic cu cel de afară.

Maestra Satele se apropie de rezervor, dar Ax rămase în urmă. Simțea că asta fusese ceea ce o atrăsese aici, dar acum, că se afla în fața lui, era nervoasă. Chiar voia să știe care fusese soarta mamei sale?

— Este cald, spuse Maestra Satele. Își scosese o mână și o apăsase pe sticlă. Temperatura corpului, sau cam așa ceva.

— Chestia aia roșie, spuse Ax. Este în toate hexurile. Arată ca lava, dar nu este. Este componenta biologică pe care au detectat-o Huttii.

— Este sânge?

— Nu știu. Ea tresări. Sper că nu.

Marele Maestru rămăsese pe loc, cu mâna atingând sticla, privind-o atentă pe Ax.

— Cu asta mă conectez atunci când supun hexurile. Este viu, dar în același timp nu este viu. Este incomplet, ca un corp fără minte.

— Ar putea fi inteligența coordonatoare mintea lui?

— S-ar putea, dar până acum nu am văzut niciun semn de inteligență coordonatoare. Dacă se află în această secțiune a planetei, este foarte discretă.

Fluidul din rezervor se agită, iar Maestra Satele se îndepărtă brusc.

— Mai este ceva acolo, spuse ea. L-am simțit.

Ax se pregăti, fără să-și dea seama. Voia să fugă, dar nu se putea mișca.

Picioarele îi erau înghețate pe podea. Nu-și putea întoarce privirea. În interiorul bazinului, ceva alb se lovi de sticlă. Dispăru aproape instantaneu, înapoi în negura roșie, dar apoi se întoarse o clipă mai târziu, apăsând puternic.

Ax icni. Era o mână umană. Altă mână apăru lângă ea, cu degetele larg desfăcute. Fluidul roșu se agita în timp ce corpul de care erau atașate mâinile se stabiliza în lichid. Ceva vâjâi prin laborator. O cameră se întoarse să se holbeze la Maestra Satele, apoi continuă pentru a se uita la Ax.

— Te recunosc.

Vocea venea din jurul lor. Feminină, fără suflare, surprinsă.

— Te cunosc.

Un chip se apropie de peretele de sticlă al bazinului, apărând încet la vedere.

— Eu sunt *tu*.

Ax simți cum interiorul i se transformă în apă. Fața era a ei.

Capitolul 41

Ula privi platforma cu repulsor care se ridica de la polul sudic al planetei cu ceva apropiat de admirație. Skyhookul era uriaș și bine apărat, iar hexurile îl construiseră în cel mai scurt timp. Dacă Stryver mai avea nevoie să convingă pe cineva de realitatea teoriei sale de creștere geometrică, dovada era chiar acolo, în fața lor.

— Ce caută un skyhook la pol? întrebă Jet. Ar fi inutil, plutind acolo.

— De ce?

— Pentru că cel mai bun loc pentru a ajunge pe orbite mai înalte este la ecuator, și asta vor dori să facă. Nu?

Ula ridică doar din umeri. Skyhookurile aveau mai multe utilizări, nu doar ca punct de staționare pe orbită, așa cum erau folosite de obicei, atârând nemișcate deasupra unor puncte de pe suprafața unei planete. Puteau asigura apărarea sau puteau acționa ca mostre de bogăție. Cine știa ce voiau hexurile? Încă învăța ce puteau face.

— Țintiți chestia aia, ordonă el flotei, doar pentru a fi sigur. Doborâți-l!

Paramount trimise o salvă în direcția obiectului, dar era clar că Kalisch păstra o putere de foc semnificativă în rezervă. *Commenor* nu trimise absolut nimic.

— Nu m-ați auzit, Căpitane Pipalidi? Trebuie să împiedicăm chestia aia să ajungă în atmosfera superioară.

— Iar eu trebuie să asigur securitatea navelor care ne-au mai rămas, spuse liderul contingentului Republicii. Dacă *Paramount* își îndreaptă armele spre noi în timp ce noi privim în altă parte, vom fi lipsiți de apărare.

— Dacă scapă hexurile, pierdem cu toții.

— Pe capul lui Kalisch să pice vina.

Ula lovi cu pumnul în panoul de instrumente de frustrare. Jet îl privi cu reproș.

— Hei, ia-o mai ușor.

— Este atât de... atât de inutil! Ce rost are să ne luptăm între noi? Tot ce trebuie să facă este să coopereze un pic mai mult și am avea o șansă.

— Seamănă prea mult. Asta e problema. Vezi asta în culturile primitive, când schismele împart religiile în secte similare, dar nu identice. Se urăsc între ele mai mult decât pe dușmani.

— Despre ce vorbești? Imperiul nu este o cultură primitivă.

— Nu, dar principiul rămâne valabil. Ierarhii similare, cu o castă preoțească dominantă; credințe similare, dar practici diferite; competiție pentru același teritoriu...

— Încetează, spuse Ula. Nu mă ajuți.

— Încerc doar să subliniez de ce nu va funcționa vreodată.

— Deci nici măcar nu ar fi trebuit să încercăm?

— Totul merită încercat o dată. Și se știe că m-am înșelat în unele ocazii. Din păcate, asta nu se dovedește a fi una dintre ele.

— Atunci cum o întoarcem? Ce putem face pentru a opri hexurile să scape?

— Întotdeauna există un plan B.

— Care este?

— Speram să ai tu unul.

Stryver se îndrepta spre nord, departe de polul sudic. Ula proiectă progresul Mandalorianului pe o hartă a suprafeței planetei și descoperi că locația probabilă a inteligenței coordonatoare era la capătul ei. Acea porțiune a hărții era plină de activitate. Ula folosi datele din satelit și date strânse pentru a vedea mai bine.

Ceva se înălța dintr-un lac de lavă, transformând locul de aterizare în crater.

— Un alt skyhook? spuse el, arătând spre imagine.

— Este în locul potrivit, spuse Jet, dar nu cred că este așa. Designul nu este corect și nu pare să aibă capacitatea repulsoare de care ar avea nevoie pentru a se ridica de la sol.

O trapă circulară se deschise în partea de sus a chestiei, ca un iris enorm. Un alt spațiu se deschise printre hexurile aflate direct deasupra.

Ula așteptă, dar nu ieși nimic din trapă.

— Asta nu are niciun sens, spuse el.

— Uite-l din nou pe Stryver, spuse Jet, arătând spre un punct solitar care se învârtea în jurul noului sosit.

— Cred că urmărește acele focare subspațiale, spuse Ula. Țasta trebuie să fie unul mare.

— La fel ca și cel al skyhookului. Jet arată spre sudul planetei. Care se mișcă, apropo.

Avea dreptate. Skyhookul se îndepărtase de pol și accelera greoi spre nord.

Ula gândi repede. Dacă ar fi continuat să accelereze în acest ritm și rămânea pe acea direcție...

— Sunt două jumătăți ale aceluiași lucru, strigă el. Skyhookul era la pol pentru că acolo fusese construit de fabrica principală. Acum vine să ridice inteligența coordonatoare și să o ducă în afara lumii. Pun pariu că motoarele sunt construite pe Lună, în timp ce vorbim. Se pregătesc să se elibereze. Trebuie să-i oprim!

— Cred că ai dreptate, spuse Jet, și sunt de acord că este ceva serios. Apelează-i pe Kalisch și Pipalidi încă o dată. Poate că se vor răzgândi.

Ula știa că nu avea rost. Flota se despărțea. Navele de luptă trăgeau focuri care treceau periculos de aproape de navele principale ale taberei opuse. Era clar că se trasau linii. Nu era nevoie decât de o singură greșală pentru ca războiul deschis să izbucnească.

— Dacă ar exista măcar o modalitate de a-i forța să facă ceea ce este necesar, spuse el.

— Știam eu că ai stofă de Împărat.

— Cum poți să glumești într-un moment ca acesta?

— Cine glumește? Jet se întoarse pe scaun și îi spuse lui Clunker: E timpul pentru planul B.

Droidul își înclină capul ponosit. O serie de noi ecrane pâlpâiră și ieșiră din holoproietorul principal în timp ce droidul trimitea o serie de comenzi prin computerele principale ale navei *Auriga Fire*.

— Nu-mi spune, zise Ula. Ai descifrat codul hexurilor, dar ai stat degeaba, așteptând ca noi ceilalți să ne dăm seama singuri.

— Crede-mă, nu aș fi așteptat. În plus, nu aveam nimic de câștigat făcând asta. Odată ce codul este descifrat, hexurile sunt moarte, iar eu am ieșit în pierdere.

— Și ce ai de gând să faci?

— Ceva nobil și probabil destul de prostesc. În schimb, am nevoie ca tu să faci ceva pentru mine.

— Doar cere-mi.

— Vreau să te prefaci că nu s-a întâmplat niciodată.

Ula se uită fix la el.

— Uită-te la ecrane, spuse Jet.

Flota combinată se despărțea, dar nu pe liniile facțiunilor. *Paramount* conducea un contingent mixt pe o orbită mai joasă, pentru a ținti inteligența coordonatoare cu mai multă precizie. *Commenor* se îndrepta spre lună cu o suită mai mică și două escadrile de nave de luptă. Toate disputele interne încetaseră brusc.

Comunicațiile nu fuseseră întrerupte, dar erau suspect de liniștite. Nimeni nu dădea ordine pentru a coordona mișcările flotei. Totul se întâmpla pur și simplu.

— Tu faci asta, spuse Ula, îngrozit.

— Clunker face asta. Are un cap foarte bun pe umeri.

— Te-ai folosit de mine pentru a te infiltra în rețelele Imperiale și Republicane. Le-ai spart codurile, iar acum ai preluat controlul!

— Scopul scuză mijloacele, nu-i așa?

— Asta a spus și Stryver. Nu sunt sigur că sunt de acord.

— Să fii în viață este întotdeauna mai bine decât să fii mort. Asta e regula mea de aur.

— Dar ce vine după aceea?

— Flotele își schimbă codurile. Afacerile revin la normal.

— Dacă le dai drumul.

— De ce nu le-aș da? Nu sunt un împătimit de putere ca tine. S-ar putea să fie bani de câștigat din construirea unui imperiu, dar niciodată la vârf. Ajungi doar la capătul greșit al unei lovituri de stat, al unei invazii sau al unei puști cu lunetă. Împăratul tău va învăța asta în cele din urmă, pe calea cea grea.

Ula fusese prins în capcană. Trădase Republica, la urma urmei, dar trădase și Imperiul odată cu ea. Și acum era complet neputincios. Tot ce putea face era să stea și să privească – și să se întrebe dacă va interveni în caz că s-ar fi ivit ocazia. Jet făcea, la urma urmei, treaba pe care el nu reușise să o facă. Cine era el să i se pună în cale?

Poate că și Jet își sfida instinctele primare și încerca să facă ceea ce trebuia.

O voce răsună de pe planetă pe o frecvență a Republicii. Ula o recunoscuse instantaneu.

— ...mai sus acum, așa că bruiajul s-ar putea să nu fie la fel de eficient. Sunt Locotenentul Moxla și îl apelez pe *Directorul* Vii. M-am agățat de spatele skyhookului și plasez transponderele pe punctele vulnerabile. Loviți-i cât de tare puteți. Vă rog să răspundeți. Anunțați-mă că am fost auzită. Suntem mai sus acum, așa că bruiajul s-ar putea să nu fie la fel de eficient. Sunt Locotenentul Moxla și îl apelez pe *Directorul*...

— E o înregistrare. Jet reduce volumul. Văd transponderele. Dacă și-a făcut treaba ca lumea, putem lovi vehiculul cu tot ce are *Paramount* și îl putem scoate din funcțiune înainte să ajungă la ecuator.

— Cum rămâne cu Larin?

— Poate că l-a abandonat deja.

— Nu putem ști, nu-i așa?

— Nu. Deci, ce vrei să faci?

— Chiar îmi dai de ales?

— Nu, voiam doar să văd dacă poți veni cu un argument decent.

Puncte minuscule de lumină străluciră în holoproiector în timp ce *Paramount* trimitea toate rachetele pe care le avea.

Capitolul 42

Larin alerga ușor pe cupola cea mai înaltă a skyhookului, ținându-se aplecată pentru a evita ocazionalele împușcături. Structura era făcută în întregime din hexuri legate între ele. Unele dintre ele păstrau un minim de individualitate și ridicau un membru pentru a trage în timp ce trecea pe lângă ele. Nu putea să supravegheze totul deodată, dar reușise să evite orice rănire gravă până acum. Asta avea să se schimbe în momentul în care mesajul ei va fi primit sau flota va deschide focul indiferent de situație. Nu exista nicio cale de coborâre de pe skyhook, acum că se afla în zbor. Dacă se prăbușea, se prăbușea și ea și toți colegii ei. Nu toți săriseră la bord cu ea, dar cei care o făcuseră știuseră în ce se băgau. Existau poate două duzini de soldați ca ea, împrăștiați pe structura în mișcare, toți acționând independent.

Comunicațiile veneau și plecau; își setase transmițătorul să emită cu prima ocazie și îl lăsase să meargă fără să-l audă. Fiecare transponder pe care îl plasa era îndreptat spre o gură de aerisire sau spre o rețea de senzori, sau orice altceva care ar fi putut suferi de pe urma unei lovituri plasate cu precizie. Nu pierduse timpul încercând să se strecoare în interior. Nu ar fi fost prea avantajos să se lase ucisă în acest fel.

Era ironic, gândi ea. Telemetria îi spunea că skyhookul o aducea mai aproape de locul unde ar fi trebuit să aterizeze Shigar, dar probabil că nu va reuși să scape, și nici el, cel mai probabil. Transportorul lui se prăbușise în flăcări. S-ar putea ca ea să aibă aceeași soartă ca și el și să nu știe niciodată.

O lumină albastră fulgeră în dreapta ei. Un soldat fusese blocat de trei hexuri aflate la distanță de el, toate trăgând simultan. El ripostă, ghemuindu-se pentru a prezenta o țintă mai mică, dar nu putea să tragă asupra tuturor și nu avea unde să se retragă. În timp ce ea privea, cântărind situația dificilă, o împușcătură îi atinse sigiliul de pe gât al căștii soldatului, declanșând un jet de aer prețios. El căzu la pământ, zbătându-se să ajungă la scurgere, dar articulațiile umerilor nu se îndoiau atât de mult. Ea veni rapid, aplecată, împușcând mai întâi cel mai apropiat hex, înainte să tragă spre ceilalți. Aceștia își mutară ținta spre ea, dar Larin era exersată de-acum în lupta cu hexurile. Ținti mai întâi capsulele senzoriale, pentru că erau cel mai ușor de lovit. Fără ochi, cum ar mai fi putut riposta?

Alte două hexuri se alăturară luptei înainte să ajungă la soldatul căzut. Îl ridică cu o mână sub subsuoara stângă și continuă să se miște, trăgând în timp ce mergea. Folosindu-se de gravitație și de propriul ei impuls, îl duse în josul domului ca și cum ar fi alergat pe versantul unui deal. Când ieșiră din raza de acțiune, se opriră. Marginea era vizibilă. Dincolo de acel punct, nu mai era nimic altceva decât Sebaddonul, mult mai jos. El încă se mai zbătea. Ea luă trusa de reparații din buzunarul de la coapsă și îl îndemnă să stea nemișcat. El se supuse. În timp ce ea îi aplica sigiliul cu acțiune rapidă pe articulația deteriorată a gâtului, se recunoscură unul pe celălalt.

Soldatul era Ses Jopp. Vocea lui trecu clară prin materialul costumului.

— Ești ultima persoană pe care mă așteptam să o văd.

Ea nu voia să-i spună că sentimentul era reciproc.

— Nu puteam să te las acolo.

— Și îți sunt recunoscător, crede-mă. Mulțumesc, Locotenente.

Nu își putu da seama dacă era sincer sau nu, dar era ceva.

— Poftim, spuse ea, netezind ultimul strat de sigiliu. Vei trăi să lupți încă o zi.

Ochii lui se îndreptară spre dreapta, peste umărul ei.

— Probabil că nu, spuse el. Uite.

Ea se întoarse și privi cerul. Erau clar vizibile dungile albe ale artileriei Imperiale

care se îndreptau spre ei. Se părea că echipajul de pe *Paramount* dădea tot ce avea la dispoziție – exact așa cum trebuia, gândi ea. În loc să se uite spre rachetele care se apropiu, se întoarse și se așezat lângă Jopp.

— Cele mai bune locuri de vizionat, nu? spuse ea.

El râse.

— Da. Lumea ar ucide pentru ele.

Ea se gândi la foștii ei colegi din *Blackstar*, la bravura, la legăturile și la sentimentul de apartenență care îi lipsiseră atât de mult.

— Soldații simpli, ca noi, nu învață niciodată. Focurile de artificii sunt frumoase doar de la distanță.

Jopp dădu din cap cu sobrietate.

— Este o schimbare plăcută să avem un ofițer aici jos, cu noi.

Se întoarse să se uite la ea.

— Se pare că nu ești chiar atât de rea până la urmă, *Toxico*.

Ea zâmbi. Țsta era singurul compliment apropiat de o scuză pe care avea șanse să îl primească, dar în serviciu echivala cu un jurământ de loialitate care va dăinui până la moarte.

Era păcat, gândi ea, că nu avea să dureze prea mult.

Capitolul 43

Urmele de gaze de eșapament desenau hieroglife complexe pe cer. Nu mai puțin de cincisprezece rachete convergeau spre obiectul care ieșise din lac. Raza exploziei urma să fie atât de mare, încât nu avea rost să fugă.

Shigar se pregăti pentru explozie. Exista o mică șansă ca el să se poată proteja de ce era mai rău, dar ce se întâmpla după aceea era marea necunoscută. S-ar putea să nu mai rămână nicio insulă. Nu putea să plutească la nesfârșit pe o mare de lavă.

În pragul morții, întrezări cum s-ar fi desfășurat viața lui, dacă ar fi trăit. Știa, atât intelectual, cât și fizic, că și-ar fi câștigat rangul de Cavaler Jedi. Maestrul Nobil nu-i mai putea refuza asta. Luptase și încheiase înțelegeri cu dușmanii. Luptase cu partea întunecată. Își învinsese singura slăbiciune rămasă. Și, cel mai important, era dispus să lupte.

Ești un produs al timpului tău, o auzi pe fosta sa Maestră spunând. Trebuie să înfrunți cu mare grijă vremurile care te așteaptă. Sithul este inamicul, dar nu trebuie să devenim ca ei pentru a-i învinge. Trebuie să rămânem fideli la ceea ce reprezentăm.

Nu-și putea da seama dacă vocea ei era în prezent, sau un ecou al viitorului care nu va fi niciodată. În mod similar, nu-și putea da seama dacă ea îi reproșa sau îi oferea încurajări.

Nu pot sta deoparte în timp ce politicienii își fac jocurile, spuse el în replică. A fost un act de hoție ceea ce ne-a adus aici – un act desfășurat în numele Republicii. Chiar și în acest colț de univers, corsarii și tratatele false au pus în pericol miliarde de vieți. Când întreaga galaxie este în joc, cine poate sta degeaba?

Nu tu, Shigar Konshi. Nu tu.

Nu înțeleg. Nu înțeleg. Vrei să-mi spui că mă înșel sau că am dreptate?

Poate ambele. Răspunsul este dincolo de ochii mei.

Reveni brusc la realitate. Un vuiet puternic umplu aerul. Liniile de pe cer convergeau spre un punct. Hieroglifa era completă.

Darth Chratis dispăru în spatele unui scut al Forței strălucitor. Shigar stătea neprotejat, la un loc cu ceilalți soldați, privind-și moartea. Nu-i era frică să moară.

Urmă o străfulgerare puternică, apoi alta, apoi atât de multe încât deveniră un atac simultan. Shigar își protejă ochii cu mâna. Faptul că încă mai avea mână și ochi îl surprinse. Întredeschise ochii prin degete. Structura masivă generase un scut larg de electro-oglinzi și devia toată forța exploziilor înapoi în spațiu.

Îl inundă ușurarea, apoi consternarea. Era încă în viață, dar planul eșuase.

Și acum ce se va întâmpla?

Darth Chratis ieși din scutul său în timp ce nori supraîncălziți radiau deasupra lor. Părea la fel de surprins cum se simțea Shigar.

— Inacceptabil, spuse el.

O a doua serie de fulgere veni dinspre sud, unde altceva era supus unui bombardament de sus. Se întoarseră pentru a vedea o altă operă de mega-inginerie din hexuri plutind pe cer, lăsând în urma sa serpentine explozive. Un scut identic de electro-oglinzi proteja și acea structură.

Un skyhook, își dădu seama Shigar. Cealaltă jumătate a chestiei care se era deasupra lui, nedeteriorată de tot ceea ce Imperiul și Republica puteau arunca asupra ei. Aproape că râse.

— Totul a fost în zadar, îi spuse el lui Darth Chratis. Tu, eu, Larin... totul.

— Ți se pare amuzant, băiete?

Nu i se părea, dar momentul avea totuși ceva isteric. Putea să se chinuie cât voia în legătură cu alegerile pe care le făcuse și pe care le va face, cu rolul Ordinului Jedi

în planurile Împăratului și cu picioarele de lut ale Republicii atunci când venea vorba să ia măsuri decisive – dar dacă nimic nu oprea hexurile, nu ar mai fi existat niciun război. Viitorul galaxiei se sfârșea aici.

Ai câștigat, Lema Xandret, gândi el, oriunde te-ai afla.

Capitolul 44

Cinzia Xandret privea din rezervor la fata care ar fi putut fi.

— *Nu te uita la ea*, îi șopti mama ei.

— De ce nu?

— *Ea nu este reală.*

— Pare destul de reală.

— *Dar ea nu ești tu.*

— Eu sunt ea, așa cum aș fi putut fi.

— *Tu nu ești ea. Nu vei fi niciodată ea. Ea este o minciună și este rea. Ea este...*

— Taci din gură, mamă.

Șoapta încetă. Atenția Cinziei se întoarse la cei doi oameni din afara tancului, o femeie matură cu părul șaten cu șuvițe cenușii și însoțitoarea ei mai tânără, amândouă îmbrăcate în costume blindate, pătate de sânge, amândouă străine, cel puțin pentru complex. Pe una dintre ele o recunoscuse. Îi văzuse chipul acela toată viața ei. Era al ei.

— Cine ești? Femeia mai în vârstă dintre cele două părea șocată și surprinsă. Ești Cinzia?

— Sunt clona ei, spuse ea. Nu avea nimic de câștigat ascunzând adevărul și nu era nimic rău în a vorbi, pur și simplu. Mama mea a luat o mostră de țesut înainte să fie luată. Ea m-a făcut din nou. Aceeași fiică, dar mai bună, mai pură.

— Așa se explică de ce arăți mai tânără, spuse femeia. Se uită la însoțitoarea ei, care părea incapabilă să vorbească. Numele meu este Satele Shan. Ce vrei să spui cu *mai pură*?

— Fluidul pe care îl respir îmi suprimă abilitățile Forței. Este ceva în el – un metal, cred, sau un extract de la ceva care se hrănește cu metal. Mă ține în siguranță.

— În siguranță? Acum vorbise cealaltă Cinzia. Moartă, mai degrabă.

Rânjetul de pe propria ei față – se bucura să vadă că era frumoasă, cu un plus de câțiva ani – era pur și simplu oribil de privit.

— *Vezi?* șopti mama ei. *Te consideră un monstru. Cheamă droizii, acum. Trebuie să fie oprită!*

— Nu, spuse Cinzia. Lasă-mă să vorbesc cu ea mai întâi. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu ea. Vreau să știu de ce se află aici.

— *A venit să distrugă totul. Asta e ceea ce fac ei. Ei iau și distrug. Nu-ți vor arăta bunătate, așa cum nu i-au arătat nici ei.*

— Ți-am spus să taci, Mamă. În plus, nu mai am încredere în droizi. Știi de ce.

Asta rezolvă problema. Vârtejurile fluidului din jurul ei devin mai liniștite.

— Ai trăit aici toată viața ta? întrebă femeia numită Satele Shan.

— Da. Pot accesa toate camerele de luat vederi ale complexului. O mare parte din ele sunt automatizate, să știi. Droizii sunt ochii și urechile mele.

— Tu îi controlezi?

— Dacă vreau, spuse ea, deși era mai puțin sigură de asta acum decât fusese.

— Deci tu ești responsabilă pentru ceea ce se întâmplă acolo? întrebă cealaltă Cinzia.

— Ca să fiu sinceră, spuse ea, nu știu ce se întâmplă acolo. Totuși, par destul de ocupați. Sunt meniți să mă protejeze, dar definiția verbului *a proteja* este puțin vagă. Presupun că în acest moment asta înseamnă să nu-mi spună lucruri. Orice ar pune la cale, sunt sigură că au intenții bune.

— Ar trebui să arunci o privire, Cinzia, spuse Satele Shan. Hexurile ucid ființe.

— Ești sigură?

— Absolut.

— Ar face asta doar dacă ar fi atacați. De ce i-ați atacat?
— Sunt o amenințare pentru întreaga galaxie.
— Nu te cred, spuse ea. Gândul era cu totul prea absurd. Încerci doar să-mi distragi atenția. Asta este o zi importantă. Cele două *Cinzia* se întâlnesc în sfârșit! Am așteptat asta, ei bine, de când m-am născut. În sfârșit, suntem împreună! Vreau să aud totul despre viața ta. Vreau să știu dacă ne plac aceleași lucruri, dacă avem aceleași gânduri...

— Eu nu sunt tu, spuse versiunea mai în vârstă a ei însăși. Numele meu este Eldon Ax.

— Nu spune asta.

— Spun ce vreau eu. Ești un ciudată, o greșeală. Ar trebui să te omor chiar acum, doar pentru că exiști.

Cealaltă *Cinzia* scoase o sabie roșie strălucitoare și o ridică între ele.

— *Vezi? suieră mama ei. Ți va face mult rău dacă o lași, poate chiar te va ucide!*

— Nu fiți crude, le spuse *Cinzia* atât mamei ei, cât și gemenei. Nu trebuie să fie așa.

— Are dreptate, spuse Satele Shan, punând o mână pe brațul celeilalte *Cinzia*. Nu acționa pripit.

— Da. Lama roșie coborî. Avem nevoie de ceea ce știe ea – despre hexuri, despre Lema Xandret.

— Cum a murit mama ta? întrebă Satele Shan.

— Droizii au omorât-o, spuse *Cinzia*, și pe ceilalți la fel, dar nu e moartă cu adevărat.

— *Nu le spune, îi șopti vocea în ureche. Să nu le spui!*

— De ce au ucis-o?

— Nu au vrut să semneze un tratat cu nimeni. Când a plecat nava...

— Nava care purta numele tău?

— Da... Mama a construit-o înainte să mă facă pe mine și nu a găsit niciodată un alt nume. Droizii nu au vrut ca lumea să vină aici, niciodată. Nu era sigur pentru mine.

Aproape că se feri de gândul la ceea ce se întâmplase în continuare, dar se forță să nu o facă. Dezvăluirea era importantă, dacă ea și geamăna ei urmau să devină vreodată una.

— Droizii mi-au ucis mama pentru a o împiedica să mai trimită alte nave. Ceilalți au încercat să-i oprească, așa că droizii i-au ucis și pe ei. Totul a fost o mare prostie, de fapt. Mama ar fi trebuit să știe cum se vor simți droizii.

Satele Shan aprobă încet din cap.

— Deci ea nu era pe navă?

— Nu, acolo erau Kenev și Marg Sar.

— De ce nu s-a dus cu ei, dacă era lidera lor?

— Nu aveau lideri. Nu voiau să trăiască așa cum o făcuseră înainte. Voiau o schimbare.

— În regulă, dar Kenev și Marg Sar nu s-au mai întors, nu-i așa? S-au sinucis când nava a fost interceptată de un corsar. Au autodistrus nava.

Asta fu un șoc. Fluidul i se ondula pe toată pielea și se cuprinse cu brațele.

— Ei voiau să țină încărcătura secretă, spuse ea, gândindu-se.

— Fabrica de droizi?

— *Instalația*. Așa îi spunem noi.

— Ceva a interferat cu explozia, zise Satele Shan. *Instalația* nu a fost distrusă.

— Trebuie să fi fost unul dintre droizi. Nu ar fi vrut să moară, chiar dacă ar fi trebuit să moară.

— Asta ne-a adus aici, *Cinzia*. Am venit să o găsim pe mama ta, să o întrebăm ce vrea să spună lumii exterioare. Asta e tot.

Cinzia așteptă ca mama ei să spună ceva. Pentru prima dată, însă, rămăsese

tăcută.

— Nu cred că vrea să vorbească cu tine, spuse Cinzia.

— Ai spus că a murit.

— Este, în mare parte moartă. Droizii i-au luat corpul, probabil pentru reciclare. Dar este încă aici, vorbind cu mine.

— *Nu le spune!*

— Nici ea nu vrea ca eu să vorbesc cu voi.

Cele două femei din fața bazinului schimbă o privire îngrijorată.

— Nu sunt nebună, spuse Cinzia, simțindu-se jignită.

— Nu văd cum ai putea fi altfel.

— Pur și simplu nu înțelegem, spuse Satele Shan, făcând semn celeilalte Cinzia să tacă.

— Nu, nu înțelegeți. Mama mă protejează. De aceea hexurile sunt așa cum sunt. Și ea s-a pus în ele.

— Am înțeles asta. Atât carnea ei, cât și filozofia ei. Sunt flexibile și hotărâte în același timp, combinând cele mai bune calități ale mașinilor și organicii într-o singură creatură. Mama ta trebuie să fi fost foarte genială să se gândească să facă asta.

— *Încă sunt*, șopti Lema Xandret.

— Ea spune că încă este.

— Nu înțelegi cum ar putea fi hexurile o amenințare? zise Satele Shan, ignorând comentariul ei. Ei nu recunosc niciun lider și vor să fie lăsați în pace. Nu vor să moară și vor să te protejeze. Cum ar fi mai bine să te țină în siguranță decât să-i distrugă pe toți ceilalți, inclusiv pe mama ta?

— Este logic, recunosc eu, amintindu-și cum nu o ascultaseră nici pe ea.

Cinzia îi implorase să o lase în pace pe Lema Xandret originală, dar nu mai era posibil să dea înapoi, nu odată ce creatoarea lor îi trădase.

Mama Cinziei îi programase prea bine.

— E o nebunie, murmură cealaltă Cinzia.

— Trebuie să le înțelegi, insistă ea. Dacă ceea ce spui este adevărat, atunci are sens. Va fi greu să-i conving să nu-ți atace prietenii.

— Crezi că ai putea? întrebă Satele Shan.

— Aș putea să încerc. Dar ar trebui să promiteți că veți pleca și nu vă veți mai întoarce niciodată.

— Nu cred că asta ar fi posibil.

— De ce nu?

— Lumea ta este prea valoroasă. Prea multă lume știe acum că există.

— Și? Nu trebuie să vină aici. Aveți întreaga galaxie. Eu vreau doar o singură lume. E prea mult să cer asta?

— Pentru unii este.

— Ei bine, atunci. Ne aflăm într-un impas.

— Da. Mă tem că da.

Lui Cinzia nu-i plăcea felul în care se uita la ea geamăna sa. Era atâta furie și durere în acele trăsături familiare. Nu și-ar fi putut imagina niciodată să arate așa, să aibă acel păr uimitor.

— De ce te protejează hexurile pe tine, întrebă cealaltă Cinzia, și nu pe mine?

— Pentru că nu te cunosc. Nu arăți exact ca mine, sau nu trăiești ca mine, aici. Arăți ca unul dintre cei care te-au luat.

— Eu sunt una dintre cei care m-au luat.

— Dar ești și eu, chiar dacă încerci să negi asta. Nu trebuie să fii așa cum ești acum.

— Cum aș putea fi altfel? Nu-mi amintesc nimic altceva.

— Serios?

— Da, chiar așa. Și ce rost are să încerci? Droizii mă vor ucide oricum.

— Poate dacă le dăm o mostră din codul tău genetic. Poate că atunci nu te-ar

mai ucide.

— Deci am fi doar noi două într-o galaxie plină de hexuri. Asta e ceea ce vrei? Ea clătină din cap.

— Vreau doar ca toată lumea să plece. Toți ceilalți, vreau să spun. Nu și tu. Avem atâtea de recuperat.

— Nu am nimic să-ți spun.

— Ba ai! Unde locuiești, ce faci. Nu știu nimic despre nimic. Tot ce știu este Sebaddon, unde am fost clonată. Poți să-mi spui despre locul unde m-am născut.

— Nu-mi amintesc nimic din toate astea, spuse cealaltă Cinzia. Tot ce știu este Imperiul.

— Ce anume?

Satele Shan o privi cu o surpriză sinceră.

— N-ai auzit niciodată de Imperiu?

— Nu. Ar fi trebuit să aud?

— Dar despre Sith? De Republică? De Mandalorien?

Cinzia scutură din cap, iritată.

— Nu te mai da mare. Mă faci să mă simt prost.

— Nu mă dau mare. Sunt doar uimită că ai fost atât de izolată aici. Nu mi se pare corect că mama ta ți-a făcut asta.

— *Încearcă să te întorcă împotriva mea, șopti vocea. Ai grijă.*

— Mama spune că ar trebui să am grijă cu tine. De ce?

— Poate că se teme că te voi lua de lângă ea. Ți promit că nu voi încerca să fac asta, Cinzia. Fața lui Satele Shan era la fel de inexpressivă ca a cuiva care se străduiește din răspuțeri să nu aibă o expresie. Mama ta este cu tine acum? În tanc?

— Da.

— Este o altă clonă?

— Nu chiar.

Fluidul se învârtea în jurul ei, agitat și sălbatic. Cinzia fu trasă de lângă sticlă, în centrul rezervorului.

— *Am spus să nu vorbești cu ei! De ce nu mă asculți niciodată?*

— Eu te ascult întotdeauna, Mamă.

— *Dar niciodată nu faci ce-ți spun. Ți-am zis să nu le spui despre mine!*

— Oricum ar fi ghicit. De ce să le îngreunăm situația?

— *Nu vor înțelege, Cinzia. Trebuie să le spui droizilor să-i ia de aici. Te vor asculta de data asta. Știi că o vor face. Când există o amenințare clar definită, trebuie să acționeze împotriva ei.*

— La fel cum au acționat împotriva ta.

— *Da! Chiar și împotriva mea! Logica a fost impecabilă. Am fost proastă să încerc să mă împotrivesc.*

Cinzia își amintea prea bine zilele care precedaseră acel moment teribil. Nu le putea reprimă în întregime.

— Cred că ai văzut că se va întâmpla, mamă. Ți-a fost frică de droizi. Mi-ai dat codurile de acces în speranța că mă vor asculta, dar nu le-am folosit.

Își aminti de pasivitatea ei cu o acuitate dureroasă. Uneori se simțea prost că nu intervenise.

— Droizii sunt protectorii mei. Tu ești protectoarea mea. Încă le am pe amândouă. A fost greșit să nu fac nimic?

— *Sunt încă aici, Cinzia. Așa este. Te vom proteja cu toții, împreună.*

— Dar dacă ai avut dreptate, mamă? Dacă droizii au devenit prea puternici? Asta înseamnă că ești de acord cu Satele Shan și nu ar trebui să te opui. Ar trebui să o ascult și eu. Poate că ar trebui să mă folosesc de coduri pentru a opri droizii acum, înainte să fie prea târziu.

— *Nu, Cinzia, nu trebuie!*

Fluidul se încolăci în jurul ei mai strâns ca niciodată. Chiar dacă se zbătea, nu

reuşea să se apropie de sticlă.

— Mamă, dă-mi drumul!

— *Nu!*

— Nu pot să stau deoparte şi să las fiinţe nevinovate să fie rănite. Tu nu ai fi vrut asta.

— *Trebuie să te țin în siguranță!*

— Dar trebuie să... trebuie să...

Curenți groși se închiseră în jurul gâtului ei și îi umplură gura, oprind cuvintele. Se înecă și tuși, nereușind să-și umple plămânii.

— Cinzia!

Strigătul venea din afara bazinului.

Ajută-mă, încercă să strige. Salvați-mă!

Cu un zgomot de geam spart, rezervorul explodează. Cinzia fu azvârlită pe un val de lichid contorsionat. Mama ei țipa. Și ea țipa. Ceva tare se izbea de carnea ei pe tot spatele și picioarele ei. Pentru prima dată în viața ei, își simți toată greutatea. Nu se putea mișca. Nu putea să respire. Presiunea din jurul gâtului ei se atenuase, doar pentru a fi înlocuită cu o alta.

— Nu poate primi suficient oxigen, spuse cineva. Sunetul era greșit. La fel și lumina. Nu este obișnuită să respire aer.

— Ce să facem? Asta era cealaltă Cinzia. Trebuie să o ținem în viață.

Cinzia flutură slab cu o mână.

— Mostră... Gene... Arată spre mașina care ar fi introdus modelul genetic al celeilalte Cinzia în memoria colectivă a hexurilor. Promite... salvează...

— Facem tot ce putem pentru tine, spuse Satele.

Ea clătină din cap.

— Salvează... Mama...

— E în sânge, nu-i așa? spuse cealaltă Cinzia. Am crezut că te ucide. Am crezut că te îneci.

— Promite-mi!

— Bine, bine. Promit.

Cinzia nu putea să ridice, dar putea totuși să apuce.

— Fiica ei... fiica ei...

Cealaltă Cinzia se apropie mai mult, atrasă de ultimele ei forțe.

— Spune-mi... totul.

Trupul fetei fără păr, sfrijită, deveni nemișcat. Maestra Satele clătină din cap. În afară de scurgerea și picurarea lichidului purpuriu, laboratorul era tăcut.

Ax se dădu în spate și își puse mâinile pe față. Ce tocmai se întâmplase? Încercase să o ucidă pe fată sau să o salveze? Nu orice fată, bineînțeles: propria ei clonă. Asta însemna crimă, sinucidere sau fratricid? Bănuia că nu va ști niciodată.

— Îmi pare rău, spuse Maestra Satele, atingând-o ușor pe umăr. Șocul a ucis-o. Cu echipamentul potrivit, am fi putut...

Ax dădu din umeri și se ridică prea repede. Capul i se involbura. Își închipuia că aude o voce din adâncurile îndepărtate ale memoriei sale, plângând și cerându-i atenția. Ea o ignorase.

Eșantionatorul de gene era exact acolo unde îi indicase Cinzia că va fi. Ax traversă spre el și își băgă mâna în tubul de diagnosticare. Aparatul rece o înțepă, îi bău sângele, bâzâi pentru sine și apoi emise un bip întrebător.

Ax simți un scurt moment de panică. Mașina dorea o confirmare a ceva. O parolă? O frază de comandă? Un cod? Își aminti tot ce spusese Cinzia în ultimele ei clipe. Îi ceruse lui Ax să promită să salveze ceea ce mai rămăsese din Lema Xandret. Mai era și altceva pe care îl subliniasse? Absolut nimic?

— *Fiica ei*, spuse Ax.

Aparatul emise un semnal sonor de confirmare.

— Ce înseamnă asta? întrebă ea camera în general. Hexurile cred acum că sunt

ea? Sunt imună la ele? Se vor supune acum ordinelor mele?

Maestra Satele nu avea răspunsuri și nici ceilalți nu aveau. Felul în care lichidul din rezervor o trăgea de glezne nu-i spunea nimic din ceea ce voia să știe. O hrănise și o sufocase pe Cinzia în același timp – așa cum Darth Chratis făcuse cu Ax. Cinzia se eliberase în singurul mod în care se putea elibera. Ax spera să aibă mai multe opțiuni.

Exista doar o singură cale de a afla cum vor reacționa hexurile la ea.

— Să mergem să luăm unul și să vedem ce se întâmplă.

Capitolul 45

Larin fu mai mult decât surprinsă. După ce scăpase de ploaia de rachete de pe *Paramount* și călătorise pe skyhook până la ecuator, simți cu o ușoară îngrijorare că structura de sub ea începe să cadă. Ce se întâmpla acum?

Jopp îi exprimă confuzia.

— Credeam că chestia asta decolează, iar acum aterizează. Mi-aș dori ca hexurile să se hotărască.

Structura se clătină sub ei, iar ei se agățară unul de celălalt pentru a se sprijini.

— Asta nu pare a fi o aterizare, spuse ea. Este altceva...

Nu-și mai termină gândul. Fiecare hex din structură alese acel moment pentru a se desprinde de vecinul său, făcând ca întreaga structură să se prăbușească și să se aplece în jos. Dintr-o dată, se aflau pe un val accelerat de hexuri individuale, nu pe o structură solidă. Era ca la surfing, dar fără placă și cu o mare de lavă topită, în loc de plajă, la celălalt capăt.

— Ține-te bine! strigă ea în timp ce valul de hexuri îi purta în jos.

Jopp se agăță de brațul ei cât de mult timp putu, dar valul îi despărți, inevitabil. Larin se ghemui și se agăță de marginea din față a hexului cu toată puterea mâinii stângi protetice, sperând să treacă peste val fără să se prăbușească sau să fie strivită. Hexul nu se opuse. Părea complet pasiv. Asta o surprinse, dar nu se plânse. Era doar o altă surpriză după atâtea altele.

Torentul de hexuri fu suficient pentru a umple craterul care era tot ceea ce mai rămăsese din fosta locație a inteligenței coordonatoare. Tresări când o masă de lichid roșu se ridică în întâmpinarea ei, dar nu era lavă. Fluidul însângerat îi ajunse până la genunchi, apoi se opri din urcare. Dădu drumul la hex și constată că putea sta în picioare. Simțindu-se ca și cum ar fi mers într-un vis, păși din hex în hex spre cel mai apropiat perete al craterului. Nu era niciun semn de Jopp, dar văzu o siluetă care îi urmărea progresul de pe marginea lacului, făcându-i semne de încurajare. Pe măsură ce se apropia, recunoscuse silueta neagră și impunătoare a lui Darth Chratis. Nu era el cel care îi făcea cu mâna. Mai era o siluetă înaltă și zveltă care stătea lângă el.

Inima ei tresări. Era Shigar. Își iuți pasul. Vis sau nu, avea de gând să profite de acea evoluție, atât cât mai dura.

* * *

Shigar privi silueta cu cască verde care traversa masa clocotitoare de hexuri din lac. Nu putea fi sigur că era ea și își spuse să nu-și facă speranțe. Dar instinctul lui era sigur. Era ceva în felul cum se mișca, în ușoara rigiditate a mâinii stângi a siluetei în timp ce îi făcea semn veselă, cu mâna.

Darth Chratis se îndepărtă, încercând în continuare să apeleze *Paramountul* prin comunicatorul său. Până acum nu primise niciun răspuns de la flota de deasupra, chiar dacă comunicațiile începuseră în sfârșit să se elibereze.

Shigar coborî cu grijă pe mal, în timp ce silueta se apropia. Întinse mâna și, în cele din urmă, zări chipul din interiorul căștii. Era într-adevăr Larin, iar ea radia. Cu o smucitură puternică, o trase la mal. Ea își ridică viziera, iar el făcu la fel.

— Mă bucur că te-am întâlnit aici, spuse ea.

— Plângi?

— Ce? Nu. Am alergii. Și ce dacă plâng? A fost o zi lungă.

El o îmbrățișă.

— Sigur că da.

Ea îi întoarse îmbrățișarea, dar nu pentru prea mult timp.

— Ce-i cu hexurile astea? întrebă ea când se despărțiră.

— Nu știu, spuse el. Chestiile din lac s-au dezintegrat când a sosit skyhookul. Nici măcar nu știam că era făcut din hexuri. Păreau confuze. Acum nu mai fac absolut nimic.

Vorbise prea curând. Centrul lacului începu să fiarbă și să bolborosească. Hexurile se contorsionară în timp ce marginea a ceva mare și gri ieși din adâncuri. Shigar își puse brațul stâng în jurul lui Larin, gata să o protejeze în spatele unui scut dacă se dovedea a fi un nou tip de atac, dar ea se retrase.

— Este o navă, spuse ea, grăbindu-se să coboare înapoi spre marginea lacului. Privește!

Își umbri ochii. Obiectul arăta într-adevăr ca o navă. Un model mai vechi, de fabricație Imperială, poate. Nava se rostogoli, prezentând un flanc larg spre cer. O trapă se deschise și ieșiră două siluete. Un sunet ciudat străbătu suprafața lacului – un pocnet de membre metalice care se mișcau într-un fluid gros. Hexurile se agitau, formând o nouă aglomerare. Dar era un pod care lega nava de țărm. Podul era îndreptat direct spre Darth Chratis. Acesta își ridică privirea când cele două siluete începură să se îndrepte spre el.

Shigar și Larin se grăbiră să i se alăture. Câteva alte siluete împrăștiat de-a lungul marginii craterului făcură același lucru. Shigar mări viteza când o recunoscu pe Maestra Satele ca fiind una dintre cele două persoane care ieșiseră din navă.

Simți cum îi renaște optimismul. Mai întâi Larin, acum ea. Poate că, până la urmă, dezastrul fusese evitat!

Însoțitoarea Maestrei Satele era ucenica Sith, Eldon Ax. Casca îi era dată jos, lăsând la vedere părul roșcat sălbatic și ochii cu umbre întunecate. Shigar era suficient de aproape pentru a auzi ce spunea în timp ce se apropia de Maestrul ei.

— Mă eliberez din serviciul tău, Darth Chratis.

— Prostii, spuse el cu o privire de indignare surprinsă. Ești ucenica mea și așa vei rămâne până când voi considera că ești potrivită pentru a fi numită Sith.

— Mă vei elibera, zise ea, oprindu-se la doi pași de el, sau vei suferi consecințele. El râse.

— Cu ce consecințe mă poți amenința? Nu-mi spune că acest Jedi patetic te-a transformat. Își ridică sabia și adoptă o postură pregătită. Vă voi ucide pe amândouă înainte să faceți un singur pas spre mine.

Maestra Satele își scoase sabia ca răspuns, iar Shigar își dori să nu o fi pierdut pe a lui. Dar Eldon Ax nu se mișcă.

— Nu am fost transformată, spuse ea. Pur și simplu mi-am dat seama cum am fost folosită. Furia mea era în mod constant îndreptată spre exterior, spre mama mea și spre Dao Stryver, sau spre mine însumi. Persoana pe care ar fi trebuit să fiu cel mai supărată era chiar lângă mine. Profesorul meu. Maestrul meu. Tu.

Darth Chratis rânji ca un craniu.

— Mânia duce la ură, zise el. Ura duce la putere. Vezi cât de bine te-am învățat?

— Într-adevăr, m-ai învățat bine. Și astfel, mă eliberez din serviciul tău, my lord, știind că tu nu ai face-o niciodată.

Un sunet tot mai puternic din spatele ei îi atrase atenția lui Darth Chratis. Hexurile se ridicau într-o umflătură enormă și curgeau din lac. Picurând un fluid asemănător sângelui, veneau în masă spre grupul care stătea pe marginea craterului. Larin îl luă de braț pe Shigar și îl trase la o distanță bună. Maestra Satele li se alătură.

Doar Ax și Maestrul ei stăteau în fața valului înfiorător.

Fulgerele porniră. Sabia lui Darth Chratis înjunghie și tăie. Dar erau prea multe pentru ca un singur om – chiar și un Lord Sith – să le poată opri.

Ax nu făcu nimic în timp ce valul îi învăluia pe amândoi.

— Ce se întâmplă? întrebă Larin.

Peste zgomotul hexurilor, Maestra Satele răspunse:

— Cred că tânăra noastră prietenă a descoperit cine vrea să fie cu adevărat.

— Și cine este aceea persoană? întrebă Shigar.

Cu un vuiet ascuțit, o navetă zbură la mică înălțime. Maestra Satele își ridică privirea în timp ce nava venea la aterizare. Afișa însemnele Republicii și era urmată îndeaproape de un omolog Imperial. Aterizară de o parte și de alta a tentaculelor de hexuri care ieșiseră din lac. Un ofițer al Republicii alergă din nava care aterizase lângă ei și o salută pe Larin. Ținând un ochi atent la roiurile de hexuri care îi înghițiseră pe Ax și pe Darth Chratis, Adarianul vorbi într-un suflet:

— Am captat urmele unei transmisii Imperiale care cerea o evacuare de urgență și am urmărit-o. Toată lumea este în regulă?

— Deocamdată, zise Maestra Satele, dându-l într-o parte. Care este situația pe orbită?

— Este greu de explicat. Comunicațiile noastre au luat-o razna pentru o vreme, iar acum toate băncile de date au fost șterse.

— De către cine?

— Nu știu, *doamnă*. Căpitanul Pipalidi vă va pune la curent pe dumneavoastră și pe *Directorul Vii* când vă voi duce înapoi pe orbită.

— Și Ula reușit să scape? întrebă Larin.

— Îl avem la bord chiar acum, spuse el. L-am găsit plutind în derivă într-o capsulă, strigând după ajutor, și l-am recuperat pe drum în jos. Nu ne-a explicat cum a ajuns acolo, dar pare destul de sănătos.

— Asta e bine, spuse Larin. Mă bucur că este bine.

Shigar aruncă o privire spre navetă. Oare fața Reprezentantului era cea pe care o putea zări, aruncând o privire prin hublou? Nu își putu da seama.

— În legătură cu hexurile, îndrăzni tânărul ofițer, uitându-se peste umăr. Adică, s-a terminat?

— Nu prea cred, spuse Maestra Satele. Nu chiar.

* * *

Ula privi din siguranța navetei. Nimic nu-l împiedica să părăsească locul. Nu era sub pază, nici măcar sub suspiciune. Putea să iasă în orice moment și să se arunce la hexuri dacă ar fi vrut.

Totuși, trădarea lui Jet încă îl ustura, așa că rămase acolo unde era.

Totul începuse să meargă prost înainte de prăbușirea skyhookului. După devierea rachetelor de pe *Paramount*, Jet se gândise să arunce însuși *Paramountul* în jos, pe țintă, într-o încercare disperată de a zădărnici planurile hexurilor. Ula se împotrivise, neputând suporta o asemenea risipă de vieți.

— O mie sau cam așa ceva pentru a salva trilioane, spusese Jet. Nu e un schimb corect?

— Nici măcar nu știm dacă ar funcționa! Și dacă nu funcționează, vom fi într-o situație și mai rea decât suntem acum.

— Dacă îți faci griji pentru distrugerea unei nave Imperiale...

— Chiar crezi că aș lăsa asta să mă împiedice să fac ceea ce trebuie?

Abia când rosti cuvintele își dădu seama că vorbea serios. Chestiunea devenise complet discutabilă atunci când se prăbușise skyhookul.

— Se pare că cineva a găsit o modalitate de a face ceea ce noi nu putem face, spuse Jet. În acest caz, nu mai este nevoie de noi. Ridică-te de pe scaun, *Director Vii*. Este timpul să mergem pe drumuri separate.

Anunțul îl luase pe Ula complet prin surprindere.

— Despre ce vorbești? Rămân cu tine.

— Nu, nu rămâi. Jet scoase un blaster și îl ținti în timp ce Clunker îl trăgea din cabina de pilotaj. Forța droidului era prea mare pentru a rezista.

— Avem treabă în altă parte.

— Așteaptă! Ula se agățase de buza ecluzei. Luați-mă cu voi, te rog!
Jet clătinase din cap, dar nu fără compasiune.

— Trebuie să-ți găsești propriul loc, amice, și nu cred că va fi cu mine. Spune-i la revedere acelei doamne minunate – și nu te mai prefăce, dacă speri să ai vreodată o șansă cu ea.

Ecluza se închise șuierând, bolțurile explozive se declanșaseră, iar Ula fusese aruncat în gol. Dacă naveta care trecea nu l-ar fi găsit, ar fi putut cădea pe planeta de dedesubt – sau chiar în gaura neagră – dar Ula presupuse că Jet nu ar fi lăsat așa ceva la voia întâmplării. Acum se afla aproape de Larin și nu știa ce să facă.

Masa de hexuri care îl copleșise pe Darth Chratis se retrăsese în lac, lăsând-o doar pe tânăra Sith în urmă. Ea se întoarse cu fața spre lac, își ridică brațele deasupra capului și le vorbi. Hexurile răspunseră, formând noi aglomerări, întorcându-și mintea colectivă spre noi sarcini. Unii coborâră înapoi în lac; alții se înghesuiră spre mai multe locuri diferite de pe peretele craterului și își combinară impulsurile în lasere tăietoare puternice. Vibrațiile ajunseră până la el chiar și prin pereții și podeaua navei. Îi văzu pe Larin și pe ceilalți mișcându-se pe picioare, ca și cum pământul se mișca sub ei.

Maestra Satele se apropie de tânăra Sith. Schimbară câteva cuvinte, apoi se despărțiră. Marele Maestru se întoarse la Larin și Shigar și la ofițerul care ieșise în fugă în întâmpinarea lor. Împreună, se grăbiră să intre în navetă.

— Cheamă-i pe ceilalți, spuse în timp ce urca pe rampă și intra în cala principală de pasageri. Dacă nu pot ajunge aici la timp, trimiteți o altă navetă.

— Ce se întâmplă? întrebă Ula. Ce se întâmplă acolo?

Maestra Satele plecase deja spre cabina de pilotaj.

— Nu știu, spuse Larin, zâmbindu-i. Motoarele vâjăiră. Dar se pare că plecăm.

Shigar îl salută cu o mișcare din cap, căreia Ula îi răspunse cu gravitate. Padawanul nu părea mai puțin zdruncinat decât Larin și Maestra Satele. Războiul de la sol fusese în mod evident la fel de istovitor ca și cel purtat în spațiu.

Repulsoarele navei îl împinseră pe Ula înapoi în scaun. Aruncă o ultimă privire prin fereastră și văzu pereții craterului prăbușindu-se în jurul lacului însângerat. Lava arzândă din marea topită de afară se prăbușea înăuntru, arzând și distrugând totul. Norii de fum se îngroșau și se încolăceau, ascunzând-o pe tânăra Sith.

* * *

— Le vei distruge, spuse Maestra Satele.

Ax nu răspunse. Nu era o întrebare, dar cerea un răspuns, și avu grijă să-l păstreze pentru ea. Hexurile curgeau în jos pentru a sfâșia în bucăți habitatul inundat. Când terminară, pătrunseră în puțurile geotermale și continuară să foreze până când magma brută se revărsă în sus. Ceea ce nu ardea cu adevărat în mare de lavă, urma să topească și să transforme în zgură din cauza căldurii miezului.

— Cum rămâne cu Lema Xandret? insistă Maestra Satele. Nu a mai rămas prea mult din lichidul amniotic, dar ar putea fi salvată.

— Crezi că ar trebui să fie salvată? întrebă Ax, gândindu-se la viața clonei sale din tanc, izolată de Forță, atât de izolată de universul din jurul ei încât nici măcar nu știuse ce era Imperiul.

Cinzia ar fi putut opri hexurile în orice moment, dar nu o făcuse. Fiica renăscută a Lemei Xandret și ea însăși, două mutații într-un ecou oribil al mamei ei, erau mai responsabile pentru pagubele produse decât hexurile însele.

Nu era vorba decât despre control, își dădea ea seama acum. Xandret încercase să o controleze pe Cinzia clonată și pierduse controlul asupra hexurilor. Darth Chratis încercase să o controleze pe Ax, dar ea se întorsese împotriva lui. Mânia nu era suficientă de una singură. Încă o mai auzea pe mama ei țipând.

— Nu depinde de mine să decid dacă ar trebui să o salvezi sau nu, spuse Maestra Satele, dar i-ai promis Cinziei.

Ax promisese multe lucruri, ei însăși, lui Darth Chratis, Consiliului Întunecat și, în cele din urmă, Împăratului. Dar asta fusese înainte. Înainte să înțeleagă că avea de ales.

Nu te poți aștepta la milă din partea mea, Maestre, în ziua în care pozițiile noastre se vor inversa.

— Am mințit, spuse ea.

Marele Maestru dădu din cap. Ax nu știa dacă înțelesese sau nu.

Faptul că se oprise din vorbit era suficient.

Ax rămase în picioare și privi hexurile la lucru în timp ce ceilalți fugeau. Mirosul de sânge ars îi era dulce în nări. Cenușa care ploua ușor pe ea se simțea moale și caldă, ca niște fulgi. Încet, vocea dispăru din mintea ei. Respiră adânc, simțindu-se liniștită. Doar vorbăria constantă a pilotului navetei îi mai tulbura liniștea.

Rămase cât putu de mult. Când pământul amenință să se dizolve sub ea și cerul se luminează cu stele căzătoare – hexurile orbitale, căzând spre moarte – se întoarse pentru a părăsi pentru totdeauna casa pe care o construisese mama ei.

PARTEA A ȘASEA
PREGĂTIRI PENTRU RĂZBOI

Capitolul 46

Larin nu-l mai întâlnise niciodată pe Comandantul Suprem Stantorrs, și abia dacă simțea că îl cunoscuse acum, chiar și după o jumătate de oră de informare în biroul lui. Erau atât de multe ajutoare care se grăbeau să aducă mesaje și crize bruște care necesitau o decizie instantanee, încât rareori avea atenția lui mai mult de câteva secunde la rând. Chiar și atunci când era atent, îl găsea foarte greu de citit. În loc să-i privească fața posomorâtă de Duros, se concentra asupra degetelor sale lungi, care băteau, se încolăceau, se îndoiu și se odihneau în moduri care, spera ea, îi dădeau o idee despre ceea ce gândea el.

— Spui că ați fost urmăriți acolo?

— Da, domnule, spuse ea. Huttii au plasat o baliză de urmărire în *Auriga Fire*.

— Știați despre asta înainte să părăsiți Hutta. Mi se pare că îmi amintesc că am citit despre asta undeva.

— Așa este, domnule.

Toate astea se aflau în raportul ei și, fără îndoială, în numeroase alte rapoarte despre incident, dar nu lăsă să se strecoare niciun semn de nerăbdare prin garda ei. Dacă el dorea să audă asta de la ea față în față, așa să fie. El era Comandantul Suprem, la urma urmei.

— Am crezut că baliza a plecat cu *Jet Nebula*, dar mai târziu, a apărut în capsula pe care a folosit-o pentru a-l expulza pe Reprezentantul Vii.

— Acest *Jet Nebula*. Este o persoană reală?

— Da, domnule. Părinții lui aveau un simț al umorului ciudat, spunea el.

— Ce, da? Un asistent depusese un datapad în fața lui. Degetul său arătător stâng înțepă ceva pe ecran. Acela, bineînțeles. Tassaa Bareesh a fost ea însăși prezentă în expediția pe Sebaddon?

— Nu, domnule. A pus pe altcineva la conducere, un adjunct numit Sagrillo.

— El este cel care a revendicat proprietatea asupra planetei și a declarat forțele comune rămase ca fiind infractori.

— Da, domnule. La momentul respectiv, ne depășea în armament. Stăpâna lui nu-și asumase niciun risc.

Vârfurile degetelor Comandantului Suprem se uniră pentru a forma un triunghi în fața lui.

— Îmi pot imagina surpriza lui când au apărut întăririle voastre.

Nu doar întăririle noastre, voia să spună, ci și cele ale Imperialilor. Fusese doar o chestiune de timp până la sosirea tuturor celorlalți. Obișnuitul simț al umorului ciudat al universului făcuse ca toți să vină mai mult sau mai puțin simultan.

Își amintea foarte bine acele ore stresante, chiar dacă nu fusese pe punte cu ofițerii superiori și negociatorii. Ea fusese jos, în cala echipajului, schimbând povești cu Hetchkee și Jopp și cu ceilalți care supraviețuiseră asaltului la sol. Se opriseră să privească prin hublouri cum navele intrau și ieșeau din hiperspațiu în jurul găurii negre. Se produsese mai multe ciocniri, lăsând epavele să se rotească neajutorate în puțul gravitațional imposibil de abrupt, iar câteva nave mărginașe ajunseseră chiar în fața jeturilor. Așteptaseră cu mințile și trupurile otrăvite de epuizare chemarea la arme, așa cum, cu siguranță, trebuia să vină. Navele Republicii rămase din misiunea inițială urmau să fie atrase în cele din urmă, iar fiecare soldat disponibil avea să fie necesar cu disperare.

Apoi, brusc, totul rămăsese în urmă. *Commenor* sărise în hiperspațiu, lăsând navele noi și comandantii lor să rezolve mizeria. Și asta a fost ultima dată când văzuse Sebaddonul și hexurile sale. Fiecare bucățică de date din campanie fusese ștersă –

de un fel de puls electromagnetic exotic, după cum i se spusese. Tot ceea ce rămăsese erau amintiri confuze și rapoarte confuze, precum cel pe care îl depusese la întoarcere.

Foarte puține dintre ele îl menționau pe Dao Stryver. În timpul confuziei, Mandalorianul dispăruse ca și cum ar fi căzut în adâncurile găurii negre însăși, fără să mai fie văzut de atunci.

— Crezi că Căpitanul Pipalidi a acționat în mod responsabil în confruntarea care a urmat? întrebă Stantorrs.

Larin își alese cu grijă cuvintele. Chestiunea reînrolării și promovării ei era încă nedecisă și nu voia să compromită nicio șansă care i-ar mai fi putut rămâne.

— Cred că a făcut tot ce a putut într-o situație dificilă, domnule. Nimeni nu o poate învinui pentru asta.

— Serviciul ne cere nu tot ce avem mai bun, ci tot ce e mai bun posibil. Este ceea ce a oferit Căpitanul Pipalidi?

Era aceeași întrebare în cuvinte diferite, iar Stantorrs nu i se părea lui Larin o ființă care să se repete foarte des.

— Cred că da, domnule. Toate instalațiile de pe planetă erau în flăcări. Toate trupele noastre fuseseră evacuate. Misiunea costase deja Republica mai multe resurse decât își putea permite, iar dacă am fi rămas, am fi risipit și mai multe resurse. Prin urmare, retragerea a fost cea mai înțeleaptă acțiune de luat.

Măinile Comandantului Suprem ajunseră să se odihnească cu fața în jos pe biroul din fața sa.

— Mă bucur să aud asta, Moxla, pentru că mă gândesc să o promovez pe Pipalidi la gradul de Colonel în ciuda unei opoziții destul de dure – genul de persoane care cred că le datorăm totul Jedilor, dacă îți poți imagina – și este bine să fiu susținut de opinia cuiva în care pot avea încredere. Nu mă înșel când cred că pot avea încredere în tine, nu-i așa, Moxla?

Fără îndoială că el cunoștea istoricul ei cu *Blackstar*, așa că nu avea rost să mai ocolească adevărul acum.

— Domnule, puteți avea întotdeauna încredere în mine că voi spune ce am de spus dacă eu cred că un ofițer superior nu-și face datoria.

— Așa mă gândeam și eu. Și exact de asta am nevoie. Există... ce? Nu poate să aștepte?

Era un alt ajutor, de data asta șoptindu-i la ureche Comandantului Suprem.

— În regulă. Măinile lui se odihneau neputincioase în poală. Ei bine, voi fi scurt, Moxla. Ofițerii alături de care ai luptat pe Sebaddon – o adunătură dezordonată, dar care a dat dovadă de mult curaj... Vom forma o nouă echipă a Forțelor Speciale în jurul lor și vrem ca tu să faci parte din ea. Nu-ți putem șterge dosarul, dar putem adăuga o recomandare sau două, post factum, pentru a-l înfrumuseța puțin și pentru a schimba unele formulări. Îți vei păstra rangul pe care l-ai primit, cu brevet, desigur, și vei avea prima alegere la trupe. Ce zici de asta?

Surpriza o prinse nepregătită.

— Uh, da, domnule.

— Nu pari deosebit de entuziasmată, Locotenent Moxla.

Nu îi luă mult timp să își revină. Orice era mai bine decât să stea în buricul Coruscantului, așteptând să cadă securea. Ori avea să izbucnească în orice zi un război direct cu Imperiul, ori capacitatea Republicii de a menține pacea pe propriile lumi avea să eșueze. În acest fel, ea ar fi fost chiar în mijlocul faptelor, unde ar fi putut face ceva bun. Va munci – și dacă va fi fost norocoasă, va putea să aducă cu ea niște persoane în care avea încredere absolută. Ses Jopp, de exemplu.

Luă poziție și salută cu entuziasmul cuvenit.

— Nu puteați să alegeți pe cineva mai bun, spuse ea. Dați-mi o lună și echipa va fi la fel de lustruită ca și biroul dumneavoastră.

— Nu mă face să încep, Moxla, spuse el cu o lovitură bruscă a articulațiilor pe suprafața de lemn cenușiu. Nimic nu este atât de curat pe cât pare.

Un alt asistent se apropie, iar Comandantul Suprem îi făcu semn să plece.

— Treci la treabă, Moxla. Ai încrederea mea absolută.

Larin salută din nou și se îndreptă spre ușă. Ajutoarele se despărțiră în fața ei, privind-o cu ochi care nu trădau nimic.

— Cum a mers? întrebă Ula, întâlnind-o în anticamera de afară și egalându-i pasul de-a lungul coridorului.

— Foarte bine, având în vedere toată nebunia, spuse ea. Ai avut ceva de-a face cu asta?

— Puțin probabil, spuse el. Am fost mutat la un portofoliu de colectare de date.

Deci nu era modest de data asta.

— Îmi pare rău, Ula.

— Nu, nu-i nimic. Ultima mea slujbă mi s-a părut puțin prea... stimulantă.

El zâmbi, iar ea se trezi zâmbind și ea. Ula – care pe atunci încă era Reprezentant – avusese grijă de ea la întoarcerea pe Coruscant, netezindu-i calea spre atenția Comandantului Suprem, asigurându-se că ofițerii de rang superior nu o expediau din start și nu-și asumau meritele pentru acțiunile ei. Era posibil ca și Căpitanul Pipalidi să fi jucat un rol în asta. Faptul că fusese promovată sugera că avea încrederea lui Stantorrs în multe lucruri legate de Sebaddon, iar Larin cu siguranță ajutase ca întreaga afacere să nu devină un dezmăț total.

— Ce faci acum? o întrebă Ula.

Ea nu răspunse imediat, amintindu-și cum Ula îi curățase mâna rănită pe *Auriga Fire* și cât de încântat fusese să o vadă atunci când naveta îi adunase din lumea în flăcări. Își flexă noile degete – o proteză adevărată, în sfârșit, grefată chirurgical, imposibil de distins de o mână adevărată – și se întrebă cine va avea grijă de el în noul său rol.

— Trebuie să mă întâlnesc cu cineva chiar acum, spuse ea, și apoi se pare că voi fi în mișcare pentru o vreme. Dar mi-ar plăcea să ne întâlnim când mă întorc.

Zâmbetul lui deveni mai larg.

— Pot să aștept.

— Asta presupunând că vei mai fi prin preajmă, bineînțeles.

— Șansele ca eu să plec undeva sunt foarte mici, acum.

— Minunat. Putem să bem *miezuri de reactor* și să vorbim despre vremurile trecute.

— Sunt sigur că vom avea multe alte subiecte de discuție până atunci.

— Ce, statisticile privind nașterea și moartea din Sectorul Patru?

— Doar pentru început.

La ieșirea din clădire, se opriă și se priviră unul pe celălalt. Era imaginația ei, sau el părea mai tânăr și mai slab decât înainte? Probabil că era vorba de zâmbet, decise ea. Voia ca el să rămână așa atunci când ea era prin preajmă.

Se întinse și îi luă mâna stângă în mâna ei. Degetele ei artificiale o strânseseră ușor. Când se îndepărtă, știa că el o privea, până jos, pe scările care duceau în piață.

* * *

Shigar o aștepta la *Cenotaful Inocenților*, plimbându-se înainte și înapoi în fața primului pâlă de copaci asaari. Culoarea tulbure de pe fruntea lui se potrivea perfect cu cerul cenușiu și greu de deasupra. Era din nou îmbrăcat în maroul Jedilor, cu o sabie nouă prinsă la șold, dar părea o persoană complet diferită de cea pe care o întâlnise în vechile districte nu cu mult timp în urmă. Se mișca rigid, încă resimțind o rană la coastă. Părul lui, tăiat mai scurt de Darth Chratis pe Sebaddon, îi atârna fără vlagă în jurul feței. Privindu-l, Larin aproape că regretă că venise.

El ridică privirea când se apropie ea. Semnele albastre ale clanului de pe obrajii lui păreau decolorate și uzate.

— Ești încă în uniformă. Asta e un semn bun.

- Credeai că mă vor dezbrăca și mă vor arunca în stradă?
- Ea se opri în fața lui.
- Și acum zâmbești. Lucrurile trebuie să fi mers bine.
- Așa a fost.
- Sunt mulțumit, Larin.
- Ei bine, la fel și eu. Bună ziua, apropo.
- Bună ziua. Hai să plecăm aici.

O conduse spre pâlcul de copaci plantat ca un memorial pentru cei care muriseră în timpul atacului Imperiului asupra Templului Jedi. Un arbore pentru fiecare victimă, crescuseră într-o mică pădure, cu alcovuri și bănci pentru ca lumea să petreacă un moment de reculegere. Stăteau unul lângă altul, aproape, dar fără să se atingă, și pentru o lungă perioadă de timp, părea că Shigar nu avea de gând să spună absolut nimic. Crengile neliniștite foșneau deasupra lor, mișcându-se înainte și înapoi în moduri care nu aveau nimic de-a face cu vântul.

- Vreau să te întreb ceva, spuse el în cele din urmă.
- Și eu vreau să-ți spun ceva, ca să fim chit. Vrei să începi tu primul?
- Nu în mod special, dar o voi face dacă vrei tu.
- Dă-i drumul.
- Am făcut bine că te-am luat cu mine?

Asta o surprinse. Îi fusese teamă că era pe cale să dezvăluie că se răzgândise și că dorea să revină asupra posibilității unei povești de dragoste între ei. Dacă ar fi spus asta, ar fi fost nevoită să găsească cuvintele potrivite pentru a-i explica ceea ce simțea ea în acea privință, și se îndoia că existau astfel de cuvinte. Știa exact de unde veniseră acele sentimente, dar nu-și mai dădea seama exact ce erau acum. Și mai era și Ula, pe care intenționa cu siguranță să îl caute când se va întoarce.

- Cred că, spus ea, depinde de ce înțelegi prin *bine*.

El făcu o grimasă.

- Asta nu prea ajută.

— Ei bine, lasă-mă să-ți spun ce voiam să spun și poate că te va ajuta. E vorba de următorul lucru: Mulțumesc.

- Pentru ce?
- Doar *mulțumesc*.
- De ce?

Își dădu ochii peste cap.

- O să mă faci să îți explic, nu-i așa?
- Dacă nu e prea mare deranjul.

El reuși o mișcare a buzelor care ar fi putut fi un zâmbet.

— Este destul de simplu, de fapt. Ai dat peste mine când lucrurile erau cele mai rele din câte au fost vreodată. Nu aveam siguranță, nu aveam familie, nu aveam scop – nici viață, de fapt. Tu mi-ai oferit toate aceste lucruri. Relativ vorbind, bineînțeles. Nu mă mai confruntasem niciodată cu ceva asemănător hexurilor și întotdeauna m-am mândrit cu faptul că mi-am păstrat majoritatea membrilor intacte. Dar esențialul era acolo. Aveam misiunea, aveam roluri de jucat. Iar eu te aveam pe tine.

Ea ridică o mână pentru a-l opri să vorbească peste ea.

— Știu că nu te aveam, în sensul posesiv al cuvântului, dar tu reprezentai pentru mine mai mult decât un tip cu care m-am întâlnit din întâmplare. Ești un Kiffar ca și mine, și nu mai sunt mulți ca noi acum, așa că asta te-a făcut să faci parte din familie. Și mi-ai asigurat spatele când lucrurile au devenit dificile, așa că asta te-a făcut să fii ca și echipa mea, cred. Ai fost tot ceea ce-mi lipsea, fără să pot spune asta vreodată.

- Sunt flatat, spuse el.

— Să nu fii, spuse ea. Nu a avut nimic de-a face cu tine. Orice alt Kiffar chipeș și bine înarmat ar fi fost la fel de bun.

Ea zâmbi pentru a-și atenua cuvintele, iar el zâmbi la rândul lui.

- Mă bucur, spuse el. Asta mă face să simt că am făcut ceea ce trebuia.

— Ei bine, gândește-te la asta acum, dar în ziua în care voi fi în vizorul Imperiului și voi rămâne fără muniție, să știi că tu vei fi primul pe care îl voi învinovăți. Cel puțin voi avea o echipă adevărată cu mine atunci, așa că asta e o căsuță bifată.

Fu surprinsă de o emoție bruscă. Chiar era recunoscătoare, dar nu știa cum să i-o transmită, decât printr-o glumă.

— Credeai serios că mi-aș fi dorit să nu fi venit niciodată? Nu-ți amintești cum miroseam?

— Încă îmi provoacă coșmaruri.

— În plus, socotesc că ai mult mai multe motive de îngrijorare acum.

El deveni serios.

— Ce vrei să spui?

— Ei bine, faptul că te întrebi despre ce ai făcut îmi spune că ai intrat într-o lume cu totul nouă de incertitudine. Să faci ceea ce trebuie nu este atât de ușor în lumea reală, nu-i așa?

El studie iarba de la picioarele lor.

— Nu.

— Așa că ai învățat această lecție, ceea ce înseamnă că acum vei deveni probabil pe deplin Cavaler Jedi, dar în acest proces ajungi la conștientizarea șocantă că nimic nu va mai fi vreodată alb și negru. Totul este gri.

— Nu totul, spuse el. Mai există încă ceva negru.

— Dar albul este greu de găsit, nu-i așa? Ea își puse mâna protetică pe umărul lui. Ești un războinic acum. În cele din urmă o să vezi doar două culori: negru și roșu. Ar fi bine să te obișnuiești cu asta, dacă ai de gând să rămâi în prima linie.

— Am de ales?

— Sigur că ai. Cu viața pe care ai avut-o, ai avut întotdeauna de ales.

— Încă mai crezi că mi-a fost ușor?

— Nu, prietene. Nu. Clipa de furie din ochii lui verzi și adânci venise prea repede. Ea își făcuse griji pentru asta. Dar știa că spusese destul. Nu era treaba ei să-i bage totul în cap. Toată lumea știe că cei din Clanul Konshi au fost nedreptățiți când a fost vorba de acest aspect.

Asta puse furia înapoi la locul ei, unde putea să fiarbă la foc mic până când își găsea o altă ieșire. Îi era milă de următoarea persoană care îl întâlnea la capătul greșit al sabiei sale de lumină.

— Ar trebui să plec, spuse el. Consiliul trebuie să fi terminat cu siguranță de deliberat până acum.

— Asta e viața pe timp de război, spuse ea. O grămadă de așteptări între momentele în care se trage în tine.

— Nu uita să te ferești, Larin.

Se ridicară în picioare și se întoarseră unul cu fața la celălalt.

— Să nu uiți să continui să cauți albul, spuse ea, punându-și brațele în jurul lui și strângându-l rapid în brațe. Este acolo, undeva. Trebuie doar să îl găsești.

El aprobă din cap.

Părăsiră *Cenotaful Inocenților* pe căi separate.

Ea nu se uită înapoi.

Capitolul 47

— Bună, mamă. Îmi pare rău că nu am mai ținut legătura de atâta timp. Munca m-a ținut foarte ocupat, dar o să-ți povestesc despre asta altă dată. Sună-mă pe Coruscant când vei avea ocazia.

Ula închise linia și se așeză să aștepte. Nu credea că va dura mult. După pierderea lui Darth Chratis, eșecul *Cinziei* de a avea vreo valoare și ștergerea băncilor de date ale flotei, era sigur că cineva va dori să audă versiunea lui.

Care ar fi trebuit să fie aceea, îi dăduse foarte mult de gândit.

Comunicatorul său sună, avertizându-l că apelul era iminent. Era impresionant de rapid – atât de rapid, încât îl făcu să-și pună întrebări. În mod normal, cineva de pe Panatha ar fi notat mesajul, apoi ar fi transmis cererea codificată prin liniile de comandă către Observatorul Trei, care ar fi emis ordine care înapoi pe liniile de comandă, rezultând acel apel. În mod normal, acest proces putea dura ore întregi. Ocazional, zeci de minute. Niciodată secunde.

Ula se uită prin apartamentul său. Părea mai mic decât își amintea, iar acum avea și un aer ostil. Avea să efectueze o percheziție mai târziu în acea seară, în speranța că va găsi microfonul de care era acum sigur că se afla acolo. Dacă îl va distruge sau nu rămânea o întrebare deschisă.

Holoproiectorul pâlpâi. Rămase în fața lui și își înțepeni fața. Unul dintre primele lucruri pe care le învățase despre spionaj fusese că o aparentă lipsă de emoție sporea atât credibilitatea rapoartelor, cât și iluzia autorității. Acesta, bănuia el, era motivul pentru care nu văzuse niciodată fața Observatorului Trei, mai mult decât un contur umbrat. Acel contur apărui acum în fața lui, pâlpâind și încordându-se, ca și cum ar fi venit din cealaltă parte a universului. Din câte știa Ula, însă, Observatorul Trei se afla și el pe Coruscant, poate chiar undeva, mai sus, pe drum.

Orice era posibil. Știa de cel puțin alți doi agenți de informații care locuiau în blocul său, căutând un echilibru similar între accesul ușor la Senat și o cale de scăpare pregătită.

— Raportează, spuse Observatorul Trei.

Ula trebui să se întoarcă în timp până la sosirea sa pe Hutta pentru a putea spune povestea cum trebuie. Nu minți nici măcar o dată, dar spuse mai puțin decât întregul adevăr. La fel ca în toate activitățile de informații, multe lucruri erau spuse prin implicații. Îl lăsă pe Observatorul Trei să deducă faptul că avansarea sa rapidă de la Reprezentant la comandant al flotei comune avea mai puțin de-a face cu propriile sale abilități, ci cu nevoia de o marionetă în ambele poziții. De asemenea, îl lăsă să decidă că Darth Chratis era persoana din spatele celei de-a doua plasări. La urma urmei, pe cine ar fi mai bine să arunce vina decât pe cineva care nu se mai putea apăra?

— Ultimul raport pe care l-a primit Stantorrs și pe care l-am văzut înainte să fiu transferat, concluzionează Ula, sugera că orbita lui Sebaddon a fost perturbată, ceea ce va duce la distrugerea sa iminentă de către gaura neagră. Câteva cantități mici de metale rare au fost recuperate de către Republică, dar atacurile Imperiale au menținut acest lucru la minimum. Nicio epavă nu a fost recuperată din niciunul dintre locurile stabilite de Lema Xandret și de colegii ei fugari.

Observatorul Trei nu divulgă dacă acest lucru concorda sau nu cu rapoartele făcute de Colonelul Kalisch. De asemenea, nu menționează nici preluarea misterioasă a navelor lui Kalisch și nici problema ștergerii băncilor de date. Un virus informatic propagat de navele infectate era suficient pentru a o explica pe cea din urmă, iar dezinteresul natural al Colonelului de a admite că navele sale scăpaseră vreodată de

sub controlul său o rezolvase pe cea dintâi. Mai bine să ai în palmares o misiune ușor ratată decât un eșec total la comandă.

Asta nu îl surprindea deloc pe Ula. Jet Nebula anticipase exact acest rezultat. Pusese flota să facă ceea ce trebuia să facă, știind foarte bine că rolul său în evenimente nu va fi înregistrat niciodată. Singura verigă slabă din planul său fusese chiar Ula. Oricine mai puțin increzător, mai puțin sigur pe sine, l-ar fi ucis pe Ula din prima, de teamă ca secretul să nu iasă la iveală. Dar Jet îl lăsase în viață. Iar acum, Ula avea să-i răsplătească acea favoare în singurul mod în care putea, asigurându-se că ambele părți credeau versiunea falsă a modului în care se petrecuseră lucrurile pe Sebaddon.

Desigur, nu era o spălare completă a adevărului. Soldații aveau să povestească ani de zile povești nebunești despre Sebaddon, așa cum făceau întotdeauna soldații, atunci când se cereau povești nebunești. Nimeni nu le-ar fi crezut, totuși. Și acolo, în cele din urmă, problema se va liniști.

— Dar Mandalorianul? întrebă Observatorul Trei.

— A dispărut. A plecat cu mult înainte de sosirea întăririlor. Odată ce hexurile erau pe fugă, se presupune că nu a mai fost interesat de rezultatul bătăliei.

— De ce să investească atât de mult în urmărirea *Cinzei* până la sursă și apoi să nu joace niciun rol în ceea ce s-a întâmplat? Asta nu are sens.

— A fost doar un Mandalorian care s-a întâmplat să fie implicat personal, ține minte. Un jefuitor care a acționat doar din proprie inițiativă. Xandret ar fi putut spera la un fel de alianță cu *Mandalore*, dar e clar că nu era foarte interesat. Dacă ar fi crezut că hexurile sunt cu adevărat remarcabile, ar fi trimis mai mult decât doar pe Stryver să se ocupe de ele.

— Și nu au fost remarcabile?

— Las ca persoane mai calificate decât mine să decidă asta, spuse Ula, știind sigur că Observatorul Trei ar avea informații foarte vagi în acea privință.

Din nou, Colonelul Kalisch nu ar fi vrut să fie ținut minte pentru că a fost derutat de o mână de droizi. Mai bine, în schimb, să prezinte primele sale pierderi ca fiind rezultatul unei ambuscade a Republicii și să minimalizeze orice implicare din partea hexurilor, așa cum făcuse Căpitanul Pipalidi. Nicio înregistrare supraviețuitoare nu ar fi contrazis vreuna dintre povești, mulțumită lui Jet.

Uneori, inteligența contrabandistului îl copleșea pe Ula, împreună cu tupeul său incredibil. Unde se afla acum? Ula și-ar fi dat mâna stângă ca să afle.

— Ministrul este nemulțumit de retrogradarea ta, spuse Observatorul Trei. Vei depune toate eforturile pentru a-ți recăpăta fostul post.

Asta era interesant. Nu numai că era o cerere complet nerezonabilă, ca Ula să fi trădat Republica și în același timp să-și păstreze poziția în subordinea Comandantului Suprem, dar urgența cu care se așteptau ca el să revină în favorurile lui Stantorrs sugera că nu existau alți agenți în acel departament. Ula va ține cont de acest lucru în viitoarele sale relații cu ambele părți.

— Da, domnule. Vă voi ține la curent cu progresele mele.

— Ești liber.

Holoproiectorul se goli. Ula nu se mișcă.

Înainte să numere până la zece, un nou chip apăru în fața lui.

— Bună, Ula, spuse Shullis Khamarr, Ministrul Logisticii. A trecut mult timp. Începusem să mă îngrijorez.

Altădată, Ula ar fi fost uimit de această deschidere neprovocată. În relațiile lor anterioare, el fusese invariabil solicitatorul. Faptul că ea îl sunase din senin, însemna o modificare considerabilă a dinamicii lor.

— Îmi cer scuze, doamnă Ministru, din mai multe motive. Căutarea lumii despre care v-am vorbit nu a mers bine, iar resursele pe care speram să le ofer Imperiului au rămas nerealizate. Pot doar să vă asigur că inamicul nu a reușit să ne învingă.

— Ei bine, asta e ceva. Sper că nu ești prea dezamăgit.

— Nu, doamnă Ministru. Rolul meu aici va fi mult redus, dar sunt sigur că alții

se vor ridica pentru a-mi lua locul.

— Vor fi alții, da. Niciunul ca tine, însă. Ea zâmbi. Întotdeauna ți-am admirat pasiunea și am găsit conversațiile noastre provocatoare.

— Doamnă Ministru, în această privință, mă tem că...

— Da, Ula?

— Mă tem că m-am înșelat în opiniile mele anterioare.

Zâmbetul ei dispăru.

— Cum așa?

Aceasta fu singura minciună pe care își permise să o spună.

— În timpul misiunii mele, am lucrat îndeaproape cu Darth Chratis și cu ucenica sa, iar acțiunile lor m-au convins să-mi reconsider prejudecățile pe care le aveam în privința lor. Acum văd cât de prost am fost să îi resping atât de ușor. Sunt cruciali pentru efortul de război și parte integrantă a bunei funcționări a Imperiului.

Fața ei fu mai puțin fermă.

— Mărturisesc că sunt ușurată, Ula. Ai îmbrățișat o erezie periculoasă. Bine intenționată, firește, dar nu una care poate fi tolerată la orice nivel de guvernare.

— Înțeleg asta acum. Ați fost foarte bună că m-ați iertat doamnă Ministru.

— Prostii, Ula. Suntem prieteni, iar prietenii iartă multe.

El se întrebă dacă o parte din ea era dezamăgită. Trebuie să fi existat un avantaj – chiar dacă doar psihologic – să aibă un informator privat care să aibă intenția să susțină propria ei avansare. Dacă era așa, se ascundea bine.

M-am săturat să te seduc cu modul meu de a gândi, Shullis Khamarr, își spuse el, gândindu-se la Larin și Shigar, care îl salvaseră amândoi de la destine teribile, și la stoicismul calm al Marelui Maestru, Satele Shan. Supraviețuitorii de pe Sebaddon aveau să fie schimbați pentru totdeauna de ceea ce li se întâmplase acolo, iar el nu era cu nimic diferit. Sunt convins că guvernarea înseamnă mai mult decât reguli, legi și disciplină. O cultură trebuie să aibă și o inimă. O inimă puternică, care nu se clatină niciodată.

— Mulțumesc, doamnă Ministru, spuse el, și îi oferî o plecăciune respectuoasă.

Ea încheie conversația lor cu o platitudine goală și apoi dispăru.

Ula se întrebă dacă îi va mai vorbi vreodată. Probabil că nu.

Prietenii de orice fel erau greu de menținut în domeniul serviciilor de informații, cu atât mai mult atunci când cineva fusese retrogradat.

În săptămânile următoare, avea să ia în considerare avantajele de a juca ambele părți una împotriva celeilalte, încercând să jongleze cu interacțiunea dintre ele așa cum făcuse Jet. Nu avea acces la o armată de hexuri de neoprit sau la un droid care putea prelua flote întregi, dar începea să creadă că scopul ar fi putut justifica mijloacele, uneori. Dacă ar putea îndepărta Imperiul și Republica de război sau, cel puțin, dacă ar putea să-i scutească pe cetățenii lor de cele mai grave excese, atunci ar putea fi un lucru bun – și un lucru real, nu fals ca tot ceea ce încercase înainte. Ar fi fost de partea lui, în sfârșit, așa cum fusese Larin când fusese lăsată la vatră din forțele speciale – de partea trilioanelor de ființe obișnuite, prinse într-o galaxie în război.

Stătea în micul său apartament și se gândea la următoarea mișcare. Să caute acel microfon? Să redacteze un mesaj codificat pentru Ithorianul cu care vorbise la *Serviciile de Informații Strategice*? Să doarmă?

Ula nu știa deocamdată, ceea ce în sine era un lucru îmbucurător.

Poate că zidurile se închideau în jurul lui, dar orizonturile sale erau mai largi acum ca niciodată. Nici măcar Coruscantul nu mai părea la fel de blestemat ca odinioară. Larin se întorsese în forțele speciale. Satisfacția îi strălucea destul de mult pe față când vorbea despre viitor. *Putem să bem miezuri de reactor și să vorbim despre vremurile trecute.* Nicio mențiune despre Shigar sau despre ceilalți supraviețuitori de pe Sebaddon.

Asta, cel puțin, îi dădea ceva de sperat.

Capitolul 48

După ore întregi de așteptare, momentul lui Shigar sosise.

— Te considerăm pregătit pentru probe, Shigar Konshi, spuse Maestrul Nobil. Nu vei fi surprins, cred, să afli că stăpânirea puterilor tale psihometrice a fost doar cea mai mică parte a călătoriei tale.

Shigar nu fu surprins, dar în același timp nu își putu ascunde ușurarea. Se înclină adânc în fața imaginilor holografice ale membrilor Înaltului Consiliu, mulți dintre ei pe care încă nu-i cunoscuse în persoană: meditativul Wens Aleusis, geniala Giffis Fane, tânărul Oric Traless, cel mai nou membru al Consiliului...

— Vă mulțumesc, Maeștri, spuse el. Sunt sigur că nu vă voi dezamăgi.

— Spune-mi cum ai rezolvat înțelegerea cu Tassaa Bareesh, zise Maestrul Nobil. Acest lucru nu a fost menționat în sesiunea ta de informare.

— Mă tem că rămâne nerezolvată, spuse el. Înțelegerea a fost oportună la momentul respectiv, dar a fost întotdeauna posibil să devină o problemă. A folosit o baliză de orientare pentru a găsi ea însăși lumea, așa că nu am nicio reținere în a permite Republicii să ajungă acolo prima. Ea nu poate pretinde niciun dezavantaj, din moment ce lumea însăși nu a căzut în mâinile nimănui.

— Mai sunt și pagubele aduse palatului ei de pe Hutta, spuse Maestrul Fane, și pierderea foarte publică a imaginii. Probabil că Suudaa Nem'ro își freacă mâinile de bucurie.

— Și trebuie să existe ramificații pentru că a-i dezonorat-o, fără îndoială.

— Da, Maestre Nobil. Cred că există un preț pe capul meu.

— Cu toții am avut parte de așa ceva, la un moment dat, spuse Maestrul Traless cu un zâmbet ironic. Nu-ți pierde somnul din cauza asta, dar fii cu ochii în patru.

— Mulțumesc, Maestre. Așa voi face.

Shigar știa ce încercau să spună. Nu te aștepta să joci acest joc fără să încalci regulile. Ai făcut-o o dată și o vei face din nou. Obişnuiește-te cu asta. Parcă o auzea pe Larin, din nou. Certurile lorzilor Hutti ai crimei nu-l îngrijorau câtuși de puțin. Avea preocupări mult mai mari.

— Pot să mă adresez liber Consiliului? întrebă el.

— Cred că ar trebui, spuse Marele Maestru Satele Shan, fiind prima dată când vorbea în timpul discuției. Aproape că uitase că era acolo, stând liniștită într-un colț al camerei pe care o rechiziționaseră. Te preocupă ceva, încă de pe Sebaddon.

— Este adevărat, Maestră. Nu sunt sigur de unde să încep.

— Începe cu ceea ce te doare cel mai tare.

Nu se gândise niciodată la noua sa înțelegere ca fiind dureroasă, dar văzu că era adevărat. Îi ardea în piept ca un foc.

— Atât de multe ființe au murit, spuse el, pentru nimic. Nu-mi spuneți că așa e în timp de război, pentru că, oficial, nu suntem în război. Xandret și hexurile ei nu au fost inamicul nostru; Darth Chratis a fost de fapt aliatul nostru pentru o vreme. Și totuși, sunt morți cu toții. Nu văd niciun sens în asta.

— Continuă, spuse Maestrul Nobil.

Încercă să se explice clar.

— Toată această afacere este endemică pentru criza actuală. Sithul este în creștere. Noi suntem în declin. Mandalorienii și Huttii se interpun între noi, creând confuzie și luptând pentru avantaje. Opțiunile noastre sunt limitate. Dacă nu facem nimic, milioane de ființe vor muri. Dacă ripostăm, luptăm cu ei coborând la nivelul lor.

— Spune-ne soluția ta, Shigar, spuse Maestrul Traless.

— Să atacă, acum. Războiul se apropie – o știm cu toții – așa că de ce să stăm

cu mâinile în sân așteptând ca Împăratul să facă o mișcare? Preîntâmpinați-l înainte ca el să aibă o șansa de a-și consolida și mai mult puterea. Folosiți elementul surpriză cât timp îl avem. Nu irosiți vieți pentru nimic.

— Proprietarii acelor vieți ar putea pune la îndoială necesitatea atacului, spuse Maestrul Nobil. Se vorbește mult despre cum am cauzat nenorocirea actuală făcându-ne inamici Sithului. A începe un război acum nu ar alunga acele îndoieli.

— Când vom câștiga războiul, lumea va vedea necesitatea lui.

— Și dacă pierdem? întrebă Maestrul Fane.

— Nu trebuie să pierdem, spuse Shigar. Nu putem. Și nu o vom face dacă vom acționa suficient de repede. Cu fiecare zi, Împăratul devine mai puternic și noi mai slabi. Câți spioni și trădători erodează fortărețele pe care le-am construit în jurul nostru? Câte bătălii inutile trebuie să ducem înainte ca toată lumea din Republică să ne părăsească? Câte alte Sebaddonuri sunt acolo, așteptându-ne? Următorul ar putea fi cel care ne va termina.

— Misiunea noastră este de a promova pacea, zise Maestrul Nobil. Ai uitat asta?

— Niciodată, Maestre. Dar există grade de război, la fel cum există grade de pace. Un atac timpuriu ar putea scuti galaxia de un război total.

— Dar cu ce preț? Ți amintești, Shigar, când obișnuiai să pledezi pentru dreptate pentru miliardele de ființe obișnuite, prinse între cele două tabere din acest conflict? Dacă acționăm acum, moartea lor va fi publică. Vrei să ai asta pe conștiință, tinere războinic?

— Nu, Maestre. Adică, nu vreau... eu doar...

Își privi mâinile, atât de surprinzător de aproape după ce deținuse atâta putere pe Sebaddon. Dacă el o putea face, de ce nu putea Consiliul Jedi? Asta era singura lecție pe care îl învățase Darth Chratis.

— Cred doar că merită să ne gândim la asta.

— Ne-am gândit la asta, spuse Maestrul Fane. Și vom continua să ne gândim până când se va prezenta soluția potrivită.

— Nu ești singurul care are această părere, spuse Maestrul Traless, aplecându-se în față. Avem o mie de tineri Jedi care așteaptă...

Ar fi putut spune mai mult, dar o privire a Maestrului Nobil îi opri limba.

— Pasiunea ta este nedisimulată, tinere Shigar. Trebuie să ai grijă ca ea să nu-ți domine niciodată mintea. Ți mulțumesc pentru opiniile tale. Vino pe Tython și termină ceea ce ai început. Când vei fi pe deplin instalat ca și Cavaler Jedi, atunci îți vei putea juca rolul pe deplin în vremurile ce vor veni.

Dar care este rolul meu?

Lăsă acele cuvinte să rămână tăcute pe limba lui în timp ce, rând pe rând, imaginile Înălților Consilieri Jedi pâlpâiau și dispăreau.

— Vom merge împreună, îi spuse Marele Maestru Shan. Încercările sunt dificile. Mulți încearcă și eșuează, așa că te sfătuiesc să nu te complaci.

Fața ei era ilizibilă.

— Îmi pare rău dacă v-am nemulțumit, Maestră, spuse el.

— Nu m-ai nemulțumit deloc, Shigar. Sunt pur și simplu obosită. Ca și tine, îmi doresc o rezolvare rapidă a acestor vremuri.

— Dar nu prin război.

— Nu, dacă poate fi evitat, nu. Înțeleg însă de ce nu vezi lucrurile așa. Ești un produs al timpului tău.

El tresări, recunoscându-i cuvintele din viziunea pe care o avusese pe Sebaddon.

— Știu ce ești pe cale să spui, spuse el. Am văzut asta. Ești pe cale să-mi spui că trebuie să înfrunt cu mare grijă vremurile care mă așteaptă. Dar am spus deja asta, așa că acum, poate că nu o vei mai face.

Ea zâmbi.

— Este deconcertant atunci când ceea ce ai văzut nu se dovedește a fi așa cum ar trebui să fie.

Asta era adevărat. Conversația se îndreptase deja într-o altă direcție, datorită intervenției lui. Urma să îl avertizeze că Sithul erau inamicul și că nu trebuia să devină ca ei pentru a-i învinge.

— Așadar, viitorul nu este întotdeauna scris în piatră?

— Nu, și mă bucur de asta uneori, Shigar. Ea îi puse o mână pe umăr și îl ghidă spre ușă. Vei învăța și tu să te bucuri de asta, cred.

Părea într-adevăr obosită. Și-ar fi dorit să poată face ceva pentru a o face să se simtă mai bine. Dar cum ar fi putut el, un umil Padawan, să înțeleagă sau măcar să înceapă să suporte povara grea sub care se afla ea?

Din nou, o scânteie de predestinare îi spuse că se apropia de ceva văzut în trecut.

Fii bun, Shigar. Se referise la ea însăși de la început? Oare toată agonizarea lui în legătură cu Larin fusese în zadar? Apoi i-a venit un alt gând.

Unele drumuri sunt mai grele decât au fost ale tale. Erau cuvintele rămase nespuse până acum, pentru ca el să le ia în considerare în acest moment?

Ea vorbea despre el.

În timp ce ieșeau din sala de audiență, decise că era în regulă să se simtă nedecis. De fapt, ar trebui să se obișnuiască cu asta. Urmau provocări serioase, indiferent dacă Înalții Consilieri reușeau sau nu în eforturile lor diplomatice.

Într-un univers care cerea alb și negru, el se mulțumea cu gri.

Iar când își va trece probele, va vorbi cu Maestrul Traless în particular. Dacă o mie de Cavaleri Jedi simțeau cu adevărat ca și el, ar fi existat o speranță atunci când diplomația eșua.

Capitolul 49

Darth Howl, Lordul Întunecat Sith, era mai puțin impunător la a doua întâlnire decât fusese la prima. Purta o uniformă neagră lipsită atât de însemne, cât și de trofee, iar Ax interpretă asta ca însemnând că nu voia să impresioneze. Faptul că ceruse să se întâlnească cu ea în particular, în poligonul său personal de vânatoare de pe Dromund Kaas, îl luă ca pe un semn contradictoriu.

— Alege o pușcă, spuse el, indicând o colecție vastă care se afla pe peretele biroului său. Urmează-mă pe punte.

Ax alese o armă antică cu un pat din os. Încărcătura era plină, iar vizorul, perfect aliniat. Puse pariu că Darth Howl le ținea pe toate așa, și nu doar pentru spectacol.

Avea dreptate.

Puntea era o platformă de observare extinsă, cu vedere spre terenul tropical dens, care fusese curățat pe alocuri, permițând o linie de vizibilitate fără obstacole spre pădure. Soarele era la zenit, deasupra norilor. Condițiile erau la fel de bune ca și în capitala Imperială. Darth Howl sună un clopoțel. Undeva, printre copaci, ușa unei cuști se deschise zdrăngănind.

— Te-am adus aici, Eldon Ax, spuse el în timp ce-și ridica propria pușcă pentru a cerceta raza de acțiune, pentru ca să-mi explici cum l-ai ucis pe Darth Chratis.

Ax incremeni. De unde știa? Nu spusese nimănui și era sigură că niciunul dintre soldații de pe Sebaddon nu ar fi înțeles ce se întâmplase în acea zi. Hexurile uciseseră atât de multe ființe. Darth Chratis fusese doar unul dintre ei.

Pușca lui Darth Howl emise un pocnet ascuțit, făcându-o să tresară. Ceva tipă în copacii de jos.

Lordul Întunecat se uită la ea și îi oferă un zâmbet straniu, cu dinți ascuțiți.

— Nu-ți face griji, spuse el. Atâta timp cât ești aici sus, vei fi bine.

Ea se întrebă cât va dura acest noroc.

— Ce vă face să credeți că eu l-am ucis, my lord?

— Ori de câte ori o fostă ucenică se întoarce fără Maestrul ei, întrebarea se pune singură. Este un fel de tradiție, deși nu vei auzi vorbindu-se prea mult despre asta. Mai întâi supraviețuiești Academiei; apoi trebuie să-i supraviețuiești Maestrului tău. Așa mi-am câștigat reputația și presupun că așa plănuiești să faci și tu. Întrebarea este: cum?

Pușca pocni din nou.

— Dacă nu tragi curând, tânără Ax, voi fi nevoit să presupun că ți-ai pierdut curajul.

Ax făcu așa cum i se spusese, ridicând pușca și ținând-o fixată pe bila umărului. Nu-și mai amintea ultima dată când trăsese cu un blaster de orice fel. Cu siguranță nu de când își construise prima sabie. Scană frunzișul prin lunetă. Când un cap pufos, cu ochi întunecați, se uită precaut de la adăpost, trase în el. Pușca produse un vuiet ciudat, dar lansă un fulger impresionant de energie verde strălucitoare în direcția corectă. Creatura îngrozită explodează într-o minge de blană în flăcări.

— Am folosit hexurile, îi spuse ea lui Howl, satisfăcută în mod corespunzător, în timp ce țintea pentru o altă lovitură.

— Cum le-ai convins să-ți îndeplinească ordinele?

— Este, ăă, greu de explicat.

— Nu te-am adus aici ca să-ți fac viața mai ușoară. Urmă o altă detunătură din pușca lui, și un alt chițait mai jos. Ne-ai spus deja despre rămășița de Lema Xandret prezentă în toți droizii. Cum i-ai spus?

— *Amnioidul*.

— Da. Ai menționat în raportul tău că tu și Marele Maestru Jedi ați fost amândouă capabile să influențați hexurile, datorită *amnioidului*. Nu mi-am dat seama că ați fost capabile să faceți asta într-o măsură atât de mare.

— Nu așa am făcut-o.

A doua ei lovitură rată. El o întrecea cu trei lovituri la una.

— Fii sigură, tânără Ax, că o să scot adevărul de la tine, într-un fel sau altul.

Acum nu mai era posibil să nege amenințarea. Căută aceeași putere de oțel pe care Satele Shan o demonstrase pe Sebaddon.

— A fost ceva ce am omis din raport, my lord, spuse ea. *Amnioidul* nu exista doar pentru a controla hexurile. A fost conceput, de asemenea – în principal, poate – pentru a susține un copil, fără Forță, într-un rezervor de bacta. Era copilul lui Xandret. O clonă.

— A ta?

Ax nu ar fi folosit cuvântul *eu*. Refuza să o facă.

— Numele ei era Cinzia. Ea credea că eu eram ea.

— Ai vorbit cu ea?

— Da.

— Apoi ai ucis-o?

— Nu, dar s-ar putea s-o fi ucis. Marele Maestru a eliberat-o când *amnioidul* a încercat să o sufocă. A murit din cauza expunerii la aer.

Traseră amândoi. În același timp, un fulger spulberă cerul sumbru în mii de bucați zimțate. Sincronizarea fusese involuntară, dar impresionantă.

— Când hexurile nu funcționau independent, continuă ea, o ascultau pe Cinzia, nu *amnioidul*. Pentru că posedam o coduri genetice identice, m-au ascultat și pe mine. A fost ușor să le fac să se întoarcă împotriva lui Darth Chratis.

— Și bineînțeles că a fost necesar. Nu-l puteai ucide de una singură.

— Nu.

O durea să recunoască asta, dar era adevărat, iar acesta părea un moment în care numai adevărul era suficient. Jocul lui Darth Howl era cu totul diferit de oricare altul pe care l-ar fi jucat Darth Chratis. Învăța regulile pe măsură ce înainta.

— Omisiunea clonei din raportul tău, spuse el, a fost premeditată, deliberată și periculoasă. Consiliul Întunecat dezaprobă orice lucru care miroase a neloialitate – sau a atașament emoțional față de orice altceva decât Consiliul însuși.

— Nu am simțit nicio înrulare cu clona, my lord, spuse ea.

— Deloc?

Se strădui să găsească cuvinte pentru emoțiile care încă o agitau când se gândea la creatura patetică din bazin.

— Lema Xandret a refuzat să-și lase fiica să plece, așa că a creat una nouă, pe care a întemnițat-o. A refuzat să fie controlată, dar era ea însăși posesivă. Ce întemnițare ar fi putut să creeze pentru mine dacă nu aș fi fost salvată de ea de către Darth Chratis? Oare de aceea amintirile mele despre ea au fost atât de ușor de suprimat? Singurul lucru pe care l-am stârnit în toată povestea asta a fost amintirea țipătului ei. Cred, pe scurt, concluzionez ea, că am avut o scăpare norocoasă. Și clona, la fel, în cele din urmă.

— Le-ai ordonat hexurilor să se sinucidă?

— Asta nu am făcut-o, spuse ea, dar probabil că aș fi putut să le ordon să nu o facă.

El aprobă din cap.

— A fost *amnioidul*, atunci.

— De data asta, da. Lema Xandret și-a pierdut fiica de două ori. Nu mai era nimic altceva pentru care să trăiască. Nici măcar răzbunarea.

— Deci, în loc să le devii stăpân, le-ai lăsat să moară. Darth Howl își coborî pușca și o fixă cu o privire de obsidian. Unii ar putea găsi nedumeritor faptul că nu ai folosit hexurile pentru a-ți îndeplini răzbunarea împotriva lui Dao Stryver și apoi să cucerești

galaxia.

— Da. Aș fi putut deveni Împărăteasă! Gândul mi-a trecut prin minte. Dar Mandalorianul scăpase deja până atunci, iar eu am rămas loială Consiliului Întunecat.

— Unii ar putea spune că expunerea ta la Marele Maestru Jedi ți-a afectat gândurile. Unii ar putea folosi acest lucru ca argument pentru a nu mai avea încredere în tine niciodată.

— Nu-mi pasă ce spun ceilalți.

— Trebuie să-ți faci griji doar pentru ceea ce decide Consiliul Întunecat să facă în privința ta.

— M-am întâlnit cu ei ieri. Ei... ați spus...

— Multe lucruri se spun, Ax, și multe lucruri se fac. Nu sunt întotdeauna la fel. Ea știa asta.

— Deci, aveți de gând să mă omorâți?

El râse de ea și ridică pușca. O altă împușcătură – un alt țipăt de durere.

— Asta depinde în întregime de cum o iei, spuse el. Au fost pedepsiți fugarii?

Soarta mamei ei și a clonei nu o lăsase să aibă nicio îndoială în această privință.

— Fără îndoială.

— A căzut planeta în mâinile Republicii?

— Nu.

— Deci ai supraviețuit acolo unde Maestrul tău nu a supraviețuit și te-ai întors cu informații valoroase. Ești puternică și hotărâtă, ca și mama ta. Nu meriți nimic altceva decât admirație și o supraveghere atentă. Dacă cineva află secretul despre hexuri, explicația este simplă. Loialitatea ta față de Împărat este de așa natură încât nu ai încerca niciodată să îl desființezi. Reține că am spus: *Împăratul*, nu Consiliul Întunecat. Este treaba oricărui Sith să încerce să ne destituie. De aceea trebuie să te supraveghem îndeaproape. Trage cu arma.

Ax închise un ochi și își liniști inima care îi bătea cu putere. Poate că, până la urmă, va supraviețui. Creatura pe care o avea în vizor nu supraviețui, și nici alte două care veniseră să investigheze.

Nu avea de gând să-i spună lui Darth Howl că singurul motiv pentru care nu cruțase hexurile era că încercarea de a le controla s-ar fi întors fără îndoială împotriva ei. Cuprinse de spiritul întortocheat al mamei sale, hexurile s-ar fi întors împotriva ei în cele din urmă, iar ea ar fi sfârșit la fel de prinsă în capcană ca și clona ei. Departe de a deveni Împărăteasă, ar fi fost o prințesă amărâtă într-o cușcă, strigând după ajutor către o galaxie goală. Mai bine ca totul să dispară într-o gaură neagră, la propriu și metaforic, iar ea să-și vadă de viață. Viața ei. Oricât de mult îi mai rămasese din ea.

— De ce m-ați invitat aici? întrebă ea. Nu a fost pentru a mă chestiona cu privire la raportul meu sau pentru a-mi oferi sfaturi.

— Adevărat. Ești tânără și neexperimentată, dar observi și ai supraviețuit acestei crize, nevătămată. Îți ascunzi bine adevăratele sentimente sau ești mai rezistentă decât pari. Oricum ar fi, îmi poți fi de folos. Te-am adus aici ca să-ți ofer o alianță.

Ax nici măcar nu văzu ce avea în față.

— Ce fel de alianță?

— Una considerabil mai avantajoasă pentru tine decât ultima. Darth Chratis a meritat ceea ce i s-a întâmplat. Metodele lui erau nesigure, filozofiile lui periculoase și ambiția lui necontrolată. Prin urmare, era inevitabil că va cădea. Singura întrebare era: cât de departe vei cădea odată cu el?

Ax nu răspunse.

Dinții lui Darth Howl străluceau slab în noapte.

— Darth Chratis te-a dezamăgit, așa cum m-a dezamăgit și ultimul meu ucenic. Este timpul să privești dincolo de eșec și să vezi succesele care ne așteaptă pe tine și pe mine. Cu puterea mea și potențialul tău, îți poți imagina ce am putea realiza împreună? L-am putea zgudui pe Cancelarul Suprem de pe scaunul său și am putea câștiga recompense dincolo de cele mai nebunești visuri!

Ea nu se gândea atât de departe. Tot ce avea în minte era cât de util ar fi să aibă un Maestru care să facă parte efectiv din Consiliul Întunecat, nu doar să viseze la asta.

— Ce s-a întâmplat cu ultimul tău ucenic?

— Îi plăcea să țină animale de companie, spuse el, ținând și eliminând un alt ghem de blană nefericit de jos. Iar acum o țin în domul de observație aflat chiar deasupra capetelor noastre. Îi place când îmi distrez oaspeții.

Zâmbetul lui era rece și răutăcios, iar ceva din el o entuziasma pe Ax până în măduva oaselor. Darth Howl avea nevoie de ea, iar ea avea nevoie de el. Nu era nicio rușine să recunoască asta. Erau jocuri mai importante de jucat acum.

Dao Stryver putea aștepta. Când avea nevoie să simtă furia în forma ei cea mai pură, el ar fi fost acolo, gata să o inspire. Nu conta unde se afla sau ce făcea. Cu cât mai mult timp jurământul ei rămânea neîndeplinit, cu atât mai mare va deveni furia ei. Scopul scuză mijloacele, așa cum spusese el însuși.

— Aș fi onorată, my lord.

— Bine. Și eu te voi accepta ca elevă a mea. Vei lăsa în urmă afacerea murdară a mamei tale și amândoi vom aștepta cu nerăbdare să măcelărim gunoaiele Jedi în paturile lor. Și, cel mai important...

Îi făcu cu ochiul ca o lamă de ghilotină.

— Cel mai important dintre toate, tânăra mea ucenică, ne vom păzi reciproc spatele.

Epilog: TATTOINE

Pe Tatooine nu duceau lipsă de cantine și nici de încăierări în respectivele cantine. Akshae Shanka se clasase pe locul al doilea într-un alt turneu de luptă, iar emoțiile erau la cote înalte. Se produsese revolte în jurul arenei, iar câteva schimburi de focuri în toată regula rivalizaseră cu cele de la concursul în sine.

Cu toate astea, Dao Stryver nu se afla acolo pentru lupte. Din adâncurile umbroase ale cantineii *Wing and Wanderer*, Mandalorianul urmărea cu un ochi atent sosirea omului care își spunea *Jet Nebula*. Contrabandistul avea un aer lipsit de vigoare, așa cum aveau majoritatea oamenilor de pe acea planetă uscată.

Părul său cărunt era la fel de sălbatic și uniforma la fel de uzată ca întotdeauna în spațiu. Droidul care îl urma câștigase câteva lovituri în plus în călătoriile sale de la Sebaddon încoace. Dar arătau cam așa cum se așteptase Stryver. Erau vigilenți într-un mod în care războinicii mai în vârstă învățau să fie.

Jet Nebula privi prin bar, îl văzu pe impasibilul Gektl¹⁷, care stătea singur, și reacționează subtil. Apoi ridică două degete către barman, care mormăia o confirmare, iar el și droidul porniră prin mulțimea prăfuită.

— Mă bucur că te-am întâlnit aici.

— Mă recunoști?

— Dao Stryver, în carne și oase. Arătai mai bine cu casca pe cap.

Stryver își arată dinții într-un mod care ar fi putut fi confundat cu un zâmbet.

— În cultura mea, această expresie este considerată o provocare.

— Haide. Știu că poți accepta o glumă. Își trase un scaun. În plus, e evident că mă aștepti. Cred că sunt în siguranță cel puțin până când îmi spui ce anume vrei.

— Am venit pentru droid.

Nebula ridică o sprânceană.

— Nu este de vânzare.

— Nu-ți ofer bani.

Două pahare mici se ciocniră între ei. Stryver nu făcu nicio mișcare pentru a plăti, și nici el nu făcu. Evident, avea un cont deschis.

— Mult noroc în luptă, închină Nebula. Fie ca toți puii tăi să eclozeze ca soldați.

— Știi și despre asta?

— Am un simț al mirosului foarte bun. Și am transportat odată niște *picturi în viață* de pe Hoszh Iszhir. Ai o planetă frumoasă, dacă poți respira gazele otrăvitoare.

Stryver ridică celălalt pahar și îi răsturnă lichidul incendiar pe gât.

— Am greșit că te-am considerat normal, spuse ea.

— Nu este vina ta. Mă străduiesc să las o anumită impresie.

— Nu-mi cer scuze. Îți ofer un compliment. Puțini sunt cei care mă înșeală.

— Amândoi avem măștile noastre. Îți ții coada tunsă pentru a intra în armura aia sau ți-ai tăiat-o definitiv?

Ea scutură din cap, nedorind să divagheze.

— Te-am căutat de când cu afacerea Sebaddon.

— Sunt mulțumit că ți-a luat atât de mult timp să mă găsești.

— Umblă vorba că vinzi date tehnice pe piața neagră. Ce fel de date?

El ridică din umeri.

¹⁷ Gektl – ocazional Gecktl – specie inteligentă de reptilieni bipezi originari de pe Hoszh Iszhir. Erau considerați supraviețuitori duri, iar membrii speciei erau capabili să-și desprindă pielea și chiar coada ca mijloc de a scăpa de pericol.

— Tot ce aveam despre hexuri, ceea ce nu era mult. Analize chimice, înregistrări video, o mostră din codul lor subspațial. Le-am vândut ca lot unui personaj numit Shavak. Nu îți face griji: nu există nici pe departe suficiente date pentru ca el sau oricine altcineva să le reconstruiască.

Ea îl lăsă să creadă că aceea era preocuparea ei – dacă el o credea de fapt. Era un om cu multe măști. În palatul lui Tassaa Bareesh avusese grijă să nu facă pe deșteptul ca nu cumva să fie considerat o amenințare, când, în același timp, își întărea valoarea ca fiind cel care găsisese *Cinzia* și care putea găsi și alte recompense asemănătoare, pentru a evita să fie făcut dispărut, într-un mod convenabil. În timp ce Huttii îi supravegheau pe Reprezentanți, contrabandistul din mijlocul lor își ținuse ochii și urechile atent deschise.

În același mod, trăsese sforile Reprezentantului marionetă al Republicii, asigurându-se că afacerea Xandret se încheia în avantajul său. S-ar putea să facă același lucru chiar acum.

— Știi, aș fi un Mandalorian excelent, spuse Nebula, dacă aș avea înclinații în acest sens.

Stryver înțepeni în scaun, rezistând impulsului de a se întinde peste masă și de a-i smulge capul slăbănog chiar de pe umeri.

— Explică, mârâi ea.

— Amândoi avem un simț al ironiei. Îi făcu semn barmanului pentru încă un rând de băuturi. Și obiectivele noastre sunt aceleași. Vreau să spun, serioase. Ai pus la cale toată chestia cu Sebaddonul de la început, nu? I-ai dat lui Xandret coordonatele pentru o întâlnire care o va duce prin spațiul infestat de corsari. Știai unde va ajunge nava după ce va fi prinsă și ce vor face probabil Huttii cu ea. Apoi ai sărit de la Imperiu la Republică, escaladând situația. Ai vrut ca lumea să creadă că urmăreai *Cinzia* pentru a o împiedica să cadă în mâinile altora, dar de fapt făceai exact opusul. De aceea nu ai omorât pe niciunul dintre jucătorii pe care i-ai întâlnit. Voiai o luptă pentru hexuri la fel de mult cum voiai să ștergi propria implicare în ea.

Veniră băuturile. Stryver o lăsă pe a ei să stea neatinsă pe masă în timp ce Nebula continua.

— Testai răspunsurile Imperiului și pe al Republicii la hexuri. Ai vrut să vezi cine are avantajul, în aceste zile. Și-a revenit Republica după bătaia pe care i-ați dat-o acum zece ani? Imperiul a devenit suficient de puternic pentru a fi considerat un concurent serios în următoarea campanie? Aș spune că rezultatele au fost egale, ceea ce îmi convine. Tu ce crezi? Cu cine va lupta Mandalore când se va sătura să lucreze pentru toți ceilalți? Asta e întrebarea la care pariez că fiecare Jedi și Sith ar vrea să primească un răspuns chiar acum.

Dădu pe gât conținutul paharului său fără să-și ia ochii de la ea.

Ea avu grijă să nu-i dea un răspuns.

— Unde intervine ironia?

— Nu avem un lider. Îți amintești asta? Sunt sigur că da, și sunt sigur că am atins o coardă sensibilă. Genul tău e destul de individualist, ca și al meu. Simpatizăm cu dorința Lemei Xandret de a-și urma propria cale, chiar dacă nu-i împărtășim metodele. La urma urmei, noi nu avem armata de droizi care i-a permis indulgențele politice – o armată care probabil că, la început, se ocupa mai mult de construcții și teraformare decât de lupta împotriva cuiva, până când am apărut noi. Și aici se află ironia. Împăratul cu siguranță nu ar fi aprobat aspirațiile egalitare ale lui Xandret și sunt sigur că și Cancelarul Suprem ar fi dezaprobat-o. Imperiilor și Republicilor nu le plac cei care au capacitatea de a le răsturna regimurile. În acest sens, cei doi prieteni certăreți ai noștri se aseamănă mai mult decât preferă să creadă – iar imitația politică al lui Xandret ar fi putut fi chiar mai periculoasă decât hexurile ei, dacă ar fi scăpat.

Stryver aprobă din cap, gândindu-se la ierarhiile stratificate, birocrațiile și clasele inferioare la care fusese martoră atât în Imperiu, cât și în Republică, toate spumegând de nemulțumire, toate provocate de războiul rece care exista de mai bine

de un deceniu. Nu era imposibil de imaginat că oricare dintre cele două regimuri ar fi fost răsturnat de o rebeliune din interior.

La fel de periculoasă, însă – și cu atât mai importantă – era posibilitatea ca cele două facțiuni rivale să se unească într-o zi împotriva unui inamic comun, așa cum o făcuseră împotriva hexurilor. Prin urmare, menținerea celor două, una la gâtul celeilalte era vitală, din perspectiva Mandaloriană.

— Dai din cap, întreabă Jet, sau ești de acord cu mine?

Stryver își concentrează gândurile.

— Mă gândesc că cel mai periculos lucru din galaxie este un servitor ambițios.

— Așa cum orice regim exploatare descoperă cu prețul său, atunci când cei care fac munca decid că vor să păstreze profiturile pentru ei înșiși.

— Ce s-ar întâmpla dacă droizii ar ajunge vreodată la aceeași decizie?

— Ar însemna sfârșitul civilizației așa cum o știm. Din fericire, droizii nu au fost ambițioși în sine – doar prost programați.

— Nu mă refer la hexuri. Vorbesc despre Clunker.

Nebula își arată destui dinți pentru a sugera că zâmbetul său ar putea fi și el o amenințare.

— Nu crezi că am fi fost deja sclavii lui, dacă asta ar fi vrut?

— Spune-mi tu ce vrea el. Ce motivează o mașinărie care poate prelua în voie navele Imperiale și pe cele ale Republicii și apoi să fugă, pur și simplu?

— Nu puterea sau gloria, evident. Sau profitul, altfel aș fi un miliardar. Uneori face ceea ce îi cer, alteori nu, așa că nu e vorba că mă ascultă. Ca să fiu sincer, încerc să-l înțeleg de ani de zile și s-ar putea să nu fiu mai aproape de răspuns decât am fost când am început.

— Nu tu l-ai făcut așa?

— Nicio șansă. A fost o greșeală, un fel de eroare de fabrică, și fusese programat pentru topire când l-am găsit. Creierul lui avea o problemă de resetare, se pare. La fiecare câteva minute, se închidea și își pierdea memoria. Un droid fără capacitatea de a stoca probe incriminatoare mi-a plăcut, așa că l-am luat și l-am reparat cât am putut de bine. În zilele noastre, se poate descurca zile întregi fără să se stingă, dar tot se mai întâmplă. Singurele lucruri pe care și le amintește sunt eu și nava. Cred că asta se întâmplă pentru că noi am fost în locul în care viața lui a început cu adevărat.

Stryver se uită la droidul cuminte.

— Deci nu-și va aminti de Sebaddon și ce s-a întâmplat acolo?

— Nu. S-a resetat de patru ori de atunci. Am ajuns să cred că totul este legat – cum ar fi faptul că gândurile lui devin prea mari pentru creierul său, așa că se oprește periodic pentru a nu o lua razna. La urma urmei, ce ar putea fi mai rău decât un droid cu ambiție, așa cum ai spus tu? Ai văzut ce le face lumea când le vin idei.

— Și pe bună dreptate, când a fost vorba de hexuri.

— Clunker nu este un hex. Este doar un droid deteriorat care se luptă să se descurce într-un univers mare și rău.

— Atunci poate că a venit timpul să-l eliberăm de povara lui.

— Te sfătuiesc să nu încerci.

— Te sfătuiesc să nu te împotrivești, Jeke Kerron.

Ceva se întări în ochii lui.

Stryver se ridică în picioare și întinse mâna spre carbonizatorul ei.

Nu a fost niciodată pe deplin sigură de ceea ce s-a întâmplat în continuare.

Clunker se mișcă. Asta fusese de așteptat. Ea plănuiuse să se întâmple asta. Dar atacul nu veni din direcția lui. Veni din alte patru unghiuri simultan și ea fu aruncată înapoi în scaun de impulsuri energetice convergente. Costumul ei scânteia și fumega; membrele îi tremurau. Pentru o clipă potențial fatală, vederea ei deveni cenușie și se transformă în nimic. Apoi își reveni, iar cantina aglomerată era exact așa cum fusese – cu excepția contrabandistului și a droidului său, care dispăruseră.

— Mai bine bea, spuse barmanul, indicând paharul care încă se afla în fața ei.

Ne-a cerut să nu te dăm afară imediat, dar există o limită a generozității mele.

— A cerut...?

Își închise gura în timp ce creierul o prindea din urmă. El venea aici de câteva zile. Așa îl găsisese. Crezuse că-și irosea banii cu ceva parteneri de jocuri și niște oameni de rând, când, de fapt, pregătise o capcană. Pentru ea.

Mulțimea evită cu atenție privirea ei provocatoare.

Stryver râse pe dinăuntru, profund mulțumită din două puncte de vedere.

Unu: era încă în viață.

Doi: era bine să ai un adversar pe măsură.

Dao Stryver parcursese un drum lung de la zilele ei de luptă în groapă, când viața unei tinere Gektl era ieftină și se aștepta să nu dureze nici măcar o singură săptămână. De atunci, acumulasă o glorie considerabilă și se considera întruchiparea vie a *Crezului Mandalorian*. Războiul era purtat de indivizi, nu de Împărați și politicieni. Bătăliile erau decise de persoane ale căror nume s-ar putea să nu fie înregistrate niciodată în istorie. Dar ideea nu era istoria, sau chiar cine câștiga. Oricine se străduia suficient de mult putea deveni un erou. Acesta era scopul.

Dușmanul ei înțelesese asta. Era important pentru ea ca el să înțeleagă. Îi urmărise istoria, de la Căpitan la prim ofițer pe o navă foarte diferită, unde se terminase urma. Dar Căpitanul acelei nave, Jeke Kerron, avusese reputația de a fi cu totul prea deștept pentru binele său. Își făcuse dușmani printre mai multe carteluri și, în cele din urmă, dispăruse. Era simplu să te întrebi dacă nu cumva unul luase locul celuilalt.

S-ar putea să nu mai fim niciodată de aceeași parte, gândi Stryver, dar cel puțin de acum încolo vom juca același joc.

Dădu pe gât lichiorul și ieși din *Wing and Wanderer*, în strălucirea uscată a sorilor lui Tatooine. Cu casca la locul ei, era doar un alt Mandalorian, unul dintre cei mulți din lumea gladiatorilor.

Avea să cerceteze fiecare port spațial din oraș, ca o chestiune de rutină, chiar dacă bănuia că *Auriga Fire* îi va scăpa încă o dată printre degete. Apoi avea să se prezinte la *Mandalore*. Dacă i se va cere să facă acest lucru, își va vâna inamicul până la capătul galaxiei și va fi pregătită pentru el atunci când se vor întâlni din nou. În caz contrar, se va întoarce să studieze Imperiul și Republica, știind că în curând va fi suficientă glorie pentru toată lumea.

Războiul se apropia. Certitudinea acestui lucru îi încălzea sufletul războinic.

Își ridică ochii pentru a privi soarele și îi ură omului care își spunea *Jet Nebula* mult noroc în luptă.

SFÂRȘIT

UNIVERSUL STAR WARS ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici și nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată care întotdeauna și-a servit cetățenii bine și cu credință. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăși conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în fața legii și își trăiau viața cu drepturi care le garantau deopotrivă șansă și libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut și primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace și expansiune galactică determinată de inventarea și progresul călătoriilor în hiperspațiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz și neînfricat, numărând sute și mii de membri ce a slujit la apărarea și protecția popoarelor Republicii. Înțelepciunea, bravura și puterea lor au devenit legendă. Trăgându-și tăria comună de la Forță, Cavalerii Jedi au menținut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei generații după generații și au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili și demni de cavalerism.

Prin strânsa ei coeziune Vechea Republică a devenit invulnerabilă față de orice atac din afară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mișcare pentru că ea ar fi însemnat un eșec sigur. Cetățenii Vechii Republici au putut dormi liniștiți în paturile lor, aflați în siguranță înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuși. Dar, la fel ca în multe societăți democratice, el nu a venit din partea unei forțe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influență și mită, plecându-se cel mai adesea în fața dorințelor celor implicați în afaceri de comerț interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace și mulțumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SIH...

Un mare contingent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniți de partea întunecată a Forței au fost expulzați din Vechea Republică. După ce au pibegit o

vreme, ei au dat peste ființele umanoide cunoscute sub numele de Sith și au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuți sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani imperiul lor avea să prospere și să crească. În acest timp cavalerii Jedi decăzuți începură de asemeni să facă experimente asupra supușilor lor, convertind mulți Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith și a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forțele combinate ale flotei Vechii Republici și ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecință Războiul Fiarelor de pe Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, acești Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar ei sunt permanent împiedicați de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmașă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa și căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prințesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găsește învățătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuților Sith și le folosește pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoștințe Kun pune la cale o vastă și puternică frăție și își arogă titlul de prim Stăpân întunecat al Sith. Kun și alți Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei și reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toți Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetății fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliați printr-o masivă lovitură nimicitoare distrug pe supraviețuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este și el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericii veșnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânți și nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerțului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un senator ambițios și lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influență și autoritate. Promițând că va face curățenie în Galaxie și va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Președinte al Republicii și s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi și avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu știau era că Palpatine își trăgea puterea și carisma de la partea întunecată a Forței. El avea însă ambiții mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcția de Președinte, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturați, întemnițați ori striviți de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta își urmărea fără cruțare țelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planșeta de proiectare în existența reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariția unei noi științe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forță, în timp ce legea marțială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziția sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i știa de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbușite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânați în mod sistematic și executați sumar. Ei s-au văzut abandonați, trădați sau uciși chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcțiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredințată guvernatorilor regionali numiți de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă cu un singură lovitură, a ținut liderii îngroziți ai fiecărei lumi sub amenințarea anihilării. Steaua Morții a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinte pe care le conducea.

ALIANȚA REBELĂ...

Când imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetățeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet și discret într-o Forță Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului și întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început fără să știe, acest grup curajos a avut aliați în Senat. Acei senatori planetari au înțeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine și au pus la cale în secret răsturnarea lui printr-o mișcare de preemțiune care ar fi concentrat valul rezistenței într-o forță care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan și senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Președinția Senatului. Tentativa lor a eșuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupți a fost instalată. La o întâlnire în reședința lui Organa în Casa Cantham din Orașul Imperial, Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine și a forțelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mișcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar și întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viață democrației Vechii Republici și sistemului senatorial și socotea că odată pusă în mișcare pentru a-l opri pe Palpatine anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simțit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când guvernatorul planetar ghormanez a refuzat să se incline în fața lui Palpatine. Cetățenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor au organizat un protest pașnic pe principalul port spațial al planetei, blocând piste de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise și alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenționat peste protestatari când venise să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici și în acel moment multe alte lumi au înțeles că sistemul democratic pe care îl cunoșteau s-a prăbușit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe senatoarea Mohtma să deturneze fonduri și arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistență organizată. Încă și mai important, poate, Organa și mica sa grupare de simpatizanți ai rebelilor din Senat au pus la dispoziția liderilor rebeli informații strict secrete, permițându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor și trupelor Imperiale.

Multe grupuri izolate de rezistență împrăștiate în toată galaxia i-au pricinuit puține griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forțele lor dezorganizate. Ei aveau puține arme și desigur nimic din ceea ce ar fi putut face față forțelor imperiale

însărcinate cu eliminarea lor. Multe unități de rezistență au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marțială.

Implicarea senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliția secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informație dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala imperială. Astfel ea a evitat capturarea și dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Șeful Statului Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroșilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai mare la fonduri, aprovizionare și armament cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest Tratat Corellian a pus bazele Alianței care în scurtă vreme și-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeași conferință, l-a sfidat în mod fățiș pe Palpatine și chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

*„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;
Ai instituit o politică flagrantă de rasism și genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie.
Ai înlăturat conducătorii aleși ai planetelor, înlocuindu-i cu Moff-i și Guvernatori după bunul tău plac;
Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;
Ai ucis și întemnițat milioane de persoane fără a beneficia de un proces;
Ai extins armata dincolo de limitele necesare și prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuși;
Noi, Alianța Rebelă, în numele și cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public și solemn intențiile noastre:
Să luptăm și să ne opunem ție și forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;
Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;
Să provocăm distrugerea ta și distrugerea Imperiului Galactic;
Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie;
Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem cheazășie proprietățile, onoarea și viețile noastre”*

Lumile de pe întinderea galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine și a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase și specii au fost aruncate peste bord, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați și întemnițați de imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

